NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

OYUN-BOZAN

MARTI

Oyun Bozan
Özgün Adı: Deal Breaker
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen : Elif Sezginci
Düzelti : Onur Alişan
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Polisiye, Gerilim
Kitap No : 79

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-5872-37-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 1995
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

OYUN-BOZAN

Çeviren: Elif Sezginci

BÖLÜM 1

Tam bir "geyik ustası" olan Otto Burke taktiğini değiştirmeye çalıştı.

"Haydi ama Myron," dedi hararetli bir şekilde. "Eminim bir noktada buluşabiliriz. Sen biraz fedakârlık edeceksin, ben biraz fedakârlık edeceğim. Titan'lar bir ekiptir. Ve bunun da her anlamda bir ekip işi olması lazım. Sen de buna dahilsin. Haydi tam bir ekip olalım Myron. Ne dersin?"

Myron Bolitar parmak uçlarını birleştirdi. Bir zamanlar bir yerde bu hareketin insana ciddi bir hava verdiğini okumuştu. Kendini bir an budala gibi hissetti.

Bu deminden beri gereksizce sakız gibi uzayan muhabbete geri dönerek, "Daha fazla bir şey istemiyorum Otto," dedi. "Gerçekten de istemiyorum. Elimden ne geliyorsa yaptım. Şimdi sıra sende."

Otto sanki Sokrates'i utandıracak kadar garip ve felsefi bir söz duymuş gibi sert bir şekilde başını salladı. Deminden beri yüzüne kondurduğu sahte gülümsemesini kaydırarak ekip şefine döndü. "Larry, sen ne düşünüyorsun?"

Larry Hanson kemirgenlerin tüylerine benzer kıllı elini

yumruk yaparak toplantı masasına şiddetle vurdu. "Bolitar cehennemin dibine gitsin!" diye bağırdı öfkeden kudurmuş rolünü gayet başarılı bir şekilde oynayarak. "Beni duyuyor musun Bolitar? Ne dediğimi anlıyor musun? Cehennemin dibine kadar yolun var."

"Cehennemin dibine kadar yolum var," diye tekrarladı Myron başıyla onaylarak. "Anladım."

"Ne o? Bana ukalalık mı taslıyorsun şimdi de? Ha? Cevap ver bana kahrolası! Ukalalık mı taslıyorsun sen bana?"

Myron adama baktı. "Dişinin arasına haşhaş tohumu kaçmış."

"Kahrolası ukala şey."

"Hem öfkelenmek sana çok yakışıyor. Bütün yüzünü bir ışık kaplıyor sanki."

Larry Hanson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Önce patronuna, sonra da Myron'a doğru baktı. "Git borunu başka yerde öttür Bolitar."

Myron hiçbir şey söylemedi. Aslında Larry Hanson bir bakıma haklıydı. Myron borusunu öttüremeyeceği bir pozisyondaydı şu anda. Sadece iki senedir spor menajerliği yapıyordu. Müşterilerinin çoğu sınırda vakalardı, yani elemeleri geçmeyi zar zor becerebilmiş adamlar. Ayrıca futboldan da pek anlamazdı. Furtbol Ligi'nden elinde sadece üç oyuncu vardı ve bunlardan biri de henüz acemiydi. Şu anda Futbol Ligi'nin en önemli kişilerinden biri olan otuzbir yaşındaki üstün zekâlı Otto Burke ve bir zamanların futbol efsanesi Larry Hanson'ın karşısında oturmuş bütün deneyimsizliğiyle futbol tarihinin en acemi anlaşması olabilecek bir kontrat üzerinde tartışıyordu.

Evet, Myron Bolitar, Christian'ı durdurdu. İyi bir darbe Steele. En iyisi de o Myron'ındı.

"Teklif masada baylar," diye devam etti Myron. "Oldukça adil olduğunu düşünüyoruz."

Otto Burke başını salladı.

"Hepsi saçmalık!" diye bağırdı Larry Hanson. "Sen salağın tekisin Bolitar. Bu çocuğun kariyerini çöpe atıyorsun."

Myron kollarını iki yana açtı. "Haydi şöyle bir kucaklaşalım, ne dersiniz?"

Tam Larry yine cellallenmeye başlamıştı ki, Otto elini kaldırarak onu durdurdu. Oyunculuk günlerinde Dick Butkus ve Ray Nitzchke ne kadar darbe indirirlerse indirsinler durduramazlardı onu. Ama şimdi bu atmış sekiz kiloluk adam tek bir el hareketiyle Larry'yi durdurabiliyordu.

Otto Burke öne doğru eğildi. Hâlâ gülümsüyordu, hâlâ şaklabanlık yapıyordu, hâlâ göz temasını kesmemişti. Ufak tefek, çıtkırıldım bir adamdı. Myron hayatında onunki kadar ince parmaklı birini görmemişti. Heavy metalcilerinki gibi omuzlarına değecek kadar uzun ve koyu renkte saçları vardı. Bebek yüzünde gülünç, kara kalemle çiziktirilmiş gibi bir keçi sakalı vardı. Uzun bir sigara içiyordu, ya da parmakları o kadar küçüktü ki, elindeki sigara olduğundan daha uzun gözüküyordu.

"Evet Myron, haydi bakalım, artık doğru düzgün, mantıklı bir şekilde konuşmaya başlayalım, ne dersin?"

"Gerçekten mantıklı bir şekilde olacaksa tabii."

"Güzel Myron. Bu iyi. Christian Steele tanınmamış, henüz test edilmemiş bir oyuncu. Hatta daha profesyonel bile olmamış. Belki de son yüzyılın en başarısız oyuncusu seçilecek, kimbilir?"

Larry burnundan soluyordu. "Bu tip işe yaramaz, hava civa oyuncularla ilgili bilgi edinmiş olman gerekirdi Bolitar." Myron onu duymamazlıktan geldi. Daha önce de bin kez duy-

duğu bu tip eften püften eleştiriler artık onu rahatsız etmiyordu.

"Ama belki de adı futbol tarihine altın harflerle yazılacaktır, bilemeyiz," diye karşılık verdi hiç istifini bozmadan. "Üç kez takas yaptınız ve onun haklarını almak için altı oyuncudan vazgeçtiniz. Herhâlde bütün bunları hiçbir şey elde edemeyeceğiniz bir oyuncu için yapmadınız."

"Ama bu teklif," dedi ve durdu Otto yukarı bakarak, sanki doğru sözcükler tavanda bir yerlerde yazıyormuş gibi. "Bu teklif pek adil değil."

"Adil az kalır. Berbat bir teklif." diye ekledi Larry.

"Son teklifim budur," dedi Myron.

Otto yine gülümseyerek başını salladı. "Her şeyi baştan alalım tamam mı? Her açıdan bakmaya çalışalım. Bu işlerde yenisin Myron. Menajerliğe soyunan cimri bir İskoçyalısın. Buna saygı duyuyorum. Kendini ispatlamaya çalışıyorsun. Kahretsin! Sana hayranım gerçekten."

Myron dudağını ısırdı. Otto'yla aynı yaşlarda olmalarına rağmen ona patronluk taslamasından hoşlanmadığını söylememek için kendini zor tuttu.

"Eğer bu konuda bir yanlış yaparsan," diye devam etti Otto. "Bu bütün kariyerinin yok olmasına sebep olabilir. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun? Bir sürü insan şimdiden bu iş için uygun olmadığını düşünüyor. Yani işini bilen, parlak müşterilerle başa çıkma konusunda demek istiyorum. Ama tabii o insanlara ben dahil değilim. Çok zeki bir herif olduğunu düşünüyorum. Hinoğlu hinin tekisin sen. Ama şu inatçılığın da olmasa..." Kendisini hayal kırıklığına uğratan en gözde öğrencisini azarlar gibi başını salladı.

Larry, Myron'a dik dik bakarak ayağa kalktı. "Neden çocuğa biraz öğüt vermiyorsun?," dedi. "ona gerçek bir aracı na-

sıl olur öğret."

Myron başından beri bu iyi polis kötü polis oyununun oynanacağını tahmin etmişti. Aslında daha da kötüsünü bekliyordu, zira Larry Hanson henüz hiç kimsenin annesiyle ilgili cinsel isteklerinden bahsetmemişti. Ama buna rağmen Myron kötü polisi iyi polise tercih ediyordu. Ön cepheden taarruza kalkışan Larry Hanson kolayca başa çıkılabilen cinstendi. Diğer yandan Otto Burke ise mayın dolu uzun otlar kaplı bir tarlada sinsice bir yılan gibi ilerliyordu.

"O zaman sanırım konuşacak fazla bir şey kalmadı," dedi Myron.

"Bu aşamada anlaşmayı reddetmek pek akıllıca olmaz Myron," dedi Otto. "Bu Christian'ın pırıltılı imajına leke sürebilir. Diğer anlaşmalarına zarar verebilir. Bu ikinize de pahalıya malolur. Para kaybetmek istemezsin herhalde değil mi Myron?"

Myron ona baktı. "Sence?"

"Hayır istemezsin."

"Bunu bir yere yazmamın sakıncası var mı?" eline bir kalem alarak bir kağıda gelişigüzel yazmaya başladı. "Pa-ra... kaybet-mek... is-te-mem..." Adamlara bakarak sırıttı. "İsterseniz çerçeveletip duvara asayım."

Larry "Kahrolası piçkurusu," dedi ağzında geveleyerek.

Otto gülümsemesini otomatik pilota takmıştı adeta. "Eğer müsaade edersen biraz cesur davranıp Christian'ın hızlı bir şekilde parayı tahsil etmek istediğini söylemek isterim."

"Öyle mi?"

"Christian Steele'in geleceğine ciddi yatırım yapmış kişiler var." Otto sigarasından derin bir nefes çekti. "Onun şu kızın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğine kim inanır ki?"

"Ah, şu mesele. Çok kurnazsınız gerçekten."

"Nasıl yani?"

"Farkındaysanız artık çamur atmaya başladınız. Düşünüyorum da, az bile istedim galiba."

Larry Hanson, Myron'a doğru başparmağıyla işaret etti. "Christian'ın eski sürtüğüyle ilgili olayı meşru kılmaya çalışıyorsun. Artık Halkla İlişkilere mal olmuş bir mesele bu."

"Bu dedikoduları çıkartanlara acıyorum." diyerek sözünü kesti Myron Larry'nin. "Kimse onlara inanmıyor. Aslında aksine bu dedikodular halkın gözünde Christian'ı daha da sempatik kıldı. Bir de Kathy Culver'dan sürtük diye bahsetmezsen iyi edersin."

Larry bir kaşını yukarı kaldırdı. "Bak sen hele, basit, değersiz bir yaratık için pek de duyarlı davranırmışız."

Myron'ın yüz ifadesi değişmedi. Beş sene önce Kathy Culver ikinci sınıftayken tanışmıştı onunla. Kız kardeşi Jessica gibi çok güzel bir kızdı. Bundan on sekiz ay önce Reston Üniversitesi kampüsünden esrarengiz bir biçimde kaybolmuştu genç kız. Şu güne kadar da kimse nerede olduğunu, neler yaptığını bilmiyordu. Futbol yıldızı, Christian Steele'in nişanlısı ve aynı zamanda yazar Jessica Culver'ın kızkardeşinin kayboluş hikâyesi medya için muhteşem bir malzeme olmuştu. Kendilerine hakim olamıyorlardı. Aç kurtlar gibi saldırıya geçmişlerdi.

Ve kısa bir süre önce Culver ailesi yeni bir trajedi daha yaşamıştı. Kathy'nin Babası üç gece önce polise göre "hırsızlık süsü verilmiş" bir olay sırasında öldürülmüştü. Myron aileyi baş sağlığı dilemek için aramak istemiş ama hoş karşılanıp karşılanmayacağından ki büyük ihtimalle karşılanmayacaktı, pek emin olamadığından uzak durmayı tercih etmişti.

"Eğer şimdi–"

Biri kapıyı tıklattı. Esperanza kafasını içeri uzattı. "Telefonun var Myron," dedi.

"Notunu al, sonra ararım."

"Sanırım şimdi konuşmak istersin."

Esperanza kapının orada durmaya devam etti. Bakışları hiçbir ipucu vermiyordu ama anlamıştı Myron.

"Az sonra dönerim," dedi odadakilere.

Larry Hanson ıslık çalarak, "Sekreterin tam bir fıstıkmış Bolitar," dedi.

"Teşekkürler Larry." Kalktı ve "Az sonra dönerim," diye tekrarladı.

"Bütün gün burada pinekleyecek halimiz yok."

"Ben de size çok meraklı değilim."

Toplantı odasından çıktı ve Esperanza'nın masasına yöneldi.

"Müşteri arıyor," dedi Myron'a. "Acil olduğunu söyledi."

Christian Steele'di arayan.

Ufak tefek oluşundan dolayı Esperanza'nın profesyonel bir güreşçi olduğuna kimse inanamazdı. Üç senedir ona camiada Kızılderili Küçük Pocahontas adını takmışlardı. Esperanza Diaz'ın saf kan Latin ırkından olması ve kanında Amerikan Yerlileri'nden tek bir iz bile taşımaması Müthiş Güreşçi Kızlar (MGK) organizasyonunu rahatsız etmemişti. Önemsiz bir detay deyip geçmişlerdi. Hem Latin olmuş, Kızılderili olmuş ne farkederdi ki?

Profesyonel güreş hayatının doruğundayken Birleşik Devletler'in her tarafında adı ilanlarda "Pocahontas" diye yazılan A.Esperanza, ayağında makosenler, üstünde süet püsküllü bir elbise, simsiyah saçları koyu tenli yüzüne düşmesin diye kafasına taktığı bir bantla ringe girerdi. Dövüş öncesi üzerindeki elbiseyi çıkartır, bunun yerine daha eften püften ve Amerikan

yerlilerinin geleneksel giysilerine pek fazla uymayan giysilerle güreşe başlardı.

Profesyonel güreşin kuralları basit, çeşitlemeleri çok azdı. Bazı güreşçiler kötü, bazıları iyiydi. Pocahontas iyiydi ve seyircilerin de favorisiydi. Sevimli, minyon ve hızlıydı. Boyu kısa ama kasları sıkıydı. Herkes çok severdi onu. Rakibi dövüşün seyrini değiştirmek için gözlerine kum atmak ya da "nedense" hakem hariç herkesin görebileceği bir şekilde yabancı bir aletle saldırmak gibi kurallara aykırı bir hareket yaptığında becerisiyle kazanmayı bilirdi müsabakayı çünkü. Sonra kötü dövüşçü ringe birkaç iyi dostunu getirir, acımasızca üzerine gidilen zavallı cesur güzel Pocahontas maç sunucularının her hafta tekrarlandığı gibi samimi olup olmadığı belirsiz şaşkınlıkları eşliğinde bire karşı üç kişiyle mücadele etmek zorunda kalırdı.

Artık bütün ümitlerin söndüğü anda devasa yaratık Büyük Şef Mama, soyunma odasından çıkar ve savunmasız Pocahontas'ın karşısındaki canavarlara karşı koymak için ringe atlar ve sonrasında Büyük Şef Mama ve Küçük Pocahontas şeytanın güçlerine karşı mücadele etmeyi sürdürürlerdi.

Son derece eğlendirici bir gösteriydi bu.

"Odama bağla," dedi Myron.

Odaya girdiğinde anne babasının hediye ettiği üzerinde adının yazdığı tabela çarptı gözüne.

MYRON BOLITAR
SPOR MENAJERİ

Başını salladı. Myron Bolitar. Hâlâ merak ediyordu. Kim çocuğuna Myron adını verirdi ki? Ailesiyle birlikte New Jersey'e taşındıklarında lisedeki herkese bana Mike deyin demiş-

ti. Kimse tarafından kabul görmemişti bu isim. Sonra kendisine Mickey denmesini istedi, ama bu da işe yaramadı, zira herkes bir zaman sonra yine Myron ismini kullanmaya başladı. Bir macera filminin ölümsüz kahramanının ismi gibi.

Sonuçta, evet, tahmin edilebileceği gibi bu yüzden anne babasını asla affetmemişti

Telefonu kaldırdı. "Christian?"

"Bay Bolitar? Siz misiniz?"

"Evet... ve lütfen bana Myron de." Değiştirilemeyecek şeyleri kabullenmek bilgeliktir.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum."

"Senin anlaşma üzerinde pazarlık ediyordum. Yan odada Otto Burke'le Larry Hanson var."

"Teşekkür ederim Bay Bolitar, ama çok önemli olduğu için aradım." Sesi titriyordu. "Sizi derhâl görmem lazım."

Myron ahizeyi öbür eline aldı. "Kötü bir şey mi oldu Christian?"

"Bunu telefonda konuşmak istemiyorum. Kampüsteki odamda buluşalım mı?"

"Elbette, problem değil. Saat kaçta?"

"Hemen şimdi lütfen. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. Onu sizin görmenizi istiyorum."

Myron derin bir nefes aldı. "Problem değil. Otto ve Larry'den kurtulurum. Hem pazarlığın ertelenmesiyle birlikte anlaşma da ertelenmiş olur."

Bir saatten fazla sürdü Christian'ın yanına gitmesi.

Park Bulvarı'ndaki ofisine yakın Kırk altıncı Caddedeki Kinney garajına girdi. Garaj sorumlusu Mario'yu başıyla selamladıktan sonra üzerinde "%97 vergi dahil değildir" yazan

fiyat tabelasının yanından geçerek alt kattaki arabasına gitti. Bir Ford Taurus. Kızların bayıldığı karizmatik arabası.

Tam kapısını açıyordu ki bir tıslama sesi duydu. Bir yılan gibi sanki. Ya da aslında sanki patlayan bir araba tekerleğinin inme sesi gibi. Ses arka sağ lastikten geliyordu. Myron tekerleğe şöyle bir göz attığında kesilmiş olduğunu gördü.

"Selam Myron."

Arkasına döndü. İki adam ona bakıp sırıtıyorlardı. Bir tanesi küçük bir Üçüncü Dünya Ülkesi'nden fırlamış gibiydi. Myron bir doksan beş boyunda, yüz kilo ağırlığındaydı ama bu adamın iki metreden fazla, yüz elli kilo filan olduğunu tahmin ediyordu. Vücudu sanki içine cankurtaran yeleği giymiş gibi şişik şişik duruyordu. Diğer adamın vücut yapısı normaldi. Fötr şapka takmıştı.

İri yarı olanı paldır küldür Myron'ın arabasına doğru yürümeye başladı. Kaslı kolları iki yanına açılmıştı. Sürekli kafasını titretiyor, normal birinde boyun olarak adlandırılan organını sağa sola döndürüp çıtlatıyordu.

"Arabayla ilgili bir problem mi var?" diye sordu hafifçe sırıtarak.

"Lastik patlamış," dedi Myron. "Yedeği arkada. Bir zahmet değiştirir misiniz?"

"Sanmam Bolitar. Bu sana bir uyarıydı sadece."

"Aha! Neden?"

İnsan müsveddesi Myron'ı ceketinden kavradı. "Chaz Landreaux'dan uzak dur. Onun anlaşması yapıldı zaten."

"Önce lastiğimi değiştirin."

Adam daha çok sırıtmaya başladı. Haince ama salakça bir sırıtıştı bu. "Bir dahaki sefere bu kadar kibar olmayacağım." Myron'ın ceketini daha sıkı kavradı. "Anlaşıldı mı?"

"Doping ilaçlarının testislerini büzdüğünü biliyorsun

değil mi?"

Adamın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Hadi ya? Ben de o zaman yüzünü darmadağın edip tozunu yulaf ezmemin içine atarım."

"Yulaf ezmesi mi yiyorsun?"

"Evet."

"Gerçekten çok havalı."

"Siktir git."

Myron içini çekti. Sonra bütün vücudu aynı anda hareket geçti sanki. Önce iri yarı adamın tam burnunun üstüne kafa attı. Bir böceğin ezilme sesine benzeyen bir kıtırtı sonrasında adamın burnundan kan akmaya başladı.

"Seni oros..."

Baskı yapmak için adamın başının arka kısmını özenle kavradı ve neredeyse nefes borusunu göçertecek şekilde dirseğiyle Adem Elmasına kuvvetli bir darbe indirdi. Adam acıdan bir çığlık attı ve sonrasında sessizliğe gömüldü. Myron daha sonra kafatasının aşağısına, boynun arka kısmına elini bıçak gibi yapıp bir darbe indirdi.

İriyarı adam bir çuval gibi yere düştü.

"Tamamdır, yeter artık."

Fötr şapkalı adam Myron'a yaklaştı. Elindeki tabancayı tam Myron'ın göğsüne doğru tutuyordu.

"Hemen ondan uzaklaş. Derhâl!"

Myron gözlerini kısarak ona baktı. "Bu şapkayı ucuzluktan mı aldın?"

"Sana ondan uzaklaş dedim!"

"Tamam tamam, uzaklaşıyorum."

"Bunu yapmamalıydın," dedi şapkalı neredeyse çocuk gibi çıkarttığı sesiyle. "O sadece işini yapıyordu."

"Gençliğime ver," dedi Myron. "Bak şimdi gerçekten de

kendimi kötü hissemeye başladım."

"Chaz Landreaux'dan uzak dur tamam mı? "

"Tamam değil. Roy O'Connor'a tamam demediğimi söylersin."

"Hey! Beni sadece mesaj göndermek için tuttular. Cevabı bildirmek için değil."

Başka tek laf etmeden yerdeki arkadaşının kalkmasına yardım etti. İriyarı adam yalpalaya yalpalaya arabaya doğru yöneldi. Bir eliyle burnunu tutuyor, diğeriyle nefes borusunu ovuşturuyordu. Burnu kırılmıştı ve gırtlağı kesin çok fazla acıyordu. Özellikle de yutkunurken.

Arabadan içeri girip hızla uzaklaştılar. Myron'ın lastiğini değiştirmemişlerdi elbette.

BÖLÜM 2

Myron araba telefonundan Chaz Landreaux'nun numarasını çevirdi.

Tamirat işleriyle arası pek iyi olmadığı için lastiği ancak yarım saatte değiştirmeyi başarabildi. Lastiğin yerinden fırlayıp çıkmasından korktuğu için birkaç kilometre boyunca yavaş sürdü, iyice emin olduktan sonra da hızlandı ve Christian'ın kaldığı kampüse doğru kırdı direksiyonu.

Telefonda Chaz'a neler olup bittiğini anlattı.

"Buraya da geldiler," dedi Chaz. Arka taraftan gürültüler geliyordu. Bir çocuk ağlamaya başladı. Bir şeyler kırılıp döküldü sanki. Kıkırdayan çocuk sesleri duyuldu. Sessiz olmaları için bağırdı Chaz.

"Ne zaman?" diye sordu Myron.

"Bir saat kadar önce. Üç kişiydiler."

"Sana zarar verdiler mi?"

"Yok hayır. Sadece bağırıp tehdit ettiler. Eğer anlaşmadaki şartlara uymazsam bacağıma bir kurşun yiyeceğimi söylediler."

Şu bacağa sıkma işinin son zamanlarda çok moda oldu-

ğunu düşündü Myron.

Chaz Landreaux Georgia Eyaletinin deneyimli basketbolcularından biriydi ve NBA'in ilk elemelerinden geçecekti büyük ihtimalle. Philadelphia sokaklarından fakir bir aileden geliyordu. Altı erkek, iki kız kardeşi vardı ve babaları yoktu. On kişi birden yoksul bir gettoda yaşamışlardı.

Acemilik yıllarında, Roy O'Connor adındaki başarılı bir spor ajanı Chaz'la ilgilenmişti. Bu bir ajansa başvurmak için gerekli koşullara sahip olmasından dört sene önce idi. Adam Chaz'a profesyonel lige geçtiğinde O'Connor'ı menajeri yapacağına dair kontrat imzalaması karşılığında her ay 250 dolar geri ödemeli beşbin dolarlık bir avans teklif etmişti.

Chaz'ın kafası karışmıştı. Konumu itibariyle yasaların henüz onu kontrat imzalamaya yetkili kılmadığını biliyordu. Bu durumda kontrat geçerli sayılmayabilirdi. Ama Roy'un adamı hiçbir sorun çıkmayacağı konusunda ona garanti vermişti. Sadece kontratın üzerine Chaz'ın yetkili olabileceği tarihi atmaları yeterli olacaktı. Bu tarih gelmeden önce Chaz kontratı imzalamayacak, zamanı gelene kadar kontrat bir kasada kilitli tutulacaktı. Kimse bu kadar kurnazca düşünemezdi.

Chaz emin olamıyordu. Bunun yasalara aykırı olduğunun farkındaydı ama aynı zamanda da sekiz kardeşi ve annesinin iki odalı bir cehennemden kurtulmasını istiyordu. Daha sonra Chaz'ı ikna etmeye çalışmak üzere Roy O'Connor sahneye çıktı. Eğer Chaz ileride fikrini değiştirirse parayı geri verecek ve kontrat yırtılıp atılacaktı.

Dört sene sonra Chaz fikrini değiştirdi. Kuruşu kuruşuna parayı iade etmeye söz verdi. "Asla olmaz" dedi Ray O'Connor. "Anlaşmayı bizimle yapacaksın."

Bu alışılmamış bir durum değildi. Bir sürü spor ajansı yapardı bunu. Ülkedeki en iyi ajanslardan Norby Walters ve Ll-

loyd Bloom bu yüzden tutuklanmışlardı. Tehditler de alışıldıktı. Ama hiçbir ajans teşhir olma riskini göze alamazdı. Eğer oyuncunun ayakları yere sağlam basıyorsa ajans o noktada geri adım atardı.

Ama Ray O'Connor değil geri adım atmak, kaslarını konuşturmayı tercih etmişti. Myron şaşırmıştı.

"Senden biraz şehir dışına çıkmanı istiyorum," dedi Chaz'a. "Gözlerden uzak olabileceğin bir yer var mı?"

"Evet. Washington'da bir arkadaşım var. Peki ne yapacağız? "

"Ben bir çaresine bakarım. Sen sadece bu aralar pek ortalıkta görünme."

"Tamam, anlaşıldı. Oh, Myron, bir şey daha var."

"Ne?"

"Şu züppelerden biri seni tanıdığını söyledi. Dev gibi bir şeydi. Düzenbaz kılıklı herifin teki."

"Adını söyledi mi? kimmiş?"

"Aaron. Myron'a benden selam söyle dedi."

Myron'ın omuzları birden çöktü. Aaron. İyi çağırışımlar yapan bir isim değildi bu. Roy O'Connor'ın arkasında sadece gevşek kaslı adamlar yoktu demek. Kasları sıkı olanlardan da vardı.

* * *

Ofisinden çıktıktan üç saat sonra kafasındaki tüm düşünceleri ve garajda olanları unutmaya çalışarak Christian'ın kapısını çaldı. İki ay önce mezun olmasına rağmen, Reston Üniversitesi Futbol Yaz Okulunda danışmanlık yaptığı için hâlâ aynı kampüste, son sınıftaki odasında kalıyordu. Titan'ların ön hazırlık antrenmanlarının başlaması nedeniyle kamp için iki

gün sonra kampüsten ayrılacaktı. Myron'ın Christian'ı kontrol etme gibi bir niyeti yoktu.

Christian hemen kapıyı açtı. Myron daha gecikme nedenini açıklayamadan "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," dedi Christian.

"Sorun değil."

Christian'ın yüzü eski sağlıklı rengini kaybetmişti. Gülümsediğinde pembeleşen yanaklarından eser kalmamıştı. Kızlar onun için ölüp biterlerdi oysaki. Elleri de tir tir titriyordu.

"İçeri gir," dedi.

"Teşekkürler."

Modern bir kampüs odasından çok 1950'lerin dizilerindeki gibi döşenmişti Christian'ın odası. Ama her şeyden önce son derece düzenli ve tertemizdi. Yatak düzgünce toplanmış, altındaki ayakkabılar muntazam bir şekilde sıralanmıştı. Yerde tek bir iç çamaşırı ya da çorap yoktu. Duvarlarda flamalar asılıydı. Myron gözlerine inanamıyordu. Ayrıca duvarlarda tek bir Claudia Schiffer ya da Cindy Crawford posteri yoktu. Sadece eski model flamalar. Bir an kendini yanlışlıkla Wally Cleaver'ın odasına girmiş hissetti Myron.

Başta tek kelime etmedi Christian. İkisi de ellerinde içki olmadan ayakta dikilen bir kokteylde yeni tanışmış iki insan gibi rahatsız bir biçimde durdular öylece. Azar işitmiş bir çocuk gibi yere doğru bakıyordu Christian. Myron'ın takım elbisesinin üzerindeki kan lekesi için bir şey söylemedi, sormadı. Büyük ihtimalle farketmemişti bile.

Üzerine patentli buz kütlesi eritme yöntemlerinden birini denemeye karar verdi. "Ne oldu?"

Christian bir dolaptan az biraz büyük odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Myron, Christian'ın gözlerinin kıpkırmızı olduğunu farketmişti. Ağlamıştı. Yanaklarında gözyaş-

larının izi kalmıştı.

"Toplantıyı iptal ettiğinde Bay Burke deliye dönmüştür herhâlde."

Myron omuzunu silkti. "Ciddi bir isteri nöbeti geçirdi ama herhâlde sakinleşecektir. Önemi yok. Hiç kafaya takmaya değmez."

"Çalışmalar perşembe günü başlıyor değil mi?"

"Ne o? Tedirgin misin?"

"Evet. Biraz."

"Bu yüzden mi beni görmek istedin?"

Christian başını salladı. Bir an tereddüt ettikten sonra "Ben, ben anlayamıyorum Bay Bolitar."

Ona Bay diye hitap edildiğinde nedense hep babası aklına geliyordu Myron'ın.

"Neyi anlayamıyorsun Christian? Ne oluyor Tanrı aşkına?"

Christian yine tereddüt etti. "Şey..." durdu, derin bir nefes aldı ve yeniden başladı. "Kathy'yle ilgili."

Myron yanlış duyduğunu sandı bir an. "Kathy Culver'la mı?"

"Onu tanıyorsun," dedi Christian. Myron bunun bir bildirim mi, yoksa bir soru mu olduğunu anlayamamıştı.

"Uzun zaman önceden," dedi Myron.

"Sen Jessica'yla beraberken."

"Evet."

"O zaman belki beni anlarsın. Kathy'yi özlüyorum. Kimsenin anlayamayacağı kadar özlüyorum onu. Çok özeldi o."

Myron başıyla onayladı.

Christian bir adım geri attı. Neredeyse kafasını arkadaki kitap rafına vuracaktı. "Herkes ona olanları heyecan verici bir hikâyeye dönüştürdü. Gazetelere manşet oldu. *Current Affa-*

ir'de bir sürü uyduruk hikâye yazıldı. Herkes için bir oyun, bir TV şovu haline dönüştü. Bizden ideal çift olarak bahsettiler." İdeal derken havaya parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı. "Sanki bu gerçeküstü bir şeymiş gibi. Merhametsizler. Herkes çok genç olduğumu ve atlatacağımı söyledi. Kathy sadece hoş bir sarışındı işte onların gözlerinde ve onun gibi sürüyle kız bulurdum. Artık hayatıma bakmam lazımdı. O gitmiş ve her şey bitmişti."

Christian'ın kalitesi ki Myron'a göre bu ileride oldukça fazla prim yapacaktı birden yeni bir boyuta taşınmıştı. Karşısında daha önce Myron'ın farkedemediği bir çocuk vardı artık. Utangaç, alçakgönüllü küçük Kansas'lı gitmiş, onun yerine köşeye sıkışmış, anne babasını kaybetmiş, gerçek bir ailesi ve büyük ihtimalle de gerçek dostları olmayan, dost yerine etrafında sadece yağcılar ve ne koparırsam kardır diye düşünen insanlar olan ürkek bir çocuk gelmişti. Myron bu insanlardan biri olabilir miydi acaba?

Başını salladı. Asla. Diğer spor menajerleri evet ama o asla böyle bir şey yapmazdı. Ama yine de içinde bir yerlerde bir suçluluk duygusu vardı ve bu his Myron'a acı veriyordu.

"Kathy'nin ölmüş olabileceğine asla inanmadım," diye devam etti Christian. "sanırım bu da problemin bir parçası. Bilinmezlik bir süre sonra insanı esir ediyor. Bir yarım– bir yarım keşke cesedini bulsalar da bütün bu işkence bitse diyor. Böyle bir şey söylemek sizce çok mu korkunç Bay Bolitar?"

"Sanmıyorum, hayır."

Christian ağırbaşlı bir havayla Myron'a baktı. "Sürekli şu külodu düşündüm. Bundan haberiniz var mıydı?"

Myron başını salladı. Bu esrarengiz olaydaki tek ipucu Dumpster kampüsünde bir çöp kutusunun üzerinde Kathy'ye ait bir külodun parçalanmış bir şekilde bulunmasıydı. Söylen-

tilere göre üzerinde sperm ve kan lekeleri vardı. bunun üzerine genelde herkes Kathy Culver'ın öldürüldüğünü düşünmüştü. Üzücü ama alışıldık bir hikâyeydi bu. Bir psikopat tarafından tevacüze uğramış ve öldürülmüştü. Cesedi büyük ihtimalle asla bulunamayacaktı ya da belki de bir gün bir ormanda cesedinden arta kalan birkaç parça bir avcının ayağına takılacak, bunun üzerine gece saat on birde yayın kesilip haber son dakika olarak insanlara duyurulacak, kameramanların ailesinden son derece kederli birini filme çekme konusundaki hiç bitmeyen umutları yeniden yeşerecekti.

"Sanki pis bir şeymiş gibi izlenim verdiler insanlara," diye devam etti Christian. Bazıları "pembe" dedi. Bazıları "ipek" dedi. Kimse onun bir iç çamaşırı, ya da sadece basit bir külot olduğunu söylemedi. Sanki nasıl olduğu çok önemliymiş gibi hep pembe ipek külot diye telaffuz ettiler. Hatta bir TV kanalı o kadar ileri gitti ki, Victoria's Secret'ın bir mankenine yorum yaptırdı. Pembe ipek külot. Kathy bunu haketmiyordu. Onu bu şekilde aşağılamak..."

Ses tonu alçalmaya başlamıştı. Myron hiçbir şey söylemedi. Christian bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Myron bunalıma girmemiş olmasını umut etti.

"Sanırım artık sadede gelmeliyim," dedi sonunda Christian.

"Hiç acele etme. Bir yere gitmiyorum, buradayım."

"Bugün bir şey gördüm. Ben–" Christian durdu ve gözlerini aniden Myron'a çevirdi. Yalvarır gibi bakıyordu. "Kathy yaşıyor olabilir."

Myron bir tokat yemiş gibi oldu. Myron kendisini neye hazırlamış olursa olsun, Christian neye zemin hazırlıyor olursa olsun, Kathy Culver'ın hâlâ hayatta olabileceği ihtimali denklemin bir parçası değildi.

"Ne?"

Christian, Myron'ın arkasındaki çalışma masasının çekmecesine uzandı. Masa da odadaki her şey gibi son derece düzenliydi. Üstünde bulunan teneke kalemliklerden birinde tükenmez kalemler, diğerinde iki adet arkası silgili, ucu iyice yontulmuş kurşun kalem, ayrıca S ayaklı bir lamba, takvimli bir not defteri, sözlük, iki kitap desteğinin arasında *Üslup Unsurları* serisi vardı.

"Bak bugün postadan ne aldım."

Myron'a bir dergi uzattı. Kapağında çıplak bir kadın resmi vardı. Kadını koca memeli olarak nitelendirmek İkinci Dünya Savaşı'nı küçük bir çekişme olarak nitelendirmekle aynı olurdu. Erkeklerin çoğunda meme takıntısı olduğu bilinen bir şeydi ve Myron da onlardan aşağı kalmıyordu ama kadınınkiler gerçekten anormal derece büyüktü. Nalet, güzellikten çok uzak bir yüzü vardı. Güya kameraya davetkar bir bakış atmak istemişti ama daha çok kabızlık çekiyormuş gibi bir ifadesi vardı. Bacaklarını açmış, diliyle dudaklarını yalıyor, bir taraftan da okuyucuya parmağıyla "daha yakına gel" anlamında bir işaret yapıyordu.

Anında etkili diye düşündü Myron.

Derginin adı *Nips*'ti

Myron sert sert dergiye baktı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ataş"

"Ne?"

Ama Christian söylediğini tekrarlayamayacak kadar bitkin görünüyordu. Sadece eliyle göstermeyi tercih etti. Derginin üst tarafında bir pırıltı çarptı gözüne Myron'ın. Bir ataş kitap işareti olarak kullanılmıştı. "Dergiyi zarftan çıkarttığımda üzerinde bir ataş vardı," diye açıkladı Christian.

Myron işaretlenen sayfaya gelene kadar etli butlu kadın-

lara kısa bir göz atarak teker teker sayfaları çevirdi. Gözlerini kısıp baktı şaşkın şaşkın. Bir sürü erotik fotoğrafla dolu bir ilan sayfasıydı bu. Sayfanın en üstünde şu yazıyordu:

Canlı sohbet – Sana uygun kızı seç!

Sayfada boylu boyunca her bir sırada dörder kız olmak üzere üç sıra halinde dizilmiş kızlar vardı. Myron kızları şöyle bir inceledi. Gördüklerine inanamamıştı. "Doğulu kızlar seni bekliyor!" "Islak ve tatlı lezbiyenler!" "Kıçıma bir şaplak at haydi!" "Ateşli Fahişeler!" "Minik memeler!" (Bu kesin kapaktaki fotoğraftan hoşlanmayanlar için konulmuştu) "Üstüme binmeni istiyorum!" "Kirazlarımı sen topla!" "Bırak daha fazla diye yalvarmak istiyorum sana!" "Koca bir penis aranıyor!" "Bayan Savannah aramanı istiyor!" "Azgın ev kadınları!" "İrio erkek aranıyor!" hepsinin yanında kışkırtıcı bir fotoğraf ve telefon numarası vardı.

Bazıları artık abazanlığın doruğundakiler için verilmişti anlaşılan. Kadın iç çamaşırları giymiş erkekler, yapay penis takmış kadınlar. Myron'ın şimdiye kadar hiçbir yerde görmediği gariplikte fotoğraflar. Anlaşılması imkânsız bilimsel deneyler gibi. Tahmin edilebileceği gibi numaralar hep aynı tipti. 1-800-888 FAHİŞE, 1-900-46 SÜRTÜK. 1-800-SUYUMU ÇIKART. 1-900-KÖTÜ KIZ...

Myron suratını ekşitti. Ellerini yıkama ihtiyacı duyuyordu.

Sonra onu gördü.

Alt sırada sağdan ikinci. "İstediğin her şeyi yaparım!" telefon numarası 1-900-344-SEKS DÜŞKÜNÜ. Dakikası 3.99 Dolar. Visa ve MasterCard geçerlidir.

Fotoğrafta Kathy Culver vardı.

Kaskatı kesiliverdi Myron. Kapaktaki tarih yeniydi.

"Ne zaman geldi bu sana?"

"Bugün," dedi Christian bir zarf göstererek. "Bu zarfın içinde geldi."

Myron'ın kafası allak bullak olmuştu. Baş dönmesini gidermeye ve dengesini sağlamaya çalıştı ama Kathy'nin şu fotoğrafına baktıkça yere kapaklanacak gibi oluyordu. Kalın zarf üzerinde gönderenin adresi yazılmamıştı. Ne bir damga ne de pul vardı. Sadece isim ve posta kutusu :

CHRISTIAN STEELE
POSTA KUTUSU: 488

Ne bir şehir ne de eyalet ismi. Buda demek oluyordu ki, kampüs içinden birisi koymuştu dergiyi kutuya. Adres el yazısıyla yazılmıştı.

"Bir sürü hayranından mektup alıyorsun herhâlde değil mi?" diye sordu Myron.

Christian evet anlamında başını salladı. "Ama onlar başka bir adrese gönderiliyor. Bu ise özel posta kutumdaydı. Kutu numarası rehberde kayıtlı değildir."

Myron üzerindeki olası parmak izlerine zarar vermemek için zarfı dikkatle aldı. "Sahte bir fotoğraf da olabilir," diye ekledi Myron. "Biri sadece başını kesip vücuda monte etmiş–"

Christian başını titreterek Myron'ın sözünü kesti. Bakışlarını yeniden yere yöneltmişti. "Sadece yüzü değil Bay Bolitar," dedi utanarak.

Myron ne demek istediğini derhâl kavramıştı elbette. "Oh, anlıyorum."

"Sizce bu zarfı polise göstermeli miyiz?" diye sordu Christian.

"Belki."

"Doğru olan şeyi yapmak istiyorum," dedi ellerini yumruk yaparak. "Ama diğer yandan da Kathy'yi bir kez daha lekemelerine izin veremem. Neler yaptıklarını gördün. Bunu gördüklerinde neler yaparlar kimbilir."

"Leş kargaları gibi."

Christian başını salladı.

"Ama sanırım bu sadece bir eşek şakası," diye devam etti Myron. "Harekete geçmeden önce neymiş bir bakacağım."

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Bunu bana bırak."

BÖLÜM 3

Myron kadını gördüğünde aniden duruverdi. Bir hayalin ardından gider gibi sendeleyerek bara girdi. Zihninde bir noktaya odaklanamayan bir film kamerası vardı sanki. Az önce gördüğü şeyi ve Christian'dan öğrendiklerini düşünüp tartmaya, neler olup bittiğini yorumlamaya ve sağlam, mantıklı bir sonuca varmaya çalıştı.

Ama hiçbir yere varamadı.

Dergi, pardösüsünün sağ cebinde kıvrılmış şekilde duruyordu. Bir porno dergisi ve bir pardösü diye düşündü Myron. Tanrım! Biri görseler sapık filan sanacaktı. Aynı sorular dönüp dolaşıp tekrar tekrar yankılanıyordu beyninde. Hakikaten Kathy Culver hayatta olabilir miydi? Peki hayattaysa neler gelmişti başına acaba? Nasıl olmuştu da temiz ve saf bir kampüs odasından *Nips* dergisinin arka sayfasındaki ilanlara düşmüştü?

Şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın barda otururken, bu düşünceler vardı kafasında.

Kadın bacak bacak üstüne atmış kibarca içkisini yudumlayarak bir taburede oturuyordu. Önü açık beyaz bir bluz, kısa gri bir etek ve siyah külotlu çorap giymişti. Hepsi üzerine mükemmel bir şekilde oturmuştu. Bir an için Myron bunun bir

gündüz düşü, algıyı yanıltan göz kamaştırıcı bir görüntü olduğunu düşünmüştü. Fakat midesine saplanan ağrı ona hayal görmediğini kanıtlamıştı. Boğazı kurumuştu. Derin, uzun zamandır bir köşede uyuyan hisleri sahile aniden vuran büyük bir dalga gibiydi.

Zorla yutkunup ilerledi. Tek kelimeyle nefes kesiciydi kadın. İçerideki diğer herkes onun yanında çok solgun gözüküyor, sadece bir sahne dekoru gibi duruyordu.

Myron kadına yaklaşarak, "Buraya sık gelir misiniz?" diye sordu. Kadın ona üstünde bir Speedo mayoyla koşan yaşlı bir adama bakar gibi baktı. "Bir kadına yanaşmak çok orijinal bir yöntem olduğu söylenemez pek," dedi.

"Evet. Belki de değildir hakikaten," dedi Myron. "Senin konuşma tarzın yanında benim bu..."

"Böyle düşündüğüne sevindim," dedi kadın ve içkisine geri dönerek, "Lütfen yanımdan git," dedi.

"Zor elde edileni mi oynuyorsun?"

"Kaybol."

Myron sırıttı. "Kendi kendini ele veriyorsun."

"Anlayamadım."

"Gün gibi ortada değil mi?"

"Ne? Biraz açar mısın?"

"Beni istiyorsun. Hem de çok."

Gülümser gibi yaptı kadın. "O kadar belli oluyor yani."

"Kendi kendini suçlama. Ben karşı konulması zor bir adamımdır."

"Hadi ya? Eğer şuracıkta bayılırsam tut beni."

"Yanındayım merak etme tatlım."

Derin bir nefes alıp verdi kadın. Her zamanki gibi, onu terkettiği günkü kadar muhteşem güzellikteydi. Myron onu dört senedir görmemişti ama ne zaman onu düşünse hâlâ içi

titriyordu. Martha'nın bağ evinde geçirdikleri hafta sonu geldi aklına. Okyanus esintisinin saçlarını dağıtışını, Myron konuşurken başını sallamasını, üzerinde Myron'ın tişörtüyle görüntüsünü hatırlıyordu. Basit ve kırılgan bir coşku vardı içinde. Mide ağrısı artmaya başlamıştı.

"Merhaba Myron,"

"Merhaba Jessica. Çok iyi görünüyorsun."

"Burada ne işin var?"

"Ofisim üst katta. Neredeyse burada yaşıyorum diyebilirim."

Jessica gülümsedi. "Ah tabii. Artık sporculara menajerlik yapıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Şu eskiden çevirdiğin gizli kapaklı işlerden daha iyi olmalı."

Myron cevap verme ihtiyacı duymadı. Jessica ona göz ucuyla baktıktan sonra önüne döndü.

"Birini bekliyordum," dedi Jessica aniden.

"Erkek mi?"

"Myron..."

"Özür dilerim. Eskiden kalan bir refleks." Kadının sol eline baktı. Yüzük ararken kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzük takmamıştı. "Neydi adı? Evlenmemişsin onunla."

"Doug."

"A evet, Doug. Ya da Dougie miydi neydi?"

"Birisinin ismiyle alay etmek ayıptır."

Myron omuzunu silkti. Haklıydı aslında. "Eee? Ona ne oldu?"

Bar tezgahının üzerindeki bir bira şişesi kapağını incelemeye başladı Jessica. "Onunla ilgisi yoktu. Bunu biliyorsun," dedi.

Myron bir şey söylemek için ağzını kapatıp açtı. Geçmişe dönüp yaraları kaşımanın alemi yoktu. "Neden şehre geri döndün peki?"

"Bir sömestir ders vereceğim."

Myron'ın kalbi hızla atmaya başladı yeniden. "Manhattan'a geri mi döndün?"

"Evet. Geçen ay."

"Baban için çok üzgü..."

"Çiçeklerini aldık," diye sözünü kesti Jessica.

"Daha fazlasını yapmak isterdim."

"Yapmaman iyi oldu." İçkisini bitirdi. "Gitmem lazım. Seni görmek güzeldi."

"Sen birini beklemiyor muydun?"

"Yanlış anlamışsın."

"Hâlâ seni seviyorum, biliyor musun?"

Jessica ayağa kalktı ve başını salladı.

"Yeniden deneyelim," dedi Myron.

"Hayır."

Yürümeye başladı Jessica.

"Jess?"

"Ne var?"

Jessica'ya kız kardeşinin dergideki resmiyle ilgili bir şeyler söylemek istemişti aslında.

"Bir öğlen buluşup yemek yiyelim mi? sadece sohbet tamam mı?"

"Hayır."

Jessica dönüp barı terketti. Bir kez daha aynı şelkilde terketmişti Myron'ı işte.

III. Windstor Horne Lockwood parmak uçlarını birleştirmiş Myron'ın hikâyesini dinliyordu. Bu parmak ucu birleş-

tirme hareketi ona Myron'dan daha fazla yakışıyordu. Myron bitirdiğinde ilk birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. En sonunda da parmaklarıyla oynamayı bırakarak ellerini masanın üzerine koydu.

"Vay vay vay. Çok özel bir gün geçirmişsin belli"

Myron ofisini kolejdeki eski oda arkadaşı Windstor Horne Lockwood'dan kiralamıştı. III. Windstor Horne Lockwood. Bazıları Myron'ın hiç de adı gibi biri olmadığını düşünürlerdi ki Myron bunu bir iltifat kabul ediyordu. Oysa ki III. Windstor Horne Lockwood tam adına yaraşır karakterde bir adamdı. Sarı saçları, kusursuz bir vücudu, asil yüz hatları vardı. Sanki el yapımı bir porselen gibi çok fazla yakışıklı denebilirdi onun için.

Aristokrat sınıfından bir öğrenci gibi giyinirdi. Pembe, armalı gömlekler, polo yaka tişörtler, haki rengi pantalonlar, golf pantalonları, beyaz geyik derisi bağcıklı ayakkabılar giyerdi. Ayrıca belirli bir coğrafi bölgeye, hatta Andover ya da Exeter gibi özel hazırlık okullarına ait olmayan garip bir aksanı vardı. Bu arada Win, Exeter'de okumuştu. Golf oynardı. Ne sıkıcı! Philadelphia'daki Merion Golf Kulübü'nün beşinci kuşak, Güney New Jersey'deki Pine Valley kulübü'nün ise üçüncü kuşak üyelerinden biriydi. Sürekli teni yanık gezerdi. Aslında süt gibi beyaz teni asla bronzlaşmaz, sadece kızarırdı demek daha doğru.

Win safkan beyaz ırktandı. Ama adam yıldız oyuncu Christian Steele'i akdeniz asıllı bir uşak gibi göstermişti.

Myron ilk tanıştığında nefret etmişti Win'den. Aslında çoğu insan da böyle düşündüğü için Win buna alışıktı. İnsanlar karşılarındakinden aldıkları ilk izlenimden asla vazgeçmemeyi ve geliştirmeyi severler. Win konusunda insanları iten şey baba parası yiyen, seçici, züppe, kibirli bir görüntü verme-

siydi. Kısacası kahrolası piçin teki. Bu konuda Win'in yapabileceği bir şey yoktu. Zaten ilk izlenime değer veren insanları da pek iplemezdi.

Win masadaki dergiyi gösterdi. "Jessica'ya söylemeyecek misin?"

Myron ayağa kalkıp odada gezindikten sonra yine yerine oturdu. "Nasıl söyleyebilirim ki? Selam, seni seviyorum. Ne olur bana geri dön. Ha bu arada öldürüldüğü söylenen kız kardeşinin bir porno dergisinin ilan sayfasında fotoğrafı çıkmış. Böyle mi diyeyim yani?"

Win durup düşündü. "Ben olsam bu konuşmayı orasından burasından biraz kırpardım."

Porno dergisini eline alıp kaşlarını çatarak şöyle bir göz gezdirdi. Düşünceli bir hali vardı. Myron onu izliyordu. Ona Chaz Landreaux'dan ve garajda olanlardan bahsetmemeye karar verdi. Henüz sırası değildi. Win biri Myron'a zarar vermeye çalıştığında garip tepkiler verirdi. Çoğu zaman da hoş olmayan tepkiler. Önce bir Roy O'Connor ve Aaron'la nasıl başa çıkabileceğine karar versin, sonra konuşurdu onunla.

Win dergiyi masasına attı. "Başlıyor muyuz?"

"Neye başlıyor muyuz?"

"Soruşturmaya. Bunu planlamıyor muydun yoksa?"

"Yardım etmek istiyor musun yani?"

Win gülümsedi. "Elbetteki evet." Telefonu Myron'a döndürdü. "Ara bakalım."

"Dergideki telefon numarasını mı?"

"Yani, herhâlde Myron. Yok Beyaz Saray'ı. Sor bakalım Hillary'yle telefon seksi yapabilir miymişsin." dedi Win alaycılıkla.

Myron telefonu eline aldı. "Hiç bu hatları aramış mıydın daha önce?"

"Ben mi?" diye sordu Win şaşırmış numarası yaparak. "Yeni yetme kızlarla mı? Topluma mal olmuş fahişelerle mi? kesin şaka yapıyorsun."

"Ben de hiç aramadım."

"O zaman belki konuşurken odadan çıkmamı istersin," dedi Win. "Kemerini gevşetir, pantalonunu çıkartırsın belki."

"Çok komiksin."

Myron, Kathy'nin fotoğrafının altında yazılı 900'lü numarayı aradı. FBI'dayken kulüp sahipleri ve komisyoncular için serbest çalıştığı zamanlarda soruşturma yaparken binlerce numara aramıştı ama ilk kez bu kadar rahatsız olmuştu. Kulakları sağır edecek derecede bir bip sesinden sonra operatörden "Bu çağrıyı yapma izniniz yok." diyen bir ses geldi.

Myron kafasını kaldırıp Win'e baktı. "Çağrıya izin verilmedi."

Win başını salladı. "Evet. Tamamen unutmuşum. Baktım çalışanlar sürekli seks hatları dahil astrologları, spor hatlarını, yemek tariflerini, psikologları, dini hatları arıyorlar ben de faturalar şişince 900'lü hatları kullanıma kapattırmıştım. "Arkasındaki telefonu alıp Myron'a uzattı. "Bunu kullan. Özel hattım."

Myron numarayı yeniden çevirdi. İki kez çaldıktan sonra bir kadın fısıldar gibi konuşmaya başladı. "Merhaba. Burası fantezi hattı. Eğer on sekiz yaşını doldurmadıysanız ya da bu konuşma ücretini ödemek istemiyorsanız lütfen telefonu kapatınız." Konuşmaya devam etmeden bir iki saniye kadar durdu. "Fantezi hattına hoşgeldiniz. Burada dünyanın en seksi, en ateşli, en güzel, en arzulu kızlarıyla sohbet edeceksiniz."

Myron banda kaydedilmiş sesin sanki ana okulu çocuklarına hitap ediyormuş gibi sözcükleri teker teker hecelediğini farkettti.

"*Fantezi hattına hoşgeldiniz...*"

"Az sonra gizli arzularınızı doruklara çıkartacak şehvetli ve ateşli kızlarımızdan biriyle konuşacaksınız. Bu bire bir, bir sohbet olacak. Telefon faturanızda ayrıntı gözükmeyecek. Kendi isteklerinize göre seçtiğiniz fantezi kızınızla konuşacaksınız." Tekdüze bir sesle, aralıksız bir şekilde konuşuyordu kadın. Sonunda bant kaydından şu direktifler geldi: "Eğer telefonunuz tuşluysa utanmaz öğretmenin gizli itiraflarını dinlemek için bire..."

Myron kafasını kaldırıp Win'e baktı. "Ne zamandır telefondayım?"

"Altı dakika oldu."

"Şimdiden yirmi dört dolar," dedi Myron. "Hortumlama değil de nedir bu sence?"

"Tam bir mastürbasyon işte."

Myron şu bant kaydından bir an önce kurtulmak için herhangi bir düğmeye bastı. Telefon tam on kez çaldı. Gerçekten de zamanı uzatma konusunda ustaydılar. Bir kadın sesi, "Selam tatlım, nasılsın bakalım?" dedi.

Sesi tam Myron'ın beklediği gibi kısık ve boğuk çıkıyordu.

"Ah, selam," dedi Myron beceriksizce. "Bak, ben..."

"Adın ne tatlım?" diye sordu kadın.

"Myron." Ben ne yapıyorum der gibi alnına bir şaplak attı. Çok lazımdı sanki gerçek adını vermesi.

"Mmmmmm, Myron," dedi kadın. "Sevdim bu adı. Çok seksi."

"Evet, teşekkürler–"

"Benim adım Tawny."

Tawny. Tabii canım kesin öyledir.

"Telefonumu nereden aldın Myron?"

"Bir dergide gördüm."

"Hangi dergi Myron?"

Kadının kendisine sürekli adıyla hitap etmesine sinirlenmeye başlamıştı. "*Nips*."

"Ooooo. Severim o dergiyi. Beni çok tahrik... Anlarsın işte."

"Dinle Tawny. Sana ilanla ilgili bir şey sormak istiyorum."

"Myron?"

"Evet."

"Sesinden hoşlandım. Çok ateşli biri olduğun belli. Tipimi anlatmamı ister misin?"

"Yo, sanmam."

"Gözlerim kahverengi. Uzun kumral saçlarım var. Hafif dalgalı. Boyum bir yetmiş. Ölçülerim 100-70-100. sütyen ölçüm C. Bazen de D."

"Bundan çok gurur duyuyor olmalısın ama–"

"Ne yapmak istersin Myron?"

"Yapmak?"

"Yani ikimiz..."

"Bak Tawny, gerçekten de çok hoş biri olduğundan eminim. Ama ilandaki kızla konuşmak istiyorum ben."

"Ben ilandaki kızım," dedi kız.

"Yo hayır. Telefon numarasının üstünde fotoğrafı olan kızla."

"O benim Myron. O kız benim"

"Ama fotoğraftaki kız sarışın ve mavi gözlü," dedi Myron. "Sen bana demin kumral, kahverengi gözlü olduğunu söyledin."

Win iyi gidiyorsun anlamında başparmağını kaldırdı.

"Ben öyle mi söyledim? Yok hayır aslında sarışın mavi gözlü demek istemiştim."

"İlandaki kızla konuşmam lazım. Çok önemli."

Ses tonunu değiştirdi kız. "Ben ondan daha iyiyim Myron. Ben içlerinde en iyisiyim."

"Bundan şüphem yok Tawny. Sesinden çok profesyonel olduğun anlaşılıyor. Ama ben o ilandaki kızla konuşmak istiyorum şu anda."

"O burada değil Myron."

"Ne zaman gelecek?"

"Emin değilim Myron. Hadi ama rahatla biraz. Çok eğleneceğiz seninle."

"Kabalaşmak istemiyorum ama gerçekten ilgilenmiyorum. Patronunuzla görüşebilir miyim?"

"Patronumuzla mı?"

"Evet."

Daha çok duygusuz denebilecek şekilde ses tonu birden değişivermişti kızın. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Hayır. Çok ciddiyim. Lütfen beni patronuna bağla."

"Tamam o zaman. Bir saniye bekle."

Aradan bir dakika geçti. Sonra iki.

"Geri dönmeyecek. Mankafayı hatta bekletip daha fazla dolar sokacaklar donlarına," dedi Win.

"Sanmıyorum," dedi Myron. "Sesimden hoşlandı. Ateşli bir ses tonum olduğunu söyledi."

"Tabii canım. Bunu söylediği ilk adam olduğuna eminim."

"Aynen ben de böyle düşünüyorum." Birkaç dakika daha geçtikten sonra Myron telefonu kapattı. "Toplam kaç dakika sürdü konuşma?"

Win saatine baktı. "Yirmi üç dakika." Eline hesap makinasını aldı. "Yirmi üç dakika çarpı üç nokta doksan dokuz dolar." Numaralara bastı. "Bu görüşme sana doksan bir dolar

yetmiş yedi sente maloldu."

"İyi iş." dedi Myron. "Tuhaf. Hiç açık saçık konuşmadı benimle."

"Ne?"

"Telefondaki kız. Hiç açık saçık konuşmadı."

"Ve sen hayal kırıklığına uğradın."

"Sence garip değil mi?"

Win dergiye göz gezdirirken omuzunu silkti. "Derginin her tarafına baktın mı?"

"Hayır."

"Hemen hemen her sayfanın yarısı ilan dolu. Büyük iş."

"Güvenli seks. En güvenlisi."

Kapı çalındı.

"Girin," diye seslendi Win.

Esperanza kapıyı açtı. "Telefon sana. Otto Burke arıyor."

"Ona az sonra geleceğimi söyle."

Esperanza başını eğip kapıyı kapattı.

"Bu aralar fazla iş yok," dedi Win. "İlanı kimin verdiğini araştıracağım. Bir de Kathy Culver'ın el yazısı lazım bize. Karşılaştırmak için."

"Bulabilecek miyim bakarım."

"Herhâlde anlamışsındır artık. Bu fotoğrafın hiçbir anlamı yok. Muhtemelen bütün bunların çok basit bir açıklaması vardır," dedi Win parmaklarını zarifçe oynatarak.

"Belki." dedi Myron ve yerinden kalktı. İki saatir kendine aynı şeyi söyleyip duruyordu zaten. Artık fotoğrafın bütünüyle bir palavra olduğuna inanıyordu.

"Myron?"

"Ne?"

"Aşağıda Jessica'yla karşılaşmanın bir tesadüf olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

"Hayır," dedi Myron. "Sanırım tesadüf değil."

Win başını salladı. "Benden sana dostça bir tavsiye," dedi. "Dikkatli ol."

BÖLÜM 4

Ah Myron ah.

Jessica Culver ailesine ait evin mutfağında, küçük bir çocukken sayısız kez oturduğu aynı sandalyede oturmuştu.

Nasıl davranması gerektiğini daha iyi tartmalı, her olasılığa karşı hazırlıklı olmalıydı. Ama o ne yapmıştı? Sinirlerine hakim olamamış, tereddüte düşmüştü. Gidip ofisinin altındaki barda içki içmişti.

Aptalsın, aptalsın işte.

Ama bununla bitmemişti. Myron onu şaşkına çevirmiş, o da bu yüzden paniklemişti.

Neden?

Myron'a gerçeği söylemesi, orada bulunuşunun gerçek nedenini hiç heyecanlanmadan açıklaması gerekiyordu. Ama yapamamıştı. O aymaz bir şekilde içerken birden belirivermişti. Her zamanki gibi çok yakışıklı ama incinmiş.

Kahretsin Jessie. Kahrolası berbat karının tekisin sen–

Başını salladı. Evet. Berbat birinin tekiydi. Kendi kendine zarar veriyordu. Ayrıca bir sürü küfür sıralamak geliyordu kendine içinden. Ama editörüyle acentesi onun gibi düşünmü-

yorlardı elbette. 'Delilikleri' hoşlarına gidiyordu. Jessica'nın berbat diye nitelendirdiği şeylere onlar "delilik" demeyi tercih ediyorlardı. İşte bu 'delilikleri' onu müthiş bir yazar yapmıştı. Jessica'nın yazılarına bu 'keskin' havayı veren de buydu. (ki bu da onların tabiriydi)

Belki de haklılardı. Jessie bu konuda yorum yapamıyordu. Ama tek bir şey vardı emin olduğu. Bu berbat özellikleri hayatını cehenneme çevirmişti.

Zavallı acı çeken sanatçı! Kalbin bu cehennem azabıyla kanıyor!

Kafasını salladı ve bu alaycı düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Bugün kendini gözlemliyordu. Nadiren olurdu bu, ama anlayabiliyordu. Myron'a rastlaması kafasında 'eğer'li, 'acaba'lı her bakımdan son derece gereksiz ve faydasız bir sürü soru işareti yaratmıştı.

Bir kez daha kafa yormaya başlamıştı 'eğer'lere ve 'acaba'lara.

Her zamanki bencilliğiyle Myron için değil, kendisi için soruyordu bu soruları. Myron'ın birden değil de aşama aşama gerçekleşen büyük çöküşünden sonra nasıl bir hayat yaşadığını merak ediyordu şimdi. Dört sene. Dört senedir onu bir kez olsun görmemişti. Kafasında bir köşeye hapsetmiş, ve kapısını kapatıp kilitlemişti. Bu kapının her hangi bir baskıda açılmayacağından emin olarak her şeyi hallettiğini düşünmüş, daha doğrusu ummuştu. Ama bugün o pırıl pırıl yakışıklı yüzünü, geniş omuzlarını, 'neden ben?' diye mahsun mahsun bakan gözlerini gördüğünde kapı şiddetli bir patlamayla sonuna kadar açılmıştı sanki.

Jessica hislerine yenik düşmüştü. O kadar çok istiyordu ki onunla olmayı. Ve bunun derhâl bir çaresini bulması gerektiğini de çok iyi biliyordu.

Elbette böyle düşünürsün dedi kendi kendine. *Çünkü sen berbat karının tekisin.*

Jessica camdan dışarı baktı. Paul'ün gelmesini bekliyordu. Emekliliğine iki yıl kalmış Bergen İlçesi Polis Şefi Paul Duncan. Çocukluğundan beri Paul amca derdi ona. Babası Adam Culver'ın en yakın arkadaşı ve şimdi vasiyet infaz memuru. Paul polis, Adam da ilçenin tıbbi tetkikçisi olarak yirmi beş yıldan fazla hukuki uygulamalarda birlikte çalışmışlardı. Anma günüyle ilgili detaylar için gelecekti Paul. Adam Culver için cenaze töreni düzenlenmeyecekti ve Jessica bu konuyu Paul'le görüşmek istiyordu. Başbaşa. Olup bitenler hoşuna gitmiyordu.

"Selam tatlım."

Sesin geldiği yöne doğru döndü Jessica. "Selam anne."

Annesi bodrumdan yukarı çıkmıştı. Üzerinde bir önlük vardı. Boynuna asılı kocaman tahtadan yapılmış bir haçla oynuyordu. "Sandalyesini depoya koydum," dedi. Sesinde zerre kadar duygu yoktu. "Mutfakta biraz yer açılsın."

Jessica annesinin bahsettiği babasına ait mutfak sandalyesinin yokluğunu yeni farketmişti. Jessica'nın hatırlayabildiği kadarıyla babasının arkasını dönüp oturduğu yerden hemen süt kutusunu alabilsin diye buzdolabının hemen önünde duran sade, yastıksız sandalyesi heryeri örümcek ağlarıyla dolu bodrumun bir köşesine konmuştu demek.

Ama Kathy'nin ki hâlâ mutfaktaydı.

Hemen sağındaki sandalyeye takıldı gözü. Annesi ona dokumamıştı bile. Tabii ya, babası ölmüştü ama ya Kathy? Ona ne olduğunu bilemiyorlardı. Belki de hemen biraz sonra arka kapıdan girecek, o içten gülümsemesiyle her zamanki gibi duvara vuracak ve hep birlikte yemeğe oturacaklardı. Ölüler asla geri dönmezdi. Tıbbi tetkikçi bir kocanız olduysa ölülerin artık

kesinlikle işe yaramadığını çok iyi bilirdiniz. Artık toprağın altında gömülü bir ölü. Ruh denen şey ise ayrı bir konuydu. Jessie'nin hiçbir sabah ayinini kaçırmayan koyu katolik annesi kriz hallerinde bir süre spora gittikten sonra artık yeni kaslarını kullanmasını bilenler gibi dine sığınarak rahatlıyordu. Hiç sorgulamadan öbür dünyanın varlığına inanabiliyor ve bununla avunuyordu. Jessica da aynısını yapabilmeyi dilerdi ama uzun yıllardır dinle hiçbir ilgisi kalmamıştı.

Kathy ölmemiş olabilirdi. Bundan dolayı annesi sandalyesini en küçük yavrusu belki bir gün eve döner umuduyla– bir feneri yanık tutar gibi–mutfaktan kaldırmıyordu.

Jessica hemen hemen her sabah birden uyanıp yatakta dikiliyor, kızkardeşiyle ilgili her seferinde yeni olasılıkları düşünüyordu. Bir yerde, herhangi bir çukurda ölüp kalmış olabilir miydi acaba? Ormanda çalılıkların arasında mı bulacaklardı onu? Bir yerlerde cesedini kurtlar mı kemiriyordu acaba, yoksa leş kargaları mı üşüşmüştü üstüne? Cesedin üzerine çimento dökülmüş olabilir miydi? Oturma odasındaki akvaryumun dibindeki küçük balık adam gibi bir nehrin dibinde olabilir miydi acaba? Ölürken acı çekmiş miydi? İşkence görmüş müydü? Vücudunu küçük parçalara ayırmış, yakmış ya da asitle eritmiş olabilirler miydi?...

Ya da hâlâ hayatta mıydı?

Ebedi bahar mevsimi.

Ya kaçırıldıysa? Orta Doğu'lu bir şeyhin hareminde beyaz bir köle olarak tutuluyor olabilir miydi? ya da belki Wisconsin'de bir çiftlikte radyatöre zincirlenmişlerdi onu.

Ya da belki başına bir darbe almış, kim olduğunu unutmuş, hafızasını tamamen kaybetmiş bir şekilde sokaklarda başıboş dolaşıyordu. Tamamen bambaşka bir hayat yaşamak için kaçmış olabilir miydi kendi isteğiyle?

Olasılıklar sonsuzdu. Sevdikleri birden ortadan kaybolduklarında yaratıcılıktan çok uzak düşünceler gelirdi insanların aklına.

Düşünceleri bir arabanın motor sesiyle dağıldı. Orası burası göçmüş tanıdık bir Chevy Caprice evin önüne parketti. Yerinden kalktı ve ön kapıya doğru koştu. Paul Duncan artık yavaş yavaş beyaza dönmeye başlayan kır saçlarıyla, ufak tefek ama sağlam yapılı bir adamdı. Bile bile tam bir polis gibi yürümeye başladı ciddi ciddi. Jessica'yı görünce güldü ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

"Selam güzeller güzeli! Nasılsın?"

Jessica ona sarılarak "İyiyim Paul amca," dedi.

"Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Paul ellerini gözüne siper etti. "Haydi gel içeri girelim. Burası cehennem gibi sıcak."

"Az sonra gireriz," dedi Jesssica koluna girerek. "Önce seninle biraz konuşmak istiyorum."

"Neyle ilgili?"

"Babamın davasıyla."

"Ona ben bakmıyorum tatlım. Artık cinayet masasında değilim, biliyorsun bunu. Bir de tabii babanla çok iyi dost olmamız da menfaat çatışmalarına neden olabilir."

"Ama neler olup bittiğini biliyorsundur değil mi?"

Paul Duncan yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

"Annem polisin soygun sırasında öldürüldüğünü düşündüğünü söyledi."

"Bu doğru."

"Sen buna inanmıyorsun değil mi?"

"Baban soyulmuş. Cüzdanını çalmışlar. Yüzüklerini dahi. Herif onu cascavlak bırakmış."

"Soygun süsü vermek için."

Jessica'nın kiliseye kabul ayininde, on altıncı doğum günü partisinde ve lise mezuniyet töreninde hep ailenin yanındaydı Paul. Kibarca gülümsedi Paul. "Sen ne demek istiyorsun Jess?"

"Sence bütün bunlar biraz tuhaf değil mi? Babamın ölümüyle Kathy arasında bir bağlantı yok mu sence?"

Paul sanki yavaşça itilmiş gibi bir adım geri attı. "Ne bağlantısı? Kız kardeşin kampüsteyken kayboldu. Baban bu kaybolma olayından bir buçuk sene geçtikten sonra bir hırsızlık olayında öldürüldü. Ben bir bağlantı göremiyorum."

"Gerçekten de birbirlerinden alakasız iki olay olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Jessica. "Aynı yere iki kez mi şimşek çaktı yani?"

Paul ellerini cebine soktu. "Eğer bununla demek istediğin aynı aileden iki kişinin başına yakın zamanlarda kötü şeyler geldiğiyse sana katılıyorum, evet. Böyle şeyler hep olur Jess. Hayat çoğu zaman insanlara adil davranmaz. Tanrı kötülükleri eşit dozda dağıtmıyor maalesef. Bazı aileler hiç yara bere almadan hayatlarını sürdürür, bazıları ise kan revan içinde kalırlar. Sizin aileniz gibi."

"O zaman bu kader ha? Tek cevabın bu: kader yani."

Paul ellerini cebinden çıkartarak "Kader, aynı yere düşen şimşekler... Bunlar senin lafların. Edebiyat yapan sensin, ben değil. Ben olsam buna trajedi derdim. Kötü bir tesadüften ibaret trajik bir olay. Bir sürü garip olay gördüm. Babanınki de buna dahil."

Ön kapı açıldı. Jessica'nın annesi eşikte göründü.

"Neler oluyor?"

"Bir şey yok Carol. Öyle sohbet ediyorduk işte."

Carol kızına baktı. "Jessica?"

Jessica gözlerini Paul'den ayırmadan "Sadece konuşuyorduk anne," dedi ve sonra arkasına dönüp içeri girdi. Paul Duncan yavaşça içini çekerek arkasından baktı. Sorun çıkartacağını tahmin etmeliydi aslında. Jessica her şeyi kurcalar, cevap aslında çok basit olsa da hayatta hiçbir şeyin o kadar kolay olmayacağını düşünürdü. Evet, Paul bunun asla olmamasını dilerdi ama olasılığı önceden görmüştü, ve şimdi ne yapacağını bilemiyordu.

Akşam olmuştu.

Saat on gibi Christian Steele pikenin altına girip on dakika kadar bir şeyler okudu ve sonra ışığı söndürdü. Az önce karanlıkta hiç kımıldamadan yatağa sırtüstü uzanarak gözlerini tavana dikmişti.

"Kathy," dedi yüksek sesle.

Kafasında düşünceler çok kısa bir süre konup yeniden uçmaya başlayan kelebekler gibi rastgele gidip geliyordu. Etraf karanlık ama gürültülüydü. Futbol kampı bu saatlerde sessizleşirdi ama kampüs hayır. Çekilen eşyaların, yüksek volümlü müziğin, gülüşlerin, küfürlerin sesi odanın içindeydi. Yan kapıdaki saldırgan kapı arkadaşları Charles ve Eddie'nin sesini duyabiliyordu. Düğmesi bozulmadan önce açılmış radyo gibi seslerini hiç alçaltmadan yüksek sesle konuşuyorlardı. Christian da eğlenir, hatta bazen klozete kusana kadar alkol alırdı ama bu akşam değil.

Tanrım, bu akşam değil.

"Kathy," dedi yeniden.

Bu mümkün olabilir miydi gerçekten? Yani bu kadar zaman geçtikten sonra.

Her şey üstüste geliyordu. Okul kapanmıştı. Titan'ların mini kampları iki gün sonra başlayacaktı. Medyanın ilgisi gün

geçtikçe artıyordu.

Dikkat çekmekten, *Sports Illustrated*'ın kapağında fotoğrafının olmasından, konuştuğu kişilerin hayranlık dolu bakışlarından hoşlanıyordu. Tatlı çocuk diyorlardı onun için. Hep tatlı ve mütevazi diye nitelendiriyorlardı onu. Sanki iyi top oynamak kaba olmayı gerektiriyormuş gibi. Sanki onlardan çok üstün bir yaratık gibi hissetmesi gerekiyormuş gibi, sanki iyi sporcu olunca tatlı ve mütevazi olunamıyormuş gibi.

Christian heyecanlıydı. Korkuyordu. Geleceğini düşünmesi gerektiğini biliyordu. Myron ona karşısına çıkabilecek tehlikelerden, şöhretin bir gün birden nasıl bir balon gibi sönebileceğinden bahsetmişti. Her şeyden önce kendisi buna çok iyi bir örnekti. Kariyerini en fazla on yıl kadar sürdürebileceğini, bugüne yatırım yapmanın akıllıca olacağını söylemişti. Tehlikede olan o kadar çok şey vardı ki. Hem de çok şey. Şimdi ünlüydü ama bir kolej oyuncusu olarak ünlü olmak başka, profesyonel lig oyuncusu olarak ünlü olmak başkaydı. Yakında her şey onun olacaktı. Rekabet, şöhret, sürüyle para... Kendi kazandığı ait para. Mezunlar Derneği'nin gizlice el altından vereceği sadaka değil.

Peki o zaman niye canı sıkılıyordu bu kadar?

"Kathy..."

Telefonu çaldı.

Telefonu açarken kalbi son sürat atıyordu. Hızlı refleksler bazen insanların aleyhine işleyebilirdi. Heyecanlanacak ne vardı ki bunda? Sadece telefon çalmıştı işte. Belki Charles'la Eddie'ydi arayan. Onu da çağıracaklardı küçük partilerine. Onlar da futbol oynuyorlardı. Charles ikinci dönemden itibaren Dallas'ta, Eddie de beşinci dönemden itibaren Rams'ta oynuyordu.

Telefonu açtı. "Alo?"

Cevap gelmedi.

"Alo?" dedi yeniden.

Yine cevap gelmedi. Ama karşı taraf telefonu kapatmamıştı. Belli ki karşıdaki sessiz sessiz elinde ahize öylece bekliyordu.

"Kimsiniz?"

Ses yok. Christian daha iyi dinlemek için biraz daha yaklaştırdı kulağını telefona. Ses yoktu. Ya da nefes alıp verme sesi gibi bir şey vardı galiba. Panik oldu birdenbire. Nedenini bilmiyordu bu müthiş paniğin. Belki biri muziplik yapıyordu. Charles ve Eddie bile dalga geçiyor olabilirdi onunla. Bu derece paniğe kapılacak bir şey yoktu ortada.

Ama kendini alamıyordu işte.

Hafifçe öksürdü. "Ne istiyorsunuz?"

Sessizlik.

"Eğer bir kere daha ararsanız polise haber vereceğim."

Telefonu kapattı. Elleri titriyordu. Tam sakinleşmeye çalışmak için yeniden yatağa uzanacaktı ki bir şey hatırladı.

Yıldız. Altı. Dokuz.

Bugün mailine telefon firmasından bir şey gelmişti. Televizyonda da reklamlarını yapıyorlardı. Reklamda hamile bir kadın yavaş yavaş çalan telefona doğru yürüyordu. Telefonu eline aldığında karşı taraf çoktan kapatmıştı. Sonra Cliff Robertson ya da onun sesine benzer bir ses şöyle diyordu: *"Telefona yetişemediniz. Önemli bir şeydi belki. Belki konuşmak istediğiniz kişiydi arayan. Bunu bilmenin tek bir yolu var. Önce yıldıza, sonra altıya ve dokuza basın."* Belki hâlâ telefonu doğru dürüst kullanmayı bilmeyen kişiler vardır diye ondan sonra ekranda bunun nasıl yapılacağını gösteriyordu. Sonra arkadaki ses şöyle devam ediyordu: *"Eğer numara meşgul olsa dahi sizi arayan kişiye bağlanacaksınız. Telefon hattınızı*

boş bırakarak sizin için numarayı aramaya devam edeceğiz." Sonra hamile kadın telefon sesini dinledikten sonra, o sırada telaşa kapılmış ve işyerinde de aynı sistemi kullanan kocasıyla konuşuyordu.

Christian telefonu eline aldı. Yıldız, altı ve dokuzu tuşladı.

Karşı tarafın telefonu çalmaya başladı.

Çenesini ovuşturmaya başladı. Bir iki saniye sonra robotik bir ses konuşmaya başladı. *"Aradığınız numara şu anda meşgul. Hat boşaldığında telefonunuzu çaldıracağız. Teşekkürler."*

Christian ahizeyi yeniden yerine koydu. Oturup beklemeye başladı. Yandaki küçük parti hâlâ devam ediyordu. Aslında birkaç ayrı yerden geliyordu bu sesler. Biri "yuppiiiiii!" diye bağırdı ve arkasından kırılan bir cam sesi duyuldu. İnsanlar deli gibi gülmeye başladılar. Takım arkadaşları bira şişeleriyle oynanan bir oyun oynuyorlardı.

Telefonu çaldı.

Çim sahada kaybolmuş bir top bulmuş gibi telefona koştu. Televizyon reklamındaki hamile kadında olduğu gibi karşı tarafın telefonu çalıyordu. Dördüncü zilden sonra telefon açıldı.

Bir telesekreterdi bu.

"Selam. Şu anda burada değiliz. Lütfen bip sesinden sonra mesajınızı bırakın. Sizi arayacağımızdan emin olabilirsiniz. Teşekkürler."

Telefon kayıp düştü elinin arasından. Sanki boynunun arkasını buz gibi soğuk bir el okşamıştı. Dudaklarının arasından elinde olmadan boğuk bir ses çıktı. Christian bir şeyler söylemek istedi ama beceremedi.

Telesekreterdeki ses.

Kathy'nin sesiydi.

BÖLÜM 5

Myron uykusuzluktan neredeyse yere yığılacaktı. Sallana sallana odasına girdi. Uyumak bir yana gece yatağın yanına bile yaklaşmamıştı. Biraz okumayı denemiş ama kitaptaki sözcükler anlamsız anlamsız havada dolaşmıştı. Televizyonu açtı. Nick ve Nite ikilisi. Üç saat boyunca arka arkaya yayınlanan F Troop dizisi. Lary Storch'un Agarn tasviri tek kelimeyle bir tiyatroculuk harikasıydı. Birine sürekli kocaman bir şapkayla vurmanın bu kadar komik olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Bu derece kaliteli eğlence programları dahi aklındaki düşünceleri dağıtmayı başaramamıştı. Jess geri dönmüştü ve Win'in de söylediği gibi bir rastlantı değildi bu.

Gece annesi sabahlığıyla yanına gelmiş,

"Tatlım, sen iyi misin?" diye sormuştu.

"İyiyim anne."

"Bütün gece düşünüp durdun."

"Bir şey yok. Sadece biraz yoğunum bugünlerde."

Bir anne yavrusunun ne halde olduğunu çok iyi anlar, beni kandıramazsın bakışı attı Myron'a . "Neyse, sen öyle diyorsan öyledir."

Myron otuz bir yaşında olmasına rağmen hâlâ ailesiyle yaşıyordu. Alt katta kendine ait bir odası, banyosu vardı ama anne babasıyla yaşıyordu sonuçta.

Annesi odadan çıkalı beş dakika kadar olmuştu ki, onlar tavşan uykusundayken rahatsız olmasınlar diye kısık sese ayarlanmış özel hattı çaldı Myron'ın. Arayan Christian Steele'di. Bir önceki hayatlarında anne babasının azınlık mahallelerinde bekçilik yaptıklarını düşünüyordu. Esrarengiz telefonlara hemen kulak kabartıyorlardı sağolsunlar.

Myron'ın şu yıldız-altı-dokuz sisteminden haberi vardı. Bunun için telefon şirketi kullanım başına yetmiş beş sent alıyordu. Bu sistemdeki problem geri dönen çağrının numaranın izini sürmemesiydi. Son cevapsız çağrıyı yeniden çeviriyor, ama numarayı göstermiyordu. Yıldız-altı-dokuz–Numara Takibi–Oysaki numara ancak onu sadece ilgili yerlere verme yetkisi olan telefon şirketine rapor edilseydi işe yarayabilirdi.

Ama yine de Myron telefon şirketinde çalışan eski kaynaklarını arayıp bir bilgi alacabilecek mi bakacaktı. Yıldız-altı-dokuz sisteminin sadece belirli bölgeler için geçerli olduğunu biliyordu. Bu da demekti ki arama yapılan bölge uzak bir yerlerde değildi. Bir yerden başlamaları gerekiyordu. Bu hiçbir şey yapmamaktan iyiydi. Christian'ın telefonuna arayan telefon numarasını belirleyen programdan yükleyebilirlerdi.

Ama elbette ki bunların hiçbiri daha kapsamlı soruların cevabı olamazdı.

Christian'ın duyduğu hakikaten de Kathy'nin sesi miydi? Eğer öyleyse ne demekti bu şimdi?

Bir sürü tereddüt. Bir sürü cevapsız soru.

Esperanza'nın masasına doğru yaklaştı. "Nasıl gidiyor?"

Myron'a dik dik baktıktan sonra yüzünü bir şeyden iğrenmiş gibi ekşiterek başını sağa sola salladı ve masasının üzerine

baktı.

"Ne o? Kafeinsiz mi içmeye başladın yine?" diye sordu Myron.

Bir kez daha dik dik baktı Myron'a Esperanza ve evet anlamında başını salladı. "Mesaj var mı bana?"

Esperanza bir şeyler mırıldandı. Myron'a göre sanki küfür etmişti.

"Neden bu kadar üzgün olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Tamam" dedi Esperanza alaylı bir şekilde. "Bilmediğin gibi."

"Evet bilmiyorum."

Esperanza yine dik dik baktı Myron'a. Kadınlar dik dik bakma konusunda birer uzmansa Esperanza herhalde bu konunun profesörüydü.

"Neyse tamam," dedi Myron. "Bana Otto Burke'ü bağlar mısın?"

"Şimdi mi?" Esperanza'nın sesinden alaycılık akıyordu. "Meşgul olmayacak mısın yani?"

"Sadece dediğimi yap tamam mı? Beni sinirlendirmeye başladın."

"Ooooo. Öyle mi? Çok korktum."

Myron başını salladı. Şimdi onun afra tafrasını çekecek hali yoktu. Odasına doğru yürümeye başladı ve kapıyı açtı. O an birden kalakaldı yerinde.

"Selam."

Hafifçe öksürdü ve arkasından kapıyı kapattı.

"Selam Jessica."

Sporcuların çoğu için spotların yavaş yavaş söndüğünü düşünürdü Jessica. Ama hiç şansı olmayan bazıları için ani bir

elektrik kesintisinde olduğu gibi spotlar bir anda sönüverir, sporcuyu birden karanlıkta bırakırdı.

Myron'da da böyle olmuştu.

Lisenin yıldız oyuncusu kolejde yedeğe düşer. Spotlar yavaş yavaş sönmeye başlar. Kolej takımında oynamaya başlayan, asla golcü olamayacağını farkeder. Spotlar yavaş yavaş sönmeye başlar. Kolej takımının yıldızı profesyoneller ligine asla yükselemeyeceğini anlar. Spotlar yavaş yavaş sönmeye başlar. Bir de çok az şanslı oyuncu vardır. Milyonda bir çıkar onlar. Doğru zamanda doğru yerde olan kurtlar. İşte onlar profesyonel sporcu olabilirler.

Onların saçtığı ışık son derece kör edicidir. İşte bu yüzden ışığın yavaş yavaş sönmesi bu kadar önemlidir. Bir atlet ışığın yavaş yavaş sönmeye başlamasına alışabilir. Bir mum ışığı gibi gittikçe yavaş yavaş ufalmadan önce kariyeri doruğa tırmanacaktır. Çömezlikten başarılı bir döneme geçerken mutlu olur, neşesi yerine gelir ve sonra bu süslü şan şöhret gitikçe sönmeye başlar.

Myron'da böyle olmamıştı. Sanki spotlar hem dışına hem de içinden yansıyormuş gibi en kuvvetli spot ışıkları altında basketbol oynayan birkaç seçkin oyuncudan biriydi. Basketbol kariyeri altıncı dereceden başlamıştı. Öteden beri basketbolun kalesi sayılan New Jersey Essex'in en iyi top kesicisi ve ribaundcusuydu. Boyu forvet olmaya izin vermiyordu ama ayı gibi sağlam bir vücudu vardı ve bir zenci gibi yükseğe zıplayabiliyordu. Amerikan Kolej Sporları Kurumu'ndan dört sene içinde iki kez ödül almıştı.

Boston Celtics'e transfer olmuştu ve yıldızı önlenemez bir şekilde parlamaya devam ediyordu.

Ve sonra birden sigortalar attı.

Garip bir sakatlık demişlerdi. Washington Bullets'a karşı

hazırlık maçı oynuyorlardı. Toplamda iki yüz elli kiloluk iki oyuncunun arasında kalmıştı çaylak Myron Bolitar. Daha önce bileğini dahi incitmemiş bu çocuk için koymadıkları teşhis kalmamıştı doktorların. Bir sürü kırık olduğunu söylemişlerdi. Diz kapağı tamamen parçalanmıştı. Alçı, tekerlekli sandalye, koltuk değnekleri, bastonla geçen günler. Sanki bir asır geçmişti böyle.

Altı ay sonra Myron yürümeye başlamıştı artık, ama topallaması iki sene daha sürmüştü. Bir daha asla geri dönemedi. Kariyeri bitmişti. Tek bildiği hayatı ellerinden almışlardı. Medya bu konuda bir iki hikaye yazdı ama Myron daha sonra çabucak unutuldu.

Işıklar bir anda sönmüş, her yer karanlığa gömülmüştü.

Jessica'nın suratı asıktı. Kötü metafor. Fazla klişe ve kusurlu hareketlerden biri.

"Şimdi anlaşıldı," dedi Myron.

"Anlaşılan nedir?"

"Esperanza'nın hali tavrı."

"Oh," dedi ve gülümsedi Jessica. "Bir randevumuz olduğunu söyledim ona. Beni gördüğüne pek memnun olmamıştı."

"Dalga geçme."

"Hâlâ beni üç kuruşa parça parça edebilir değil mi?"

"Ya da daha azına bile. Kahve ister misin?"

"Elbette isterim."

Telefonu eline aldı Myron. "Sade bir kahve getirir misin? Teşekkürler." Ahizeyi yerine koyup Jessica'ya baktı.

"Win nasıl?" diye sordu Jessica.

"İyi."

"Bina ailesinindi değil mi?"

"Evet."

"Anlıyorum. Ne kadar istemese de müthiş bir yatırımcı

olmuş anlaşılan. "

Myron başını salladı ve bekledi.

"Demek hâlâ Win'le takılıyorsun. Hâlâ Esperanza burada. Fazla bir değişiklik yok yani."

"Çok değişikik var aslında."

Esperanza kapıda belirdi. Suratı hâlâ müthiş asıktı. "Oto Burke toplantıdaymış."

"Larry Hanson'ı ara o zaman."

Esperanza fincanı Jessica'ya uzattı, ürkütücü bir şekilde gülümsedi ve odayı terk etti. Jessica fincanı incelemeye başladı. "Acaba içine tükürmüş müdür?"

"Büyük ihtimalle evet," diye cevap verdi Myron.

Jessica fincanı masaya koydu. "Ama ben yine de içeceğim."

Myron masasına geçip oturdu. Arkasındaki duvar poster doluydu. Müzikal posterleri. Parmaklarını masaya vurup tempo tutmaya başladı.

"Dün için özür dilerim," dedi Jessica. "Seni şaşırtmak, hazırlıksız yakalamak istemiştim. Başka bir şey arama arkasında."

"Hâlâ üstün gelme çabasındasın."

"Sanırım evet. Eski alışkanlık işte."

Myron omuzunu silkip bir şey söylemedi.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi Jessica.

Myron bekledi.

Jessica derin bir nefes alıp hemen mevzuya daldı. "Polis babamın bir hırsızlık sırasında öldüğünü söylüyor. Ben buna inanmıyorum."

"Sence ne peki?"

"Bence ölümüyle Kathy arasında bir bağlantı var."

Myron şaşırmamıştı. Hiç Jessica'nın gözlerine bakma-

dan uzun bir süre karşıya baktı. "Neden böyle düşünüyorsun peki?"

"Polise göre bu basit bir rastlantı. Ben rastlantılara inanmam."

"Peki babanın şu polis arkadaşı ne diyor? Neydi adı?"

"Paul Duncan."

"Tamam işte o. Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Peki ne diyor?"

Ayağını hafifçe yere vurmaya başladı Jessica. Hiç elinde olmadan yaptığı, rahatsız edici eski bir alışkanlık. Bir an farkedip keserek "Paul de bunun basit bir hırsızlık olduğuna inanıyor. Önüme hırsızlığı kanıtlayacak sağlam deliller koyuyor. Kayıp cüzdan, mücevherler, bir sürü bir şey işte. Hiç onun tarzı olmamasına rağmen acayip mantıklı ve objektif."

"Ne demek istiyorsun?"

"Paul Duncan ihtiraslı bir adamdır. Sinirli ve olayları eşeleyen bir tip. En iyi arkadaşı öldürüldüğü halde kılını kımıldatmıyor ama. Buna inanamıyoum." Jessica durdu ve koltuğunda kımıldandı. "Burada doğru olmayan bir şeyler var. Nasıl açıklasam bilemiyorum."

Myron çenesini ovuşturup bir şey söylemedi.

"Bak, biliyorsun babamla hiç yakın olmadık biz," diye devam etti Jessica. "Çocuklarına karşı şefkatli biri değildi. Canlılardan çok, uğraştığı cesetlerle daha iyi geçinirdi. Aile onun için sadece bir kavramdı o kadar. Gerisi ona sıkıcı geliyordu. Ama yine de gerçeği öğrenmeliyim. Kathy için öğrenmeliyim."

"Peki babanla Kathy nasıl geçinirlerdi?"

Jessica bir an düşündü. "Son yıllarda eskisinden daha iyiydi ilişkileri. Çocukluğumuzda çok yakın değillerdi. Kathy

tam bir anneciydi. Hep onun etrafında dolaşır, onun gibi olmak isterdi. Ama o kaybolduktan sonra annemden daha çok babama yakın olduğunu düşünmeye başladım. Kaybolduğunda babam perişan oldu çünkü. Takıntılı biri oldu çıktı. Hayır aslında "takıntılı" çok zayıf kalır. Hepimiz endişeleniyorduk elbette ama babam kadar değil. Benliğine işlemişti endişe. Tamamen değişti. O zamana kadar sessiz sakin işini yürüten, asla iniş çıkışları olmayan ilçe tıbbi tetkikçisi gitmiş, yerine günün yirmi dört saati bu işi araştırmak üzere bulunduğu konumdan yararlanan bir adam almıştı. Polislere yeteri kadar ilgilenmedikleri konusunda sürekli baskı yapan paranoyak biri olup çıkmıştı. Hatta bir ara kendi kendine soruşturmaya başlamıştı olayı."

"Peki bir şey buldu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Myron yüzünü yana çevirdi. Uzaktaki duvara bakmaya başladı. Marx Kardeşlerin bir filminden bir sahne. *Operada bir gece.* Groucho arkasına bakıyor ve söyleyecek bir şey bulamıyor.

"Ne var?" diye sordu Jessica.

"Yok bir şey. Sen devam et."

"Daha fazla bir şey yok. Ölümünden önce son bir iki hafta garip davrandığını söyleyebilirim sadece. Biliyorum, çok acı ama, daha önceleri belki senede sadece üç kez konuşurken habire beni aramaya başlamıştı. Sanki ideal baba olmak için atağa geçmiş gibi. Bu ani ilginin gerçek mi sahte mi, kalıcı mı yoksa geçici mi olduğunu kestiremiyordum."

Myron başını salladı yine uzaklara bakarak. Hiçbir şey söylemedi. Eğer sonunda hiçbir şey söylemeseydi Jessica onun neredeyse uykuya daldığını düşünecekti. "Kathy'ye sence ne oldu?" diye sordu Myron çok kısık bir ses tonuyla.

"Bilmiyorum."

"Sence ölmüş olabilir mi?"

"Ben–" Jessica durdu. "Ben, onu özlüyorum. Yani... onun öldüğünü düşünmek dahi istemiyorum."

Yine başını salladı Myron. "Peki benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Araştır. Neler olup bittiğini bul."

"Bir şeyler olup bittiğini farzederek yani."

"Evet."

"Neden ben?"

Bir an duraksayıp düşündü Jessica. "Emin değilm," dedi. "Bana inanabileceğini düşündüm. Yardım edebileceğini düşündüm."

"Yardım edeceğim. Ama bir şeyi anlamanı istiyorum. Bütün bu olup bitenleri araştıracak olmamın arkasında işimle ilgili bir çıkar var."

"Christian'la mı ilgili?"

"Ben onun menajeriyim. Onun için her şeyin yolunda gitmesi benim için önemli."

"Hâlâ Kathy'yi özlüyor değil mi?"

"Evet."

"O iyi mi peki?"

Myron "Evet, gayet iyi." dedi kararlı bir ifadeyle.

"İyi bir çocuk o. Seviyorum onu."

Myron evet anlamında başını salladı.

Jessica yerinden kalkıp pencereye doğru yöneldi. Myron kafasını başka yöne doğru çevirdi. Vaktiyle uzun uzun bakmaktan hoşlanmazdı ona. Jessica anlamıştı. On iki kat aşağıda uzanan Park Avenue'ye baktı. Kafası sarıklı hintli bir taksici eli bastonlu yaşlı bir kadına yumruk sallıyordu. Kadın adama vurup koşmaya başladı. Taksi şöförü yere düşmüş, ama kafasındaki sarık bir milim oynamamıştı bile.

"Benden duygularını saklamakta asla uzmanlaşamadın," dedi Jessica pencereden bakmaya devam ederek. "Benden bir şey mi saklıyorsun sen?"

Cevap vermedi Myron.

"Myron..."

Tam o sırada hiç kapıya vurma ihtiyacı hissetmeden içeri dalan Esperanza, Myron'ı kurtarmıştı. "Larry Hanson işyerinde değil."

Arkasında Win vardı. "Şu dergide bir şey buldum..." Win, Jessica'yı görür görmez konuşmasını kesti.

"Merhaba Win."

"Merhaba Jessica Culver." Birbirlerine sarıldılar. "Var ya süper görünüyorsun. Geçenlerde seninle ilgili bir yazı okudum bir yerde. Senin için edebiyat dünyasının seks sembolü yazmışlardı."

"Bu saçmalıkları okumasan iyi edersin."

"Dürüstçe söylüyorum, o sırada dişçide randevuyu bekliyordum."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. Bu sessizliği "aman susun" anlamında parmağını ağzına götürüp sonra hiddetle ayırarak bir yandan da Jessica'yı işaret eden Esperanza bozdu.

"Gelmiş geçmiş en büyüleyici kadın yazar," diye mırıldandı Jessica.

Myron ayağa kalktı. "Nerede kalıyorsun?"

"Annemde."

"Telefon aynı mı?"

"Evet."

"Seni daha sonra arayacağım. Şimdi Win'le çıkmamız lazım."

Jessica dönüp Win'e baktı. Win de Jessica'ya bakıp sırıttı. Her zamanki gibi surat ifadesinden aklından neler geçtiğini

anlamak imkansızdı. "Bugün öğleden sonra editörümle bir toplantım var," dedi jessica "ama akşam evde olacağım."

"Tamam. Seni ararım o zaman."

Tuhaf bir durum oldu ortamda. Kimse birbirine nasıl veda edeceğini kestirememişti. El mi sallayacaklardı? El mi sıkışacaklardı? Birbirlerinin yanaklarından öpecekler miydi?

"Çıkmamız lazım," dedi Myron. Fazla yaklaşmadan Jessica'nın yanından geçti. Win, Jessica'ya bakarak ne yaparsın işte der gibi omuz silkti ve Myron'ı izledi. Jessica arkalarından baktı. Batman'le Robin iş başında diye düşündü.

Sonra oradan çıktı. Myron'ı ikinci görüşüydü bugün ve değil birbirlerine dokunmak, henüz yüz yüze bile durmamışlardı karşılıklı.

Garipti. Çok garip.

BÖLÜM 6

"Ne buldun?" diye sordu Myron.

Win direksiyonu sağa döndürdü. Jag XJR' dan tiz bir ses geldi. Son on dakikadır neredeyse hiçbir şey konuşmadan gidiyorlardı. Win'in CD çalarında sürekli aynı tür müzik çalardı. Win'in tercihi hep slowdu. O sırada *La Mancha* çalıyordu. Don Kişot sevgili Dulcinea'sına serenad yapıyordu.

"*Nips* denen dergi YAY tarafından çıkartılıyor." diye cevap verdi Win.

"YAY mı?"

"Yakıcı Arzular Yayınevi" Bir kez daha Batman dönüşü yaptı. Jaguar iyice süratlendi.

"Hız limiti denen bir şey var, duydun mu?" dedi Myron.

Win onu duymamazlığa gelip devam etti. "Yazı işleri New Jersey Fort Lee'de."

"Yazı İşleri mi?"

"Ne diyorlarsa işte. Müdürleri Bay Fred Nickler'le bir randevu ayarladım."

"Annesi onunla gurur duyuyor olmalı."

"Evet yani, sonuçta ahlaki değerlere uygun bir işi var,"

diye dalga geçti Win.

"Bay Nickler'a ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Sadece onu aradım ve görüşmek istediğimizi söyledim. O da evet dedi. Çok cana yakın bir arkadaş."

"Bir prens olduğundan eminim." Myron camdan dışarı baktı. Binalar hızla geçiyordu gözünün önünden. Yine susup hiçbir şey konuşmadılar bir süre. "Kesin Jessica'nın neden geldiğini merak ediyorsundur."

Win umursamaz bir ifadeyle omuzunu silkti. Başkasının özel hayatına karışmazdı pek.

"Babasının ölümüyle ilgili konuşmaya gelmiş. Polis hırsızlık diyormuş ama o öyle düşünmüyor."

"Peki, ne düşünüyor?"

"Babasının ölümüyle Kathy arasında bir bağlantı olduğunu sanıyor."

"Demek ortada çevrilen bazı dolaplar var. Ona yardım edecek miyiz?"

"Evet."

"Harika! Demek o zaman biz de onun gibi düşünüyoruz."

"Evet."

"Evet," diye tekrarladı Win.

Depo ya da düşük kiralı bir işyeri sayılabilecek bir alanın otoparkına çektiler arabayı. Üç katlı binada asansör yoktu ve yayınevi ikinci kattaydı. Ofisin girişi biraz şaşırtmıştı Myron'ı. Aslında ne beklediğinden pek emin değildi ama böyle bayağı bir derginin çıkartıldığı yerin bu derece alelade olabileceğini düşünmemişti. Beyaz badanalı duvarlar ucuz ama zevkli, çerçevelenmiş posterlerle doluydu. Mc Knight, Fanch, Behrens'in eserleri. Kumsal, gün batımı resimleri. Açık saçık tek bir resim yoktu. Bir numaralı sürpriz buydu. İki numaralı sürpriz ise pek dikkat çekici olmayan santraldeki kızdı. Öyle yaşı

geçkin, oksijenle saçlarını açmış, göğüsleri sarkmış, abartılı kahkahalar atan eski porno yıldızlarından biri değil, oldukça sıradan sayılabilecek bir kız.

Myron neredeyse hayal kırıklığına uğradığını düşünmüştü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu girişteki kız.

"Bay Nickler'le görüşecektik."

"Adınızı alabilir miyim?"

"Windsor Lockwood ve Myron Bolitar."

Telefonla konuştuktan sonra "Şu kapının yanındaki odaya gireceksiniz." dedi.

Nickler ikisinin de ellerini sert bir şekilde sıktı. Üzerinde mavi takım elbise, kırmızı kravat, beyaz gömlek vardı. Cumhuriyetçi bir senato adayı gibi muhafazakar. Üç numaralı sürpriz. Oysaki Myron karşılarına kalın altın künyeli, Joey Buttafuoco tarzı küpe takan ya da en azından serçe parmağı yüzüklü birinin çıkacağını düşünmüştü. Ama Fred Nickler'in üzerinde sade bir nikah yüzüğü dışında tek bir takı yoktu. Saçları kırlaşmıştı. Cildi hafif solgundu.

Win "Dayın Sid'e benziyor," diye fısıldadı Myron'a.

Bu doğruydu. *Nips* dergisini çıkartan adam ünlü ortodontist Sidney Griffin'e benziyordu.

"Lütfen oturun," dedi Nickler. Myron'a gülümsedi. "Final Four'da Kansas'ı yendiğinizde maçtaydım. Yirmi yedi sayı fark atmıştınız. Ne performanstı ama. İnanılmaz bir şeydi."

"Teşekkürler," dedi Myron.

"O zamana kadar öyle bir maç seyretmemiştim. Hele o son atışın potayla buluşması."

"Teşekkür ederim."

"Tek kelimeyle inanılmazdı." Nickler başını ne günlerdi ama anlamında sallayıp yeniden gülümsedi ve arkasına dayan-

dı. "Evet baylar, sizin için ne yapabilirim?"

"Yayınladığınız dergilerden birindeki bir ilanla ilgili size bazı sorularımız olacak," dedi Myron.

"Hangisi?"

"*Nips*."

"İlginç," dedi Nickler.

"Niye böyle söylediniz?"

"*Nips* çok yeni çıkarttığımız bir dergi ve satışları da iyi gitmiyor. Birkaç ay daha bakacağım. Eğer böyle devam ederse artık bu dergiyi yayınlamayacağım."

"Kaç dergi yayınlıyorsunuz?"

"Altı."

"Hepsi *Nips* gibi mi?"

Nickler kıs kıs güldü. "Hepsi porno dergileri, evet. Ve hepsi de yasal."

Myron Christian'ın verdiği dergiyi adama uzattı. "Bu ne zaman basılmıştı?"

Fred Nickler dergiye şöyle bir bakıp, "Olsa olsa dört gün önce," dedi.

"Bu kadar mı?"

"En son sayı ve çok az sayıda basıldı. Bulabildiğinize şaşırdım."

Myron malum sayfayı açtı. "Bu ilanı kimin verdiğini öğrenmek istiyoruz."

Nickler okuma gözlüklerini taktı ve "Hangisi?" diye sordu.

"Alt sırada. İhtiras Hattı yazan yer."

"Oh," dedi Nickler "Seks hattı."

"Problem mi var?"

"Hayır, ama bu ilan parasız."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bizim işimiz böyle yürür," diye açıkladı Nickler.

"Bir seks hattı ilanı vermek için biri beni arar. Ben ona şu kadar tutuyor derim. Sonra karşımdaki vay canına çok para bu bu işlere daha yeni başlıyorum, bu parayı ödeyemem der. Sonra yüzde elli elli kırışmaya karar veririz. Ben pazarlamadan, ortağım teknik işlerden sorumlu olur. Yani telefon, hatlar, telefonda konuşacak kızlar, neyse işte. Yüzde elli elli çalışmak iki tarafın da riske girmesini engeller."

"Bunu hep yapar mısınız?"

Evet anlamında başını salladı. "Reklam gelirlerimin çoğu seks hatlarından."

"Şu ilanla ilgili ortağınızın ismini verebilir misiniz bize?"

Nickler dergideki resmi inceledi. "Polisle bağlantınız yok değil mi?"

"Hayır yok."

"Özel dedektif misiniz?"

"Hayır."

Nickler gözlüklerini çıkarttı. "Burası ufak çapta bir yayınevi," dedi. "Kendi küçük dünyamda çalışmaktan memnunum. Kimse beni rahatsız etmiyor. Ben de kimseyi rahatsız etmiyorum. Çok fazla göz önünde olmak istemiyorum."

Myron, Win'e bir bakış attı. Nickler'in bir ailesi ve büyük ihtimalle de Tenafly'da güzel bir evi vardı ve komşularına bir dergide editörlük yaptığını söylemişti. Baskı yapılabilirdi bu adama. "Sizinle açık konuşacağım," dedi Myron. "Eğer bize yardım etmezseniz işler tahmin edemeyeceğiniz kadar büyüyebilir. Malum, gazeteler, televizyon, medya..."

"Bu bir tehdit mi?"

"Kesinlikle hayır." Myron cüzdanını çıkarttı ve içinden elli dolar alarak masanın üzerine koydu. "Tek istediğimiz bu ilanı veren kişinin ismi."

Nickler parayı Myron'a doğru itti. İfadesinden rahatsız olduğu belliydi. "Ne bu? Film mi çeviriyoruz? Rüşvete ihtiyacım yok benim. Eğer o herif yanlış bir şey yaptıysa bunun bir parçası olmak istemiyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi bu işte zaten yeteri kadar problem var. Her şeyim yasal. Reşit olmayan kızlarla işim yok benim. Her şey ama her şey yasal."

Myron, Win'e baktı. "Sana bir prens olduğunu söylemiştim."

"Ne isterseniz onu düşünün," dedi Nickler böyle durumlarla bin kez karşılaştığını ima eden bir ses tonuyla. "Bu işin de diğerlerinden hiçbir farkı yok. "Dürüst bir şekilde para kazanan dürüst bir adamım ben."

"Tam bir Amerikalısınız yani."

Omuzunu silkti. "Bakın. Bu işin baştan aşağı arkasında filan olduğumu sanmayın. Ama daha da kötüleri var inanın. IBM, Exxon, Union Carbide–esas canavarlar onlar. Çalmıyorum. Yalan söylemiyorum. Sadece toplumun bir ihtiyacını gideriyorum."

Tam Myron cevap verecekti ki Win başını sallayarak ona mani oldu. Haklıydı. Adamı kızdırmanın anlamı yoktu.

"Ad ve adresi alabilir miyiz?" diye sordu Myron.

Nickler arkasındaki dolaptan bir dosya çıkarttı. "Bu arkadaşın başı dertte mi yoksa?"

"Onunla konuşmamız lazım sadece."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Win ilk kez Nickler'e hitap etti : "Bilmek istemezsiniz."

Fred Nickler bir an tereddüt etti, Win'in ısrarlı bakışlarını farkedince başını salladı ve gerekli bilgiyi verdi. "Firmanın adı ABC. Hoboken'de bir posta kutusu vermişler. No.785. Adamın adı Jerry. Daha fazla bir şey bilmiyorum."

"Teşekkürler," dedi Myron ayağa kalkarak. "Eğer kusura

bakmazsanız size bir soru daha sormak istiyorum. İlandaki kızı gördünüz mü hiç daha önce?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Eğer bir şey duyarsanız beni arar mısınız?" Myron adama karvizitini uzattı.

Nickler sanki bir şey sormak istiyormuş gibiydi. Sürekli Kathy'nin dergideki fotoğrafına gidip geliyordu bakışları, ama sadece "Elbette ararım," demekle yetindi.

Dışarı çıktıklarında Win, Myron'a "Ne dşünüyorsun?" diye sordu.

"Yalan söylüyor." dedi Myron.

Arabaya döndüklerinde Myron telefonu kullanıp kullanamayacağını sordu.

Gazı sonuna kadar körükleyen Win evet anlamında başını salladı. Son hız giden arabanın dışında bir bulanıklık halinde görünen binaları seyrediyordu Myron.

Myron araba telefonundan işyerini aradı. Esperanza bir çalıştan sonra telefonu açtı.

"MB Spor Ajansı?"

MB Spor Ajansı. M Myron, B Bolitar demekti. Kendinden asla övünerek bahsetmeyen biri olarak neden ajansa kendi adının baş harflerini verdiğini düşündü bir an. "Otto Burke ya da Larry Hanson aradı mı?"

"Hayır. Ama bir sürü mesaj var sana."

"Peki Burke ya da Hanson'dan bir şey var mı?"

"Sağır mısın?"

"Az sonra geleceğim."

Myron telefonu kapattı. Otto ve Larry'nin şimdiye kadar

çoktan aramış olmaları gerekiyordu. Myron'ı hiç kale almamışlardı. Neden acaba?

"Bir sorun mu var?" diye sordu Win.

"Belki, bilmiyorum."

"Sanırım biraz yenilenmeye ihtiyacımız var."

Myron kafasını kaldırıp Win'e baktı. Geçtikleri sokağı gördüğünden anında anladı. "Hayır şimdi olmaz Win."

"Şimdi."

"Ama işe dönmem lazım."

"İşler bekleyebilir. Ruhsal enerjiye ihtiyacın var. Odaklanmaya ihtiyacın var. Dengeye ihtiyacın var."

"Böyle konuşmana sinir oluyorum"

Win park yerine girerken gülümsedi. "Hadi nazlanma da gel. Şurada kıçına bir tekme atmak istemiyorum."

Tabelada ÜSTAD KWAN'IN TAE KWON DO OKULU yazıyordu. Yetmişine yaklaşan üstad Kwan artık nadiren ders veriyordu ve konusunda uzman seçkin hocaları işe almıştı. Bütün gün yüksek teknolojili aletlerle donattığı odasında oturup içerideki dört televizyon ekranından dersleri izliyordu. Arada bir masaya doğru abanıp mikrofondan bir öğrenciyi hata yaptığında uyarma gereği duyardı. *Oz Büyücüsü*'nde olduğu gibi.

Eğer üstad Kwan İngilizcesini az da olsa ilerletebilseydi en azından göçmen ingilizcesiyle idare edebilirdi. O zamanlar on yedi yaşında olan Win onu on dört sene önce Kore'den getirmişti. Myron'a göre o zamandan bu yana ancak çat pat İngilizce konuşmaya başlamıştı.

Win'le Myron soyunup *dobok* denilen özel beyaz kıyafetlerden giydiler. Bellerine siyah kuşak taktılar. Win altıncı dereceden siyah kuşak sahibiydi ama yedi yaşından beri bu sporu yaptığı için aynı düzeydeki diğer tekvandoculara kıyasla çok daha fazla tecrübeli olduğu su götürmez bir gerçekti.

Üstad Kwan onları farkedene kadar bir süre kapısında durdular. Başlarıyla selamladılar hocalarını.

"Erkencisiniz" dedi Kwan onlara gülümseyerek. Bütün dişleri dökülmüştü.

"Evet," diye karşılık verdi Win.

"Yardım ihtiyaç?"

"Hayır üstad."

Kwan ekranlara bakarken ne konuştuklarını dinlemiyordu bile. Myron ve Win üstada selam verdikten sonra üst seviye siyah kuşaklıların *dojang*'ına doğru ilerlediler. Önce meditasyon yapmaya başladılar ki, Myron nedense hiçbir zaman layığıyla bu işi yerine getirememişti hayatında. Her gün en az bir saat meditasyon yapan Win ise bu safhaya bayılırdı. Win lotus pozisyonuna geçti. Myron ise Hint stili oturuşa. İkisi de gözlerini yumdu, başparmaklarını doğrudan serçe parmağın altına, avuç içlerine koydu ve avuç içlerini yere doğru eğdiler. Elleri serbestçe dizlerinin üzerinde duruyordu. Talimatlar Myron'ın kafasında birer mantra gibi dolaşıp duruyordu. Sırt dikleştirilecek, dilin ucu üst dişlerin arkasına doğru kıvrılacak. Havayı sindirim kanalına doğru itmeye odaklanarak dik duruşu kaybetmeden sadece karnın altı şişik durumdayken altı saniye boyunca burnundan nefes aldı. Sonra içinden zihnimi boşaltmalıyım diye tekrarlayarak nefesini tuttu. Yedi saniye sonra bir yandan ona kadar sayarak kasılmış sindirim kanalının tamamen boşaldığından emin olana kadar yavaş yavaş nefes verdi ağzıyla. Sonra yeniden nefes almadan önce dört saniye bekledi.

Win ise hiç zorlanmamıştı. Hiç sayma gereği duymadı bile. Kafasını iyice boşalttı. Myron gün içinde yaşadığı problemleri kafasından atmakta zorlandığı için sürekli sayma ve kendini telkin etme gereği duyardı. Özellikle de bugün odaklanmakta zorlanıyordu. Ama yine de rahatlamaya, her uzun

solumada vücudundaki gerginliğin gittiğini hissetmeye başladı. Tatlı tatlı ürpermeye başlamıştı vücudu.

Win gözlerini açıp Kore dilinde dur anlamına gelen "Barro" diyene kadar on dakika kadar meditasyon yaptılar. Daha sonra yirmi dakika kadar derin rahatlama hareketleri yaptılar. Win en zor hareketleri bile hiç efor sarfetmeden kolayca yapan bir dansçının esnekliğine sahipti. Myron'ın bedeni tae kwon do'ya başladığından beri esneklik kazanmıştı. Kolejdekine nazaran artık çok daha yükseğe zıplayabiliyordu. Bacaklarını sonuna kadar ayırıyor ama o pozisyonda uzun süre kalamıyordu.

Kısacası Myron esnek, Win ise lastik gibiydi.

Aslında step dansının biraz daha şiddetlisine benzer *Poomse* denen bir seri karmaşık harekete geçtiler. Bir sürü egzersiz manyağı, dövüş sporlarının aslında en üst düzey aerobic hareketlerinin babası olduğunun farkında bile değildi.

Her iki kolunuzu ve bacağınızı da ileri iterek hiç durmadan aynı anda atlıyor, dönüyor, spin atıyordunuz. Alt blok ve karşı tekme, üst blok ve yumruk, orta blok ve dairesel tekme. İç bloklar, dış bloklar, bıçak el, avuç içi vuruşları, diz ve dirsek vuruşları. Bunların tümü oldukça yorucu ama canlandırıcı idmanlardı.

Win bütün bu hareketleri itiraz etmeden, kaytarmadan, oflayıp poflamadan hiç zorlanmadan yapıyordu. Bu kibirli ve şımarık muhallebi çocuğunun bir meyvayı dahi doğrayamayacağını düşünen insanların onu bir de korku ve dehşete meydan okurken dojang da görmeleri lazımdı aslında. Tekvando bir dövüş sanatı olarak kabul ediliyordu. Win de Myron'ın şimdiye kadar rastladığı en iyi sanatçıydı.

Myron, Win'i bu yeteneğini sergilerken gördüğü o ilk anı hatırladı. Üniversite birinci sınıftaydılar. Futbolcukların bir çoğu görüntüsünden hoşlanmadıkları için Win'in sarı bukle-

lerini kesmek istiyorlardı. Beş oyuncu geceyarısı gizlice odalarına süzüldü. Güya dördü kollarından ve bacaklarından tutacak, diğeri ise buklelerini kesecekti.

Sonuçta bir sürü çocuk sakatlandıkları için oynayamadı ve futbol takımı o sene çok parlak bir sezon geçirmedi. Myron ve Win son olarak yerde yüz kez şınav çektiler. Win yüksek sesle Korece sayıyordu. On beş dakikalık bir meditasyon yapmak için yeniden yere oturdular.

"Barro," dedi Win.

İksi de gözlerini açtı.

"Şimdi kendini daha fazla odaklanmış hissediyor musun?" diye sordu Win. "Vücudundan kayıp giden enerjiyi, dengeyi hissediyor musun?"

"Evet çekirge, hissediyorum. Çakıl taşlarını elinden almamı ister misin?"

Win müthiş bir çeviklikle birden tek hamlede kalkarak lotus pozisyonunu bozdu. "Söyle bakalım. Bir karara vardın mı?"

"Evet," dedi Myron sendeleye sendeleye tek bir hareketle ayağa kalkmaya çalışarak. "Jessica'ya her şeyi anlatacağım."

BÖLÜM 7

Sarı post-it'lere yazılıp Myron'ın telefonuna yapıştırılmış mesajlar bir kadavranın üzerine akın etmiş çekirgeler gibi duruyordu. Myron hepsini toplayıp göz attı. Otto Burke'le Larry Hanson'dan ya da Titans kulübünden hiç kimseden bir şey yoktu.

Bu hoşuna gitmedi Myron'ın.

Spor ajanslarından çok, hava trafik kontrolörlerine daha çok yakıştığını düşünerek uzun zamandır kullanmamak için kendini zor tuttuğu kulaklıklı telefonunu taktı, ama bir spor ajansının anne karnındaki bebekten bir farkı olmadığını işyerinin dölyatağı, telefonunun da göbek kordonu olduğunu çok çabuk öğrenmişti. Böyle kulaklıklı telefonla konuşmak daha kolaydı. Böylece etrafta dolaşabiliyor, elleri boşta kalıyor, omuzunda sıkıştırdığı telefonun yol açtığı kramplardan kurtulmuş oluyordu.

İlk olarak yeni bir fast-food zinciri olan BurgerCity'nin müdürünü aradı. Christian'la bir anlaşma yapmak istiyorlardı. Önerdikleri ücret oldukça fazla olmasına rağmen Myron bu konuda kararsızdı. BurgerCity, henüz ülke çapına yayılmamış

yöresel bir fast-food zinciriydi. Belki daha büyük bir zincir gelip daha iyi bir teklif sunabilirdi. Bu işin en zor yanı hayır demekti. Teklifin artı eksilerini Christian'la konuşup en son kararı ona bırakacaktı. Sonuçta ismi kullanılacak oydu. Parayı kazanacak oydu.

Myron kazanç getirecek sürüyle anlaşmaya imza attırmıştı Christian'ı. Ekim'den itibaren Wheaties mısır gevreği kutularının üzerine onun resmini koyacaktı. Diet Pepsi reklamında ise etrafında döne döne danseden bir sürü çekici kızın ortasında iki litrelik şişeyi kafasına dikerken görünecekti. Nike yeni bir koleksiyon ve Steele Trap adını verdiği yeni bir ayakkabı çıkartacaktı.

Otto Burke teklifinin ne kadar makul olduğunu düşüne dursun Christian yaptığı anlaşmalardan Titan'lara transferinden çok daha fazla para kazanacaktı. Aslında bu garipti bir bakıma. Fanatikler bir oyuncunun koparacağı transfer ücretini çok yakından takip ederler, çok paralı bir takım sahibinden çok yüksek ücret istedikleri zaman da oyuncuyu hödük, bencil, kendini beğenmiş olmakla suçlarlardı ama, aslında belki hiç kullanmadıkları ya da ürünlerini beğenmedikleri Pepsi, Nike ya da Wheaties gibi markaların sporcuya ürünlerinin tanıtımını yapmaları için tonlarca para dökmesi onları hiç rahatsız etmezdi. Çok anlamsızdı bu. Christian otuz saniyelik yapmacık bir reklam filmi için üç gün sete gidip gelerek aşırı faaliyet gösteren hipofiz bezleri nedeniyle ağzından salyalar akan adamlar tarafından gafil avlanarak tüm sezonu geçirmekten çok daha fazla para kazanabilirdi. Ama fanatiklerin de istediği buydu işte.

Hiçbir ajans bu sisteme hayır demezdi. Bazıları oyuncudan anlaşılan toplam ücret üzerinden yüzde üç ile beş komisyon alırdı. Myron bunun yüzde dördünü, diğerleri ticari anlaş-

malarda kararlaştırılmış fiyatın yüzde yirmisi, yirmi beşini alırlarken de Myron yüzde on beşini alıyordu. E elbette, yeniydi bu işte ne de olsa. Başka bir deyişle takımla bir milyonluk bir anlaşma yapıldığında ajan yaklaşık kırk bin dolar alırdı. Ticari anlaşmalarda ise eğer bu milyonluk bir anlaşmaysa ajans neredeyse çeyreğini cebine atıyordu.

İkinci telefonunu Christian'ın kolejden eski takım arkadaşı New York Jets takımında önemli bir mevkide oynamış Ricky Lane'e etti.

Ricky en önemli müşterilerinden biriydi ve Myron Christian'ı Myron'ı ajans olarak atama konusunda ikna edenin o olduğundan emindi.

"Bir çocuk kampı var," dedi Myron. "Beş bin dolar ödüyorlar."

"İyi para," dedi Ricky. "Ne kadar süre orada kalmalıyım?"

"Birkaç saat. Çocuklarla biraz sohbet edeceksin, birkaç imza vereceksin. Bunun gibi şeyler işte."

"Ne zaman?"

"Önümüzdeki cumartesi."

"Şu alışveriş merkezi ne oldu?"

"O Pazar günü," dedi Myron. "Livingston alışveriş merkezi'nde. Morley's spor mağazasında." Rick orada da iki saat masada oturup birkaç imza verme karşılığında beş bin dolar kazanacaktı.

"Güzeeel."

"Seni alması için bir limuzin göndermemi ister misin?"

"Yok. Ben kendim giderim. Önümüzdeki senenin kontratıyla ilgili bir haber var mı?"

"Yakında sonuçlanacak Ricky. En fazla bir hafta sonra. Bak, bu aralar vaktin olduğunda gelip Win'le görüşmeni istiyorum, tamam mı?"

"Evet, tabii."

"Sen nasılsın? Formda mısın?"

"Hayatımda hiç olmadığım kadar iyiyim," dedi Ricky.

"Çalışmaya devam, ve Win'le bir randevu ayarlamayı da unutma."

"Tamam Myron. Görüşürüz."

"Tamam, görüşürüz."

Ve böylece telefon görüşmeleri hızla birbirini takip etti. Basından gelen telefonları yanıtladı Myron. Titanlar ve Christian arasındaki anlaşmanın ne safhada olduğunu bilmek istiyorlardı. Myron kibarca yorum yapmayacağını söyledi. Pazarlık görüşmelerinde medyayı arada bir destek olarak kullanmak gerekirdi ama Otto Burke'le değil. Aradaki anlaşmazlıklar düzeltilecek, çok yakında bir sonuca varılacaktı.

Sonra Yankee'lerin eski bir oyuncusu olan ve neredeyse her hafta sonu bir futbol şovuna çıkan Joe Norris'i aradı. Joe eski parlak dönemlerinde bütün bir sezon boyunca kazandığını artık bir ayda kazanıyordu.

Sırada ilk ona girmeyi kılpayı kaçıran eski profesyonel tenisçilerden Linda Regal vardı. Henüz yirmi yaşında olmasına rağmen bir spiker kendisine "emektar" dediğinden beri yaşlanmaktan korkuyordu.

Büyük ihtimalle o sene Amerikan Futbol Ligi seçmelerine katılacak UCLA son sınıf öğrencisi Eric Kramer şehirdeydi. Myron onunla bir akşam yemeği ayarladı. Bu işte inanılmaz bir rekabet vardı. Örneğin Nisan'da yapılacak elemelere katılacak iki yüz kolej oyuncusuna kendisiyle çalışması için yaltaklık yapan bin ikiyüz menajer vardı piyasada. Mutlaka bir şekilde gönüllerini hoş etmek gerekiyordu. İşin raconu buydu.

Ricky Lane'in kontratını görüşmek üzere New York Jets'in yöneticisi Sam Logan'ı aradı.

"Çocuk kariyerinin doruğunda," dedi Myron heyecanlı heyecanlı. Ayağa kalkıp odada turlamaya başladı.

Park Caddesinde, kırk altıncı ve kırk yedinci cadde arasında geniş, oldukça göz kamaştırıcı bir ofisi vardı. Buraya gelenler çok etkilenirdi ve tabii ki bir sürü aşağılık herifin hükmettiği bu işte görüntü çok önemliydi. "Hiç bir zaman böyle bir oyuncuya rastlamadım. Sana dedim Sam, bu çocuk baştan aşağı Gayle Sayers. Muhteşem bir oyuncu. "

"Boyu çok kısa," dedi Logan.

"Sen neden bahsediyorsun? Barry Sanders'a bir bak. Emmitt Smith'e bir bak. Ricky ikisinden de uzun. Ayrıca gerdirme hareketleri çalışıyor. Bak söylemedi deme, çok büyük bir oyuncu olacak."

"Olmaaaz. Bak Myron, iyi bir çocuk tamam. Sıkı çalıştığını da biliyorum. Ama daha fazlasını veremem."

Rakam hâlâ düşüktü ama eski tekliflerinden daha iyiydi.

Hiç ara vermeden telefonlarına devam etti. Gün boyunca Esperanza arada bir sandviç getiriyor, Myron'da sandviçi hiç çiğnemeden olduğu gibi midesine götürüyordu.

Saat sekizde günün son aramasını yaptı.

Telefona Jessica cevap verdi: "Alo?"

"Saat sekizde sizin evde olacağım," dedi Myron. "Konuşmamız lazım."

Myron, Jessica'nın tepki vermesini bekledi. Sanki *Newsweek*'e bir göz gezdiriyormuş gibi sayfaları nötr bir yüz ifadesiyle çevirdi Jessica. Arada bir kendi kendine başını sallıyor, arada sırada Kathy'nin rsmine bakıp sonra derginin geri kalanına, arka ve ön kapaklarına gözatıyordu. O kadar kayıtsızdı ki, neredeyse bir ıslık çalıp uyaracaktı Myron onu.

Sadece kanları çekilmişcesine bembeyaz kesilmiş par-

mak boğumları ele veriyordu Jessica'yı.

"İyi misin?" diye sordu Myron.

"Gayet iyiyim," dedi Jessica. Sakindi sesi."Postayla Christian'a gönderilmiş dedin değil mi?"

"Evet."

"Ve sonra Win'le gidip bunları yayınlayan adamla konuştunuz" Bir an durdu. Yüzünde iğrenmiş gibi bir ifade vardı. "Bu şeyi..."

"Evet."

Başını salladı. "Size bu ilanı verenlerle ilgili bir adres ya da başka bir bilgi verdi mi?"

"Sadece bir posta kutusu numarası. Yarın gidip kontrol edeceğim. Bakalım posta kutusu kime ait."

Dakikalar sonra ilk kez kafasını kaldırıp Myron'a baktı. "Ben de seninle geleceğim."

Myron karşı koymak istedi ama sonra vazgeçti. Hiç şansı yoktu. "Tamamdır."

"Christian bunu sana ne zaman verdi?"

"Dün."

Bu cevap karşısında dikkat kesildi Jessica. "Dün de haberin vardı yani bundan."

Evet anlamında başını salladı.

"Ve bana hiçbir şey söylemedin," diye çıkıştı Jessica. "Ben sana içimi dökeyim, ama sen bana hiçbir şey anlatma."

"Sana ne diyeceğimden emin olamamıştım."

"Başka söylemediğin bir şey var mı?"

"Dün gece Christian'a bir telefon gelmiş. Kathy'den geldiğini düşünüyor."

"Ne?"

Kısaca anlattı olup biteni Myron. Christian'ın Kathy'nin sesini duyduğunu anlatırken Jessica'nın yüzü renkten renge

girmişti.

"Telefon şirketindeki arkadaşın bir şey öğrenebilmiş mi bari?"

"Hayır. Ama geri arama sisteminin 201 kodlu bölgedeki belirli noktalar için geçerli olduğunu biliyoruz"

"Kaç nokta?"

"Yaklaşık tüm kasabaların dörtte üçü diyebilirim."

"Yani Birleşik Devletler'in en kalabalık eyaleti New Jersey'nin kuzeyinin dörtte üçü. Yani bu iki üç milyon kişi anlamına mı geliyor?"

"Biliyorum. Bize pek yadımı dokunmaz ama hiç yoktan iyidir."

Jessica gözlerini dergiye dikti, "Amacım seni haşlamak değildi, ama..."

"Önemli değil."

"Tanıdığım en iyi insansın sen, buna yemin ederim."

"Sen de baş belasının tekisin."

"Aksini iddia etmek biraz zor," dedi Jessica anlamlı anlamlı gülümseyerek.

"Bundan polise sözedecek misin?" diye sordu Myron. "Ya da Paul Duncan'a"

Bir an düşündü Jessica. "Emin değilim."

"Basın bu konuyu abarttıkça abartır. Kathy'yi yerden yere vururlar."

"Basının ne söyleyeceği umurumda dahi değil."

"Sadece ne düşündüğümü söyledim."

"Onun için istedikleri lafı söylesinler. İstedikleri kadar fahişe desinler. Umurumda değil."

"Peki ya annen?"

"Onun da ne düşüneceği umurumda değil. Tek istediğim Kathy'nin bulunması.

"Bu durumda onlara bahsedeceksin," dedi Myron.

"Hayır."

Mayron'ın kafası karışmıştı. Jessica'ya baktı. "Biraz açar mısın?"

Jessica yavaş yavaş, sözcükleri özenle seçerek konuşmaya başladı. "Kathy kaybolalı bir yıldan fazla oldu. Bu süre içinde gerek polisler gerekse basın canla başla olayın üzerine eğildiler. Tek bir şey çıkmadı. Tek bir iz bırakmadan ortadan kayboldu."

"Yani?"

"Ama şimdi elimizde biri tarafından ki, belki de bu Kathy, Christian'a gönderilmiş bu dergi var. Biri bizimle irtibata geçmek istiyor. Bunu bir düşün. Bir senedir ilk kez iletişim kurma fırsatı geçti elimize. Bunu es geçemem. Eğer o kimse dikkati üzerine çekip kaçırmak istemiyorum yoksa Kathy yeniden kaybolabilir. Bu şey," dedi ve durup dergiyi gösterdi. "Bu iğrenç bir şey. Ama aynı zamanda beni cesaretlendiriyor. Sakın beni yanlış anlama. Şaşkına döndüm. Şok oldum. Ama sağlam bir ipucu yakaladık. Müthiş karmaşık bir ipucu, ama ne olursa olsun bir umut ışığı. Eğer polise ya da basına haber verirsek bunu kim yaptıysa korkup ortadan kaybolabilir. Hem de sonsuza kadar. Bu riski göze alamam. Kendimize saklamalıyız."

Myron başını salladı. "Söylediklerin mantıklı."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jessica.

"Hoboken'deki postaneye. Sabah seni erken alırım. Altı diyelim mi?"

BÖLÜM 8

Jessica harika kokuyordu.

Kent merkezinin dışında, Hoboken' deydiler. Çok yakınına oturmuştu Myron'ın. Yeni yıkanmış saçlarından Myron'ın dört senedir unutmaya çalışıp unutamadığı mis gibi şampuan kokusu geliyordu. Nefes alıp verdikçe kendinden geçiyordu.

"Dedektifçilik oynuyoruz demek," dedi Jessica.

"Heyecanlı değil mi?"

Farkedilmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama iri yarı bir adam ve müthiş çekici bir kadın için pek kolay değildi bu. Hele hele sabahın altı buçuğunda postaneye geldiklerinde. Henüz 785 nolu posta kutusuna dokunan olmamıştı.

Birden daraldıklarını hissettiler. Jessica değişik posta kutularının kiralarına baktı. İlginç bir şey yoktu. Kayıp ilanlarını okudu. Bir postanede kayıp poster ve ilanlarının olması oldukça ilginçti. Sanki kayıp kişiye mektup göndermenizi istiyorlarmış gibi.

"Kızlara güzel zaman geçirtme konusunda uzmansın," dedi Myron'a.

"O yüzden bana Gırgır Şef diyorlar ya."

Bunun üzerine bir kahkaha attı Jessica. Ahenkli sesi içini gıcıklamıştı Myron'ın.

"Menajer olmak hoşuna gidiyor mu Gırgır Şef?"

"Hem de çok."

"Menajerlerin hep beş para etmez herifler olduğunu düşünmüşümdür."

"İltifat için teşekkürler,"

"Ne demek istediğimi anladın sen. Hepsi salak salak espriler yapan, öğle yemeklerini Le Cirque'te yiyen, sporun tüm iyi yönlerini sömürüp mahveden birer parazit, açgözlü kan emici sürüngenler..."

"Orta Doğuda bugün yaşanan problemler," diye sözünü kesti Myron. "Bu da bizim ve bütçe açığının suçu."

"Doğru, ama sen bu söylediklerimin hiçbiri değilsin."

"Yani parazit, açgözlü, kan emici bir sürüngen değilim demek. Buna da şükür."

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladın."

Omuzunu silkti Myron. "Beş para etmez sürüyle menajer var piyasada. Aynı şekilde bir sürü doktor, avukat–" bir an durdu Myron. Bu sözler çok tanıdıktı aslında. Fred Nickler de yayınladığı dergilerinin arkasında durmak için aynı lafları sarfetmemiş miydi? "Menajerler aslında zaruri musibetlerdir. Onlar olmazsa sporcuların kanlarını sülük gibi emerler."

"Kimler?"

"Kulüp sahipleri, yöneticiler. Aslında bakma, menajerlerin çok faydası olur sporculara. Maaşlarının yükselmesini, sigortalı olmalarını sağlarlar."

"Peki o zaman problem nedir?"

Myron bir an düşündü. "İki şey," dedi. "Birincisi, bazı menajerler su katılmamış birer düzenbaz. Genç ve zengin bir çocuk gördüklerinde hemen yararlanmak için üzerine atlarlar. Ama

sporcular kendilerini geliştirdiğinde, Kareem Abdul-Jabar'ınkine benzer şeyler olduğunda bu düzenbazların çoğu ıskartaya ayrılırlar.

"Peki ikincisi ne?"

"Menajerlerin bir sürü sorumluluğu vardır. Arabuluculuk yaparlar, muhasebecilik yaparlar, mali müşavirlik yaparlar, ağabeylik yaparlar, seyahat acentesi olurlar kimi zaman, aile danışmanlığı, evlilik danışmanlığı yaparlar, ayak işlerine bakarlar, yalakalık yapmak zorunda kalırlar. Yani kısacası önemli olan işleri yürüsün."

"E peki bütün bunları nasıl becerebiliyorsun tek başına ?"

"Bu sorumlulukların en önemli ikisini Win'e attım. Muhasebe işlerini ve mali müşavirliği o yürütüyor. Ben avukatım, o iş yönetimi mastırı yaptı çünkü. Bir de tabii Esperanza var. O da hemen hemen her şeyi yapıyor. Böylece gayet uyumlu çalışabiliyoruz. Birbirimzi iyi idare edip dengeyi sağlıyoruz."

"Federal hükümetin kolları gibi."

Evet anlamında başını salladı Myron. "Jefferson ve Madison bundan gurur duyarlardı herhâlde."

Bir el uzanıp 785 numaralı kutuyu açtı.

Jessica geleni görmek için kafasını çevirdi. İnce biriydi. Sanki engizisyon mahkemelerindeki vücudu geren işkence aletinden çıkmış gibi vücudunun her bölgesi çok fazla uzundu adamın. Yüzü plastik oyuncak hamuru gibi uzatılmıştı sanki.

"Onu tanıyor musun? "diye sordu Myron.

Bir an tereddüt etti Jessica. "Yani aslında Pek de yabancı değil ama... ama yok, tanıdığımı sanmıyorum."

"Haydi gel, buradan çıkalım."

Acele acele merdivenlerden aşağı inip arabaya bindiler. Myron izinsiz yere parkettiği için yan aynasına bir polis notu

bırakılmıştı. Güvenlik kuvvetlerinden ufak bir hediye. Bu cezalar özellikle de alışveriş merkezlerindeki ucuzluk zamanı devlete hayli para sağlıyordu.

İki dakika kadar sonra dışarı çıktı zayıf adam. New Jersey plakalı sarı bir Oldsmobile marka arabaya bindi. Myron arabayı çalıştırıp adamı takip etmeye başladı. Kuzeydeki Garden State Bulvarı'na çıkan 3 numaralı yolu takip etti.

"Postaneden beri neredeyse yirmi dakikadır yoldayız," dedi Jessica. "Neden evinden bu kadar uzak bir yerden kutu kiralamış ki?"

"Belki evine değil iş yerine gidiyordur."

"Böyle bir iş için nasıl bir işyeri olabilir ki?"

"Belki vardır." dedi Myron. "Belki de gözlerden uzak olsun diye özellikle böyle uzun bir mesafeyi seçmiş de olabilir."

"160. çıkışı takip edip 208 nolu yola girdikten sonra Ridgewood Lincoln meydanına çıktılar."

"Ama bu benim geçtiğim yol," dedi heyecanla.

"Biliyorum."

"Ne işi var burada?"

Sarı Oldsmobile rampanın sonundan sola döndü. Jessica'nın evine üç mil kalmıştı. Eğer Lincoln Meydanı'ndan doğruca Godwin Yolu'na gitseydi eğer...

Yok artık daha neler...

Bay Sıska, Ridgewood sınırından yarım mil önce Kenmore Yolu'na döndü. Hâlâ kenar mahallelerin tam merkezindeydiler. Şu anda bulundukları yerin adı Glen Rock'tı. Bu adı Rock Yolu'na konulmuş devasa taştan alıyordu.

Sarı otomobil 78 Kenmore caddesindeki bir otoparka girdi.

"Çok normal davran," dedi Myron. "Gözünü dikip bakma adama."

"Ne?"

Myron cevap vermedi. Hiç durmadan evin arkasından dolandı, bir sonraki sokağa saptı ve fundalıkların arkasında arabayı durdurdu. Telefonu alıp ofisi aradı.

"MB Spor Acentesi," dedi Esperanza.

"78 Kenmore Caddesi, Glen Rock, New Jersey adresinde oturan kişinin adını, ne iş yaptığını, her şeyini bilmek istiyorum."

"Tamamdır." Telefon kapandı.

Başka bir numara çevirdi. "Şu telefon şirketindeki arkadaşımı arıyorum," diye açıkladı Jessica'ya ve sonra karşı taraf açar açmaz konuşmaya başladı: "Lisa? Ben Myron. Senden bir ricada bulunacağım. 78 Kenmore Caddesi, Glen Rock, New Jersey. Bu adreste oturan kişinin kaç tane telefon numarası var bilemeyeceğim ama hepsinin kayıtlarını çıkartmanı rica ediyorum senden. Tamam mı? Hey bu arada şu 900 lü numarayla ilgili bir şey bulabildin mi? Ne? Tamam anladım. Teşekkürler."

Myron telefonu kapattı.

"Ne dedi?"

"900'lü numaralar o telefon şirketine bağlı değilmiş. Güney Carolina dışındaki birkaç küçük şirket ilgileniyormuş. Yani bir şey bulamamış."

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jessica. "Sadece durup evi mi gözleyeceğiz?"

"Hayır. Ben içeri giriyorum. Sen burada kalıyorsun."

Jessica kaşlarını çattı. "Pardon? Ne dedin?"

"Kimseyi uyandırmamamız gerektiğini sen söylemiştin," diye devam etti. "Eğer bu herifin kardeşinle bir ilgisi varsa seni gördüğünde nasıl bir tepki verebileceğini bir düşünsene."

Jessica kollarını göğsünde kavuşturdu. Burnundan soluyordu. Evet, Myron'ın haklı olduğunu biliyordu ama yine de

bu durumdan memnun olmamıştı. "İyi, git bakalım o zaman," dedi.

Myron arabadan dışarı çıktı. Sokaktaki evlerin hepsi aynı kalıptan çıkmış gibiydi. Çoğunun dışı alüminyumla kaplanmış, birinin mutfağı solda, diğerininki sağda iki ayrı girişli evler. Her tarafı buram buram orta sınıf kokan bir sokak.

Myron zile bastı. Zayıf adam açtı kapıyı.

"Jerry?"

Zayıf adam merakla Myron'a baktı. Yakından daha iyi görünüyordu. Daha çok entel bir havası vardı. Hani eline bir sigara tutuşturup üzerine siyah balıkçı yaka bir kazak verseniz bir kır kahvesinde şiir okuyan tiplere benziyordu. "Size yardım edebilir miyim?"

"Jerry, ben..."

"Sanırım yanlış evin kapısını çaldınız. Benim adım Jerry değil."

"Ama Jerry'ye benziyorsunuz."

Adam bir an korkutucu bir şekilde Myron'a baktı. "Üzgünüm," dedi ve kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Çok meşgulüm."

"Jerry olmadığına emin mi...?"

"Size az önce söyledim..."

"Kathy Culver'ı tanıyor musunuz?"

Sanki adama aniden bir yılan saldırmıştı. Bembeyaz kesildi. "Siz ne? ...siz ne demek istiyorsunuz?" diye çıkıştı birden.

"Tanıdığınızı sanıyorum."

"Kimsiniz siz?"

"Adım Myron Bolitar."

"Peki sizi tanımam gerekiyor mu acaba?"

"Şey, eğer basketbolla ilgiliyseniz evet, ama yok hayır

tanımayabilirsiniz de... Size birkaç soru sormak istiyorum."

"Size söyleyecek bir şeyim yok."

Sıra maça asındaydı şimdi. Myron dergiyi çıkarttı. "Emin misin Jerry?"

Zayıf adamın gözlerinin beyazı on kat büyüyüp Wedgwood porseleni gibi oldu. "Beni başka biriyle karıştırdığınız kesin. Hoşça kalın."

Adam çarparak kapıyı kapattı.

Myron omuzunu silkip arabaya geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Jessica.

"Biraz salladım o kadar. Bakalım neler dökülecek etekleri nden."

Civardaki bir gazete bayisine girdi Win.

Rockwell'in nostaljiyle karışık Amerikan günlük hayatına dayalı resimleri geldi aklına. Her caddede, her köşede, her kasabada bu gazete bayileri tıpkısının aynısıydı. Şekerler, gazeteler, kartpostallar–ve porno dergileri. Snickers alan çocukların gözleri bayram ederdi. Porno Amerikan hayatının bir parçası olmuştu adeta. Hardcore porno. *Penthouse* dergisini çok önemli bir dergi haline getiren hardcore.

Win loto kuponları satan adama yaklaştı. "Özür dilerim bir şey soracağım,"

"Buyrun?"

"Climaxx, Jizz, Orgasm Today, Licks, Quim ve *Nips*'in son sayıları var mı acaba?"

Zorlukla soluyan yaşı geçkin bir kadın Win'e soğuk bir şekilde gülümsedi. Win karşılık verdi. "Bir tahmin edeyim," dedi. "1926 Haziran sayısının playmate'iydiniz değil mi?"

Kadın Win'e öfkeli bir bakış attıktan sonra arkasına döndü.

"Şuraya bakın," dedi adam. "Çizgi romanlarla Disney videolarının yanında olacak."

"Teşekkürler."

İstediği dergilerden üçünü bulabildi Win-*Climaxx, Orgasm Today* ve *Quim*. Diğer üç standa da baktı ve oradan da bir *Lick* çıkarttı. Ama ne *Jizz*'i ne de *Nips*'i bulamadı. Sonunda kırkıncı caddedeki King David'in Sarayı diye bir seks shop'ta birkaç kopyasını bulabildi. Seks shop'un dışındaki tabelada yirmi dört saat açık oldukları yazıyordu. Ne kadar da düşünceliydi ama. Win kendini hep dünya zevklerine düşkün biri olarak görürdü ama bu "sarayda" satılanlar ve fotoğraflar edindiği hayat tecübesi ve hayalgücünün ne kadar da sınırlı olduğunu kanıtlar gibiydi.

Saraydan çıktığında neredeyse öğlen oluyordu. Verimli ve son derece eğitici bir sabah geçirmişti.

Şehir merkezine gitmek için koltuğunun altına sıkıştırdığı toplam sekiz dergiyle birlikte bir taksiye atladı. Arka koltukta otururken birkaçına göz gezdirdi.

"Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyor," dedi yüksek sesle.

Taksi sürücüsü dikiz aynasından arkaya kaçamak bir bakış attı, omuzunu silkip yoluna devam etti.

Win işyerine geldiğinde dergileri masasının geniş olan kısmına yaydı. Birbirleriyle karşılaştırarak dikkatle inceledi hepsini. İnanılmazdı! Demek boşuna şüphelenmiyordu. Tam düşündüğü gibiydi.

Beş dakika sonra dergileri çekmecesine koydu ve Esperanza'yı aradı.

BÖLÜM 9

"Sana bir şey itiraf etmek istiyorum," dedi Jessica. Elli ikinci caddedeki keskin keskin egzos ve sidik kokan Kinney garajından çıktıktan sonra caddenin temiz havasını solumak güzeldi. Beşinci Cadde'ye doğru döndüler. Rastalı bir zenci hızla hapşırdı. Rastaları öyle bir sarsıldı ki, onlarca yılan kalabalıkta birbirlerine çarpmıştı sanki. Arkasından yürüyen bir kadın söylene söylene protesto etti adamı. Japon turistler hem heykelin hem de etrafındaki güvenlik kordonunun fotoğraflarını çekiyorlardı.

"Dinliyorum," dedi Myron.

Yürümeye devam ettiler. Jessica boş boş önüne bakıyordu. "Eskisi kadar birbirimize yakın değildik. Aslında doğruyu söylemek gerekirse Kathy'yle hemen hemen hiç konuşmuyorduk."

Myron şaşırmıştı. "Ne zamandır?"

"Son üç senedir filan."

"Ne oldu ki aranızda?"

Jessica başını salladı ama hâlâ Myron'a bakmıyordu. "Tam olarak bilemiyorum. Değişti birden. Belki de büyümeye ve ol-

gunlaşmaya başladığı için bu ona ağır geldi. İkimiz de ayrı yönlere savrulduk. Birbirimizi gördüğümüzde sanki benimle aynı odayı paylaşmaya dayanamayacak gibi davranıyordu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Neyse, o kadar da önemli bir şey değil. Ama Kathy kaybolduğu gece beni aradı. Çok uzun zamandır ilk kez."

"Neden aradı seni?"

"Bilmiyorum. Evden yeni dışarı çıkmıştım ve acelem vardı. Fazla uzatmadım konuşmayı."

Myron'ın işyerine gidene kadar ikisi de tek kelime söylemedi.

Asansörden indiklerinde Esperanza ona bir kağıt parçası uzattı ve "Win hemen seni görmek istiyor," dedi. Hazırlıksız yakalandığı bir saldırı sonucu darbe alıp topallayan bir defans oyuncusu gibi dik dik baktı Jessica'ya.

"Otto Burke ya da Larry Hanson aradı mı?" diye sordu Myron.

Bu sefer o dik bakışlarını Myron'a çevirdi Esperanza. "Hayır, Win derhâl seni görmek istiyor."

"Tekrar etmene gerek yok, seni duydum. Beş dakika sonra yanında olacağımı söyle ona."

İkisi birlikte Myron'ın odasına girdiler. Myron kapıyı kapatıp kağıda şöyle bir göz gezdirdi. Jessica da yanına oturdu. Aslında olağan bir hareketi çok seksi bir hale dönüştürerek çok az kadının yapabileceği şekilde bacak bacak üstüne attı. Myron gözlerini kaydırmamak için kendini zor tuttu. Ayrıca o bacakların tenine temas anını aklına getirmemeye çalıştı, ama ikisinde de başarılı olamadı.

"Ne yazıyor kağıtta?" diye sordu Jessica.

"Kenmore Caddesindeki cılız arkadaşımızın adı Gary Grady'miş."

Yan yan baktı Jessica gözlerini kısarak. "Bu ad yabancı değil. " Başını salladı. "Ama çıkartamıyorum."

"Allison diye biriyle yedi yıldır evliymiş. Çocukları yok. Evi 110,000 dolarlık bir mortgage kredisiyle almış ve ödemelerini de hiç aksatmadan yapıyormuş. Başka bir bilgi yok henüz. Daha sonra daha fazla şeyler öğrenebiliriz." Myron kağıdı masasına koydu. "Sanırım bunu değişik açılardan yeniden ele almalıyız."

"Nasıl?"

"Kardeşinin kaybolduğu akşama geri döneceğiz. Sonra teker teker olanları gözden geçireceğiz. Bütün olayın yeniden soruşturulması lazım. Babanın öldürülmesi de buna dahil. Polisler ilgilenmemiş diyemem, mutlaka ilgilenmişlerdir ama nedense onların şimdiye kadar öğrenemedikleri bazı şeyler öğrendik."

"Mesela şu dergi."

"Aynen öyle."

"Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kaybolduğunda neler yaptığını etraflıca öğren. Arkadaşlarıyla, odasını paylaştığı kişilerle, yurttakilerle, bütün kız arkadaşlarıyla, etrafında kim varsa herkesle konuş."

"Tamamdır."

"Okuldaki dosyalarını, kayıtlarını elde etmeye çalış. Bak bakalım kayda değer bir şey bulabilecek misin? Katıldığı kursları ve tüm faaliyetleri öğrenmem lazım. Ne yaptıysa, nerelere takıldıysa..."

Esperanza iterek açtı kapıyı. "İkinci hatta müşteri var."

Myron saatine baktı. Christian şu anda antrenmanda olmalıydı. Telefonu kulağına götürdü. "Christian?"

"Bay Bolitar. Neler olduğunu anlayamıyorum."

Myron çok zor duyabiliyordu çocuğun sesini. Sanki bir

rüzgâr tünelinden konuşuyormuş gibiydi. "Neredesin?"

"Titans Stadyum'unun dışında bir telefon kulübesinde."

"Ne oldu?"

"Beni içeri sokmuyorlar."

Myron aceleyle çıkarken Jessica birkaç telefon görüşmesi yapmak için ofiste kaldı. Batı Yakası otobanına çıkan elli yedinci caddede alışılanın tersine trafik yoktu. Arabadan Otto Burke ve Larry Hanson'ı aradı Myron. İkisini de yerinde bulamadı. Myron buna şaşırmamıştı nedense.

Daha sonra Washington'da rehberde olmayan bir numarayı aradı. Bu özel numara çok az kişide bulunurdu.

"Alo?" diye cevap verdi karşı taraf kibar bir şekilde.

"Selam P.T."

"Kahretsin Myron, ne istiyorsun?"

"Bana bir kıyak yapmanı istiyorum."

"Süper. Tam da az önce birine Bolitar beni arasa da ona bir kıyak yapsam diyordum. Beni bu dünyada mutlu edecek çok az şeyden biri de sana kıyak yapmak. Söyle bakalım."

P.T. FBI için çalışıyordu. FBI'da şefler çok sık değişirdi ama P.T.'nin yeri sağlamdı. Basın onu hiç tanımazdı ama Nixon'dan beri her başkanın telefon hafızasında mutlaka kayıtlı olmuştu numarası.

"Kathy Culver olayı," dedi Myron. "Sence kiminle konuşmalıyım bu konuda? En iyi adres kim?"

"Yerel polis," diye cevap verdi P.T. hiç tereddüt etmeden. "Seçimle iş başına gelmiş bir şerif. Sıkı adamdır. En iyi arkadaşlarımdan biri."

"Bana bir randevu ayarlar mısın?"

"Neden olmasın? Senin ihtiyaçlarını karşılamak hayatımın tek amacı."

"Sana borçluyum."

"Zaten borçluydun. Hem de ödeyemeyeceğin kadar. Seni ararım."

Myron telefonu kapattı. Trafik inanılmaz bir şekilde hâlâ açıktı. Washington Köprüsü'nü geçti ve rekor sayılabilecek bir sürede Meadowlands'e vardı.

Meadowlands Spor Kompleksi New Jersey paralı otobanının dışındaki East Rutherfood adlı işe yaramaz bataklık araziye inşa edilmişti. Batıdan doğuya Meadowlands Koşu Sahası, Titans Stadyumu ve adını eski eyalet valisinden alan Brendan Byrne Arena uzanıyordu.

Her ne kadar Fransız Devrimi'ndekine benzer öfkeli protestolarla karşılaşmışsa da bunun bir yararı olmamıştı. Bu gibi tavırlar bir politikacının egosu karşısında yeterince güçlü bir karşıtlık sayılmıyordu.

Christian'ın arabası, ya da Christian'ın olduğunu düşündüğü araba etrafına üşüşmüş röportaj yapmak isteyen gazetecilerden zar zor seçilebiliyordu. Myron böyle olacağını tahmin etmişti aslında. Christian'dan kendisini arabaya kitlemesini ve tek kelime söylememesini istemişti. Gaza basıp gitmenin de yararı olmayacaktı, zira gazeteciler onu takip edebilirdi ve Myron bir araba avına hiç de hazır değildi.

Yakınlara bir yere parketti. Gazeteciler yaralı bir koyunun kokusunu almış sansarlar gibi birden dönüp ona doğru koşmaya başladılar.

"Neler oluyor Myron?"

"Neden Christian antrenmana giremedi?"

"Sözleşmede bir sorun mu var?"

"Anlaşma ne durumda?"

Myron hiçbir yorum yapmadı. Mikrofon, kamera ve insan eti selinin arasından zorlukla geçerek sıkışa sıkışa arabaya

binmeye çalıştı.

"Gazla," dedi Christian'a.

Christian arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Gazeteciler istemeye istemeye kenara çekildirler. "Üzgünüm Bay Bolitar."

"Ne oldu?"

"Kapıdaki bekçi içeri girmeme izin vermeyecektir. Kesin talimat aldığını söyledi."

"Piçoğlu piç." diye mırıldandı Myron. Otto Burke ve kahrolası taktiklerinin bir parçasıydı bunlar. Küçük çakal. Aslında böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydi ama içeri almamak da neyin nesiydi? Bu kadarı fazlaydı artık. Otto Burke'ün standartlarında dahi. Ne kadar kasılsalar da, ne kadar atıp tutsalar da anlaşmaya çok yaklaşmışlardı aslında. Burke sezon hazırlığı nedeniyle bir an önce Christian'ı yaz kampına almak için gün sayıyordu.

O zaman neden antrenmana girmesini engellemişti ki?

Myron bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Arabanda telefon var mı? "

"Hayır efendim, yok."

"Buradan dönüş yap. C bölgesine parket".

"Ne yapacaksınız?"

"Sadece dediğimi yap."

Güvenlik görevlisi onları durdurmaya çalıştı ama Myron, Christian'a devam etmesini söyledi. "Hey, buraya giremezsiniz!" diye bağırdı güvenlikçi arkalarından.

"O zaman ateş aç bize!" diye bağırdı Myron adama arabayı durdurmadan.

Alana sürdüler arabayı. Oyuncular maket oyunculara şiddetle vuruyorlardı. Hem de çok şiddetli. Hiçbiri kendini tutmaya, kontrol etmeye gerek duymuyordu. Bunlar yetenek sınama

alıştırmalarıydı. Bu çocukların çoğu takımda yer almak için canla başla mücadele ediyorlardı. Çoğu zamanında lise ve kolejde şöhrete ve el üzerinde tutulmaya alışmış yıldız oyunculardı. Çoğu elenecekti. Çoğu bu güzel rüyanın burada bitmesine izin vermeyecek, bir kadro açığı olduğunda hileyle diğer takımların kızartmalık piliçlerinin yerine sokulmaya çalışacak, hiç durmadan hata yapacak ve bu süre içinde yavaş yavaş tükenecekti.

Büyüleyici bir meslekti bu.

Koçlar ıslık çalıyor, büyük koşucular tam hız koşma alıştırması yapıyor, golcüler uzak kaleye isabetli atış deniyordu. Birkaç oyuncu dönüp Christian'ı gösterdikten sonra fısıldaşamalar başladı. Myron bunları duymamazlıktan geldi. O çoktan hedefini belirlemişti bile.

Otto Burke'ü gören, yüzünde o hiç değişmeyen sahte gülümsemesiyle Sezar'ın Kolezyum'da oturduğunu sanırdı. Her iki tarafındaki boş koltuklara kollarını dayayıp iyice yayılmıştı. Arka tarafında birkaç yöneticiyle birlikte Larry Hanson oturuyordu. Yani Sezar'ın senato üyeleri. Otto arada bir onlara dönüp arkasından oldukça abartılı kahkahaların geldiği bir yorum yaparak çevresindekileri ödüllendiriyordu.

"Myron!" diye bağırdı Otto mutlu ve mesut bir şekilde o mini minnacık elini sallayarak. "Gel de otur."

"Burada bekle," dedi Myron, Christian'a. Merdivenleri tırmanmaya başladı. Diğerleri Larry Hanson'ın liderliğinde ayağa kalkıp uzaklaştılar.

Myron onlara şöyle bir selam verdi ve "Haydi bakalım, bir iki üç dört, bir iki üç dört marş marş " diye bağırdı. Hiçbiri gülmedi. Hayret!

"Otur Myron," dedi Otto sevinçle parıldayan bir yüzle. "Biraz sohbet edelim."

"Hiçbir telefonuma cevap vermedin."

"Aradın mı ki?" Otto Burke başını salladı. "Sekreterim söylemedi. İyi bir uyarıyı haketti artık."

Myron derin bir nefes alıp yanına oturdu. "Neden Christian'ı içeri almadınız?"

"Myron, aslında bunun nedeni çok basit. Christian henüz anlaşma filan imzalamış değil. Titanlar gelecekte onlarla olmayacak birine yatırım yapmazlar." Başıyla sahayı işaret etti. "Etrafta hiç kendini göstermeye gelen birini görüyor musun? Mesela şu Cincinnati'den gelen Neil Decker. Harika bir oyun kurucu."

"Evvet, hakikaten süper. Neredeyse Neredeyse falsolu atacaktı."

Otto bunun üzerine kıkırdamaya başladı. "Çok iyiydi Myron. Komik adamsın."

"Böyle düşünmene sevindim. Söyler misin lütfen neler oluyor?"

Otto Burke başını salladı. "Söyleyeceğim Myron. Ama ikimiz de birbirimize karşı harbi olacağız tamam mı?"

"Mantıklı, kesinlikle harbi, nasıl istersen öyle."

"Çok iyi o zaman. Müşterinin kontratını yeniden gözden geçirmek istiyoruz."

"Neden?"

"Değerinin düştüğünü hissediyoruz."

"Anlıyorum."

Burke durup Myron'ın yüzüne baktı. "Hayret, hiç şaşırmadın."

"Anlat bakalım, bu sefer ne oldu?"

"Bu sefer ne mi oldu?"

"Şu Benny Keleher'den başlayalım. Onu evine davet edip habire içkiyi dayadın. Sonra da alkollü araba kullandığı için

evine dönerken polis tarafından tutuklandı."

Otto şaşkınlıktan bakakaldı. "Benim bununla hiç alâkam yok."

"Ama ertesi günü kontratı imzalaması oldukça ilginçti. Bir de Eddie Smith var tabii. Bir kadınla gizli çekilmiş fotoğraflarını karısına göstermekle tehdit ettin."

"Bu da yalan."

"Tamam, hadi öyle olsun. Şimdi sadede gelelim. Bu ani "devalüasyonun nedeni nedir öğrenebilir miyim?"

Otto arkasına dayandı. Kapağında Titan'ların amblemi olan altın bir tabakadan bir sigara çıkarttı. "Oldukça müstehcen bir dergide gördüğüm bir şeyle ilgili," diye başladı. "Hevesimi kıran bir şey." Aslında hiç de hevesi kırılmış gibi gözükmüyordu. Bundan zevk alıyordu adeta.

"Ah, evet. Koz olarak kullanabileceğin yeni bir şey. Herhâlde bu keşiften gurur duyuyorsundur."

"Pardon? Anlamadım."

"Dedin ya demin. Şu müstehcen dergi."

Otto gülümsedi. "Aha! O zaman demek sen de biliyorsun."

"O resim nasıl eline geçti?"

"Hangi resim?"

"İlandaki."

"Bu konuyla alâkam yok."

"Elbette," dedi Myron. "Herhâlde *Nips*'in en sadık okuyucularındansındır."

"Myron, o ilanla hiçbir alâkam yok. Sana yemin ederim."

"Peki o zaman nerede gördün?"

"Biri gösterdi."

"Kim?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Tam senlik bir hareket."

"Ses tonunu beğenmedim Myron. Ve sana başka bir şey daha söyleyeceğim. Bu olayda yanlış yapan sensin. Dergiden haberin vardı ve bana söylememen hiç de etik olmadı."

Myron başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Etik dedin de... Şimşek çakmadı. O zaman Tanrı diye bir şey yok."

Otto'nun gülüşü mevcut durumunu korudu. "Ne kadar istesek de bu durumu değiştiremeyiz Myron. Böyle bir dergi var ve bu konuda bir şey yapılmalı. Bir çözüm buldum aslında."

"Seni dinliyorum."

"En son teklifimizin üçte birini kabul edeceksin. Eğer kabul etmezsen Bayan Culver'ın fotoğrafını basına veririm. Bunu bir düşün. Karar vermen için sana üç gün veriyorum."

Neil Decker pas verirken onu izledi Otto Burke. Kanadı kırılmış ördekleri andırıyordu adeta. Top tutucuyu sıyırıp geçip gitmişti. Otto Burke kaşlarını çattı ve keçi sakalını sıvazladı. "Şunu iki gün yapalım."

BÖLÜM 10

Öğrenci İşleri Dairesi Başkanı Harrison Gordon oda kapısını iki kez üst üste kilitlediğinden emin oldu önce.

Bu şekilde kendini riske atmış olmuyordu.

Oturup arkasına dayandı ve pencereden dışarı bakmaya başladı.

Saygın Reston Üniversitesi tüm ihtişamıyla görünüyordu işte. Yemyeşil çimler ve kırmızı tuğla binalar. Bu eğitim kuleleri sarmaşıklarla kaplanmamıştı ama kaplansa daha güzel bir görüntü olurdu. Bütün öğrenciler yaz tatiline çıkmıştı ama halka açık alanlarda hâlâ birileri vardı. Futbol ve tenis kurslarına katılanlar, kampüsü park gibi kullanan yerel halk müslümanların Mekke'yi ziyaret etmesi gibi serbest sanat enstitülerine koşan eski kuşak hippiler. Kırmızı bandana ve pançolu vejetaryenler.

Sakallı bir adam elindeki frizbiyi fırlattı. Küçük bir çocuk frizbiyi tuttu.

Harrison Gordon'ın gözü bunların hiçbirini görmüyordu aslında. Sandalyesini pencere tarafına döndürme nedeni manzaranın tadını çıkartmak değil gözleri o masanın üzerinde du-

ran şeye takılmasın diyeydi. O kahrolası şeyi yok etmek ve sonsuza kadar unutmak istiyordu. Ama yapamadı. Bir şey onu engelliyordu sanki. Ve yine bir şey sürekli o şeye doğru itiyordu Harrison'ı. Orada duran şu sayfa.

Hemen şimdi yok et onu sersem şey. Biri bulacak olursa...

Ne?

Bilemezdi ki. Dergiye bakmamaya çalışarak sandalyesini döndürdü. Üzerinde CULVER, KATHERINE yazan öğrenci dosyası sağında duruyordu. Şöyle bir yutkunduktan sonra elleri titreye titreye belgeleri ve okul sicilini incelemeye koyuldu. Gerçekten de etkilenmemek elde değildi ama Harrison'ın şu an bunu düşünecek zamanı yoktu.

Dahili telefonun iğrenç sesiyle irkildi birden.

"Başkan Gordon, burada sizinle görüşmek isteyen biri var. Randevusu yok ama belki görüşmek istersiniz diye düşündüm."

Edith fısıldar gibi konuşuyordu.

"Kimmiş?"

"Jessica Culver. Kathy'nin kızkardeşi."

Birden korkunç bir paniğe kapıldı Harrison. Bütün vücudu buz kesmişti.

"Başkan Gordon?"

Çığlık atmaktan korktuğu için eliyle ağzına bastırdı.

"Başkan Gordon? Orada mısınız?"

Fazla seçeneği yoktu. Onu görüp ne istediğini öğrenecekti. Aksi halde şüpheleri üzerine çekebilirdi.

Alt çekmeceyi açtı ve masadakileri içine tıktı. Çekmeceyi kapattı, anahtarı çıkartıp iyice kilitledi. Daha sonra üzülmemek için eşeği sağlam kazığa bağlamak gerekirdi. Son olarak da kapının sürgüsünü açtı.

"Bayan Culver'ı buraya gönderin."

Jessica en az kız kardeşi kadar güzel bir kadındı. Kendini zorlaya zorlaya cenaze törenini yönetenler gibi sıcakkanlı bir şekilde acısını paylaştığı hissi vererek selamladı kadını. Kibarca elini sıktı. "Bayan Culver, bu şartlar altında tanıştığımız için üzgünüm. Bu zor zamanlarınızda dualarımızın sizinle olduğundan emin olun lütfen."

"Beni randevusuz kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Hiç önemi yok der gibi elini salladı Harrison. "Lütfen oturun. Bir şey içer misiniz? Kahve ya da soğuk bir şey?"

"Hayır, teşekkürler."

Harrison sandalyesine doğru yürüdü. Oturup masasında ellerini kavuşturdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kızkardeşimin dosyasına ihtiyacım var," diye cevap verdi Jessica.

Parmaklarının sıkıca birbirine kenetlendiğini hissetti Harrison ama yüz ifadesi değişmemişti. "Kız kardeşinizin dosyası mı?"

"Evet,"

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Kaybolmasıyla ilgili."

"Anlıyorum," dedi Harrison yavaşça. Sesinin bu kadar sakin çıkmasına kendisi de çok şaşırmıştı. "Sanırım polisin dosyada incelemediği yer kalmadı. İçindeki her şeyin birer fotokopisini aldılar."

"Tahmin edebiliyorum, ama dosyayı bir de kendim görmek isterim."

"Anladım," dedi Harrison.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra Jessica oturduğu yerden kımıldadı. "Bir problem mi var?" diye sordu.

"Yo yo hayır. Yani aslında belki de var. Üzgünüm ama size dosyayı veremeyeceğim."

"Ne?"

"Yani demek istediğim buna kanunen hakkınız olup olmadığından pek emin değilim. Anne babalara kesinlikle izin var ama kardeşleri bilemiyorum. Üniversite avukatıyla bu konuyu görüşmem lazım."

"Beklerim o zaman." dedi Jessica.

"Peki tamam. Lütfen yan odaya geçip bekler misiniz?

Jessica kalktı, döndü ve durdu. Omuzunun arkasından adama baktı. "Kızkardeşimi tanıyordunuz değil mi Başkan Gordon?"

Zoraki gülümsedi Harrison. "Evet tanıyordum. Çok hoş bir genç kızdı."

"Kathy sizinle çalışmıştı."

"Evet, dosyalamamı yapıyordu, telefonlarımı bağlıyordu. Yani asistanımdı diyebilirim," dedi Harrison hızlı bir şekilde. "İşinde mükemmeldi. Hepimiz onu çok özlüyoruz."

"Sizce iyi görünüyor muydu?"

"İyi derken?"

"Yani kaybolmadan önce," diye devam etti Jessica adamın gözlerinin içine bakarak. "Garip davrandığı olmuş muydu?"

Harrison Gordon'ın alnı boncuk boncuk terlemişti ama silme gereği duymadı. "Hayır, gördüğüm kadarıyla hayır. Çok iyi görünüyordu. Neden sordunuz?"

"Sadece bilmek istedim. Dışarıda bekleyeceğim."

"Teşekkürler."

Jessica kapıyı kapattı.

Harrison derin bir nefes verdi. Şimdi ne olacaktı? ona dosyayı vermeliydi, zira aksi halde bu şüpheleri üzerine çek-

mekten başka bir işe yaramazdı. Ama elbette dosyayı çekmeceden çıkartıp olduğu gibi ona veremezdi. Hayır. Birkaç dakika bekleyecek, dosyaların bulunduğu odaya gidecek, kızın dosyasıyla özel olarak ilgilenecek ve sonra dosyayla birlikte geri dönecekti.

Jessica Culver'ın neden bu dosyaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Unuttuğu bir şey mi vardı acaba?

Hayır. Bundan kesinlikle emindi.

Son bir yılını herşeyin bitmiş olması için umut ve dua ederek geçirmişti. Ama tahmin etmeliydi, bunu bilmeliydi. Bu tip meseleler asla tam olarak bitmezdi. Bir yerlerde saklanıp orada kök salarlar, daha da güçlenirler ve yeniden saldırıya geçmek için hazırlık yaparlardı.

Kathy Culver ölüp toprağın altına gömülmüş filan değildi. Bir hayalet gibi meydana çıkıvermiş Harrision'a dadanmış çığlık atıyordu.

İntikam çığlıkları.

Myron ofisine ger döndü.

"Win iki kere aradı," dedi Esperanza. Seni görmek istiyor. Hem de hemen şimdi."

"Gidiyorum."

"Myron?"

"Ne var?"

Esperanza güzel siyah gözleriyle ciddi ciddi bakıyordu. "Döndü mü? Yani Jessica'dan bahsediyorum."

"Hayır. Sadece birkaç işi olduğu için geçici olarak gelmiş."

Esperanza şüpheyle baktı. Myron bu konuyu fazla uzatmak istemiyordu. Artık ne düşüneceğini o da tam olarak bilmiyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer tırmandı. Win'in odası iki kat yukarıdaydı, ama arada bir meditasyonla başka katlara da ulaştığı oluyordu tabii. Büyük çelik kapıyı açtığında o bitip tükenmez gürültü bir anda akın etti kulaklarına. Bu büyük ve geniş alanda insanlar birer karınca gibi hiç durmadan hareket halindeydi. İki, belki de üç yüz çalışma masası oraya buraya alelade atılmış halılar gibi görünüyordu. Üzerlerinde masada en az iki bilgisayarın bulunduğu masaların arasında bölme yoktu.

Değişik açılarda oturmuş yüzlerce adamın üzerinde beyaz bir gömlek, kravat ve pantolon askısı vardı. takım elbiselerinin ceketleri sandalyelerinin arkasına asılmıştı. Maalesef kadınların sayısı çok ama çok azdı. Adamların hepsi telefonda karşıdaki kişiyle bağıra çağıra konuşuyordu. Hepsinin ses tonu aynıydı sanki. Hepsi sanki birbirlerinin ikizi gibiydiler.

Lock-Horne Yatırım ve Menkul Değerler'e hoşgeldiniz.

Altı katın hepsi hemen hemen aynı görünüm sergiliyordu. Aslında Myron, Lock-Horne'un sadece bir katta olduğunu ve asansörün her büyük şirkette olduğu gibi on dördüncü kattan on dokuzuncu kata kadar hangi numaraya basmış olduğunuza bakmadan sadece tek bir katta durmaya ayarlandığını düşünürdü. Ardı ardına ofislerin önünden geçerek şirketin çehresini inceledi. Buraları büyük şefler, patronlar, Yatırım ve Menkul Değerler dünyasında da Büyük Üreticiler diye adlandırılan üst düzey yetkililere ayrılmıştı. İçerideki yapay ışık yüzünden sararıp solmuş "amelelerin" tersine bu büyük üreticilerin odalarının kocaman pencereleri vardı ve içerisi gün ışığından oldukça fazla nasibini alıyordu.

Win'in köşedeki odasından aşağı bakıldığında hem kırkyedinci cadde hem de Park Avenue ayaklar altındaydı. Ben bir para babasıyım diye bağıran, eski Amerikan tarzıyla döşenmiş bir odaydı burası. Koyu renk lambrili duvarlar, orman yeşili

halı, kanatlı iskemleler, Win her ne kadar hayatında hiç tilki görmemiş olsa da duvarda asılı bir tilki avı tablosu...

Myron içeri girdiğinde masif meşe ağacından yapılmış, hemen hemen bir çimento karma makinası kadar ağır çalışma masasında oturmuş bilgisayar çıktılarını inceliyordu Win. Masanın üzeri bu bilgisayar çıktılarıyla doluydu. Kağıtların üzerlerindeki yeşil çizgiler halıyla tam bir uyum halindeydi.

"Şu telefon güzeli Jerry'yle randevun nasıl geçti bu sabah?"

"Telefon güzeli mi?"

Win gülümsedi. "Bütün sabah bunu düşündüm."

"Zahmete değdi ama."

Win'in, "Jerry" dediği şu Gary adındaki cılız adamla olup bitenleri anlattı Win'e. Win arkasına dayanıp parmak uçlarını birleştirerek dinledi Myron'ı. Myron daha sonra da Otto Burke'le aralarında geçenleri anlattı ona. Win öne doğru uzandı.

"Otto Burke tam bir hergele," dedi sözcükleri teker teker söylemeye dikkat ederek, "Sanırım onunla özel olarak konuşmamın zamanı geldi." Myron'dan destek almak istermiş gibi baktı ona.

"Yo hayır, henüz değil. Lütfen."

"Yani hâlâ umudun var öyle mi?"

"Evet. Bana söz ver Win. Ona bulaşmayacağına dair söz ver."

Üzgün olduğu her halinden belli oluyordu. "Tamam, istediğin gibi olsun," dedi Win homurdanarak.

"Beni neden görmek istedin söyle bakalım."

"Ah," Win'in yüzü yeniden gerildi. "Şuna bir baksana."

Bilgisayar çıktılarını topladı ve kaba bir şekilde yere attı. Kağıtların altında bir sürü dergi duruyordu. En üstteki derginin adı Climaxx'tı. Başlığın altında şöyle bir yazı okunuyordu:

"Zevkinizi iki katına çıkartmak için iki dergi bir arada." Zekice satış tekniklerinden biri. Win iskambil kâğıdı karıştırır gibi sayfaları havalandırdı.

"Altı adet dergi," dedi.

Myron dergilerin adlarına baktı. *Climaxx, Licks, Jiz, Quim, Orgasm Today* ve tabii ki *Nips*. "Hepsini Nickler mi çıkartmış?"

"Evvet. Gerçekten süpersin."

"Senelerdir antrenman yapıyorum, normaldir. Ee? Ne olmuş onlara?"

"İşaretlediğim sayfalara bir göz at istersen."

Myron *Climaxx*'le başladı. Kapağında bu sefer kendi memesini yalayan başka bir ucube daha vardı. Ne marifet ama! Win işaretlediği sayfaları deri bir ayraçla ayırmıştı. Porno dergilerin içinde deri ayraçlar. Aerobik yaparken sigara içmek gibi bir şey.

İşaretlenen sayfada yazanlar çok tanıdıktı. Myron'ın midesine yine bıçaklar saplanmaya başlamıştı.

Canlı sohbet–Sana uygun kızı seç!

Yine *Nips*'te olduğu gibi sayfada boylu boyunca her bir sırada dörder kız olmak üzere üç sıra halinde dizilmiş kızlar vardı. Birden en altta sağdan ikinci sıraya kaydı gözleri. Yine aynı yazı: "İstediğin her şeyi yaparım!" Telefon numarası, ücret, her şey aynıydı: 1-900-344-SEKS DÜŞKÜNÜ. Dolar 3.99/dak. Visa ve MasterCard geçerlidir. Ama fotoğraftaki kız Kathy Culver değildi.

Hızlı hızlı sayfanın geri kalan yerlerine gözattı. Fotoğraf dışında başka her şey aynıydı. Aynı Uzakdoğulu kız özel istekleri bekliyor, aynı popo becerilsin diye yalvarıyordu ve bu ara-

da "küçük memeler" hâlâ büyümemiş, yerli yerinde duruyordu.

"Bütün bu ilanlar bu altı derginin hepsinde aynen var." diye açıkladı Win. Ama Kathy Culver'ın resminin bulunduğu tek dergi *Nips*."

"Çok ilginç," diye düşündü Myron bir an. "Anlaşılan bizim Nickler ilan verenlerle paket anlaşmalar yapıyor. Hani üç ilan yeri fiatına altı ilan yeri gibi bir şey. "

"Aynen öyle."

"Ama biri *Nips* dergisine Kathy'nin resmini koyuvermiş." Myron derginin adını telaffuz etmeye alışmıştı. Artık kendini kirli hissetmiyordu bu adı söylerken.

"Hatırladın mı? Nickler bize derginin satışlarının çok kötü gittiğini söylemişti." dedi Win.

Myron evet anlamında başını salladı.

"Doğruymuş. Diğerlerinin hepsi bütün gazetecilerde rahatlıkla bulunmasına rağmen *Nips*'i aramadığım yer kalmadı. Sonunda ancak kırk ikinci caddedeki bir porno sarayında bulabildim."

"Ve bütün bunlara rağmen," diye ekledi Myron. "Otto Burke bir kopyasını bulmayı nasıl olduysa başarabilmiş."

"Aynen öyle. Eminim sen de bunun arkasında Bay Burke'ün olabileceğini düşünüyorsun benim gibi."

"Bu düşünce kafamdan geçmedi değil."

Kapı çalındı. Esperanza içeri girdi.

"Senin şu el yazısı uzmanın telefonda. Win'inkine bağlıyorum."

Win telefonu açıp Myron'a uzattı.

"Alo?"

"Selam Myron. Ben Swindler. Az önce bana vermiş olduğun iki örnek üzerinden geçtim."

Myron, Swindler'a *Nips*'in bulunduğu zarfı ve ayrıca Kathy'nin el yazısından bir örnek vermişti.

"Eee? Sonuç?"

"Birbirleriyle uyuşuyorlar. Ya zarfın üzerindeki yazı onun, ya da çok ustaca bir taklit."

Myron midesinin bulandığını hissetti. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Aradığın için sağol."

"Tamam, bir şey değil."

Myron telefonu Win'e uzattı.

"Yazılar uyuşuyorlar mıymış?" diye sordu Win.

"Evvet."

Win arkasına dayanıp gülümsedi. "Oh be!"

BÖLÜM 11

Myron koridorda gördüğü Ricky Lane'e doğru koştu. Üç aydır görmemişti onu. Daha da irileşmişti Ricky. Jet'ler buna memnun olacaklardı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Myron.

"Win'le bir randevum vardı," dedi Ricky sırıtarak, "menajerimin emrettiği gibi."

"Menajerinin dediklerini yaptığını görmek güzel."

"Her zaman. Çünkü adam işi biliyor."

"Ve asla bir müşteriyle tartışmaz."

Ricky güldü. "Baksana, Christian'ın kampa sokulmadığını duydum."

Haberler jet hızıyla yayılıyordu. "Nereden duydun bunu?"

"WFAN'dan."

WFAN, New York'un başlıca spor radyolarından biriydi. "Onunla konuştun mu?"

Ricky suratını astı. "Christian'la mı?"

"Evvet."

"Onunla son kolej maçımızdan beri konuşmadım. Bir buçuk senedir yaklaşık."

"Arkadaş olduğunuzu sanıyordum." Hatta Myron Christian'a, Ricky tarafından tavsiye edildiğini düşünüyordu."

"Sadece takım arkadaşıydık," dedi Ricky hiç istifini bozmadan. "Hiç dost olmadık."

"Ondan hoşlanmıyor musun yoka?"

Ricky omuzunu silkti. "Öyle sayılır. Hiçbirimiz ondan hoşlanmaz."

"Biz dediğin kimler ki?"

"Takımdaki çocuklar."

"Neden?"

"Uzun hikâye. Anlatmaya değmez."

"Aslında ilgimi çekti."

"Şöyle söyleyeyim o zaman," dedi Ricky." Christian bizlere göre biraz fazla mükemmeldi, anlatabildim mi?"

"Yani benmerkezli mi mesela?"

Ricky bir an durup düşündü. "Tam olarak öyle değil. Yani aslında açık olmak gerekirse kıskançlık vardı işin içinde. Christian sadece iyi olmakla kalmayıp... kahretsin, o süperdi. İnanılmazdı. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi oyuncuydu."

"Yani?"

"Yani aynısını diğerlerinden de bekliyordu."

"Hata yaptıklarında milletin işine mi karışıyordu peki?"

Ricky yeniden durdu ve başını salladı. "Yo hayır, böyle bir şey de değil."

"Sende salaklaşma belirtileri görmeye başladım Ricky."

Ricky Lane yukarı, aşağı sonra sağa, sola baktı. Çok huzursuz bir hali vardı. "Bunu açıklayamıyorum. çok ince eleyip sık dokuduğumuzu düşünebilirsin ama tüm dikkatlerin üzerinde toplanmasına sinir oluyordu çocuklar. Yani mesela takım halinde iki şampiyonada birinci olmamıza rağmen sadece Christian'dan bahsediyordu herkes."

"Ben onunla yapılan bütün röportajları dinledim. Hep arkadaşlarının hakkını vermişti."

"Evvet, tabii. Tam bir centilmen," dedi Ricky müthiş alaycı bir ses tonuyla. "Bu başarılar 'takımın çabası sonucu' elde edildi diyordu. Kahretsin! Bunlar onu basına daha da fazla sevdirdi. Takımdaki çocuklar ona reklam oburu diyorlardı biliyor musun? Aslında kendi reklamını yapıyordu. Çocuklar çok fazla popüler olmakla suçluyorlardı onu."

"Peki ya sen? Sen de mi onlar gibi düşünüyordun?"

"Bilmiyorum. Belki de. Aslında gerçek şu ki, ondan hiçbir zaman hoşlanmadım. Futbol dışında hiçbir ortak noktamız yoktu. O sapına kadar taşralı bir beyaz, ben ise şehirli bir siyahım. Yani bu ikilinin anlaşabilmesi mümkün değildi zaten."

"Hepsi bu kadar mı?"

Başını yarım salladı. "Sanırım evet. Ama bu çok geçmişte kaldı artık. Neden bu konuyu açtım ki sanki. Artık hiç önemi yok. Christian ortama uyum sağlayamadı, hepsi bu. Sanırım iyi bir çocuktu aslında. Her zaman çok nazikti. Ama nezaket denen şey soyunma odasında pek işlemez, bilirsin."

Evet, Myron bunu çok iyi bilirdi. Soyunma odasında ancak cinsiyet ayrımı yapanlar, şaka yollu homofobik olduğunu söyleyen maçolar rağbet görürdü.

"Gitmem lazım. Win nerede kaldığımı merak ediyordur şimdi."

"Tamam, sonra görüşürüz ."

Ricky tam köşeyi dönmek üzereydi ki, Myron'ın aklına başka bir şey geldi. "Bana, Kathy Culver hakkında ne söyleyebilirsin?"

Ricky'nin yüzü bembeyaz olmuştu. "Ne olmuş ona?"

"Onu tanır mıydın?"

"Biraz. Yani çeyrek final maçımızdaki ponpon kızlardan

biriydi. Ama aramızda özel bir ilişki olmadı hiç. " Yüzü ekşimişti. "Neden soruyorsun?"

"Peki popüler ve sevilen bir kız mıydı yoksa ondan da Christian gibi nefret mi ediliyordu?"

Ricky'nin gözleri sığınak arayan bir kuş gibi kocaman açıldı. "Bak Myron. İkimiz de birbirimize her zaman çok açık olduk. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Bu konuda başka hiçbir şey söylemek istemiyorum. O öldü. O yüzden onu rahat bırakalım."

"Bu ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey demek değil. Onunla ilgili konuşmak istemiyorum. Tamam mı? Tüylerim diken diken oluyor. Sonra görüşürüz."

Ricky arkasından Reggie White kovalıyormuş gibi koşar adımlarla uzaklaştı Myron'ın yanından. Myron onun arkasından baktı. Bir ara onu takip etmeyi düşündü ama bunun doğru olmayacağına karar verdi. Ricky bugünlük daha fazla bir şey söylemeyecekti.

BÖLÜM 12

Esperanza kapıdan içeri uzattı kafasını. "Biri ya da daha doğrusu bir yaratık seni görmek istiyor."

Myron sessiz ol der gibi başını salladı. Odaya girdiğinden beri kulaklık kafasındaydı. "Bak, şimdi bir işim var. Bir düşün bak bakalım bu çocuğun derecesini nasıl yükseltebiliriz. Çok iyi bir oyuncu. Teşekkürler." Kulaklığı başından çıkarttı. "Kimmiş?"

Esperanza suratını astı. "Aaron. Soyadını söylemedi."

Söylemesi de gerekmiyordu zaten. "Onu içeri gönder."

Aaron'ı görünce kendini zamanda yolculuğa çıkmış gibi hissetti Myron. Hâlâ çok iri yarıydı. Daha henüz ütülenmiş gıcır gıcır beyaz bir takım elbise giymişti. İçinden gömlek yerine bir sürü gelişmiş göğüs kası fışkırıyordu. Çorap da giymemişti. Saçları oldukça fiyakalı bir şekilde kesilmiş, Pat Riley tarzı arkaya taranıp briyantinlenmişti. Aylak aylak dolaşan züppelere benziyordu. Marka güneş gözlükleri takmış, böcek ilacı gibi kokan bir parfüm sürünmüştü. Ona sorsanız kendini "iki dirhem bir çekirdek" sanırdı.

Yayvan yayvan gülümsedi. "Seni görmek çok güzel My-

ron."

El sıkıştılar. Myron onun kadar kütürdetemedi parmaklarını. Bunun için çok yaşlanmıştı artık. hem Aaron bu konuda Myron'dan kat be kat üstündü. "Otur lütfen."

"Harika bir yer, " dedi Aaron o kendine has hareketiyle, yarasa gibi kollarını açarak. Güneş gözlüklerini gösterişli bir şekilde çıkarttı. "İşyerine bayıldım. Gerçekten muhteşem."

"Sağol."

"Çok merkezi. Manzarası da mükemmel ayrıca."

"Kiralık yer arıyorsan yardımcı olabilirim."

Hayatında duyduğu en süper espriymiş gibi abartılı bir şekilde kahkahalar attı Aaron. "Yo hayır," dedi, "Bir odaya tıkılıp kalmak bana göre iş değil. Özgürlüğüme düşkünüm ben. Her işimi tek başıma halletmeyi severim. Kimse beni bir çalışma masasına zincirleyemez.

"Vay canına. Çok etkilendim Aaron. Gerçekten çok etkilendim."

Bunun üzerine yeniden kahkahalar attı Aaron. "Ah Myron, bir nebze olsun değişmemişsin. Seni gördüğüme gerçekten ama gerçekten çok mutlu oldum."

Birbirlerini liseden beri görmemişlerdi. Birbirlerine düşman iki lisede okumuşlardı. Myron, New Jersey'deki Livingston Lisesi'nde, Aaron ise West Orange High'daki lisede. İki rakip takım senede iki kez maç yapar ve bu maçlar oldukça zevkli bir çekişmeyle geçerdi.

O zamanlar koca öküz lakaplı Todd Midron, Myron'ın en yakın arkadaşıydı. Todd oldukça iri yarı ama çok yumuşak kalpli, peltek peltek konuşan bir çocuktu. İkisi Lorel-Hardy gibiydiler. Ayrıca, Myron'ın o zamana kadar tanığı en sağlam çocuktu.

Todd tek bir kavgada bile yenilmemişti. Çok güçlü ol-

duğu için kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemezdi. Son sınıftayken Aaron, Myron'a bir çelme takıp yaralamıştı. Todd buna oldukça öfkelenmiş ve Aaron'ın üzerine yürümüştü. Aaron, Todd'un suyunu çıkartmıştı. Myron arkadaşına yardıma koşmuş ama Aaron onu da bir güzel pataklamıştı. Bu arada Todd'un üzerinde metodlu olarak çalışmaya devam ederken iyice haşat olmuş kurbanının değil Myron'ın suratına bakıyordu. Dövüş bittiğinde Todd'un suratı tanınamayacak bir et yığını haline gelmişti. Tam dört ay hastanede yattı ve yaklaşık bir sene boyunca çenelikle dolaştı.

"Hey," dedi Aaron ekranda oynayan fimi göstererek "Woody Allen. Öbürü kimdi ya?"

"Diane Keaton."

"Tamam ya, Diane Keaton."

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu Myron.

Aaron koca gövdesini Myron'a doğru çevirdi. Traşlanmış göğsünden neredeyse kör edici göz kamaştırıcı bir ışık parlıyordu. "Sanırım benim için yapabileceğin bir şey var Myron. Aslında ikimizin de birbirimiz için yapacağımız bir şey var."

"Öyle mi?"

"Senin bir rakibini temsil ediyorum. Aranızda bir anlaşmazlık olmuş. Müşterim bunu barışçıl yollardan halletmek istiyor."

"Şimdi de avukatlığa mı soyundun Aaron?"

Gülümsedi. "Tam olarak değil."

"Demek öyle."

"Chaz Landreaux adındaki gençten söz ediyorum. Senin şirketin MB Spor Ajansı'yla yakın zamanda bir kontrat imzalamış."

"Bu ismi ben koydum."

"Anlamadım."

"MB Spor Ajansı ismini ben buldum."

Aaron yeniden gülümsedi. Bu seferki gülüşü gerçekten çok samimiydi. Otuz iki dişini birden göstermişti. "Kontratta bir problem var."

"Neymiş, söyle bakalım."

"Bak, Bay Landreaux TruPro'dan Roy O'connor'la da bir kontrat imzalamış. O kontratın tarihi seninkinden önce. E tabii burada bir problem var yani. Senin kontrat geçersiz anlayacağın."

"Bence bırakalım da bu problem mahkemede çözülsün."

Aaron derin bir nefes çekti. Müşterim hukuki ihtilaftan kaçınmanın herkes için en iyi çözüm olacağını düşünüyor. "

"Öyle mi? Çok şaşırdım doğrusu. Peki müşterinin teklifi nedir?"

"Bay O'Connor emeklerinin karşılığını verecek."

"Pek cömertmiş."

"Evet öyle."

"Peki ya kabul etmezsem?"

"Konunun oralara kadar gelmeyeceğini umuyoruz."

"Peki ya gelirse?"

Aaron içini çekti, ayağa kalktı ve Myron'a doğru eğildi. "Seni ortadan kaldırmaya mecbur kalacağım."

"Abra Kadabrayla mı?"

"Hayır, ölümle."

Myron kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aman Tanrım, korkudan soluğum kesildi."

Aaron yine güldü, ama bu sefer gülüşünde mizahın zerresi yoktu. "Şu garajda sergilediğin tekvando gösterinden haberim var. Ama dövüştüğün herif salak bir kas yığınından başka bir şey değildi. Ben ona benzemem. Profesyonel boks hayatım

oldu bilirsin. Jujitsuda siyah kuşak sahibiyim, ayrıca tam bir aikido ustasıyım. Öldürdüğüm insanlar oldu."

"Özgeçmişin fena değilmiş."

"Sana basitçe anlatayım Myron. Bizimle inatlaşırsan seni öldürürüm."

"Ödüm koptu, tir tir titriyorum."

Aslında bu kadar alaycı konuşmasına rağmen o kadar da cesur değildi Myron ama korktuğunu göstermemesi gerektiğini de gayet iyi biliyordu. Aaron gibiler havlar ama ısırmazdı.

Aaron yine gülmeye başladı. Bugün haddinden fazla gülmüştü. Ya çok neşeli olur, ya da burnundan solurdu. İkisinin arası yoktu onun için. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Seni son kez uyarıyorum. Ya Landreaux Bay O'Connor'la yaptığı anlaşmaya sadık kalır, ya da ikinizi de balıklara yem yaparım. Seni severim Myron. Başına kötü bir şey gelmesini istemem. Ama anlaman lazım."

"İş iştir değil mi?"

"Kesinlikle."

Esperanza kapıda belirdi.

Aaron ona sinsi sinsi gülümsedi ve "Şuna da bakın!" dedikten sonra çapkın çapkın göz kırptı. Esperanza oracıkta soyunmamak için kendini zor tutmuştu.

"İkinci hattı al," dedi.

"Bunu iyi dinle Myron," diye ekledi Aaron son bir kez sırıtarak. "Böylece durumun ciddiyetini anlarsın belki. Ve unutma. Balıklar yem ister."

"Balıklar yem ister. Bu özlü sözü aklımda tutacağım."

Aaron bir kez daha Esperanza'ya göz kırptı bir öpücük gönderip odayı terketti.

"Çok çekici bir adam."

"Kim arıyor?"

"Chaz Landreaux."

Myron kulaklığını taktı. "Alo?"

"Pislik herifler annemin evine gitmişler!" diye bağırdı Chaz. "Aletimi koparıp anneme postalayacaklarını söylemişler. Anneme ya! Bunu anneme söylüyorlar!"

Myron elinde olmadan yumruğunu sıktığını hissetti. "İcabına bakacağım," dedi yavaşça. "Annen bir daha rahatsız edilmeyecek."

Oyun sona ermişti. Artık harekete geçme zamanıydı.

Win'e, Roy O'Connor'dan bahsetme zamanı gelmişti artık.

Olumsuz hava koşulları nedeniyle okulların tatil edildiğini öğrenen bir çocuk gibi sevindirik bir ifade vardı yüzünde Win'in. "Roy O'Connor," dedi.

"Zarar görmesini istemiyorum. Bana söz vermen lazım."

Win her an uykuya dalacak gibi bakıyordu. Her ne kadar tamam dese de ona inanmaması gerektiğini biliyordu Myron.

BÖLÜM 13

Palisades Meydanı'ndaki Baumgart Cafe. Bir zamanlar ne kadar da sık gelirlerdi buraya.

Peter Chin onları kapıda karşılamış, Jessica'yı gördüğünde gözleri büyük bir sevinç ve şaşkınlıkla faltaşı gibi açılmıştı.

"Bayan Culver! Sizi gördüğüme o kadar memnun oldum ki anlatamam!"

"Ben de seni gördüğüme memnun oldum Peter."

"Her zamanki gibi çok güzelsiniz. Restoranıma renk kattınız."

"Selam Peter," dedi Myron.

"İyi tamam, sana da merhaba," deyip onu pas geçtiğini belirtti el işaretiyle Peter Chin. Tüm dikkatini Jessica'ya vermişti. Yılan derisinden süslü ayakkabıları dahi Jessica'ya olan ilgisini değiştirmiyordu. "Biraz kilo vermişsiniz sanki Bayan Culver."

"Washington'ın yemekleri buranınkiler kadar iyi değil."

"Komik," dedi Myron. "Ben de Jessica'nın biraz tombullaştığını düşünüyordum oysa."

Jessica göz ucuyla Myron'a baktı. "Sen bittin artık."

Baumgart's, New Jersey Englewood'da kurulmuş ünlü bir restorandı. Elli yıl boyunca geleneksel Musevi mezeleri, harika dondurması ve tatlılarıyla ün yapmıştı. Peter Chin restoranı sekiz yıl önce devraldığında bu geleneksel tatları devam ettirdi ve ayrıca eyaletin en iyi modern Çin yemeklerini menüye ekledi. Bu kaynaşma müthiş tutmuştu. Pekin ördeği, susamlı erişte, çikolatalı milk shake, patates kızartması ve tatlı olarak da çikolata soslu dondurma. İnsanlar genelde bunları sipariş ediyordu. Myron ve Jessica beraber yaşarlarken haftada en az bir kez buraya gelirlerdi.

Myron genelde Win ve Esperanza'yla beraber, bazen de tek başına bu alışkanlığı devam ettiriyordu. Jessica'yla ayrıldıklarından beri çıktığı kızların hiçbirini Baumgart's a getirmemişti.

Peter barı geçip onları modern sanatı temsil eden kocaman bir tablonun altındaki bir kabine oturttu. Ya Cher ya da Barbara Bush'un bir portresiydi bu. Belki de ikisinin birden. Kim olduğunun anlaşılması oldukça zordu.

Myron ve Jessica sessizce masalarına oturdular. İkisinin de üzerine birden bir kasvet çökmüştü. Yeniden aynı mekânda birlikte olmak. İkisi de geçmişteki mutlu günlerini düşünüp güzel bir nostalji yapacaklarını sanmışlardı ama aksine müthiş bir şekilde gergindiler.

"Burayı özlemişim," dedi Jessica.

"Doğrudur."

Elini uzatıp Myron'ınkini tuttu. "Seni de özledim."

Yüzü kıpkırmızı olmuş, sanki yeryüzündeki tek erkeğe bakıyormuş gibi heyecanla Myron'a bakıyordu. Myron'ın kalbi sıkıştı, neredeyse nefesi kesilmişti. Sanki dünyada o an sadece ikisi kalmış gibiydi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Jessica gülümsedi. "Ne? İnanmıyorum! Myron Bolitar söyleyecek bir şey bulamıyor demek."

"Yetenekli Bay Ripley'im tabii değil mi? Ne? Ripley ama."

Peter yanlarına geldi. Doğrudan söze girdi. "Başlangıç olarak gevrek ördek parçaları ve çam fıstıklı kâğıtta güvercin yavrusu vereceğim. Ana yemek özel soslu yumuşak kabuklu yengeç, Baumgart's usulü istakoz ve karides olacak."

"Tatlıyı biz seçsek?" dedi Myron.

"Hayır, seçemezsiniz. Myron, sana pekan cevizli turta vereceğim. Ve bayan Culver içinse." Yarışmacılarda merak uyandıran spikerler gibi bir tavır takınarak durdu.

Jessica gülümsedi. "Yoksa..."

Peter evet anlamında başını salladı. "Vanilyalı gofret ve muzlu pudingli pasta. Sadece tek bir parça kalmıştı ve senin için ayırdım."

"Senin gibisi yok Peter."

"Her erkek yapardı. Şarap getirmediniz mi yoksa?" Baumgart's müşterilerin dışarıdan kendi istedikleri içkiyi getirdikleri restoranlardandı.

"Unuttuk," dedi Jessica. Göz kamaştırıcı güzelliğiyle Peter'e gülümsedi. Bu hiç de adil değildi. Bakışlarından büyülenmemek imkânsızdı. Gülüşü insanı resmen mahvediyordu.

"Sizin için dışarıdan bir şişe aldırırım. Kendall-Jackson Chardonnay olur mu?"

"İyi bir hafızan var," dedi Jessica.

"Hayır. Sadece önem verdiğim şeyleri hatırlarım." Myron yeter artık der gibi gözlerini oynattı. Peter yavaşça başını eğdi ve yanlarından çekildi.

Jessica, Myron'a dönüp gülümsedi. Korkuyordu. Kendini çaresiz ama aynı zamanda da müthiş şekilde mutlu hissedi-

yordu.

"Üzgünüm," dedi Jessica.

Myron başını salladı. Ağzını açmaya korkuyordu.

"Yani demek istediğim..." Bir an nasıl devam edeceğinden emin olamadı Jessica.

"Hayatta sayısız hatalar yaptım," dedi. "Aptalın tekiyim ben. Kendi kendime zarar veriyorum."

"Hayır," dedi Myron. "Sen mükemmel birisin."

Jessica'nın sesi ağlayacak gibi çıkıyordu. Elini kalbinin üstüne koydu.

"Şu pembe gözlüklerini çıkart ve beni bir kez olsun olduğum gibi gör lütfen."

Bir an düşündü Myron.

"*Mancha'lı Adam*'da" Dulcinea'nın Don Kişot'a söylediği gibi. Tek bir farkla. Orada Dulcinea pembe gözlüklerden değil bulutlardan bahsediyordu."

"Çok etkilendim."

"Win'in arabasında çalıyordu da."

Jessica önündeki su bardağıyla oynuyor, suyla küçük daireler çiziyor ve sonra yaptığı eseri kontrol ediyordu. "Sana ne söylemeye çalıştığımdan emin değilim," dedi en sonunda. "Ne yapmak istediğimden de emin değilim. "Kafasını kaldırıp Myron'a baktı. "Son bir itirafım daha olacak."

Myron başını salladı.

"Sana geldim, zira yardım edebileceğini düşündüm. Bu doğruydu ama tek sebebi bu değildi."

"Biliyorum. Üzerinde çok fazla kafa yormak istemiyorum. Korkuyorum çünkü."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

Şanslıydı Myron. Jessica konuyu fazla uzatmamıştı çünkü. "Kız kardeşinin dosyasını alabildin mi?"

"Evet."

"Bakmaya zamanın oldu mu?"

"Hayır, daha yeni aldım."

"O zaman neden şimdi birlikte bakmıyoruz?"

Tam o anda gevrek ördek parçalarıyla çam fıstıklı kağıtta güvercin yavrusu geldi. Jessica sarı ve kalın bir zarf çıkartıp açtı. "Neden ilk önce sen bakmıyorsun?"

"Tamam," dedi Myron. "Ama yemeklerden biraz da bana bırakacağına söz ver."

"Orasını garanti edemem."

Myron hızlı hızlı kağıtlara bakmaya başladı. En üstte Kathy'nin okul sicili vardı. İlk sene sonunda üçyüz kişi içinde onikinci olmuştu. Fena değildi bu sonuç. Ama son sınıfa kadar notları öyle bir düşmüştü ki, ancak elli sekizinci olarak tamamlayabilmişti okulu.

"Son sınıfta notları çok düşmüş," dedi Myron.

"Kiminki düşmüyor ki?" diye karşı atakta bulundu Jessica. "Aptalca hatalar yapmıştır da ondan."

"Olabilir." Ama genelde son sınıfta A'lık öğrenciler B'ye, bilemedin C'ye düşerlerdi. Jessica gibi birden E'lere ya da F'lere değil. Disiplin notları da bir sürü kural tanımazlık yüzünden oldukça düşmüştü. Ve sadece son dönemde. Çok ilginçti bu. Ama belki de özel bir anlamı yoktu.

"Bugün neler yaptığını anlatsana biraz," dedi Jessica bir yandan yemeğini yerken.

Böyle obur gibi yemek yerken dahi çok çekiciydi. Myron, Win'in altı dergi üzerinde yaptığı araştırma sonucu keşfi anlattı ona.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jessica. "Yani resminin sadece bir dergide olması?"

"Emin değilim."

"Ama bir fikrin vardır mutlaka."

Evet. Vardı. Ama Jessica'ya bir şey söylemek için henüz çok erkendi. "Henüz hiçbir fikrim yok."

"Telefon şirketinde çalışan arkadaşından bir haber var mı?"

Evet anlamında başını salladı Myron. "Biz gittikten sonra Gary Grady iki telefon görüşmesi yapmış. Biri Hot Desire Yayınevi'nden Fred Nickler'e. Diğeri de şehirdeki bir yere. Orayı aradığımızda telefon cevap vermedi. Ama bilgi günün geç saatlerinde gelmişti bana ona bakarsan."

"Peki ya yazı uzmanı ne oldu?"

Hiç eveleyip gevelemeden doğrudan konuya girmek en iyisiydi. "İki yazı da birbirine uyuyor. Ya hakikaten Kathy'nin kendisinin, ya da çok iyi bir taklitçinin yazısı."

Elindeki sürekli hareket halinde olan çubuklar birden yavaşladı. "Aman Tanrım."

"Evet."

"Peki o zaman yaşıyor mu demek bu?"

"Bir ihtimal. Başka bir şey de çıkmadı. O zarf ölmeden önce de kendisi tarafından yazılmış olabilir. Ya da dediğim gibi yazısını çok iyi taklit etmişler."

"Abartıyorsun."

"Çok emin değilim ama. Eğer hayattaysa nerede peki? Neden böyle yapıyor?"

"Belki de kaçırılmıştır. Belki böyle yapmaya zorlanıyordur."

"Zarf yollamaya mı? Kim abartıyor acaba?"

"Peki başka ve daha iyi bir açıklaman var mı?" diye sordu Jessica.

"Henüz değil. Ama üzerinde çalışıyorum." Yeniden dosyaya geri döndü Myron. "Otto Burke diye birini duydun mu

hiç?"

"Aynı zamanda Titan'ların da sahibi olan şu plak şirketi patronu mu?"

"Aynen öyle. Onun da dergiden haberi olmuş." Myron hızlı bir şekilde Titans Stadyum'unda olanları anlattı.

"O zaman Otto Burke'ün bu işte parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Otto'nun bir amacı var. O da Christian'ı ucuza kapatmak. Bir de çok parası var tabii. Buda Christian'a neden öyle bir dergi gönderildiğini açıklayabilir."

"Christian'a bir mesaj vermek istedi aslında," diye ekledi Jessica.

"Aynen öyle."

"Peki Otto Burke kardeşimin yazısını nasıl taklit edebilir ki?"

"Bir uzmana yazdırmıştır. Ne olacak ki?"

"Peki yazı örneğini nereden bulmuş olabilir?"

"Kimbilir? O kadar da zor olmasa gerek."

Gözleri parıldadı Jessica'nın. "O zaman bütün bunlar düzmece miydi yani? Bütün bunlar anlaşma için mi yapıldı?"

"Olabilir. Ama ben senin gibi düşünmüyorum."

"Neden?"

"Bazı taşlar yerine oturmuyor da ondan. Neden Burke bunun için bu kadar uğraşsın ki? Sadece bir fotoğraf göndermesi yeterli olurdu. Yani bir dergiye koymasına hiç gerek yoktu. Bir fotoğraf yeterdi."

Myron'ın düşüncelerine bir cankurtaran simidine sarılır gibi sıkı sıkı yapışmıştı Jessica. "Doğru düşünüyorsun," dedi.

"Bir şey daha var," diye devam etti Myron. "Otto dergiyi nereden buldu?"

"Belki adamlarından biri bir gazetecide görmüştür."

"Çok düşük bir ihtimal. Şu *Nips* denen dergi çok çok az miktarda basılıyormuş." *Nips* adı yine iğrendirmişti Myron'ı. "Yani adamlarından biri bu dergiyi bir yerden bulacak da, içine bakacak da, Kathy'yi fotoğrafından tanıyacak... Tekrar söylüyorum, çok çok düşük bir ihtimal."

Jessica parmaklarını şıklattı. "Ona da biri göndermiş olabilir."

Olabilir anlamında başını oynattı Myron. "Hem doğru. Sadece Christian'a gönderilmiş olmayabilir de."

"Nasıl bulacağız peki?"

"Üzerinde çalışıyorum."

Myron, Jessica kara deliği tarafından yutulmadan bir parça gevrek ördekten kapmayı başarabildi. Çok lezzetliydi. Sonra yeniden Kathy'nin dosyasına geri döndü. Reston'a başladığında da kötü notlar devam ediyordu. Ama ikinci dönemde notları dikkat çekecek şekilde yükselmeye başlamıştı. Bunun sebebini sordu Jessica'ya.

"Sanırım koleje uyum sağlamıştı. Tiyatro grubuna katıldı, ponpon kız oldu, Christian'la çıkmaya başladı. İlk sömestrde ani ortam değişikliğine alışamamış olabilir. Bu hep yaşanan bir şey."

"Hayır. Sana katılmıyorum."

"Pek ikna olmuşa benzemiyorsun."

Omuzunu silkti. Myron Bolitar. Bay Şüpheci.

Dosya Kathy'nin tavsiye mektuplarıyla devam ediyordu. Üç mektup vardı. Lise rehberlik öğretmeni onun için "Az görülür şekilde üstün yetenekli" , tarih öğretmeni "Hayat coşkusu bulaşıcı", İngilizce öğretmeni "Kathy Culver son derece zeki, hazırcevap ve mizah yeteneği çok güçlü biri," yazmıştı. Güzel yorumlardı bunlar. Bazı yazıların hızla üzerinden geçtikten sonra en son sayfaya göz gezdirdi.

"Vay canına."

"Ne oldu?" diye sordu Jessica.

Kathy'nin Ridgewood Lisesi onikinci sınıftan İngilizce öğretmeninin yazdığı yazıyı uzattı ona. A. Bay Grady.

Nam-ı diğer "Jerry" Grady.

BÖLÜM 14

Myron telefonun sesiyle sıçradı. Jessica'yı görüyordu rüyasında.

Ayrıntıları hatırlamaya çalıştı.

Ama hepsi küçücük parçalara ayrılmış ve birkaç sinir bozucu sahneyi ardında bırakarak kafasından uçup gitmişti. Yanındaki masa saati yediyi gösteriyordu. Biri saat yedide evinden arıyordu Myron'ı. Bu birinin kim olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Alo?"

"Günaydın Myron. Umarım uyandırmadım seni."

Myron sesi tanımıştı. Gülümseyip cevap verdi.

"Kimsiniz?"

"Roy O'Connor.

"Bildiğimiz Roy O'Connor mı?"

"Ah evet. Sanırım. Ajans Roy O'Connor."

"Süper ajans Roy O'Connor," diye düzeltti Myron. "Bu saatte sesinizi duyma şerefini neye borçluyum acaba?"

"Görüşebilir miyiz diye soracaktım."

Sesi belirgin bir şekilde titriyordu.

"Elbette Roy. Benim ofisimde tamam mı?"

"Oh hayır olmaz."

"Senin ofisinde o zaman."

"Olmaz."

Myron yatakta doğruldu. "Ben yer adları söyleyeyim sen de sıcak sıcak sıcak, soğuk soğuk soğuk de istersen."

"On dördüncü caddedeki Reilly's i biliyor musun?"

"Evet."

"Arkada sağ taraftaki kabinde olacağım. Beraber öğle yemeği yeriz. Tabii senin için de uygunsa."

"Harika Roy. Beni tanırsın değil mi? Yakama bir çiçek takmama gerek yok yani."

"Tabii ki tanırım."

Myron telefonu kapatıp gülümsedi. Demek Win geceyarısı onu ziyaret etmişti. Hem de sıcacık yatağında horul horul uyurken. Her zaman işe yarardı.

Yataktan kalktı. Yukarıdaki mutfaktan annesinin sesini duydu. Babası televizyon izliyordu. Bolitar'larda sabahın erken saatleri hep böyle geçerdi. Bodrum kapısı açıldı.

"Uyandın mı Myron?" diye bağırdı annesi.

Myronmış. Ne kahrolası bir isim. Müthiş nefret ediyordu isminden. Doğduğunda ağzı burnu yerinde olduğu, tavşan dudaklı filan olmadığı, ve bu kadar mükemmelliği kendisine fazla gördükleri için anne babası ona Myron adını vermişlerdi herhâlde.

"Evet, uyandım," diye cevap verdi Myron.

"Baban çörek almış. Masaya koydum, sıcak sıcak yersin."

"Teşekkürler."

Yataktan kalkıp merdivenlerden yukarı çıktı. Bir eliyle derhâl kesmesi gerektiğini düşündüğü sakalını sıvazlıyor, di-

ğeriyle de gözünün kenarındaki çapakları temizliyordu. Babası üzerinde Adidas eşofmanlar, elinde bir çörek küçük odadaki kanapeye uzanmıştı. Her sabah olduğu gibi televizyondaki sabah sporunu izliyordu.

"Günaydın Myron, masada çörek var, al ye."

"Tamam teşekkürler." Annelerle babalar birbirlerini hiç duymazlar mıydı allah aşkına?

Mutfağa girdi. Annesi atmışına yaklaşmasına rağmen görüntüsüyle kırk beş, hareketleriyle sanki on altısında bir genç kız gibiydi.

"Dün akşam geç geldin," dedi.

Myron homurdandı.

"Saat kaçtı geldiğinde eve?"

"Çok geçti gerçekten. Saat on bile olmamıştı." Myron Bolitar. Gecelerin adamı.

"Eee, anlat bakalım." Annesi rahat ve umursamaz davranmak için kendini zorlar gibiydi. "Kiminleydin?" Bayan kurnaz soru uzmanı.

"Kimseyle değildim."

"Kimseyle değil miydin? Bütün gece yalnız mıydın yani?"

Myron önce sağına sonra da soluna baktı. "Spotlar ve elektrik kabloları nerede?"

"Tamam Myron. Benim için hava hoş. Eğer söylemek istemiyorsan..."

"Evet. Sana söylemek istemiyorum."

"Tamam. Bir kızla mıydın?"

"Anneee..."

"Tamam, tamam, sormadım farzet."

Telefona gidip Win'in numarasını çevirdi. Sekizinci çalıştan sonra cılız, kuru kuru öksüren bir ses açtı telefonu.

"Alo?"

"Win?"

"Evet?"

"Sen iyi misin?"

"Alo?"

"Win?"

"Evet."

"Neden bu kadar geç cevap verdin telefona?"

"Alo?"

"Win?"

"Kimsiniz?"

"Myron."

"Myron Bolitar mı?"

"Kaç Myron tanıyorsun sen allah aşkına?"

"Myron Bolitar?"

"Yok. Myron Rockefeller."

"Bunda bir yanlışlık var," dedi Win.

"Ne?"

"Hem de büyük bir yanlışlık."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"En iyi arkadaşım olduğunu söyleyen herifin teki sabahın yedisinde beni ayağa dikiyor."

"Üzgünüm. Saatin kaç olduğunu tamamen unutmuşum." Win sabahın erken saatlerinde rahatlıkla aranabilecek tiplerden değildi. Duke'ta okurlarken Win öğlenden önce yataktan kalkmazdı. Myron'ın şimdiye kadar rastladığı en uykusu ağır insandı. Diğer yandan Myron'ın anne babasıysa ufacık bir seste yatağa dikilip, daha horozlar ötmeye başlamadan kalkan tiplerdi. Myron bodrum katına taşınmadan önce gece de aynı senaryo sürekli tekrarlanıp dururdu.

Mesela, Myron sabah saat üçte tuvalete gitmek için kalk-

tığında ve parmak uçlarında anne babasının yatak odasının önünden geçerken babası sanki kasık arasına bir damla buzlu su damlatılmış gibi panik halinde uykusundan uyanır ve "Kim var orada?" diye bağırırdı.

"Benim baba."

"Sen misin Myron?"

"Evet baba."

"İyi misin oğlum?"

"Çok iyiyim baba."

"Orada ne işin var? Hasta mısın yoksa?"

"Sadece tuvalete gidiyordum baba. Biliyorsun çok uzun zamandır tek başıma tuvalete gidebiliyorum."

Win ve Myron, Duke'ta ikinci sınıftayken içinde Win'e göre "Hafif gıcırdayan" Myron'a göre ise "Üzerinden silindir geçen bir ördek gibi viyaklayan" bir ranza olan kampüsün iki kişilik odalarının en küçüğünde kalıyorlardı. Bir sabah ikisi de mışıl mışıl uyurlarken camdan içeri büyük bir gürültüyle bir futbol topu girmişti. Cam o kadar büyük bir gürültüyle patlamıştı ki bütün yurt yataklarından fırlamış ve o devasa meteorun Myron'la Win'e bir zarar verip vermediğini kontrol etmek için odalarına koşmuştu. Myron pencereden aşağıdakilere bir güzel sövüp sayarken yurtta kalanlar da iç çamaşırları ve giysilerle kaplı yerlerin üzerinde tepinerek küfür etmeye başlamışlardı. Birbirini takip eden bağırışlar o kadar artmıştı ki kahve molası veren yurt bekçisine kadar gitmişti sesler.

Win ise üzerinde kırık cam dolu battaniyesiyle hiçbir şeyden habersiz uyumaya devam ediyordu.

Bir sonraki gece ranzanın altında yatan Myron karanlıkta Win'e seslendi. "Win?"

"Evet?"

"Senin uykun neden bu kadar ağır?" Ama Win uykuya

dalmış ve cevap vermemişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Win telefonda.

"Dün gece her şey yolundaydı galiba."

"Bay O'Connor seni hâlâ aramadı mı yoksa?"

"Aradı." İşte bu kadar. Daha fazla ayrıntı vermese de olurdu.

"Biliyordum," dedi Win. "Ne kadar etkili biri olduğumu sorgulamak için beni aramadığını biliyordum."

"Kathy Culver Ridgewood High'da okurken sadece bir kez, o da dördüncü sınıftayken A almış. Bil bakalım öğretmeni kimmiş."

"Kimmiş?"

"Gary Grady."

"Hımm. Seks hatları ve bir İngilizce hocası. Çok ilginç bir mesleki karışım."

"Bence bu sabah gidip şu Bay Grady'yi görmeliyiz."

"Okula mı gideceğiz?"

"Elbette. Sen ve ben çocuklarıyla son derece alâkalı bir anne babayı oynayacağız."

"Anne babayı mı?"

"Evet. Bakalım şu eşcinselliğe yaklaşımı nasılmış adamın."

Win güldü. "Çok eğleneceğiz."

BÖLÜM 15

"Onu nasıl bulacağız?" diye sordu Win.

Saat dokuz buçukta gelmişlerdi Ridgewood Lisesi'ne. Tam öğrencilerin pencere kenarında oturup okulun bitişini sabırsızlıkla bekledikleri sıcak bir Haziran günüydü. Sanki bütün okul yaz tatiline çıkmış gibi bina ve civarında tek bir hareket bile yoktu.

Myron okulun bu zamanlarının ne kadar hüzünlü geçtiğini hatırladı bir an. Aklına bir fikir gelmişti.

"Haydi gidip yangın alarmını çalıştıralım."

"Pardon? Anlayamadım."

"Böylece herkes dışarı çıkar. Biz de onu daha rahat görebiliriz."

"Çok aptalca bir fikir," dedi Win.

"Hem hep bir yangın alarmı çalıştırmak istemişimdir."

"Sonuçlarına sen katlanırsın o zaman."

Okula girdiklerini kimse farketmedi. Kapıda ne bir bekçi ne bir kilit ne de bir kamera vardı. Burası sıradan, tipik bir şehir okuluydu. Yangın alarmı girişin yakınlarında bir yerlerdeydi.

"Çocuklar, siz siz olun bunu evde denemeyin," dedi My-

ron kendi kendine ve çeker çekmez alarm çalmaya başladı, ardından da çocukların bağırışları. Myron bu cesur davranışından dolayı kendini iyi hissetmişti. Arada bir bunu yapmanın ona iyi geleceğini düşündüyse de birilerinin onu geri zekâlı sanabileceği ihtimalini göze alarak bu düşüncesinden vazgeçti.

Win kapıyı ardına kadar açtı ve yangın sorumlusu gibi davranarak çocuklara "Tek sıra halinde lütfen, Tek sıra halinde lütfen, ve unutmayın: Yalnızca ateşi engelleyebilirsiniz." diye talimatlar verdi.

Myron, Grady'yi gösterdi. "Bingo!"

"Nerede?"

"Bak köşeyi dönüyor. Solda. Beyefendi pek tarz giyiniyor."

Gary Grady'nin üzerinde Century 21'den alınma sarı bir ceket ve Keith Partridge tarzı turuncu çizgili pantolon vardı. Canı sıkkın görünüyordu.

"Selam Jerry."

Grady başını çevirip sesin nereden geldiğine baktı. "Benim adım Jerry değil."

"Evet. Daha önceden de söylemiştin. Ama sana Fred Nickler'le iş yaptığında kısaca Jerry diyorlar, öyle değil mi? Esas adın Gary Grady.

Etraftaki çocuklar birden durdular.

"Haydi bakalım, durmak yok, yürümeye devam," diye bağırdı Gary.

Öğrenciler yeniden istemeye istemeye, asıla asıla yürümeye koyuldular.

"Şu sabırsız öğretmenler," dedi Myron.

"Çok müteessir oldum," dedi Win.

Gary'nin zayıf yüzü gittikçe geriliyordu. Başka kimse duymasın diye onlara iyice yaklaştı.

"Belki sohbetimize daha sonra devam edebiliriz," diye fısıldadı.

"Sanmam Gary."

"Dersin tam ortasındaydım."

"Sıkı memeler dersi," dedi Myron.

Win bir kaşını kaldırdı "Sıkı memeler mi?"

"Dersin adı," dedi Myron. "Hem hobilerine de uygun aynı zamanda."

Win bir an durup düşündü. "Tamam ya doğru olabilir."

Myron dönüp Gary'ye baktı. "Yangın alarmı bir süre daha çalacak. Sonra öğrencileri yeniden içeri sokmak belli bir zaman alır. Sonra koridorlarda bir süre oyalanacaklar. O zamana kadar işimizi çoktan halletmiş oluruz zaten."

Gary kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır."

"O zaman ikinci seçeneğe geçelim." Myron *Nips* dergisini çıkarttı. "Şu sevgili öğretmenimizle göster ve ne olduğunu anlat oynayalım."

Gary elleriyle yumruk yapıp ağzına götürdü ve hafifçe öksürdü. Uzaktan itfaiye arabasının sirenleri duyuluyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi çocuklardan birkaç adım uzaklaşarak.

"Seni takip ettim."

"Ne?"

Myron derin bir nefes çektikten sonra öfkesini belli ederek konuşmaya başladı. "Dün Hoboken'deydin. Porno dergilere ilan vermek için kiralanan bir posta kutusundan bir mektup aldın. Sonra Glen Rock'taki evine gittin, beni görünce paniklеyip o malum dergilerin sahibi Fred Nickler'i aradın."

"Seni amatör şey," dedi Win tiksintiyle.

"Şimdi bu konuyu ister seninle, ister okulun yönetim kuruluyla görüşebiliriz. Seçim tamamen sana ait."

Gary saatine baktı. "İki dakikanız var."

"Çok iyi," diyerek sağ tarafı işaret etti Myron. "Şu öğretmenler tuvaletine gidelim. Sanırım sende anahtarı vardır."

"Evet."

Tuvaletin kapısını açtı Gary. Myron hep öğretmenler tuvaletinin nasıl bir yer olduğunu, öğrenci tuvaletlerinden çok farklı olup olmadığını merak ederdi. Her bakımdan sıradan bir yerdi.

"Evet işte buradayız. Şimdi ne soracaksanız sorun."

"Şu ilandan bahset biraz."

Gary yutkundu. Büyük adem elması yumrukları savuşturmaya çalışan bir boksörünki gibi aşağı yukarı inip çıkıyordu. "O konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

Myron ve Win bakıştılar.

"Kafasını klozete sokabilir miyim dersin?" diye sordu Win.

Gary iyice dikleşti. "Eğer beni korkutmaya çalışıyorsanız hiç işe yaramaz söyleyeyim."

"Ne olur, bir kerecik sokup çıkaralım," dedi Win.

"Henüz değil," diye cevap verdi Myron ve dikkatini yeniden Gary'ye verdi. "Seni bitirmek gibi bir niyetim yok Gary. Sen işini yapıyorsun. Ben sadece senin Kathy Culver'la olan bağlantını merak ediyorum."

Gary'nin dudaklarının üstü terlemişti. "Öğrencilerimden biriydi."

"Biliyorum. Neden Nips'te fotoğrafı var peki? Hem de senin verdiğin ilanda?"

"Hiç fikrim yok. İlk kez dün gördüm ilanı."

"Ama o senin ilanın değil mi?"

Bir an tereddüt etti. "Tamam," dedi. "İtiraf ediyorum. Bay Nickler'in dergilerine ilan veriyorum. Buna karşı çıkan bir

yasa yok. Ama o ilana Kathy'nin resmini koyan ben değilim."

"Kim peki?"

"Bilmiyorum."

"Ama seks hattı işlettiğini itiraf ediyorsun."

"Evet. Kimseye zararım yok. Fazladan para kazanmak için yapıyorum."

"Bir prens daha," dedi Myron. "Ne kadar kazanıyorsun peki?"

"Bu seks hatlarının çok popüler olduğu zamanlarda ayda yirmi bin dolar kazanıyordum."

Myron kulaklarına inanamamıştı. "Seks hattından ayda yirmi bin dolar mı?"

"Seksenlerin ortasında evet. Devlet işe el atıp 900'lü hatlardan vergi almaya başlamadan önce. Şimdi ayda sekiz bin kazanırsam kendimi şanslı hissediyorum."

"Kahrolası bürokratlar," dedi Myron. "Peki Kathy Culver bu işe nasıl karışmış olabilir?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani Gary, bu ayki sayıdaki ilanında bir fotoğrafı vardı ya, ondan bahsediyorum."

"Dedim ya, benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Yani diyorsun ki senin öğrencin olabilir ama bu tamamen bir tesadüf."

"Evet."

"Söz veriyorum kafasını suda fazla bırakmayacağım," dedi Win. "Lütfen, lütfen."

Myron başını salladı. "Ona kolejdeyken methiyeler düzen bir referans yazısı yazmışsın, değil mi?"

"Kathy harika bir öğrenciydi. "

"Peki başka?"

"Eğer Kathy ile olan ilişkimin öğrenci öğretmen ilişkisi

dışında olduğunu ima ediyorsanız..."

"Aynen bunu ima ediyordum, evet."

Bir kere daha kollarını göğsünde kavuşturdu Gary. "Buna cevap vermeyeceğim. Ve ayrıca bu sohbetimizi burada bitiriyorum."

Gary onlara da öğrencilerine davrandığı gibi davranıyordu. Öğretmenler bazen gerçek hayatın bir okul sınıfından farklı oluğunu unuturlardı.

"Sok kafasını şunun içine," dedi Myron.

"Büyük bir zevkle."

Gary, Win'den üç beş santim daha uzundu. Parmak uçlarında doğruldu ve Win'e meydan okurcasına baktı. "Senden korkmuyorum," dedi Gary.

"Birinci yanlışını yaptın."

Win en hassas kameranın bile yakalayamayacağı bir hızla fırlayıp Gary'yi elinden kavradı, büktü ve alaşağı etti. Hapkido hareketi. Gary fayans döşeli yere düştü. Win dirseğine bastı. Hafifçe. Fazla acı vermeden. Kimin kontrolü elinde tuttuğunu bildirmek için sadece.

"Kahretsin," dedi Win.

"Ne?"

"Bütün tuvaletler tertemiz. Sinir oldum şimdi."

"Kafasını batırmadan önce içini biraz doduralım mı?" diye sordu Myron.

Gary'nin yüzü kireç gibiydi. "Kimseye söylemeyeceğinize bana söz verin," dedi zorla.

"Bize gerçeği söyleyecek misin peki?"

"Evet. Ama kimseye söylemeyeceğinize yemin etmeniz lazım. Ne okul müdürüne ne de başka hiç kimseye."

"Tamam," dedi Myron, Win'e işaret ederek. Win adamı bıraktı. Gary elini çekti ve kötü muamele görmüş bir köpek

yavrusuymuş gibi okşadı.

"Kathy'yle ben bir ara beraber olduk," dedi.

"Ne zamandı bu?"

"O son sınıfta okurken. Birkaç ay sürdü sadece. Hepsi bu. O zamandan beri de onu görmedim, yemin ederim."

"Hepsi bu kadar mı yani?"

Gary başını salladı. "Başka hiçbir şey bildiğim yok. Resmi başka biri koymuş olmalı."

"Gary, eğer yalan söylüyorsan..."

"Size yemin ederim yalan söylemiyorum."

"Tamam," dedi Myron. "Gidebilirsin şimdi."

Gary aynada üstünü başını düzeltmeye bile zaman bulamadan hızlı adımlarla tuvaletten çıktı.

"Pis herif," dedi Win. "Öğrencileri baştan çıkartma, seks hatları filan, adam sübyancının teki."

"Ama şıklığından hiç taviz vermiyor doğrusu," dedi Win. "Sırada ne var?"

"Şu araştırmamızı bitireceğiz. Şimdi okul müdürüne gidip şu Bay Grady'nin müfredat dışı faaliyetlerinden bahsedeceğiz.

"Kimseye söylemeyeceğine dair söz vermemiş miydin adama?"

Myron omuzunu silkti. "Yalan söyledim."

BÖLÜM 16

Jessica, Myron'a teşekkür edip telefonu kapattı. Sersemlemişti. Sallana sallana mutfağa gidip oturdu. Annesi ve erkek kardeşi Edward ona baktılar.

"Tatlım," dedi Carol Culver, "Sen iyi misin?"

"Çok iyiyim," dedi zorla Jessica.

"Kiminle konuştun telefonda?"

"Myron'la."

Sessizlik.

"Kathy'yle ilgili konuştuk."

"Ne oldu?" diye sordu Edward.

Erkek kardeşini asla Ed, Eddie, Ted gibi kısaltmalarla çağırmazlardı. O hep Edward olarak kalmıştı. Sadece bir senedir kolejde okumasına rağmen daha şimdiden İYBS - İnteraktif Yöneticilik Bilgisayar Sistemleri–adlı, birçok saygın şirket için sistem yazılımı hazırlayan bir şirket kurmuştu. İşte de evde olduğu gibi sadece bir blucin, ve örneğin üzerinde "Taşımacılığa Devam" gibi abuk sabuk yazılar yazan iğrenç tişörtler giyerdi. Şimdiye kadar bir tane bile kravatı olmamıştı. Kadınsı denebilecek, geniş bir yüzü, porselen gibi pürüzsüz bir cildi

vardı. Kirpikleri bir kadını kıskançlıktan çatlatabilecek uzunluktaydı. Asker gibi çok kısa kesilmiş saçları ve tişörtlerindeki kısa ve öz cümleler Edward'ın gurur duyduğu şey hakkında bir ipucu verebiliyordu: EN İYİ ALET BİLGİSAYARCILARDIR.

Jessica derin bir nefes aldı. Artık gösterirsem acaba ayıp olur mu, alınırlar mı gibi detaylarla kafa yormak istemiyordu. Çantasını açıp içinden *Nips* dergisini çıkarttı. "Bu dergi bir iki gün önce çıkmış." Dedi.

Kapağı üstte kalacak şekilde masaya attı. Annesinin yüzü o anda şaşkınlık ve tiksintiyle karışık bir ifade aldı.

Edward hiç renk vermedi. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Jessica hızlı hızlı sayfaları çevirip "İşte bu," dedi sadece Kathy'nin alt sıradaki resmini göstererek. Sanki bu malumat göz ve beyin arasında bir yerlerde pusuda bekliyormuş gibi gördüklerini kavramaları Sadece birkaç saniye sürdü. Carol Culver hafifçe inledi. Çığlık atmamak için ellerini ağzına götürdü. Edward'ın gözleri birer küçük çizgi halini aldı.

Jessica onlara herhangi bir yorum yapma fırsatı bırakmadan "Dahası var," dedi.

Annesi kafasını kaldırıp boş boş baktı. Korkunç görünüyordu. Sanki içinde yanan ateş soğuk esen son bir kuvvetli rüzgârla tamamen sönmüş gibi artık gözlerinde hiçbir hayat belirtisi kalmamıştı

"Derginin gönderildiği zarftaki el yazısını incelendi. Kathy'ninkiyle tamamen uyuyor."

Edward derin derin solumaya başladı. Carol tir tir titreyen bacaklarıyla zar zor sandalyeye oturdu ve haç çıkardı. Gözleri dolmuştu.

"Yani hayatta mı?" diye sordu güçlükle.

"Bilmiyorum."

"Ama bir ihtimal hayatta," diye lafa karıştı Edward.

Jessica evet anlamında başını salladı. "Her zaman bir ihtimal vardır."

Bir an hepsi sustu.

"Ama daha fazla bilgiye ihtiyacım var," diye devam etti jessica. "Kathy'nin başına ne geldiğini bulmam lazım. Neyin onu bu kadar değiştirdiğini."

Edward'ın gözleri yeniden kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kathy'nin lisedeki İngilizce öğretmeniyle bir ilişkisi olmuş. Son sınıftayken."

Yine sustular. İkisi de bu haber karşısında şaşırmışa benzemiyorlardı pek.

"Hayranımızın adı Gary Grady. Kendisi itiraf etmiş."

"Hayır," dedi annesi kısık bir sesle. Başını eğdi. Boynundaki haç bir sarkaç gibi sallanıyordu. Ağlamaya başladı. "Sevgili İsa, lütfen benim bebeğim olmasın..."

Edward ayağa kalktı. "Tamam artık, yeter Jess."

"Hayır, yetmez."

Edward ceketini kaptı ve "Ben çıkıyorum," dedi.

"Bekle, nereye gidiyorsun?

"Hoşça kalın."

"Ama bunu konuşmamız lazım."

"Hadi ya sen de."

"Edward..."

Arka kapıyı hızla çarpıp koşarak çıktı.

Jessica annesine döndü. Hıçkırıkları insanın yüreğini parçalıyordu. Bir iki dakika onu seyrettikten sonra arkasına dönüp mutfağı terketti.

Myron restorandan içeri girdiğinde Ray O'Connor çoktan arka masaya kurulmuştu bile. Bardağı boştu ve ağzına bir

buz parçası almış emiyordu. Bir karınca yuvasının yanında pusuya yatmış bir karınca yiyen gibi çıkıyordu sesi.

"Selam Roy."

O'Connor ayağa kalkma zahmetini göstermeden eliyle oturması için işaret etti ona. Altın yüzükler tombul ve soluk renkli elindeki dürümlere gömülmüştü adeta. Tırnakları manikürlüydü. Kırkbeş ellibeş arası bir yaştaydı. Gerçekten tahmin etmek çok zordu. Kelleşmeye başlayan çoğu erkek gibi öndeki varolan saçlarını arkaya doğru taramıştı.

"Güzel yermiş burası Roy," dedi Myron. "Arka taraflarda bir masa, loş bir ortam, yumuşak romantik bir müzik. Eğer seni tanımasaydım..."

O'Connor başını salladı. "Bak Bolitar, Buddy Hackett gibi komik biri olduğunu sandığını biliyorum ama yeter tamam mı?"

"Sanırım çiçekleri masadan kaldırtmışsın... Buddy Hackett mı dedin?"

"Konuşmamız lazım."

"Seni dinliyorum."

Bir bayan garson masalarına geldi. "Ne içeceksiniz beyler?"

"Bir tane daha," dedi Roy bardağını işaret ederek.

"Peki ya siz?"

"Yoo-Hoo'nuz var mı?" diye sordu Myron.

"Sanırım var."

"Tamam, Çok iyi. O zaman ondan rica edeyim."

Garson kız yanlarından ayrıldı. Roy başını sallayıp "Yoo-Hoo'ymuş" diye mırıldandı kendi kendine.

"Bir şey mi dedin?"

"Senin şu kiralık katil bozuntusu dün akşam bana geldi."

"Ama önce seninkiler bana gelmişti," dedi Myron.

"Benim ilgim yok o olayla."

Myron ona şüpheyle baktı. Bakışlarından "Hadi oradan sende" diyordu adeta. Garson içkileri masaya getirdi. Roy Martini'sinden hayat iksirine kavuşmuş gibi koca bir yudum aldı. Ebedi centilmen Myron ise tam tersine Yoo-Hoo'sunu büyük bir keyifle ağır ağır yudumluyordu.

"Bak Myron," diye devam etti O'Connor. "Durum bu. Landreaux'yla anlaşmayı ben yaptım. Ona belli bir para verdim. Her ay parayla besledim onu."

"Ama onunla yaptığın anlaşma yasalara uygun değildi."

"Bu tür çalışan ilk ben değilim."

"Ne de son. Nereye gelmek istiyorsun Roy?"

"Bak. Sen beni tanırsın. Nasıl çalıştığımı bilirsin."

Myron evet anlamında başını salladı. "Evet, düzenbaz herifin tekisin."

"Çocuğa gözdağı vermiş olabilirim. Bu doğru. Bunu daha önce de yapmışım başkalarına. Ama hepsi bu. Başka kimseyi herhangi bir şekilde incitmiş değilim. "

"Tabii tabii. Kesin öyledir."

"Bu olanlar diğer sporcuların kulağına giderse mahvolurum, biterim ben."

"Hadi ya? Aman ne üzücü bir durum."

"Bolitar. Bana yardımcı olmuyorsun."

"Öyle bir niyetim yok zaten."

O'Connor koca bir yudum daha mideye indirip Martini bardağını boşalttıktan sonra garson kıza bir tane daha getirmesi için işaret etti. "Yanlış kişilerle muhattap oldum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kumar oynadım. Altından kalkamayacağım borçların altına girdim."

"Yani bu borçların işinin bir kısmını alıp götürdü."

Roy evet anlamında başını salladı. "Şimdi adamlar beni kontrol altında tutuyorlar. Senin şu dün akşam gönderdiğin arkadaşın." Win'den bahsederken sesi titriyordu. "Dediğini yapmak isterdim ama buna gücüm yok artık."

Myron bir yandan umarım çikolata dudağımın üstünde bıyık gibi bir iz oluşturmamıştır diye düşünerek Yoo-Hoo'sundan bir yudum daha aldı. "Arkadaşım bunu duymaktan memnun olmayacak."

"Ona sana saldıran adamların benimle ilgisi olmadığını söylersin."

"Peki kim onlar?"

Roy arkasına dayanıp başını salladı. "Bunu sana söyleyemem. Ama şunu bil ki, para kazanmak için oynuyorlar ve bizim işimiz hakkında tek bir şey bildikleri yok. Herkesi sindirip korkutarak dediklerini yaptırabileceklerini düşünüyorlar."

"Landreaux da var mı bu herkesin içinde? "

"Landreaux ve sen. Landreaux'ya zarar vermek istiyorlar, seni de öldürmek. Başına ödül koydular neredeyse."

Bir yudum daha aldı Myron içkisinden. Gayet yavaş ve istifini bozmadan.

"Hiç endişelenmiş gibi görünmüyorsun."

"Ölüm beni kahkahalarla güldürür," diye cevap verdi Myron. "Aslında güldürmek değil de, ölümle hafiften dalga geçiyorum desem daha doğru olur."

"Tanrım! Sen kaçığın tekisin."

"Yüzüne karşı gülmüyorum tabii. Arkasından."

"Bolitar, bence bu hiç komik değil."

"Evet," dedi Myron. "Hiç komik olmadığı doğru. "Senden onları arayıp bu saldırıları durdurmalarını istiyorum."

"Sen beni hiç dinlemedin galiba. Onları kontrol edemem ben."

"Eğer benim başıma bir şey gelirse arkadaşım çok üzülecek ve bunu senden bilecektir."

Roy yutkundu. "Ama benim gücüm yetmez. Bana inanman lazım."

"Adlarını ver bana."

"Yapamam."

Myron omuzunu silkeledi. "O zaman belki yan yana gömülürüz. Romantik olmaz mı?"

"Eğer ağzımı açarsam beni öldürürler."

"Arkadaşımın farklı bir şey yapacağını mı sanıyorsun?"

Roy o anda müthiş bir tedirginlik hissetmişti. İçkisinin son kalıntılarını da midesine indirmeye çalıştı, ağzına bir buz daha alıp emmeye başladı yine. "Şu sürtük hâlâ içkimi yenilemedi."

"Eee? Kim bunlar Roy?"

"Benden hiçbir şey duymadın tamam mı?."

"Tamam."

"Onlara söylemeyeceksin değil mi?"

"Annemin üzerine yemin ederim söylemeyeceğim."

Roy bir buz daha attı ağzına. "Ache."

"Herman Ache mi?" diye sordu Myron. Çok şaşırmıştı. "Herman Ache mi var bu olayların arkasında?"

Roy başını salladı. "Ve kardeşi Frank. Kontrolden çıkmış durumda. O sapık herifin bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum."

Frank Ache. Tabii ya. Herman Ache sürüyle insanı perişan etmiş New York gangsterlerinden biriydi. Ama kardeşi Frank o kadar bela bir herfiti ki Herman onun yanında bir melek sayılırdı. Aaron Frank gibi biriyle çalışmaktan çok memnundu hiç kuşkusuz.

İyi haber değildi bunlar. "Bana söylemek istediğin başka

bir şey var mı?" diye sordu Myron.

"Hayır. Sadece kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Süper birisin Roy. Sadece kendini düşünmemen güzel."

O'Connor ayağa kalktı. "Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Yemek yiyecektik hani." dedi Myron.

"Tek başına ye. Hesabı ben öderim."

"Ama sen yanımda olmadan ısmarlamanın ne tadı var ki?"

"Neyse canım. Kendi kendine takıl işte."

Myron eline menüyü aldı. "Denerim."

BÖLÜM 17

Başka kimi aramalı?

Aslında sorunun cevabının apaçık ortada olduğunu farketti Jessica.

Nancy Serat. Kathy'nin oda arkadaşı ve aynı zamanda en yakın arkadaşı.

Jessica babasının çalışma masasına oturdu. Işıklar söndürülmüş, panjurlar sıkı sıkı kapatılmıştı. Ama güneş ışığı o kadar hınzırdı ki yine de aradan bir yerlerden sızmayı başarmıştı. Adam Culver çalışma odasını ilçe morgunun çimento duvarlı, resmi, kasvetli, ölümü hatırlatan havasından mümkün olduğunca uzak dekore etmeye çalışmış, sonuçta karman çorman bir şeyler yapmıştı. Bir sürü penceresi olan oda duvarları parlak sarıya boyanmıştı. Beyaz formika bir masa ve etrafta yapay çiçekler ve bir sürü oyuncak ayıcık. Odanın sıcak bir atmosferi vardı. Sanki zorlama yapılmış gibi. Sizi gülmekten yerlere yatıran ama bir yandan da hafif korkutan bir palyaço gibi.

Çantasından telefon defterini çıkarttı. Nancy onlara bir iki hafta önce bir kart yollamıştı. Üniversite vakfında çalıştığı için

kampüste kalıyordu. Jessica kızın numarasını çevirdi.

Üçüncü çalışta karşısına telesekreter çıktı. Jessica kısa bir mesaj bırakıp telefonu kapattı. Tam çekmeceleri açıp karıştırmaya başlamak üzereydi ki bir sesle irkildi.

"Jessica."

Kafasını kaldırıp baktı. Annesi kapıda durmuş onu izliyordu. Gözleri çökmüş, yüzü çok zayıflamıştı. Bedeni oracıkta yere yığılacakmış gibi eğik duruyordu.

"Ne işin var burada?" diye sordu Jessica'ya.

"Bakınıyorum sadece."

Carol başını salladı. "Bir şey bulabildin mi peki?"

"Hayır, henüz değil."

Carol oracıkta bir koltuğa ilişti. Gözleri dalıp gitmiş, boşluğa doğru bakıyordu. "Hep çok mutlu bir çocuktu, "dedi yavaşça. Gözlerini boşluktan ayırmadan elindeki tespihi çeviriyordu. "Kathy sürekli gülerdi. Girdiği her odayı aydınlatan o kadar güzel bir gülüşü vardı ki. Sen ve Edward, siz daha bir mesafeliydiniz hep. Ama Kathy'nin herkesi ve herşeyi gülümsemeyle karşılama gibi bir yeteneği vardı. Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Jessica. "Hatırlıyorum."

"Baban şakacıktan onun bir önceki hayatında da bir ponpon kız olduğunu söylerdi hep" diye ekledi Carol kıkır kıkır gülerek. "Ne olursa olsun, kim olursa olsun asla moralini bozmazdı." Durdu, gülümsemiyordu artık. "Sanırım benim dışımda."

"Kathy seni severdi anne."

Carol zorlanırcasına çok derin bir nefes çekti. "İkiniz için de çok fazla disiplinli bir anne oldum. Çok fazla. Sanırım ben eski kafalı biriydim."

Jessica cevap vermedi.

"İstediğim sadece..." Başını eğdi.

"Neydi istediğin?"

Başını salladı. Tespihi hızla çekmeye başladı. Uzun bir süre ikisi de konuşmadılar. Sonunda sessizliği Carol bozdu. "Ama uzun zaman önce değişti Kathy."

"Ne zaman?"

"Son sınıftayken."

"Ne oldu ki?"

Carol'ın gözleri birden yaşla doldu. Bir şeyler söylemek istiyor ama el işaretlerinden konuşamadığını anlatmaya çalışıyordu. "Bir gün birden," diye sözcükler dökülmeye başladı ağzından sonunda. "Bir gün birden o gülümsemesi soldu gitti."

"Neden?"

Annesi gözlerini kuruladı. Alt dudağı sarkmıştı. Jessica bir yandan gidip ona sarılmak istiyor ama bir yandan da bir şey onu durduruyordu. Garip bir şekilde tarafsızca oturup acı çekmesini izledi. Bir gece yarısı acıklı bir film izler gibi.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Jessica. "Sadece Kathy'yi bulmak istiyorum ben."

"Biliyorum tatlım."

"Sanırım," diye devam etti. "Kathy'nin değişimine ne neden olduysa kayboluşunun arkasında da aynı neden var.

Annesinin omuzları çöktü. "Bağışlayıcı Tanrım."

"Acı verici, biliyorum. Ama Kathy'yi bulabilirsek, babamı kimin öldürdüğünü bulabilirsek."

Carol başını kaldırdı birden. "Baban bir soygun sırasında öldürüldü."

"Ben senin gibi düşünmüyorum. Her şeyin birbiriyle bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Kathy'nin ortadan kaybolması, babamın ölümü, her şey."

"Ama... nasıl olur?"

"Henüz bilmiyorum. Myron bana bu konuda yardımcı

oluyor."

O sırada zil çaldı.

"Paul Amcan olacak," dedi Carol kapıya doğru hamle yaparken.

"Anne?"

Carol durdu ama arkasına bakmadı.

"Neler oluyor söyler misin? Benden sakladığın ne var? Neden korkuyorsun?"

Kapı yeniden çaldı.

"Kapıyı açsam iyi olacak," dedi ve hızla merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Yani..." diye başladı Win. "Frank Ache seni öldürmek istiyor demek."

Myron başını salladı. "Öyle anlaşılıyor."

"Çok ayıp."

"Eğer beni bir tanısaydı. Yani gerçekte kim olduğumu bilseydi."

Titan Stadyumunun ön sırasında oturmuşlardı. Otto büyük bir lütuf gösterip, Christian'ın antrenmanlara katılmasına izin vermişti. Ama emektar oyun kurucu Neil Decker bunu hiç de hoş karşılamamıştı tabii.

Sabah antrenmanı hızlı koşu ve serbest çalışmayla geçmişti. Ama öğleden sonraki antrenmanda henüz sezon başlamamasına rağmen takım tam teşekkül sahaya çıkmıştı sanki. Bu tam bir sürpriz olmuştu Myron için.

"Frank Ache dostumuz pek kibar biri sayılmaz," dedi Win.

"Evet. Hayvanlara işkence etmeye bayılır."

"Anlamadım."

"Onu çocukluğundan beri tanıyan bir arkadaşım vardı," dedi Myron. "Frank Ache'in en büyük hobisi kedi köpekleri

yakalayıp kafalarına beyzbol sopasıyla vurmakmış. "

"Eminim kızları da çok etkiliyordur bu," dedi Win.

Myron evet anlamında başını salladı.

"O zaman demek bu dostunun eşsiz servisine ihtiyacın olacak gelecek günlerde."

"En azından birkaç günlüğüne evet."

"Harika! Belli bir planın olduğunu düşünebilir miyim o zaman?"

"Evet, ve o plan üzerinde çalışıyorum şu aralar. Hem de hararetle."

Christian aynı büyük sporcuların stiliyle tempolu bir şekilde koşuyordu sahada. Bir araya toplandılar.

"Tam temas!" diye bağırdı çalıştırıcıları.

Myron Win'e baktı. "Bundan hoşlanmadım."

"Ne?"

"İlk günde tam temas."

Christian numaraları yüksek sesle okumaya başladı. Sonra top aniden üzerine gelmeden önce oley, oley, oley diye bağırarak pas vermek üzere geri çekildi.

"Kahretsin," dedi Myron.

Titanların profesyonel defans oyuncusu Tommy Lawrence, Tommy Lawrence, kimseye takılmadan öne geçmeyi başarmıştı. Christian onu görmekte geç kalmıştı. Tommy kaskıyla Christian'ın göğüs kafesini şiddetle itti ve onu yere yıktı. Bu darbe Christian'ın canını çok ama çok acıtmış olmalıydı ama kalıcı bir hasara sebep olmadığı besbelliydi. Diğer iki defans oyuncusu başına üşüştü.

Christian göğsünü tutarak ekşi bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı. Kimse ona yardım etmemişti.

Myron oturduğu yerden ayağa kalktı.

Win başıyla işaret ederek oturmasını söyledi.

Otto Burke beraberindekilerle birlikte merdivenlerden aşağı indi. Myron otuz iki dişini göstererek gülen Otto'ya ters ters baktı. Yılan gibi tıslayarak konuşmaya başladı Otto. "Onu almak için bir sürü tecrübeli kişiyle pazarlık ettim ama galiba hâlâ bazı çocukları korkutmayı başaramamış.

"Yerine otur Myron," diye tekrarladı Win.

Myron bir an tereddüt ettikten sonra arkadaşının dediğini yaptı.

Christian topallaya topallaya takıma geri döndü. "Sonraki oyun," diye bağırdı ve yeniden hücum hattına yaklaştı. Defansı gözden geçirdi, oyuncuların numaralarını sıralayıp oley, oley, oley diye bağırdı ve ortadan sıçrayıp topu yakalayarak gerisin geri gitti.Gerisin geri gitti. Tommy Lawrence hiç kimseye değmeden yeniden aniden saldırıya geçti. Christian donakalmıştı. Tommy hızla ona doğru koşuyordu.

Kollarını bütün kemiklerini un ufak edecekmiş gibi germiş pozisyonda, bir panter gibi Christian'ın üzerine atladı. Christian son anda çok hafif yana doğru çekildi ve Tommy yere kapaklandı.Christina gerinip topu bombalamıştı. Tam bir pas.

Myron dönüp Otto'ya baktı ve sinsi sinsi güldü. "Eee Otto?"

"Ne var?"

"Kıçımı yala sen benim."

Otto'nun sırıtan yüz ifadesi bir nebze değişmemişti. Myron bunu nasıl başarabildiğini merak ederdi hep. Sanki komik suratlar yapıp duran bir çocuğun annesinden azarı iştinice donup kalması gibi bir şeydi bu. Otto başını sallayıp yürümeye başladı. O ve beraberindekiler bir ördek ailesi gibi arka arkaya oradan uzaklaştılar.

Win, Myron'a baktı. "Kıçımı yala ha?"

Umursamazca omuzunu silkti Myron.

"Çok fazla dizi izliyorsun."

"Dinle beni bir. Düşünüyorum da..."

"Demek öyle."

"Gary Grady'yi düşünüyordum," dedi Myron.

"Ne olmuş ona?"

"Bir öğrenciyle ilişkisi olmuş. Ve o öğrenci bir yıl kadar sonra ortadan kayboluveriyor. Bir zaman sonra da bir porno dergide Gary'nin bir seks hattı ilanında fotoğrafı çıkıveriyor."

"Yani?"

"Çok saçma."

"Yani her şey bununla mı bağlantılı?"

Myron başını salladı. "Bir düşünsene. Grady Kathy'le ilişkisini itiraf etti değil mi? peki bu durumda yapmak istediği en son şey ne olabilir?"

"Bunu herkese duyurmak."

"Ama buna rağmen onun ilanında Kathy'nin resmi çıkıyor."

"Anladım," dedi Win. "Birinin ona tuzak kurduğunu düşünüyorsun."

"Aynen öyle."

"Kim olabilir peki?"

"Bence Fred Nickler," dedi Myron.

"Ona sormadan Grady'nin postalarını denetlemiş olabilir"

"Ve kendi dergisinde çıkacak ilanların fotoğraflarını değiştirme hakkı da var."

"Peki ne yapacağız bu durumda?" diye sordu Win.

"Şu Fred Nickler'i bir daha sorup soruştursan iyi olur. Belki yeniden konuşabilirsin onunla. Mekânına gitmeden ama." Myron son söylediğini bir kez daha vurguladı. "Mekânına gitmeden."

Christian sahada yine pek bir varlık gösteremiyordu. Tommy Lawrence sol savunmayı üçüncü kez tere yağından kıl çeker gibi bir milim dahi değmeden delip geçmişti. Zaten soldaki kaleci de elleri kalçasında ayakta öylece bekliyordu.

"Christian kendi hücum oyuncusundan kazık yiyor," dedi Myron.

Christian, Tommy Lawrence'a doğru, yana bir adım attı, kollarını yukarı kaldırdı ve topu alarak doğaüstü bir süratle doğrudan soldaki kaleye doğru fırlattı. Bir "of" sesi çıkarttıktan sonra kaleci katlanan bir sandalye pozisyonunu aldı.

"Ayyy," dedi Win.

Myron neredeyse Christian'ı alkışlayacaktı. "*En Uzun Mesafe* filmini seyrediyormuş gibi oldum."

Tabii ki soldaki kalecinin koruyucu giysisi vardı. Ama bu onu füze misali atıştan korumaya yetmemişti. Kaleci yana düşerek anne karnındaki bebek gibi yerde büzüldü. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Etraftakiler hep bir ağızdan içten ve sıcak bir "Vay canına" çektiler.

Christian rahat 130 kg gelen kaleciye doğru yürüdü ve elini uzattı. Kaleci, Christian'ın bu jestini kabul ederek elini ona verdi ve ayağa kalktı.

"Christian ...aklı çocuk," dedi Myron.

Win evet anlamında başını salladı. "Ama belki aynı şey kaleci için de geçerlidir. Ne dersin?"

BÖLÜM 18

Tam Reston Üniversitesi kampüsünün kapısından giriyordu ki telefonu çaldı Myron'ın.

"Aradığın şeyi buldum," dedi P.T. "Arkadaşımın adı Jake Courter. Kasaba şerifi."

"Şerif Jake," dedi Myron. "Dalga geçiyorsun değil mi?"

"Hey, ünvanı seni yanıltmasın. Jake daha önceden Philadelphia, Boston ve New York'ta cinayet masası dedektifi olarak çalışmıştı. Sıkı adamdır. Bugün saat üçte buluşabileceğinizi söyledi."

Myron saatine baktı. Saat bire geliyordu. İstasyon buradan beş dakikaydı. "Teşekkürler P.T."

"Sana bir şey sorabilir miyim Myron?"

"Sor bakalım."

"Mesele nedir?"

"Uzun hikaye P.T."

"Kız kardeşiyle mi ilgili? Dananın kuyruğunu kopartmakta kararlısın galiba." Kıkır kıkır güldü.

"Tam formundasın P.T."

"Bak Myron. Bir ara her şeyi anlat bana tamam mı? Bü-

tün hikayeyi."

"Söz veriyorum anlatacağım."

Myron eski spor salonunun oraya arabasını parketti. Koridordan geçerken binanın umduğundan daha bakımsız olduğunu farketti. Bazıları yüz yıl öncesinden kalma üç sıra halinde eski takımların çerçevelenmiş fotoğraları asılmıştı duvarlara. Eski Sam Spade filmlerindekilere benzeyen boncuklarla süslenmiş üzerinde siyah kalemle "FUTBOL" yazılı bir kapıya yaklaştı. Kapıyı çaldı.

Toprak yolda giden bir araba tekerleğinden çıkan bir ses duyuldu içeriden: "Ne vardı?"

Myron kafasını içeri uzattı. "Rahatsız etmiyorum ya koç?"

Reston Üniversitesi futbol koçu Danny Clarke bilgisayarının üzerinden Myron'a baktı. "Siz de kimsiniz?" diye sordu kulak tırmalayıcı sesiyle.

"İyiyim teşekkür ederim. Ama bu kadar kibar olmanıza gerek yok."

"Burada gülmem mi gerekiyordu?"

Myron başını salladı. "Sizce?"

"Bir kez daha soruyoum. Kimsiniz?"

"Myron Bolitar."

Koç kaşlarını çatmaya devam etti. "Sizi tanımam mı gerekiyordu?"

Oldukça sıcak bir yaz günüydü ve kampüs neredeyse tamamen boştu. Buna rağmen okulun efsanevi koçu üzerinde takım elbise ve kravat burada oturmuş lise takımlarının video kasetlerini seyrediyordu. Takım elbise, kravat ve klimasız bir oda. Sıcak onu rahatsız etse bile bundan şikayet edecek bir tip değildi Danny Clarke. Her zaman temiz görünümlü ve düzenliydi. Fıstıkların kabuklarını soyup ağzına atıyordu ama etrafta tek bir kırıntı bile yoktu. Ağzını oynattığında çene kasları ku-

laklarının kenarında minik tepecikler oluşturarak daha da belirgin bir hal alıyordu. Alnında bir damar fırlamıştı.

"Ben spor menajeriyim."

Gözlerini kırpıştırdı Danny Clarke. "Defolun gidin buradan, işim başımdan aşkın."

"Konuşmamız lazım."

"Defol. Hemen şimdi."

"Ben sadece..."

"Dinle beni bok çuvalı..." Bir yandan da parmağını bir sporcuyu haşlıyormuş gibi Myron'a doğru sallıyordu. "Ben ahlâksızlarla muhatap olmam. Asla. Temiz sporcularla temiz bir şekilde çalışırım. Senin gibi menajer bozuntularıyla hiçbir şekilde alışveriş yapmam. Eğer elinde bir tomar yeşil banknot dolu bir zarfla geldiysen hepsini kıçının ta dibine sok gitsin."

Myron ellerini çırptı. "Harikaydı bu. Çok etkilendim."

Danny Clarke ona sert sert baktı. Emirlerinin sorgulanmasına alışık olmasa da bir yandan da bu onu eğlendirmiş gibiydi. "Cehennemin dibine git," diye homurdandı. Bu seferki biraz daha yumuşakçaydı sanki. Yeniden ekrana bakmaya başladı. Oyunu yöneten oyuncunun attığı uzun top doğrudan kaleyi buldu.

Myron onu zayıf noktasından yakalamaya çalıştı. "Çocuk hiç de fena değil," dedi.

"Bir yetenek avcısı değil de o asalaklardan biri olduğun gayet açık. Çocuğun bir boktan anladığı yok. Şimdi ikile bakalım."

"Sizinle Christian Steele hakkında konuşmak istiyorum."

İşte dikkatini çekmeyi başarabilmişti bu lafıyla sonunda. "Ne olmuş ona?"

"Ben onun menajeriyim."

"Yaaa," dedi Danny Clarke. "Şimdi hatırladım. Sen eski

basketçisin. Dizinden sakatlanan."

"Hizmetinizdeyim," dedi Myron.

"Christian nasıl? İyi mi?"

Myron bu konuda biraz ketum görünmeyi tercih etti. "Anladığım kadarıyla takım arkadaşlarıyla pek iyi geçinemiyormuş."

"Yani? Sen de bu durumu düzeltmeye mi çalışıyorsun?"

"Sorun neydi?"

"Neden bu kadar önemli olduğunu anlamadım."

"O zaman siz de biraz kaprisime boyun eğin canım."

Gülümsemesi için biraz zaman gerekti koçun. "Bir sürü nedeni vardı," dedi. "Sanırım en büyük problem de Horty'ydi."

"Horty mi?" Dikkat. Bunlar zekice hazırlanmış sorguya çekme taktikleridir.

"Alt sınıflardan bir çocuk. Defansta oynuyordu. Hızlı, fiziği iyi ve oldukça yetenekli. Yeni kuşak hormonlu mama çocuklarından."

"Christian'la alıp veremediği neydi bu Horty'nin?"

"Hiç anlaşamazlardı."

"Neden?"

Danny Clarke bir an düşündü. "Bilemiyorum. Kaybolan kızla ilgili bir şey olabilir."

"Kathy Culver dan mı bahsediyoruz?"

"Ta kendisi."

"Ne gibi mesela?"

Bu arada kaseti değiştirdi Danny Clarke. Sonra da bilgisayarında bir şeyler yazdı. "Sanırım kız Christian'dan önce Horty'yle çıkmış. Böyle bir şeyler varmış işte."

"Neler olmuş anlatsanıza."

"Horty başından beri pek sağlam bir çocuk değildi. Son

sınıftayken oyuncularıma uyuşturucu sattığını farkettim. Kokain, esrar, Tanrı bilir daha neler neler. Ben de onu takımdan çıkarttım. Daha sonraları duyduğuma göre son üç senedir çocuklara doping ilaçları temin ediyormuş."

Bunlar Myron'ı hiç mi hiç ilgilendirmiyordu ama bir kez olsun düşüncelerini kendisine saklamayı tercih etti. "Peki bunların Christian'la ilgisi ne?"

"Horty'nin takımdan atılmasından Christian'ın sorumlu olduğu dedikodusu ortalıkta dolaşmaya başladı. Anlarsın ya Christian'ın doping ilacı alanları gammazladığı konusunda çocukları dolduruşa getirdi. "

"Bu doğru muydu peki?"

"Kesinlikle hayır. En iyi oyuncularımdan ikisi maç günü sersem sebelek bir şekilde sahaya geldiler. Doğru düzgün göremiyorlardı bile. İşte o zaman bir şeyler yapma gereği hissettim. Christian'ın bununla uzaktan yakından alakası yok. Hepsinin gözünde bir yıldızdı o."

"Çocuklara, Christian'ın bununla ilgisi olmadığını söylediniz mi?"

Yüzünü ekşitti Danny. "Sence bir işe yarar mıydı? Bu sefer onun yanında olduğumu, onu koruduğumu düşüneceklerdi. Daha da fazla nefret edeceklerdi ondan. Oyunlarını ektilemediği sürece ki evet etkilememişti umurumda bile değildi düşündükleri. Ben de fazla üzerinde durmadım doğrusu."

"Çok iyi bir karakter yapılandırıcısısınız koç."

Bir çaylakla konuşuyormuş gibi alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde Danny'nin. Alnındaki damar atmaya başlamıştı. "Çizgiyi aştınız Bay Bolitar."

"Bu ilk değil."

"Ben çocuklarımın hepsini düşünüyorum."

"Tabii. Önceleri Horty'nin bu uyuşturucuları satmasına

bile bile izin verdin. Ama sonra iş sahadaki oyunlarını etkilemeye geldiğinde birden namuslu kesildin."

"Bu boktan saçmalıkları dinlemek zorunda değilim," diye bağırmaya başladı Danny Clarke. "Özellikle de bir halta yaramayan bir sülüğün ağzından. Derhâl defol git odamdan. Hemen şimdi."

"Bir ara beraber bir film seyredelim. Şöyle bir Broadway gösterisi."

"Defol!"

Myron odadan çıktı. Bugün bir arkadaş daha edinmişti. Bu kadar çekici olmak zorunda mıydı ki?

Şerif Jake'i ziyaret etmeden önce öldürebileceği uzun bir zaman vardı önünde. Etrafta biraz tur atmaya karar verdi. Kampüs yerlerde oradan oraya sıçrayıp duran horozibikleri dışında terkedilmiş bir kasaba görünümündeydi. Öğrencilerin hepsi yaz tatilindeydi. Tamamiyle hüzün çökmüş binalarda hayat ibaresi yoktu. Uzaklarda bir yerlerde Elvis Castello çalıyordu. İki genç kız çıkıverdi köşeden. Üzerlerinde şort ve kolsuz atlet vardı. Shih Tzu cinsi çamaşır kurutma makinesine atılıp çıkartılmış bir hali olan tüylü küçük bir köpeği dolaştırmaya çıkmışlardı. Myron yanından geçip giden kızları başıyla selamladı. Hayret! Homurdanan küçük köpeğin aksine Myron'dan etkilenmiş gibi bir halleri yoktu.

Tam arabasına binmek üzeryedi ki bir tabela ilişti gözüne.

KAMPÜS POSTANESİ

Durdu, etrafa baktı. Kimsecikler yoktu. Denemekten zarar gelmezdi.

Postanenin içi kampüs tuvaletleriyle aynı yeşil tonunda boyanmıştı. V şeklindeki koridorun duvarları posta kutularıyla

doluydu. Yakınlarda bir yerlerden radyonun sesi geliyordu. Adını çıkartamamıştı ama tekdüze devam eden, bas ritmleri ağır basan bir parçaydı çalan. Ses, ayaklarını masaya dikmiş genç bir çocuğun kulaklıklarından yayılıyordu etrafa. Myron masaya yaklaştı. Siyah basket ayakkabıları giymiş, beyzbol kasktini yüzünün üzerine düşürmüştü. Siesta yapan bir Meksikalıya benziyordu. Dizinin üzerinde bir kitap vardı. Philip Roth'un "Operation Shylock" u.

"Güzel kitaptır," dedi Myron.

Çocuk kafasını kaldırıp bakmadı bile.

"Güzel kitap," diye tekrarladı Myron bu sefer neredeyse bağırarak.

Çocuk birden yerinden fırlayıp kulaklıkları kulağından hızla çekip aldı. Soluk bir yüzü, kızıl saçları vardı. Kasketini çıkardığında "222 nolu sınıf" dizisindeki Bernie gibi saçlarının karman çorman kıvır kıvır olduğunu farketti Myron.

"Ne?"

"Güzel kitaptır dedim."

"Okudunuz mu?"

Myron evet anlamında başını salladı. "Hem de soluksuz, bir çırpıda..."

Genç çocuk ayağa kalktı. Sırık gibi uzun boyluydu.

"Basket oynar mısın?" diye sordu Myron.

"Evvet," dedi çocuk. "Ama daha yeni ikinci sınıfa geçtim. Çok fazla oynama fırsatım olmadı."

"Benim adım Myron Bolitar."

Çocuk boş boş suratına baktı Myron'ın.

"Duke takımında oynadım."

Çocuk boş boş bakmaya devam ediyordu.

"Lütfen ısrar etme, fotoğraf imzalamıyorum."

"Bu ne zamandı?" diye sordu çocuk.

"On yıl önce mezun oldum okuldan."

"Ahha," dedi çocuk bu cevap her şeyi açıklıyormuş havasında. Myron hızla bir hesap yaptı kafasında. Myron milli takımda oynadığı sıralarda çocuk yedi sekiz yaşlarında olmalıydı. Birden kendini çok yaşlı hissetti.

"Potaların şimdikinden çok farklı olduğu zamanlarda."

"Ne?"

"Neyse, önemli değil. Sana birkaç soru sormak istiyorum."

Çocuk omuzunu silkti. "Buyrun sorun."

"Hangi sıklıkta çalışıyorsun burada?"

"Yazın haftada beş gün. Saat dokuzdan beşe kadar."

"Hep bu kadar sakin midir buraları böyle?"

"Yılın bu zamanları evet. Hiç öğrenci olmadığı için gelen giden posta da olmaz pek."

"Gelen postaları ayırıyor musun?"

"Ayırmak?"

"Kampüse ait postalardan bahsediyorum."

"Ah evet. Ama kampüse ait olan postalar şu ön kapının yanında durur."

"Kampüse ait tek posta kutusu bu mu?"

"Evet."

"Son zamanlardaki posta durumu nasıl?"

"Neredeyse hiç yok diyebilirim. Günde üç, bilemedin dört zarf filan geliyor."

"Christian Steele'i tanıyor musun?"

"Şahsen değil ama ondan bahsedildiğini duydum. Gerçi kim duymadı ki."

"Birkaç gün önce kendisine büyük, kalınca bir zarf gönderilmiş. Üzerinde nereden gönderildiğine dair bir işaret, bir pul yokmuş. Yani kampüs içinden gönderilmiş."

"Evet hatırlıyorum. Neden soruyorsunuz?"

"Kimin posta kutusuna koyduğunu gördün mü?" diye sordu Myron.

"Hayır" dedi çocuk. "tek hatırladığım o gün gelen sadece o iki zarftı."

Myron boynunu uzattı. "İki zarf mı dedin?"

"Aynen öyle. O iki büyük zarf. Üzerindeki adres dışında hemen hemen tıpkısının aynısıydılar."

"Diğerinin üzerinde yazan adresi hatırlıyor musun peki?"

"Tabii ki," dedi çocuk. "Harrison Gordon. Öğrenci İşleri Dairesi başkanıdır."

BÖLÜM 19

Nancy Serat valizini yere bıraktı ve telesekreterini dinlemeye başladı. Mezun olduğu Reston Üniversitesi'ne öğretim görevlisi olarak başlamadan önce son bir tatil olsun diye hafta sonunu Cancun'da geçirmişti.

İlk mesaj annesindendi.

"Tatildesin biliyorum. O yüzden seni rahatsız etmek istemezdim hayatım. Ama, Kathy Culver'ın babasının dün öldüğünü bilmek istersin diye düşündüm. Bir soyguncu tarafından bıçaklanmış. Ne korkunç değil mi? Neyse. Bil istedim. Döndüğünde ara bizi. Babanla birlikte yaşgününde her beraber dışarıda bir yemek yiyelim dedik."

Nancy zar zor en yakınındaki sandalyeye oturdu. Daha sonra bırakılan iki mesajı da yarım yamalak duymuştu zaten. Biri, cuma diş temizliği için randevusunu hatırlatan diş doktorunun sekreterinden, diğeriyse bir parti verecek olan bir arkadaşındandı.

Adam Culver ölmüştü demek. Buna inanamıyordu. Annesi bir soyguncudan bahsetmişti. Merak ediyordu Nancy. Bir tesadüf müydü, yoksa adamın yaptığı ziyaretle bir ilgisi var

mıydı?

Günleri hesapladı kafasından.

Kathy'nin babası onu tam öldüğü gün ziyaret etmişti.

Telesekreterden gelen sesle birden kendine geldi.

"Selam Nancy. Ben Jessica Culver. Kathy'nin kızkardeşiyim. Döndüğünde beni ara lütfen. Seninle en kısa zamanda konuşmam lazım. Şimdilik annemlerde kalıyorum. Buranın numarası 555-1477. çok önemli. Teşekkür ederim."

Nancy buz kesilmişti. Geri kalan mesajları da dinledikten sonra bir süre öylece oturup seçenekleri gözden geçirdi. Kathy ölmüştü–ya da herkes öyle biliyordu. Ve şimdi de babası. Nancy'yle konuştuktan saatler sonra babası ölmüştü.

Bütün bunların anlamı ne olabilirdi?

Bir süre öylece kalakaldı. Duyabildiği tek ses kısa nefes alıp verişleriydi. Sonra telefonu eline aldı ve Jessica'nın bıraktığı telefonu tuşlamaya başladı.

Öğrenci İşleri Başkanı'nın odası kilitli olduğu için Myron doğrudan evine gitmeye karar verdi. Sedir ağacı rengi kiremitleriyle eski Victoria tarzında inşa edilmiş bu ev kampüsün batı ucunda bulunuyordu. Zili çaldı. Oldukça çekici bir bayan açtı kapıyı. Gülümseyerek sordu.

"Buyrun? Kime gelmiştiniz?"

Kadının üzerinde krem rengi bir elbise vardı. Pek genç sayılmazdı ama Myron kadının zarafetinden ve çekiciliğinden oldukça etkilenmişti. Hani eski zamanlarda olsa böyle bir kadının karşısında kesin saygıyla yerlere kadar eğilirdi.

"İyi günler," dedi Myron. Bay Gordon'ı arıyordum. Adım Myron Bolitar ve–"

"Basketbolcu Myron Bolitar," diye sözünü kesti kadın. "Tabii ya. Anında tanımam gerekirdi sizi."

Bu zerafete, çekiciliğe bir de basketbola olan ilgisi eklenmişti.

"Bir sürü maçınızı seyrettim. Sizi hep takdir etmişimdir."

"Teşekkür ederim–"

"Sakatlandığınızda–" dedi ve durdu kadın. Audrey Hepburn boynunun üzerinde taşıdığı güzel başını salladı. "Çok ağladım. Sanki sakatlanan benden bir parçaymış gibi."

Zerafet, çekicilik, basket merakı ve de şimdi hassas bir kalp. Upuzun bacaklar, yuvarlak hatlı bir vücut. Mükemmel bir karışımdı bu kadın.

"Çok iyisiniz, sağolun."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Myron."

O nefret ettiği adından bile hoşlanmıştı bu kadının ağzından çıktığında. "Ve siz de Bay Gordon'ın eşi olmalısınız. "

Kadın cilveli cilveli gülümsedi. "Evet. Ben Madeleine Gordon'ım. Ve de eşim şu anda evde değil."

"Peki gelmek üzere midir sizce?"

Sanki kendisine yaramaz bir soru sorulmuş gibi kıkırdadı. Sonra da yüzü kızararak Myron'a baktı. "Hayır," dedi yavaşça. "Daha uzun süre eve gelmez."

Uzun süre kısmını üzerine basa basa söylemişti.

"Peki o zaman sizi rahatsız etmeyeyim."

"Yo hayır. Rahatsız etmiyorsunuz."

"Başka zaman gelirim," dedi Myron.

Madeleine (İsim Myron'ın hoşuna gitmişti) başını salladı.

"Peki siz bilirsiniz. Bekleyeceğim."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum Myron," diye karşılık verdi kadın melodik bir sesle. "Hoşça kal Myron."

Kadın kapıyı tereddütle ağır ağır kapattı. Bir saniye bek-

ledi Myron. Derin bir nefes aldı, gerisin geri arabasına yöneldi. Vay canına be!

Saatine baktı. Şerif Jake'le randevu saati yaklaşıyordu.

Jake Courter Mayberry RFD dizisindeki gibi tek başına oturuyordu odasında. Tek farkla. Jake zenciydi. Oysaki Mayberry RFD dizisinde tek bir zenci dahi yoktu. Green Acres dizisinde de öyle. Ne bir yahudi, ne bir Güney Amerika kökenli, ne uzakdoğulu ne de herhangi değişik kökenden biri. Halbuki Green Acres dizisindeki Sam Drucker'ın bakkal dükkanından alışveriş yapan yunanlı biri ya da emrinde çalışan Abdul adında bir çocuk olsa fena mı olurdu?

Myron, Jake'in ellili yaşların ortalarında olduğunu tahmin etmişti. Üzerindekilerin hepsi aynı renkti. ceketini çıkartmış, kravatını gevşetip sanki başkasına aitmiş de bir fazlalıktan kurtulmuş gibi kenara fırlatmıştı. Masası sürüyle zarfla kaplıydı. Bir de bir sandviçle bir elmadan arta kalan çöplerle.

Jake, Myron'ı zoraki bir şekilde selamladıktan sonra toz bezinden farksız bir mendille burnunu sildi.

"Bir telefon geldi," dedi başlangıç cümlesi olarak."Size yardım etmem istendi."

"Minnettar olurum," dedi Myron.

Jake arkasına yaslanıp ayaklarını masanın üzerine dikti. "Oğluma karşı oynamıştınız. Adı Gerard. Michigan State Üniversitesinden."

"Evet hatırlıyorum," dedi Myron. "Hem de çok iyi. Sıkı çocuktu. Tam bir savunma uzmanı."

Jake gururla başını salladı. "Evet aynen o. "Evet aynen o. Elinden bir uçanla kaçan kurtuluyordu, ama siz her zaman onun nerede olduğunu bilirdiniz."

"Gerçekten zorlu biriydi," diye ekledi Myron.

"Evet. Şimdi New York'ta polis. Dedektif olacak yakında. Çok iyi bir polis o."

"Babası gibi."

Jake gülümsedi. "Aynen."

"Lütfen ona benden selam söyleyin," dedi Myron. "Aslında tam göğüs kafesine bir dirsek atın benim için. Bana borçlu kendisi."

Jake başını arkaya atıp gülmeye başladı. "Gerard'dan bahsediyoruz tabii. İncelikten anladığı söylenemez." Yeniden burnunu sildi toz bezi mendiline. "Eminim bu kadar yolu basketbol konuşmak için gelmediniz."

"Yoo hayır."

"Lütfen benden ne istediğinizi anlatır mısınız Myron?"

"Kathy Culver'la ilgili," dedi. "Oldukça gizli kapaklı biçimde araştırmaya çalıştığım bir olay."

"Gizli kapaklı ha?" diye tekrar etti Jake kaşını yukarı kaldırarak. "Bunun için başına iş açılabilir Myron. "Arabadayken hep kişisel gelişim kasetleri dinlerim."

Jake yine sesli bir biçimde burnunu sildi.

"Christian Steele'in menajerliğini yapıyor olmanız ve eskiden Kathy'nin ablasıyla olan ilişkiniz dışında bu olaya olan ilginiz nereden geliyor?"

"İstihbarat harika," dedi Myron.

Jake yarım kalmış sandviçinden bir ısırık alıp gülümsedi. "Erkekler iltifattan hoşlanır."

"Demin dediğiniz gibi. Christian Steele. Bir müşterim. Ve ben de müşterime yardım etmeye çalışıyorum."

Jake hiçbir şey söylemeden Myron'ı incelemeye başladı. Eski bir taktikti bu. Uzun bir süre sessiz kal ki karşındaki yeniden konuşmaya başlasın. Myron bu numaraları yemezdi.

Aradan bir dakika geçmişti ki Jake konuşmaya başladı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Christian Steele sizinle bir anlaşma yapıyor. Bir gün siz ikiniz sohbet ederken size birden şöyle diyor, "Biliyor musun Myron? Senden geçen seneden beri ortalıkta gözükmeyen ve bütün aramalara rağmen bir türlü bulunamayan manitamı bulmanı istiyorum. "Böyle mi oldu Myron?

"Christian böyle manita filan gibi laflar etmez," dedi Myron.

"Sen beni bilgilendireceksin ki, ben de seni bilgilendireyim tamam mı?"

"Gayet mantıklı," dedi Myron. "Ama yapamam. Ya da en azından şimdilik."

"Neden?"

"Bir sürü insanı incitebilirim de ondan."

Jake suratını astı. "İncitmekle kasdettiğin nedir?"

"Detayları verememem sana."

"Kahretsin."

"Sana söylüyorum Jake. Sana fazla bir şey söyleyemem."

Jake yeniden incelemeye başladı Myron'ı. "Sana bir şey söyleyeyim Bolitar. Bende kesinlikle üçkâğıt yoktur. Aynı benim oğlan da bana çekmiş. Hava basmak yoktur bizde. Eşek gibi canla başla çalışırım. Merdivenleri tırmanmak için kimsenin ve hiçbirşeyin yardımına ihtiyaç duymam. Yaşım elli üç ve sanırım merdivenin son basamaklarına ulaştım artık. sana çok demode gelebilir ama adalete inanırım sonuna kadar. Hep adaletin üstün gelmesini isterim. Tam on sekiz aydır Kathy Culver'ın ortadan kaybolmasıyla yattım kalktım. Artık kızın nasıl biri olduğunu neler yaptığını her şeyini ıncığını cıncığını ezberledim. Ama o gece neler olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

"Sence ne olmuş olabilir peki?" diye sordu Myron.

Jake eline bir kalem alıp masaya vurdu.

"Tahmin et bakalım."

Myron başını salladı.

"Kendisi isteyerek kaçmış."

Myron şaşırmıştı. "Sana bunu söyleten nedir?"

Jake belli belirsiz gülümsedi. "Bunu bulmak sana kalmış."

"P.T. bana yardımcı olabileceğini söylemişti."

Jake omuzunu silkti ve sandviçinden bir lokma daha kopardı. "Kathy'nin kızkardeşi ne alemde? Aranızın çok iyi olduğunu sanıyorum."

"Artık arkadaşız."

Jake alçak tondan bir ıslık çaldı. "Onu televizyonda gördüm," dedi. "Öyle bir kadınla arkadaş kalmak biraz zor gibi."

"Tam doksanlı yılların adamısın Jake."

"Evet. Pekâlâ. Dediğin doğru. Ama *Cosmo* dergisine aboneliğimi yenilemeyi unutmuşum."

Bir süre birbirlerine baktılar öylece. Jake yeniden iskemlesine yerleşti ve tırnaklarını incelemeye koyuldu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi," dedi Myron. "En başından itibaren her şeyi bilmek istiyorum."

Jake kollarını göğsünde kavuşturdu. Derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş bıraktı. "Kampüs güvenlik bekçisi Kathy Culver'ın oda arkadaşı Nancy Serat'dan bir telefon almış. Kathy'yle Nancy Psi Omega kız öğrenci yurdunda kalıyorlardı. Güzel bir yurt. Kızların hepsi sarışın beyaz tenli bembeyaz inci dişli. Hepsi birbirinin aynısı sanki. Aynı tip aynı ses tonu aynı konuşma şekilleri. Gözünün önüne gelmiştir sanırım."

Myron evet anlamında başını salladı. Jake bunları herhangi bir dosyadan ya da kâğıttan okumuyordu. Hepsini ezberlemişti

artık.

"Nancy Serat güvenlik görevlisine Kathy Culver'ın üç günden beri yurda gelmediğini söylemiş."

"Peki neden bu kadar zaman beklemiş güvenlik görevlisini aramak için?"

"Zaten Kathy yurda pek gelmezmiş de ondan. Çoğu zaman senin çocuğun odasında kalıyormuş. Hani şu manita filan gibi laflar etmeyen kibar çocuğun odasında." Hafifçe gülümsedi. "Neyse işte... Nancy'nin düşündüğü gibi çıkmayınca, yani senin çocukta kalmadığını öğrendiğinde güvenliği aramış. "

"Bu tip ortadan yok olmalar sürekli tekrarlandığı için güvenlikte çalışanlar bu telefon karşısında hiç telaşa düşmemişler. Ama sonra çevreyi kontrol etmeye çıkan bekçilerden biri kızın yırtık külotunu çöp kutusunun üzerinde bulunca... gerisini zaten herkes gibi sen de biliyorsun. Hikâye kafasındaki briyantinin Elvis'in yastığına yayılması gibi çabucak yayıldı."

"Külotta kan izlerine rastlanmış diye okumuştum," dedi Myron.

"Medyanın abartması. Evet kurumuş ufak bir kan izi vardı ama büyük ihtimalle aybaşı kanamasından kalmaydı. Grubuna baktık. B negatifmiş. Kathy Culver'ınkiyle aynı. Ayrıca sperm de vardı külota. DNA ya da kan testi için yeterliydi bunlar. "

"Şüpheliniz var mı?"

"Sadece bir adet," dedi Jake. "Senin çocuk Christian Steele."

"Neden o?"

"Bilinen nedenlerden dolayı. Bir kere erkek arkadaşıydı. Kaybolduğu sırada ona gidiyormuş. Ama sperm testinin sonucunda Christian'a ait olmadığı anlaşıldı." Arkasındaki küçük buzdolabını açtı. "Bir Kola ister miydin?"

"Sağol içmeyeceğim."

Jake bir kutu kola alıp açtı. "Muhtemelen gazetelerden şunu okumşsunuzdur," dedi ve devam etti. "Kathy kız yurdundaki bir partideydi. Birkaç bardak alkol aldıktan sonra akşam saat onda Christian'la buluşmak için yurttan çıktı ve ondan sonra da bir daha kendisinden haber alınamadı. Bu kadar. Hikâye burada biter. Ama ben bu hikayeyi biraz daha dolduracağım şimdi."

Myron iyice meraklanmaya başlamıştı. Öne doğru eğildi. Jake kolasından bir yudum aldı ve kocaman elinin tersiyle ağzını sildi. "Kız yurdunda kalan öğrencilerin ifadelerine göre Kathy'nin allak bullak bir görüntüsü varmış. Yurttan çıkmadan az önce kendisine bir telefon geldiğini de öğrendik. Nancy Serat'ya telefon edenin Christian olduğunu ve onunla buluşmaya gideceğini söylemiş. Christian, Kathy'ye telefon etmediğini iddia ediyor. Ama oda arkadaşına göre Kathy'nin yüz ifadesi hiç de erkek arkadaşıyla hani şu terbiyeli çocukla konuşuyormuş gibi değilmiş.

"Kathy telefonu kapattıktan sonra Nancy'yle birlikte üst kata çıkmış. Sonra da bir daha geri dönmemek üzere yurdu terketmeden önce son bir kez kameraya poz vermiş."

Masasının çekmecesini açtı ve Myron'a bahsettiği fotoğrafı uzattı. Myron aynı fotoğrafı medayda daha önceden bir çok kez görmüştü. Aynı yurtta kalan on iki arkadaş. Kathy soldan ikinci olanıydı. Mavi bir kazak ve etek giymişti. Boynunda inci bir kolye vardı. Gayet asil ve hafif züppe bir tarzda. Yurttaki arkadaşlarına soracak olursan fotoğraf çekilir çekilmez evden tek başına çıkmış ve bir daha dönmemişti.

"Tamam," dedi Jake. "Partiyi terkettikten sonra sadece bir kişi tarafından görülüyor."

"Kim o?" diye sordu Myron.

"Antrenörlerden biri. Tony Gardola diye bir adam. Bana biraz garip gelse de güya Kathy'yi saat onu çeyrek geçe soyunma odalarına girerken görmüş. O saatte soyunma odalarının bomboş olaması lazım tabii ama antrenör oraya unuttuğu bir şeyi almak için gitmiş. Antrenör Kathy'ye soyunma odasında ne yaptığını sorunca o da Christian'la buluşacağını söylemiş. Hatta Tony zamane gençleri işte... soyunma odasında ne fantezi ama diye geçirmiş içinden. Tony gerisinin kendisini ilgilendirmediğini düşünüp başka da soru sormamış.

"Nereye gittiğiyle ilgili tek sağlam verimiz bu. Bir de kampüsün batı ucunda da görüldüğü söyleniyor. Biri karanlıkta mavi kazak ve etek giymiş sarışın bir kız görmüş. Ama karanlık olduğu için emin olamıyor. Onu gören kişi aceleyle yürüdüğünü söylemiş. Koşmuyormuş ama adımları sıkı ve hızlıymış."

"Kampüsün batı yakasında dedin. Neresi tam olarak?" diye sordu Myron.

Jake bir dosya açıp içinden bir harita çıkarttı. Bir yandan da sanki bir ipucu yakalamak istermişcesine Myron'ın yüzünü dikkatle incelemeye devam ediyordu. Haritayı masaya yayıp parmağıyla işaret etti. "Burası." Dedi. "Miliken binasının önünde."

"Miliken Binası ne?" diye sordu Myron.

"Matematik derslerinin verildiği bina. Dokuzdan itibaren kapıları kilitlenirmiş. Ama görgü tanığı batıya doğru yürüdüğünü söyledi."

Myron gözleriyle batıyı takip etti. Haritada "ÖĞRETİM PERSONELİ KONUTLARI" yazıyordu. Myron bölgenin neresi olduğunu anlamıştı. Öğrenci İşleri Başkanı Bay Gordon'ın oturduğu yer.

"Ne oldu?" diye sordu Jake.

"Bir şey yok,"

"Kahretsin Bolitar. Bir şey gördün ve söylemiyorsun."

"Bir şey yok dedim."

Jake kaşlarını çattı. "Tamam o zaman. Madem öyle defol git buradan. Sana anlatacağım daha çok şey vardı ama anlatmayacağım."

İşte tam Myron'ın tahmin ettiği gibi. Bildiği önemli şeyler vardı Jake'in. Myron bunu kendi avantajına kullanmalıydı.

"Bana öyle geldi ki," dedi Myron yavaşça, "Kathy Öğrenci İşleri Başkanı'nın evinin bulunduğu yöne doğru gidiyordu."

"Yani?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Bir ara onun için çalışmış," dedi Jake.

Myron başıyla onayladı.

"Bağlantı ne olabilir peki?"

"Ah aralarında bir şey olduğunu filan düşündüğüm yok," dedi Myron. "Ama gidip kendisiyle bir görüşme yapabilirsin. Olayın bu kadar içine girmişken hazır..."

"Yani demek istediğin..."

"Ben bir şey demek istemiyorum. Sadece bir gözlemde bulunuyorum."

Jake yine dikkatlice baktı Myron'a. Myron rahat tavırlarla bu bakışa karşılık verdi. Jake Courter'ın ziyareti başkanı rahatsız etmezdi. "Evet. Şimdi şu bana söyleyeceklerine gelelim."

Jake bir an tereddüt etti. Kathy Culver'a büyükannesinden miras kalmış." dedi.

"Yirmi beş bin dolar," diye ekledi Myron. "Üç çocuğa da aynı miktar."

Jake kalktı, pantalonunu çekiştirdi. "Neden Kathy'nin

kaçtığını düşünüyorum biliyor musun?"

Myron neden diye sorar gibi başını salladı.

"Kathy Culver ortadan kaybolduğu gün bankaya gitmiş," diye devam etti. "Mirasın kendisine ait olan kısmını çekmiş. Hem de son kuruşuna kadar."

BÖLÜM 20

Myron, New York'a dönüş yoluna geçti. Radyoyu açtı. Bir Wham klasiği, "Careless Whisper" çalıyordu. George Michael suçlu ayakların ritm tutturamayacağını öne sürerek bir daha dans edemeyeceği gerçeğini üzülerek itiraf ediyordu. Ne kadar da anlamlı diye düşündü Myron. Ne kadar da anlamlı...

Telefonu alıp Esperanza'yı aradı.

"Bir şey var mı?" diye sordu.

"Ofise mi geliyorsun?"

"Evet. Yoldayım."

"Yerinde olsam biraz hızlanırdım."

"Neden?"

"Seni bekleyen sürpriz bir müşteri var burada."

"Kim?"

"Chaz Landreaaux."

"Washington'da saklanıyor olmalıydı."

"Demek sandığın gibi değilmiş. Burada ve berbat görünüyor."

"Hiçbir yere kımıldamadan beklemesini söyle. Geliyo-

rum."

"İşte böyle," dedi Chaz. "Kontratımızı iptal etmek istiyorum."

Odada bebeğin haberini bekleyen babalar gibi oradan oraya yürüyordu ve gerçekten de berbat durumdaydı. O kendinden fazlasıyla emin sırıtışından eser kalmamıştı. O kasıla kasıla yürüyen çocuk gitmiş, pısırık, kamburu çıkmış bir çocuk gelmişti yerine. Sürekli dudaklarını ısırıyor, gözlerini kırpıştırıyor, ellerini açıp kapatıyordu.

"İstersen ta başından anlat bakalım," diye bir atılım yaptı Myron.

"Başı sonu yok," diye sözünü kesti Chaz Myron'ın. "Sadece ben öyle istiyorum. Benimle kavga edecek değilsin herhâlde."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Fikrimi değiştirdim. Hepsi bu. Roy O'Connor ve TruPro'yla devam etmek istiyorum. Çok başarılılar. Sen iyi bir insansın Myron, ama onların sahip olduğu bağlantılar sende yok."

"Tabii tabii."

Sessizlik. Chaz odada volta atmaya devam ediyordu.

"Şu kontratı verecek misin artık?"

"Fikrini değiştirmen için ne yaptılar Chaz?"

"Ya sen neden bahsediyorsun hiç anlamıyorum. Daha kaç kere söyleyeceğim? İstemeyen benim tamam mı? Sadece ben. "Chaz iyice gerilmişti ve ayakta sallanmaya başlamıştı. "TruPro'yla çalışacağım bundan sonra."

"O kadar kolay değil," dedi Myron.

"Ne yani bunun için kavga mı edeceğiz?" diye sordu yine Chaz.

"Sadece bununla kalmayacaklar Chaz. Çok zor durumdasın. Bırak sana yardım edeyim."

Chaz durdu. "Bana yardım mı edeceksin? Bana yardım etmek istiyorsan kontratımı geri ver. Bir de beni düşünüyormuş numaraları yapma bana. Sen sadece kendi paranı düşünüyorsun."

"Ağzından çıkana inanıyor musun gerçekten?" diye sordu Myron.

Chaz başını salladı. "Anlamak istemiyorsun değil mi? Seni istemiyorum. TruPro'yu istiyorum."

"Tamam anladım ama demin söylediğim gibi o kadar kolay değil. Bu adamlar seni kıskıvrak yakalamış. İstediklerini yaparsan seni rahat bırakacaklarını sanıyorsan yanılıyorsun. İstekleri bitmeyecek ve de her seferinde seni daha da fazla sıkıştıracaklar. Kesinlikle durmayacaklar Chaz."

"Adamım bir bok bildiğin yok senin, ve de ayrıca sana herhangi bir açıklama yapmak zorunda değilim."

Masaya yaklaştı ama gözleri boşlukta bir yerlere bakıyordu. "Şu Allahın cezası kontratı istiyorum. Hemen şimdi."

Myron telefonla Esperanza'yı aradı ve derhâl kontratın orijinalinin gönderilmesini istedi. Telefonu kapattıktan sonra Chaz'a dönüp "Birkaç dakika sonra burada," dedi.

Chaz hiçbir şey söylemedi.

"Nasıl bir belaya karıştığının farkında değilsin," diye devam etti Myron.

"Cehenneme kadar yolun var. Ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum."

"Bırak yardımcı olayım Chaz."

"Ne yapabilirsin ki?" dedi Chaz homurdanarak.

"Onları durdurabilirim."

"Ya tabii ne demezsin. Şimdiye kadar yaptıklarından bel-

li."

"Ne yapmışım ki?"

Chaz başını sallamakla yetindi sadece.

Esperanza içeri girdi ve kontratı Myron'a uzattı. Myron'da alıp Chaz'a. Chaz kontratı kaptığı gibi hızla kapıya yöneldi.

"Özür dilerim Myron. Ama ben bir profesyonelim ve de iş iştir."

"Onları alt edemezsin Chaz. Tek başına gücün yetmez buna. Seni çiğ çiğ yerler."

"Benim için endişelenme. Ben başımın çaresine bakarım."

"Hiç sanmam."

"Sen benim işime karışma yeter. Artık seninle hiçbir bağlantım kalmadı."

Chaz son bir kez hoş çakal demek için bile arkasına bakmadı. Çıkar çıkmaz toplantı odasıyla Myron'ın odası arasındaki kapı açıldı ve içeri Win girdi. "Gayet ilginç bir sohbetti."

Myron başını salladı. Aklından binbir düşünce geçiyordu.

"Bir müşteri kaybettik," dedi Win. "Ne kötü."

"Kötü deyip geçiştirilecek kadar basit bir şey değil Win."

"İşte burada yanılıyorsun," diye karşılık verdi Win kendinden gayet emin bir şekilde. "Gayet de basit. Başka bir acente için seni sattı. Gayet açık ve de seçik demedi mi artık seninle bir bağlantım kalmadı diye."

"Chaz'a baskı yapıyorlar."

"Ve sen de ona yardım teklif ettin ama o kabul etmedi."

"Korkuyor."

"O kocaman bir adam artık. Çocuk değil. Kendi kendine karar verebilecek yaşta. Benim işime karışma dedi ve kararını vermiş oldu."

Myron başını kaldırıp Win'e baktı. "Ona ne yapacaklarını

biliyorsun."

"Herkes istediğini yapmakta özgür Myron. Landreaux okul yıllarında para kazanmayı kafasına koymuştu. Hâlâ da değişen bir şey yok."

"Onu takip edecek misin?"

"Anlamadım."

"Chaz'ı takip edecek misin? Kontratı kimlere verecek merak ediyorum."

"Pireyi deve yapıyorsun Myron. Bırak ne yaparsa yapsın."

"Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

Win başını salladı. "Evet sanırım biliyorum." Bir an düşündü. "İşimizin gereği olduğu için istediğini yapacağım. Sadece işimiz için. Biraz daha gelir sağlamak için. Eğer Landreaux'yu yeniden buraya çekebilirsek bundan baya bir kâr ederiz. Süper kahramanı oynamak sana çok eğlenceli geliyor olabilir ama benim hiç kahraman olmak gibi bir hevesim yok. İşim gücüm parayla. Sadece para için yapacağım yaparsam."

Myron başını salladı. "Ben aksini iddia etmedim zaten."

"Tamam o zaman. Bunu bildiğin sürece benim için hava hoş. Bir şey daha var... Şunu almanı istiyorum."

Win, Myron'a bir Smith & Wesson ve bir omuz kılıfı uzattı. Myron kılıfı omuzuna taktı. Silah taşımak inanılmaz derecede rahatsız edici bir şeydi ama öte yandan da ağırlığıyla insana güvende olduğunu hissettiriyordu. Hatta bazen insan vurdumduymazlaşıyor, kendini dünyanın hakimi bile sanabiliyordu. "Çok ama çok dikkat et," dedi Win. "Ortalık dedikodu kaynıyor."

"Nasıl yani?"

"Kellene fiat biçmişler," dedi Win. Sanki bir kokteylde şakalaşıyorlarmış gibi rahattılar. "Seni ortadan kaldıracak kişiye otuz bin dolar vereceklermiş."

Myron suratını buruşturdu. "Otuz bin mi? benim değerim bu muymuş yani. En az atmış yetmiş bin olmalıydı."

"Ekonomik kriz dostum. Zor günler yaşıyoruz."

"Evet. Sanırım sebebi bu."

Myron tabancayı açıp kurşunları kontrol etti. Tam tahmin ettiği gibi. Win tabancayı domdom kurşunlarıyla doldurmuştu. Yani baş tarafı haç biçimi çentilmiş kurşunlarla. Delik uçlu Winchester gümüş kurşun kullanmak yeterli olmaz mıydı aslında? Win çarptığı yerde daha fazla yara açsın diye kurşunların üzerinde oynamıştı. "Bunlar yasalara aykırı."

Win bir elini kalbinin üstüne koydu.

"Yaaa öyle mi? çok korkunç..."

"Ve de gereksiz."

"Eğer sen öyle diyorsan."

"Evet ben öyle diyorum."

"Ama çok etkililer."

"Bu kurşunları istemiyorum," dedi Myron.

Win, Myron'a ucu kesilmemiş kurşunları uzattı. "Tamam, senin istediğin olsun süt çocuğu."

BÖLÜM 21

Jessica telesekreterdeki mesajı dinledi.

"Merhaba Jessica. Ben Nancy Serat. Babanın ölümüne çok üzüldüm. Çok iyi bir adamdı. Hâlâ inanamıyorum. Öldüğü günün sabahı yurda gelmişti. Çok tuhaf. O gün hep eskilerden bahsedip durdu. Kathy'ye hediye ettiği sarı kazaktan sözetti. Ne şeker değil mi? Daha fazla yardımcı olmak isterdim gerçekten. İnanamıyorum! İnanamıyorum! Abuk sabuk konuştuğum için kusura bakma. Gergin olduğumda hep böyle olurum. Neyse. Saat akşam ona kadar dışarıda olacağım. Daha sonra gelebilir ya da beni arayabilirsin. Görüşürüz. Hoşça kal."

Jessica mesajı geri sarıp yeniden dinledi. Sonra bir kez daha. Tam üç kez. Öldüğü gün Nancy Serat'yla görüşmüştü babası.

Bu bir rastlantı olabilir miydi?

Olamaz diye düşündü.

* * *

Myron annesini aradı. "Birkaç gün eve gelmeyeceğim."

"Ne?"

"Win'de kalacağım."

"Şehirde mi yani?"

"Evet."

"New York'ta yani."

"Hayır anne. Kuveyt'te."

"Annenle böyle alaycı konuşamazsın. Ben senin arkadaşın değilim. Neden şehirde kalacaksın?"

Hımmm. Ona doğruyu söylemeli miydi acaba? *Çünkü serserinin teki başıma ödül koymuş ve seninle babamın tehlikede olmasını istemiyorum.* Yooo hayır. Kesinlikle çok endişelenirdi. "Birkaç gece geç saatlere kadar çalışmam lazım."

"Emin misin?"

"Evet."

"Dikkatli ol Myron. Gece geç saatlerde tek başına dolaşma sokaklarda."

Esperanza kapıyı açtı. "Acilen arıyorlar seni. Üçüncü hatta bağladım." Dedi bağıra bağıra... Özellikle annesi diğer hattan duysun diye.

"Anne kapatmam lazım. Acil bir arama gelmiş."

"Ara bizi."

"Tamam. Arayacağım." Telefonu kapatıp Esperanza'ya baktı.

"Teşekkürler."

"Önemli değil."

"Hakikaten birini mi bağladın?"

Başını salladı Esperanza. "Yine Timmy Simpson arıyor. Ben yardımcı olmak istedim ama özellikle seninle görüşmek istedi."

Timmy Simpson, Red Sox'un defansında oynayan çaylağın tekiydi. Tam bir karın ağrısı.

"Merhaba Timmy."

"Selam Myron. İki saattir burada telefonunu bekliyorum."

"Dışarıdaydım. Problem nedir?"

"Seni Toronto'dan arıyorum tamam mı? Hilton'dayım ve sıcak su kesik."

Myron biraz bekledikten sonra: "Yanlış duymadım Timmy değil mi? Sen bana sıcak..."

"Kahretsin ya... İnanılmaz değil mi?" diye bağırdı Timmy. "Duşa girdim beş dakika bekledim su ısınmadı... On dakika daha bekledim yine ısınmadı. Buz gibiydi Myron. Bildiğin buz. Sonra aşağıyı aradım. Beş para etmez bir müdür bozuntusu bana borularda bir problem olduğunu söyledi. Ya düşünebiliyor musun? Sanki otobanda bir kamyoncu otelinde kalıyorum ya. Ne zaman düzelecek dedim, hayatını anlattı bana. Sadece kısaca bilmiyorum demek için. Buna inanabiliyor musun?"

Hayır dedi kendi kendine Myron. "Timmy, gerçekten neden aradın beni?"

"Hey Myron! Ben bir profesyonelim tamam mı? Ve şu anda bu fare deliğinde sıcak su filan olmadan öylece kalakaldım. Yani demek istediğim bu kontratımda yok muydu yani?"

"Ne? Sıcak suyla ilgili madde mi?"

"Ya bırak Allah aşkına. Ne demek istediğimi gayet iyi anladın. Duş almam lazım tamam mı? *Sıcak* bir duş almam lazım. Gerçekten çok şey mi istiyorum ben? Ben ne yapacağım şimdi?"

O koca kafanı kolzete sokup sifonu çek diyesi geldi Myron'ın. Bir yandan da şakaklarını ovuyordu. "Ne yapabilirim bir bakacağım Timmy."

"Otel Müdürü'yle konuş Myron. Ne kadar önemli oldu-

ğunu anlatmaya çalış."

"Bana kalırsa," dedi Myron, "Şu Doğu Avrupa'dan göçen öksüzlerin verdiği rahatsızlık bunun yanında resmen devede kulak gibi. Eğer az sonra sıcak su gelmezse başka bir otele geçersin. Faturayı Red Sox'a yollarız."

"İyi fikir. Teşekkürler Myron," dedi Chaz ve telefonu kapattı.

Myron öylece kalakalmıştı. Hâlâ inanamıyordu. Arkasına dayandı ve önünde yığılıp kalmış üç sorunu nasıl halledebileceğini düşündü. Chaz Landreaux'nun ani gidişi, Kathy Culver meselesi ve Toronto Hilton'daki sıcak su problemi. En sonuncuyu pas geçmeye karar verdi.

1. problem: Chaz Landreaux'nun Frank Ache'le başı beladaydı. Bu heriften kurtulmanın sadece tek bir yolu vardı. Büyük birader Herman.

Myron telefonu aldı ve numarayı çevirdi. Hâlâ ezberindeydi numarası. İlk çalıştan hemen sonra açıldı telefon. "Clancy's barı?"

"Ben Myron Bolitar. Herman'la görüşmek istiyorum."

"Bekleyin lütfen. "Beş dakika bekledikten sonra aynı ses yanıt verdi. "Yarın saat ikide sizi bekliyorlar."

Telefon aniden kapanmıştı. Myron'ın cevabını beklemeye gerek duymamıştı karşıdaki kişi. Herman Ache'in size randevu verdiği saatte işinizin olmaması gerekiyordu zaten.

2. problem: Kathy Culver. *Nips* dergisi kampüste bir yerlerden ve sadece Christian Steel'e değil aynı zamanda Başkan Harrison Gordon'a da gönderilmişti. Neden? Myron Kathy'nin başkan için çalıştığını öğrenmişti. Dosyalama işleri dışında karıştırdıkları başka haltlar da var mıydı acaba? Belki aralarında bir ilişki vardı. Ya güzeller güzeli karısına ne demeli? Başkan için seksi iç çamaşırları giyiyor muydu acaba?

Myron saçma sapan düşüncelere kapıldığının farkına vardı bir an. Esas konudan uzaklaşmıştı.

Bütün bunların çıkış noktası *Nips*'teki ilandı aslında. Gary Grady ilanla alâkası olmadığını söylemişti. Belki doğru belki yanlış. Myron emin olamıyordu. Ama ne olursa olsun resim Fred Nickler yoluyla gönderilmişti. Bunlar hep onun başının altından çıkmıştı.

Myron telefon numarasını bulup çevirdi.

"HDP. Buyrun?"

"Fred Nickler'le görüşmek istiyorum."

"Adınız nedir?"

"Myron Bolitar."

"Hatta kalın lütfen."

Aradan bir dakika kadar geçtikten sonra Fred Nickler'in sesi duyuldu. "Alo? Buyrun?"

"Bay Nickler, ben Myron Bolitar."

"Evet Myron, senin için ne yapabilirim?"

"Oraya gelip size şu ilanla ilgili birkaç soru daha sormak istiyorum."

"Üzgünüm ama şu aralar oldukça yoğunum. Beni yarın arar mısın? Belki bir toplantı ayarlayabiliriz."

Sessizlik.

"Myron? Orada mısın?"

"Fotoğrafı kimin çektiğini biliyor musunuz Bay Nickler?"

"Tabii ki hayır."

"Arkadaşınız Jerry'nin bundan hiç haberi yokmuş."

"Yapma Myron. Sen görmüş geçirmiş adamsın. Ne demesini bekliyordun ki?"

"Bu ilana o fotoğrafın konmasıyla ilgisi olmadığını söylüyor."

"Bu imkânsız diyebilirim. İlanı veren oydu. Dolayısıyla da fotoğrafı ilana koyan da odur."

"O zaman sizde fotoğrafın bir kopyası da vardır değil mi?"

Sessizlik. "Buralarda bir dosyada olmalı."

"Bir bakıp çıkartın o zaman. Gelip almak istiyorum."

"Dinle Myron. Kabalaşmak istemem ama şu anda gerçekten çok ama çok meşgulüm. Daha önce gördüğün fotoğraftan değişik bir şey görmeyeceksin ki."

"Kathy'nin resmi sadece *Nips*'te vardı," dedi Myron.

"Anlamadım."

"Fotoğraf. Başka hiçbir derginde yoktu. Sadece *Nips*'te vardı."

"Yani?" Birden sesi titremeye başlamıştı Nickler'in.

"Aynı ilandan altı derginin tümünde vardı. Aynı ilanlarla birlikte ve aynı sayfada. Sadece *Nips*'te ki değişikti. Biri o fotoğrafı değiştirmiş. Biri sadece bir dergi için o fotoğrafı koymuş. Diğerlerindeki fotoğrafların hepsi aynı. Neden sence?"

Fred Nickler hafifçe öksürdü. "Gerçekten de hiçbir fikrim yok Myron. Sadece sana şunu söyleyebilirim: kontrol edip sana geri döneceğim. Şimdi sürüyle telefon görüşmesi yapmam lazım. Kapatıyorum. Hoşça kal."

Telefon kapanmıştı. Myron arkasına dayandı. Fred Nickler panik yapmaya başlamıştı.

Fred Nickler elleri tireyerek bir numara çevirdi. Üç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Polis merkezi."

Fred hafifçe öksürdü. "Paul Duncan lütfen."

BÖLÜM 22

Saat akşamın dokuzu olmuştu.

Myron, Jessica'yı aradı. Ona Öğrenci İşleri Başkanı'yla ilgili olanları anlattı.

"Sence gerçekten de Kathy'nin o adamla bir ilişkisi mi vardı?" diye sordu Jessica.

"Bilmiyorum. Ama karısını gördükten sonra bundan pek emin olamıyorum."

"Güzel mi?"

"Hem de çok," dedi Myron. "Üstüne üstlük basketbolla da yakından ilgili. Sakatlandığımda ağlamış, düşünebiliyor musun?"

"İdeal kadının yani."

"Bunu senin tarafından bir kıskançlık olarak algılayabilir miyim?"

"Rüyanda görürsün." dedi Jessica.

"Neyse. Şimdi burada sorulacak bir soru var. Bu dergi neden Bay Gordon'a da gönderilmiş?"

"En ufak bir fikrim yok. Ama ben de bugün değişik bir şeyler buldum. Babamın öldüğü gün Kathy'nin oda arkadaşı olan Nancy Serat ile görüşmeye gitmiş."

"Neden?"

"Henüz bilmiyorum. Nancy telesekretere not bırakmış. Bir saat sonra buluşacağız."

"İyi. Yeni bir şeyler duyarsan beni ara."

"Sen nerede olacaksın?"

"Geceleri Chippendale's de çalışıyorum," dedi Myron "Sahne adım Zorro."

"Aslında Tiny olması gerekmez mi?"

"Hadi canım sen de."

Hatta rahatsız edici bir sessizlik oldu. "Bu akşam bize gel istersen." Diyerek sessizliği bozdu Jessica ses tonunu kontrol etmeye çalışarak.

Myron'ın kalbi hızlı atmaya başlamıştı. "Geç kalırım ama."

"Farketmez. Bugünlerde çok geç yatıyorum zaten. Yatak odamın camına vurman yeterli Zorro."

Jessica telefonu kapattı. Myron beş dakika kadar arkasına dayanıp sadece ve sadece Jessica'yı düşündü. Basketbol hayatının noktalamasından bir ay önce çıkmaya başlamışlardı. Jessica hiç yanından ayrılmamıştı. Myron'a bakmıştı. Onu sevmişti. Myron bir erkek olarak kendisine acımasını istemediği için onu itmiş ama buna rağmen Jessica onun yanından ayrılmamıştı.

Esperanza kapıyı vurmadan içeri daldı. Myron'a bakıp aksi bir şekilde "yeter artık" diye bağırdı.

"Ne?"

"Yine aynı yüz ifadesi."

"Nasıl yani?"

"O itici iğrenç aptal aşık suratı."

"Hiç de değil."

"Bal gibi de öyle işte. Midemi bulandırıyorsun Myron."

"Teşekkürler."

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence kızkardeşini bulmaktan çok senin esas ilgilendiğin ne yapıp edip Jessica'yla yeniden beraber olmak."

"Ya tamam da bu seni niye bu kadar ilgilendiriyor?"

"Ben oradaydım hatırladın mı? O seni terkederken oradaydım."

"Kocaman adamım ben. Başımın çaresine bakabilirim herhâlde."

Esperanza başını salladı. "Bütün bunları önceden de kaç kere dinledik."

"Ne?"

"Başının çaresine bak salak herif. Sen de aynı Chaz Landreaux gibisin. İkiniz de hayal dünyasında yaşıyorsunuz. "

Esperanza'nın esmerliği Myron'a İspanyol gecelerini, altın rengi kumları, yıldızsız bir gökyüzündeki dolunayı hatırlatmıştı. Böyle ikisinin de şeytana uyduğu zamanlar olurdu ama sonunda hem Esperanza hem de Myron bu kavgaların ne anlama geldiğini anlar ve susarlardı. Esperanza, Win'den sonra Myron'ın en yakın arkadaşıydı. Myron ona olan ilgisinde ve endişelerinde samimi olduğunu biliyordu Esperanza'nın.

Konuyu değiştiriverdi Myron. "Kapıyı vurmadan dan diye içeri girişinin bir nedeni vardır herhâlde."

"Bir şey buldum."

"Nedir?"

"Siz yanından gittikten sonra Gary Grady'nin aradığı numaranın izini sürmüştüm. Bir fotoğraf stüdyosuymuş. Adı Global Globes Photos. Onuncu cadde'den çıktıktan sonra, bir tünelin yan tarafında."

"Kalitesi oldukça düşük bir bölge."

"Hem de nasıl." dedi Esperanza. "Sanırım bu fotoğraf stüdyosu özellikle porno fotoğraflar üzerine çalışıyor."

"Bir uzmanlık dalı olması iyi bir şey. " Myron saatine baktı. "Win'den bir haber var mı?"

"Henüz bir şey yok."

"Şu fotoğrafçının adresini bildiriver ona. Belki buluşup gideriz onunla."

"Bu gece dışarı çıkacak mısın?" diye sordu Esperanza.

"Evet."

Esperanza elindeki defteri sertçe kapattı. "Sana takılmamın bir sakıncası var mı?"

"Fotoğraf stüdyosuna mı geleceksin?"

"Evet."

"Senin dersin yok muydu bu akşam?" Esperanza, New York Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun olmak için akşam derslerine devam ediyordu.

"Hayır. Bütün ödevlerimi de bitirdim babacığım. Bak gerçekten bitirdim."

"Çok konuşma da hadi çıkalım."

BÖLÜM 23

Fahişeler diyarındaydılar.

Her çeşit. Beyazından siyahına,Uzak Doğulusundan Güney Amerikalısına kadar–kesinlikle Fahişe Birleşik Devletleri. Çoğu genç, hatta küçük denebilecek yaşta, üzerlerine yaşlarına göre fazla kadınca kıyafetler giymiş, yüksek topuklarının üzerinde sendeleyen sürüyle fahişe. İncecik kolları yüzlerce minicik sineğe benzeyen iğne delikleriyle dolu. Elmacık kemiklerine o kadar fazla allık sürmüşler ki, hepsi birer hortlak gibi. Gözlerinin altları mosmor ve boş boş bakıyorlar. Saçları sağlıksız, saman gibi.

Myron "Zaten ölülerle seviştiklerini bilmiyorlar mı?" diye fısıldadı.

Esperanza bir an durup düşündü. "Bunu bilmiyorum."

"Sefiller müzikalinden."

"Broadway müzikallerine param yetmiyor. Benim patron cimrinin teki."

"Cimri ama sevimli kabul et."

Myron üzerine atmışların taytlarından giymiş Ford Station arabada oturan herifle pazarlığa girişmiş sarışın bir kıza bakıyordu. Hikâyesini çok iyi biliyordu. Aynı onun gibi kızlar hatta bazen erkek çocukları görmüştü. Batı Virginia, Batı Pennsylvania ya da New York'luların kısaca Ortabatı dedikleri böl-

gelerden gelen Greyhound firması otobüslerinden inmişti büyük ihtimalle. Belki bir üvey babanın tacizlerinden bıkıp, ama büyük ihtimalle de sıkıldığı ve kendini "şehirde yaşamaya layık" hissettiği için evden kaçmıştı. Cebinde azıcık bir para ama yüzünde kocaman bir gülücükle otobüsten inmişti. Pusuda bekleyen pezevenkler zamanını kollayıp kıza yanaşmış, ona Büyük Elma'yı gezdirmiş, kalacak bir yer, biraz yiyecek, sıcak bir duş, belki jakuzili, bol ışıklı, uzaktan kumandalı televizyonlu bir oda ayarlamıştı. Onu iyi bir fotoğrafçıyla tanıştıracaklarına, model ajanslarına götüreceklerine söz vermişlerdi. Sonra alem nasıl yapılır öğretmişlerdi ona. Hem de gerçek alem. Öyle memleketindeki gibi bitli herifin tekiyle ellerinde birer bira kamyonetinin arkasında öpüşüp koklaşarak değil, en iyi kalite beyaz tozla nasıl iyi zaman geçirileceğini göstermişlerdi. Ama bu tatlı hayat fazla sürmeyecekti. Birinin bütün bu "güzel" saatlerin bedelini ödemesi gerekiyordu artık. Modellik işi suya düşecek, kıza artık beleşten yiyemeyeceği söylenecekti. Üstüne üstlük bu alemler artık eğlence olmaktan çıkmış, artık bir ihtiyaç olmuştu. Yemek içmek gibi. Artık bir fırt çekmeden ya da bir damla enjekte etmeden yaşayamaz hale gelmişti genç kız.

Birden ve hızla aşağı düşüş kaçınılmazdı artık. Ve artık doğrulmak için ne gücü ne de isteği kalmıştı.

Ve en sonunda da buralara kadar düşmüştü işte.

Myron arabayı park etti. Usulca arabadan çıktılar. Myron karnının guruldadığını hissetti. Akşam iyice çökmüştü. Zaten bu tip yerler ancak karanlık çöktükten sonra hareketlenir, güneş ışınlarıyla birlikte herkes çil yavrusu gibi kaçışırdı.

Myron şimdiye kadar bir kez bile bir fahişeyle yatmamıştı ama Win'in çoğu kez parti verdiğini biliyordu. Win zevkine fazlasıyla düşkün adamın tekiydi. Sekizinci Caddedeki Noble

House denen Uzak Doğulu kızların çalıştığı genelev favorisiydi. Win ve birkaç arkadaşı Win'in, Hunan Garden'daki dairesine Noble House'da çalışan kızlardan çağırıp "Çin Gecesi" diye adlandırdıkları partiler düzenlerlerdi. Aslında gerşek şuydu ki Win kadınlara karşı hiçbir şey hissetmezdi. Onlara asla güvenmezdi. Tercihini hep fahişelerden yana kullanırdı. Win hiçbir kadının kendisine bağlanmasına izin vermezdi. Ama fahişeleri istediğin zaman çağırır, istemediğinde kapıya koyabilirdin.

Myron, Win'in artık böyle partiler düzenlediğini sanmıyordu. Hele hele bu tip yerlerden haberi bile olmadığını düşünüyordu. Ama emin de olamıyordu. Zaten bu tip konularda fazla fikir alışverişinde bulunmazlardı.

Bir çeşit gece kulübü olarak işletilen bir binanın önünden geçtiler. İçerideki müziğin sesi dışarılara taşıyordu. Erkek mi kız mı pek emin olamadığı bol jöleli yeşil saçlı bir genç Myron'a çarptı. Etraf motorsiklet doluydu. Kime baksanız kulak, göğüs ucu halkaları, zincir takılar takmıştı. Hemen hemen herkes dövme yaptırmıştı. Her taraftan koro halinde "Hey bebeğim" diye bağırıyorlardı Myron'a. Ucubeler karnavalında gibiydiler.

Kapının üzerinde "CLUB F.U." yazılı bir tabela vardı. Logosunda kalkık bir orta parmak vardı. Çok zekice. Önündeki bir tahtada tebeşirle şunlar yazılıyı:

YOĞUN 'TIBBİ' GECE!
CANLI MÜZİK!
REKTAL TERMOMETRE VE
SMER TESTİNİN MÜTHİŞ DÜETİNİ KAÇIRMAYIN

Myron açık kapıdan içerisini görebiliyordu. İnsanlar dan-

setmiyor, başlarını boş boş sağa sola sallayıp kolları iki yanlarında, oldukları yerde hoplayıp zıplıyorlardı. Myron'ın gözü en fazla on beş yaşlarında bir kız çocuğuna ilişti. Kız uyuşturucunun etkisinde, geçici bir çoşkuyla hoplayıp zıplıyordu. Uzun saçları terden yüzüne yapışmıştı. Sahnedeki grup rektal termometre miydi smer testi miydi pek kestirememişti Myron. Zaten o kadar da önemli değildi. İçerideki herkes canhıraş bir şekilde çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Fotoğraf stüdyosu yan tarafta," dedi Esperanza. Kahverengi kumtaşından yapılmış depomsu bir binaydı. Pencerelerinden eski püskü olmuş, artık kullanılamayan Noel süsleri gibi müşteri bekleyen fahişeler sarkıyordu.

"Burası mı?" diye sordu Myron.

"Üçüncü kat," diye cevap verdi Esperanza. Hiç de korkmuş bir hali yoktu. Hem de hiç. Çünkü geldiği yerlerin de buralardan pek bir farkı yoktu. Oldukça sakin yüz ifadesi değişmemişti. Asla zayıf davranmazdı. Zayıflıklarını asla göstermezdi. Sık sık asabileşir ama asla ağlamazdı. Myron bir kez bile ağladığını görmemişti Esperanza'nın. Ama aynı şeyi Myron için söyleyemezdi Esperanza.

Myron kapıya yaklaştı. İyice sosise benzemesine neden olan bir tayt giymiş oldukça fazla kilolu bir fahişe dudaklarını yaladı ve Myron'a yanaştı.

"Elli papele ağzıma alırım."

Myron gözlerini yummamak için kendini zor tuttu. "Hayır" dedi yavaşça başını öne eğerek. Ona değişmesine yardımcı olacak, içinde bulunduğu koşulları iyileştirebilecek bilgece sözler söylemek isterdi ama sadece "özür dilerim" diyerek yanından geçip yoluna devam etmekle yetindi.

Binada asansör yoktu. Hiç de sürpriz olmamıştı bu. Merdivenler çoğu uyuşturucu almış belki de az sonra son nefesini

verecek bir sürü insan doluydu. Myron ve Esperanza çekine çekine aralarından geçerek yukarı çıkmaya başladılar. Bir yandan Neil Diamond, bir yandan gece kulübünden gelen seslere karışan kırılma sesleri, bebek ağlaması, bağırışlar, çığlıklar... Korkunç bir gürültü vardı binada. Cehennem orkestrası.

Üçüncü kata ulaştıklarında camlı bir ofisle karşılaştılar. İçeride kimse yok gibiydi. Duvarlar resim doluydu. Kırbaç ve kelepçeleri zaten söylemeye bile gerek yok. Artık doğru yere geldiklerinden en ufak bir şüpheleri kalmamıştı. Myron kapı kolunu çevirdi. Kilitli değildi.

"Sen dışarıda kal," dedi Esperanza'ya.

"Tamamdır."

İçeri girdi. "Kimse yok mu?"

Kimse cevap vermedi ama yan odadan gelen bir müzik sesi vardı. Kalipso müziğine benzer bir melodi geliyordu. Yeniden bağırdı ve cevap alamayınca stüdyoya girdi. Myron tertibatın mükemmelliği karşısında çok şaşırmıştı. Her yer pırıl pırıldı. Şu fotoğraf stüdyolarının olmazsa olmazı büyük beyaz bir şemsiye konmuştu köşeye. Tripodlara yerleşirilmiş bir düzine kamera vardı.

Onu şaşırtan tek şey elbetteki tertibat değildi. Tertibattan önce gördüğü daha başka şeyler vardı. Mesela bir motorsiklete binmiş çırılçıplak bir kadın. Aslında çırılçıplak demek biraz haksızlık olurdu. Sadece ve sadece siyah çizmeler giymişti kadın. Herkes buna cesaret edemezdi ama bu tarz bu kadına tıpatıp uymuştu. Elindeki dergiye o kadar kaptırmıştı ki kendini henüz Myron'ın girdiğini farketmemişti bile. *The National Sun* okuyordu. Bir adım daha attı Myron. Kadının oldukça iri göğüsleri vardı. Tıpkı Russ Meyer'in filmlerindeki gibi. ama devasa memelerin altındaki dikiş izlerini görebiliyordu Myron. Seksenlerin moda aksesuarlarından silikon memeler.

Kafasını kaldırdığında birden irkildi kadın.

Myron sıcak bir biçimde gülümsedi. "Selam."

Kadın bağırmaya başlamıştı. Çığlıkları kulağı tırmalıyordu. "Defol git buradan!." Bir yandan da elleriyle göğüslerini saklamaya çalışıyordu. günümüzde böyle iffetli insanlar bulmak çok zor diye düşündü Myron.

"Adım..." diye söze başladı Myron.

Bir kulak tırmalayıcı çığlık daha. Myron arkasından gelen sese doğru döndü. Üst tarafı çıplak oldukça cılız bir genç orada durmuş gülümsüyordu. Artistik bir hareketle sustalı bıçağını çıkarttı. Yüzünde sapıkça bir gülüş vardı. Bruce Lee'ye benzer tüysüz vücudu ışıkta pırıltılar saçıyordu adeta. Eğilip Myron'a doğru hamle yaptı. Aynı Batı Yakası'nın Hikâyesi'ndeki gibi diye düşündü Myron. Bir kapı daha açıldı. İçeriden kırmızı bir ışık süzülüyordu. Bir kadın girdi içeri. Kırmızı, dalgalı saçlı bir kadın. Myron saçları kırmızı mı yoksa ışıktan dolayı mı öyle görünüyor pek anlayamamıştı.

"Buraya izinsiz girmiş bulunuyorsunuz," dedi Myron'a. "Hector'un tam durduğunuz yerde sizi öldürmeye hakkı var."

"Hukuk diplomasını nereden aldığınızı bilmiyorum," diye başladı Myron."Ama eğer şu Hector dikkatli olmazsa elindeki oyuncağı alıp gün ışığının girmediği bir tarafına sokarım."

Hector kıkır kıkır gülmeye başladı. Bıçağını hızla bir o yana bir bu yana sallamaya başladı.

"Vay be," dedi Myron.

Aslında üzerinde açıkça "SOYUNMA ODASI" diye yazıyor olsa da çıplak model hızla küçük odaya doğru kaçtı koşarak. Diğer kırmızı ışıklı odadan çıkan kadın ardından kapıyı kapatıp Myron'a doğru yürümeye başladı. Saçları gerçekten de kırmızıydı. Aslında daha çok patlıcan moru gibi. Hani derler ya şeftali gibi bir teni vardı. Otuzlu yaşlardaydı. Porno dünyası-

nın Katie Couric'i gibiydi.

"Buranın sahibi siz misiniz?" diye sordu Myron.

"Hector bıçak kullanmakta pek ustadır biliyor musunuz?" diye cevap verdi kadın gayet rahat bir şekilde. "Birinin kalbini yerinden çıkartıp ölmeden önce kendisine gösterecek kadar ustadır."

"Oldukça eğlenceli olmalı," dedi Myron.

Hector bir adım daha ileri atıldı. Myron kımıldamamıştı bile.

"Benim alanım da Uzak Doğu sporları", diye başladı Myron ve hızla silahını çekerek Hector'un göğsüne dayadı. "Ama az önce kararımı silahtan yana kullandım."

Hector'un gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı.

"Bu sana ders olsun Bıçakçı Çocuk. Tahmin ediyorum bu binadaki insanların yarısının silahı vardır. Sen ortalıkta bu oyuncağınla dolaşırken bakarsın bir gün karşına benim kadar yumuşak kalpli biri çıkmayıverir. "

Kızıl saçlı kadın silahtan pek etkilenmişe benzemiyordu. "Defol git buradan," dedi Myron'a "Hemen şimdi."

"Buranın sahibi misiniz?" diye sordu Myron bir kez daha.

"Bunu bana sorma yetkin var mı?"

"Ben polis değilim."

"O zaman kıçını toplayıp git buradan." Kadın konuşurken sürekli orasını burasını oynatıyordu.

Hector'a eliyle işaret etti.

"Sen gidebilirsin Hector."

"Karanlık odaya gir. Elinde bir silahla dönmeni istemem." dedi Myron.

Hector kızıl saçlıya bakıp onay aldıktan sonra karanlık odaya girdi.

"Kapıyı da kapat," dedi Myron.

Hector kapıyı kapattı. Myron gidip kapıyı arkadan kilitledi.

Kızıl saçlı ellerini dudaklarına götürdü. "Mutlu musun şimdi?"

"Hem de nasıl."

"Şimdi defol git."

"Dinle beni." dedi Myron gülümseyerek. "Bela istemiyorum. Buraya bazı fotoğrafları satın almak için geldim. Adım Bernie Worley. Yeni çıkartılacak bir porno dergi için çalışıyorum."

Kadın suratını astı. "Sence aptal mıyım ben? Bernie Worley buraya birkaç fotoğraf almak için gelmiş. Bizi rahat bırak."

Birden bir gürültü koptu. Böyle bir mekânda bile dikkat çekecek kadar bir gürültü. Dışarıda koridorda bir sürü insan bağırıp çağırıyordu. Esperanza'yı bıraktığı yerde. Tek başına bıraktığı yerde.

Myron dönüp koşmaya başladı. Kalbi duracak gibi olmuştu. Eğer Esperanza'ya bir şey olursa...

Kapıyı açtı. Bir sürü insan Esperanza'nın etrafını çevirmişti. Çoğu dizlerinin üzerine çökmüştü. Esperanza ortalarında ayakta durmuş gülümsüyordu. Myron bu sahneye inanamıyordu. Esperanza insanlara imza dağıtıyordu.

"Bu Pocahantas'ın ta kendisi!" diye bağırdı biri.

"Lütfen bana da bir imza. "Manuel'e sevgilerimle" yazar mısın?"

"Benim için hâlâ en büyük sensin."

"Carimba Kraliçesini yendiğin maçı hatırlıyorum. Ne dövüştü ama!"

"Şu Hannah karısı. Ne pislikti ama. Gözüne tuz attığında onu gebertebilirdim."

Esperanza gözucuyla Myron'a baktı ve omuzunu silkerek

imzalama işine geri döndü. Kibrit kutuları, kâğıt parçaları... Önüne ne gelirse imzalıyordu. Kızıl saçlı kadın da Myron'ın arkasından kapıya yöneldi. Esperanza'yı gördüğünde gözleri ışıl ışıl olmuştu. "Poca?"

Esperanza kafasını kaldırıp kadına baktı. "Lucy?"

Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. Myron arkalarında hep birlikte stüdyoya girdiler.

"Kızım sen nerelerdesin?" diye sordu Lucy.

"Orada burada işte."

Öpüşmeye başladılar. Dudaktan. Hem de uzun uzun. Esperanza arkasına döndü. "Myron?"

"Ne var?"

"Gözlerin yerinden fırlamış gibi."

"Öyle mi?"

"Sana her şeyi anlatmamıştım."

"Öyle anlaşılıyor," dedi Myron. "Ama en azından şimdi neden arkadaşını etkilemeyi başaramadığımı biliyorum."

İki kadın da buna kahkahalarla güldüler. "Lucy, bu Myron Bolitar."

Lucy tepeden tırnağa Myron'a baktı. "Erkek arkadaşın mı?"

"Hayır. Yakın dostum. Aynı zamanda da patronum."

"Caddenin alt tarafındaki bir kulüpte sapıkça bir şova çıkan bir adama benzettim. Değişik kadınların üzerine işerdi şovda."

"Ben o değilim, emin olabilirsin" dedi Myron. "Sokak tuvaletlerine bile zor işiyorum."

Lucy bütün dikkatini Esperanza'ya vermişti. "Gayet iyi görünüyorsun Poca."

"Teşekkürler."

"Artık hiç dövüşmüyorsun değil mi?"

"Evet. Hiç."

"Ama hâlâ idman yapıyorsun sanırım."

"Vakit buldukça evet."

"Belli oluyor." Lucy hınzırca gülümsüyordu. "Gayet sıkı görünüyorsun."

Myron hafifçe öksürdü. "Biraz benimle ilgilenseniz diyorum."

Kadınlar onu duymamazlığa geldi. "Hâlâ kadın güreşçilerin resimlerini çekiyor musun?" diye sordu Esperanza.

"Pek değil. Artık bu pisliğin içinde debelenip duruyorum işte."

Esperanza, Myron'a döndü. "Lucy onun gerçek ismi değil. Saçlarından dolayı ona öyle diyoruz. Bir zamanlar güreşçilerin bütün reklam fotoğraflarını o çekerdi."

"Peki sence bize yardım eder mi?" diye sordu Myron.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu Lucy.

Myron ona *Nips* dergisinin bir kopyasını uzatıp Kathy'nin resmini gösterdi. "Bununla ilgili bilgi almak istiyorum".

Lucy bir iki saniye resme baktı. "Polis mi?" diye sordu Esperanza'ya.

"Spor menajeri."

"Ah öyle mi?" Daha fazla soru sormaya gerek görmemişti. "Eğer polis olsaydı başımız belaya girebilirdi."

"Neden?" diye sordu Myron.

"Fotoğraftaki kız çıplak."

"Ne olmuş?"

"Yani bu yasal değil. Çıplak kızların 900' lü hat reklamlarında kullanılması yasal değildir. Eğer devlet tarafından farkedilirse canımıza okurlar."

"Neden canımıza okurlar dedin? Neden "biz" dedin?" yine akıllıca bir sorgu tekniği kullanmıştı.

"Ben de bir seks hattı şirketlerinden birinin sahibiyim."
"Anlayamıyorum," dedi Myron. "Ne demek istiyorsun? Çıplak kızların kullanılması yasal değil mi yani? Yahu bu dergideki hemen hemen bütün kızlar çıplak."

"900 lü hat reklamındakiler değil ama," diye düzeltti Lucy. "Birkaç sene önce bir yasa çıktı. 900' lü hat reklamlarının temiz olması lazım. Bak şuraya." Lucy bir sayfa çevirdi ve başka bir ilan gösterdi. "Kızın davetkâr bir poz vermiş olması serbest ama çıplak olamaz. Bir de hat isimlerine bir bak. "Gizli İtiraflar" ya da "Kızlarla Sohbet." Şimdi de 800' lü hatların adlarına bak. Hepsi hard core. "Memelerimin arasına boşal," bunun gibi adlar..."

Myron 900' lü hattan Tawny ile konuşmasını hatırladı. Kız onunla gayet usturuplu konuşmuş ve Myron buna çok şaşırmıştı." Yani telefon seksi sadece diğer hatlardan mı yapılabiliyor?"

"Doğrudur. Bunlar için gerçek iznin olması gerekir. Devlete göre böyle olmalı. Herhangi biri 900' lü hatı arayabilir. Ücretler otomatiktir. Karşı taraf telefona cevap verir vermez ücretlendirme başlar. Ama bu 800 lü hatlarda böyle olmaz. Ya kredi kartınızı kullanmak zorundasınız, ya da geri aranacak bir numara bırakmanız istenir."

"Yani diyorsunuz ki 900' lü hatların seks hattı olduğu..." diye başladı Myron.

"Palavranın daniskası," diye tamamladı Lucy. "Bu hatlarda seksle ilgili tek bir şey konuşamazsınız. Bu hatları genelde tuzak olarak kullanırız. Çünkü kullanımı çok kolaydır. Ara ve konuş. Kredi kartı yok. Bırakman gereken bir numara yok. Çoğunlukla masaj, okşama üzerine konuşulur. Yani tahrik var seks yok. Karşı taraf heyecanlandırılır... Anlatabildim herhâlde ne demek istediğimi."

"Sanırım evet."

"İlk müstehcen konuşmayı arayanın yapmasını sağlarız. Bu da anlaşılacağı gibi çok zor olmaz zaten. Söyler söylemez de şöyle deriz: "Bebeğim, bu hattan seninle açık saçık konuşamam. Ama beni kredi kartınla şu şu şu numaradan arayabilirsin. "Çocuk numarayı arar ve bir güzel kazıklanır."

"Kredi kart dökümünde yazılmasından korkmazlar mı?" diye sordu Myron.

Lucy başını salladı. Yine orasını burasını oynatıyordu. Biraz erotik biraz da rahatsız edici bir şekilde. "Şirket adları gizlidir," diye açıkladı Lucy. Dökümlerde yazan adlar uydurudur. Mesela Norwood, Telemark Komünikasyon filan gibi. Yani ateşli lezbiyenler, ya da şehvetli yıldız adayı gibi isimler değil. Görmek ister misin?"

"Neyi görmek ister miyim?"

"Yukarıdakileri. Birkaç hattımız var yukarıda. Genelde bir sürü insan evinden çalışır. Benim burada altı yedi kişilik personelim var."

Myron omuzunu silkti. "Tamam görelim tabii."

Lucy onları bir kat yukarı çıkarttı. Merdivenlerde iğrenç bir koku vardı. Lucy kapıyı açtı. İçeri girer girmez kapıyı kapattı.

"Burası "sonsuza kadar fantezi" hattı. Diğerlerinin isimleri de malum, tek tek söylemeye gerek yok sanırım."

Myron gözlerine inanamamıştı. Ağzı öylece açık kalakalmıştı. Çirkin, yaşlı ya da şişko kadınlar göreceğini düşünürken karşısına bir sürü adam çıkmıştı. Evet. Hepsi erkekti telefon başındakilerin.

"Gay hatlarınız da mı var?" diye sordu.

Lucy başını sallayıp gülümsedi. "O kadar az gay arar ki. Yüz kişi arıyorsa belki bir tanesi gaydir."

"Ama bunlar... Bunlar erkek."

Myron Bolitar... Gözlem konusunda bir cevher!

Köşedeki kamyon şöförü sesli adam şöyle diyordu telefonda: "Evet koca adam. İşte budur. Oh evet. Çok iyi."

Lucy adama gülümsedi. Adam gözlerini devirip devam etti "Durma. Hadi sür beni."

Esperanza bile şaşıp kalmıştı bu işe. Bu Myron'ın hoşuna gitmişti. "Burada neler oluyor Lucy?" diye sordu Esperanza.

"Ekonomik kriz," dedi Lucy. "Üstelik bizim piyasada erkekler her zaman daha düşük ücrete çalışır. Kızların çoğu dışarılarda. Buradakiler abileri, kuzenleri, sokak çocukları."

"Ama sesleri..."

"Ses değiştirici kullanıyorlar. Sharper Image'da satılıyor, ama ben Village'dan daha ucuza buluyorum. Bu aletlerle küçücük bir kız Barry White'ın ses tonuyla konuşanbilir ya da tam tersi. Buradakiler bu alet sayesinde bazen kısık sesli vamp bir kadın, bazen genç bazen de küçük bir kız olabilirler. Artık aradıkları hatta göre."

Myron afallamıştı. "Müşterilerin bundan haberi var mı?."

"Tabii ki yok." Lucy, Esperanza'ya döndü. "Biraz salak ama tatlı bir adam."

Myron Bolitar. Lezbiyenlerin fantezilerini süsleyen adam.

Oda herhangi bir telefonla pazarlama ofisinden farksızdı. Telefonlar son teknoloji ürünüydü. Bir sürü hat yanıp sönerken üzerlerinde müşterilerin hangi hattı aradıkları görülüyordu. Azgın Ev Kadını, Dominatrix, Eş Değiştirenler, Koca Memeli Hatunlar. Hatta ve hatta ayak fetişistleri. Her bir çalışanın önünde kredi kartına onay veren birer telefon daha bulunuyordu.

"Yanlarında C yazan hatlardan sadece kredi kartı onayı alınır," diye açıkladı Lucy. "Ayrıca evden çalışan yüzlerce ele-

manımız daha var. Onların çoğu kadın."

"Azgın ev kadınları mı?"

"Bazıları öyle. Bazılarıysa sade, kendi halinde ev kadınları. Her neyse, senin gösterdiğin ilan tuhaf geldi bana. 900' lü hat ilanında çıplak bir kızın fotoğrafı olamaz. "

Odadan çıkıp aşağı indiler. Zil zurna sarhoş bir adam neredeyse Myron'ın üzerine yıkılıyordu.

"Yani şimdi yukarıdaki senin şirketlerinden bir tanesi oluyor," dedi Myron.

"Aynen öyle."

"Dün Gary Grady aramış seni. Neden olduğunu söyler misin?"

"Kim?"

"Gary Grady."

Lucy başını salladı. "Öyle birini tanımıyorum."

"Peki ya Jerry?"

"Ah tamam Jerry." Hafifçe gülümsedi Lucy. "Takma ad kullandığını tahmin ediyordum. Hep gizemli takılan bir tip zaten."

"Ne istedi senden?"

Lucy biraz düşündü ve "Şimdi anladım," dedi birden.

"Neyi anladın?"

"Birkaç yıl önce çektiğim bir fotoğrafı istedi benden."

"Bunu mu?" diye sordu Myron yeniden Kathy'nin resmini göstererek.

"Evet. Kızlarından biri."

"Myron ve Esperanza bakıştılar. "Yani başka kızlar da mı var demek istiyorsun?"

"Çok fazla değil. Yarım düzine kadar, belki daha fazla."

Myron köpürüyordu. "Yaşı küçük kızlar mı?"

"Bilmem mi gerekiyor?"

"Sormadın mı?" dedi Myron.

"Polise benzer bir halim mi var? Bak. Eğer buraya huzurumu kaçırmaya geldiysen..."

"Amacı bu değil," dedi Esperanza. "Ona güvenebilirsin."

"Bok güvenirim Poca. Elinde bir silahla buraya gelip herkesi rahatsız ediyor."

"Yardımına ihtiyacımız var," dedi Esperanza. "Yardımına ihtiyacım var."

"Seni incitmek istemiyorum Lucy," dedi Myron. "Sadece fotoğraftaki kızla ilgileniyorum ben."

Lucy karasızdı. Sonunda "Tamam" dedi. "Ama buraya hiç gelmediniz tamam mı?"

Myron tamam der gibi başını salladı. "Jerry bu kızı buraya mı getirdi?"

"Evet. O zaman birkaç bina ötede bir stüdyom daha vardı. Söylediğim gibi birkaç yıl değişik kızlar getirdi bana. Bir sürü iş için kullanıyordu bu fotoğrafları. Porno dergileri, porno film afişleri, bu tür şeyler işte. O bir gecelik kızlarının bazıları küçük bazıları değildi. Ama genelde kızlar biraz büyüyene kadar onları ortaya çıkartmıyordu. Yasalar nedeniyle sanırım."

Yine çok öfkelenmişti Myron. Ellerini elinde olmadan yumruk yapmıştı. "Neyse... Konumuza dönelim. Yani şimdi dün Jerry sizden bu fotoğrafı mı istedi?"

"Evet."

"Öğrenmek istediği neydi?"

"Yakınlarda fotoğraftan bir kopya satıp satmadığımı."

"Sattın mı?"

Sessizlik. "Evet. Birkaç ay önce sattım."

"Kime?"

"Kayıt tuttuğumu düşünmüyorsun değil mi?"

"Alan kadın mıydı erkek mi?"

"Erkek."

"Tarif edebilir misin?"

Bir sigara alıp yaktı ve derin derin içine çektikten sonra dumanını dışarı üfledi. "Yüzlerle aram pek iyi değildir."

"Aklına ne geliyorsa söyle Lucy," dedi Esperanza. "Genç miydi? Yaşlı mıydı? Aklına ne geliyorsa."

Bir kez daha dumanı dışarı üfledi Lucy. "Yaşlıydı. Çok da değil ama. Mesela babam olabilecek yaşta. Ve ne yaptığını gayet iyi bilen biri gibi görünüyordu." Myron'a baktı. "Yani senin gibi değil Bay Bernie Worley."

Myron kadının üzerine gitmeye kadar verdi. "Ne yaptığını gayet iyi biliyordu demekle ne demek istedin?"

"Adam bana tek bir şart koşarak bir sürü para ödedi. Derhâl o an elimdeki bütün kopyaları ve negatifleri getirmemi istedi. Çok akıllıcaydı. Çünkü istesem de negatifleri ya da resimleri çoğaltmak için vaktim olmayacaktı."

"Ne kadar ödedi sana?"

"Hepsine birden altı bin beş yüz dolar. Hem de nakit. Beş bini fotoğraf ve negatifler için. Bin dolar Jerry'nin telefon numarasına karşılık. Beş yüzü de Jerry'ye bir şey söylememem karşılığında."

Arka fonda yine aynı iğrenç sesler duyuluyordu. Üçü de duymamazlığa gelmişti. "Adamı bir daha görsen tanır mısın?" diye sordu Myron.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Lucy. "Gözümün önünde canlandıramıyorum ama yüz yüze gelirsek... Bilemiyorum..." biri karanlık oda kapısını tekmeliyordu. "Hector dışarı çıkabilir mi artık?"

"Zaten biz de gidiyoruz," dedi Myron. Kartını uzattı. "Eğer bir şey hatırlarsan ara lütfen."

"Tamam tamam ararım. "Lucy, Esperanza'ya baktı. "Ara-

da uğra Poca. Yabancın değilim."

Esperanza başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Merdivenlerden aşağı inerken ikisi de konuşmadı. Binadan dışarı temiz havaya çıktıklarında. "Yukarıda seni dumura uğratmak istemezdim gerçekten," dedi Esperanza.

"Beni ilgilendirmez," dedi Myron. "Az biraz şaşırdım o kadar."

"Lucy lezbiyendir. Ben de bir ara denemiştim. Ama çok uzun zaman oldu."

"Senden açıklama istemiyorum," dedi Myron. Ama bir yandan da bunu kendisine söylemesinden memnundu. Myron hiçbir şeyini saklamazdı ondan. Onun da saklamamasına sevinmişti.

Tam arabaya bineceklerdi ki Myron bir namlu ucunun göğüs kafesine dayandığını hissetti.

"Sesini çıkartma," dedi biri.

Daha önce garajda yolunu kesen fötr şapkalı adamdı bu. Myron'ın ceketine elini atıp 38'liği çıkarttı. Bıyıklı olan o ikinci adam Esperanza'yı kendine doğru çekip silahın namlusunu şakağına dayadı.

"Eğer Myron en ufak bir hareket yaparsa," dedi şapkalı diğerine. "Orospunun beynini bütün kaldırıma dağıt."

Adam yarım gülümseyerek başını salladı.

"Haydi," dedi şapkalı Myron'ı tabancasıyla dürterek "Şimdi küçük bir yolculuğa çıkacağız."

BÖLÜM 24

Jessica arabasını Nancy Serat'nın kiraladığı evin önüne parketti. Reston Üniversite'sine yaklaşık bir mil uzaklıkta, ıssız bir sokağın sonuna inşa edilmiş kır evlerine benzer bir evdi burası. Karanlık bastırmasına rağmen Jessica binanın somon renkte olduğunu görebiliyordu. İklim koşullarının yıprattığı bir levhada kalemle silik bir şekilde 118 ACRE STREET yazıyordu. Önünde Reston Üniversitesi'nin etiketini taşıyan bir Honda Accord parkediliydi.

Bir zamanlar çimento dökülmüş yolda yürümeye başladı Jessica. Zili çaldığı anda içeriden koşuşturma sesleri duydu. Beş on saniye geçti. Kapıya yaklaşan kimse yoktu. Yeniden zili çaldı. Bu sefer koşuşturma sesi duyulmamıştı. Hiç ses gelmiyordu evin içinden.

"Nancy?" dedi yüksek sesle. "Ben Jessica Culver."

Birkaç kez daha zili çaldı. Ev o kadar büyük olmadığı için Nancy'nin zili duymaması imkânsızdı. Tabii eğer banyoda filan değilse. Pencereden süzülen ışıktan lambaların açık olduğunu anlamıştı. Araba da kapının önündeydi. Ayrıca içeride bir hareketlenme de olmuştu.

Nancy'nin bu durumda evde olması gerekmez miydi?

Jessica kapı koluna uzandı. Normal koşullarda Nancy Serat onun için bir yabancı olduğundan bunu yapmaması gerekirdi ama anormal bir şeyler vardı. Kapı kolunu tutup çevirdi.

Kapı kilitliydi.

Neden ki?

Beş dakika boyunca kapıda durup aralıklarla zili çalmaya devam etti. Yine hiçbir hareket olmadı. Mümkün olduğu kadar sokaktan uzaklaşmamaya özen göstererek evin etrafında gezindi. Evin dış cephe boyasının biraz fosforlu olması sayesinde her tarafı gayet net görebiliyordu. Bir an ayağı üç tekerlekli bir bisiklete çarptı. Bisiklet arkeolojik bir kazıdan çıkartılmış kadar eski göründü gözüne. Uzun çimenlerin uç kısımları bileklerini gıdıklıyordu. Panjurların aralıklarından içerideki mobilyaları, duvardaki tabloları seçebiliyordu zar zor bir şekilde. Ama içeride kimseciklerin olmadığını gördü.

Arka bahçede mutfağa hiç ışık sızmadığını fark etti. Mutfak ışıkları da kapalıydı. Etraf zifiri karanlıktı. Evin arka bahçesine hiç ışık yansımıyordu. Mutfak penceresine yaklaşıp eliyle siper ederek içeri baktı. Ön odadan mutfağa gelen çok hafif bir ışık huzmesi vardı. Masanın üzerine bir çanta ve anahtarlar konulmuştu.

Evde biri vardı.

Arka taraftan gelen ani bir sesle irkildi. Jessica eğildi ama karanlık nedeniyle sesin neden ya da kimden geldiğini göremedi. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Etrafta cırcır böceklerinin hiç dinmeyen sesleri vardı. İki yumruğuyla birden kapıya vurmaya başladı.

"Nancy! Nancy!"

Sesindeki paniği farkettiğinde kendine çok kızdı. *Sakin ol ve kontrolü eline al. Kendi Kendini korkutuyorsun.*

Durdu. Birkaç derin nefes alıp verdi. Rahatlamaya çalıştı. Yüzünü cama yapıştırıp bir kez daha pencereden içeri baktı. Işık huzmesine bakıyordu ki tam o sırada bir şey oldu.

Biri yürüyüp geçmişti sanki odanın içinde.

Jessica korkuyla geri çekti kendini. Sonra yeniden baktı. Bu sefer hiçbir şey göremedi. Ama biri oradan geçmiş ve ışığın önünü kesmişti. Bundan emindi. Mutfak kapısının tokmağını kavradı. Kolayca çevrildi tokmak.

İçeri girip salaklık etme! Polisi çağır!

Peki ne diyeceksin onlara? Kapıyı çaldım kimse cevap vermedi. Sonra içeri bakmaya başladım ve birinin etrafta dolaştığını gördüm.

Fena bir açıklama değil.

Bence çok kötü bir açıklama. Hem telefon yok yanımda. Ben polisi çağırana kadar içeride kim varsa kaçabilir. Böylece elimdeki fırsatı da kaçırmış olurum...

Sen ne fırsatından bahsediyorsun?

İçindeki sesleri defederek kapıyı açtı. Kapının gacırdayacağını düşünmüştü ama tam tersine en ufak bir ses çıkartmadan açıldı kapı. Mutfağa girdi. Bir şey olursa kolay kaçabilmek için kapıyı kapatmadı.

"Nancy?"

"Kathy?"

Eliyle ağzını kapattı. Elinde olmadan Kathy demişti. Kathy burada değildi. Burada olmasını delicesine isterdi ama bu uzak bir ihtimaldi. Kathy burada değildi. Eğer olsaydı kızkardeşine kapıyı açmak için asla tereddüt etmezdi. Sevgili biricik kardeşi. Aydınlık yüzlü kardeşi. O çok sevdiği...

Sessizce gitmesine izin verdiğin kız kardeş. Kaybolduğu gece sırf acelen var diye telefonu yüzüne kapattığın kızkardeşin.

Birkaç dakika Jessica öylece bekledi mutfakta. Delicesine öten cırcır böcekleri dışında çıt çıkmıyordu. Su sesi yoktu. Duş sesi yoktu. Koşuşturma sesi yoktu. Ayak sesleri yoktu. Masanın üzerindeki çantayı açtı ve cüzdanı çıkarttı. Hepsi Nancy Serat'ya ait ehliyet ve yanyana dizilmiş kredi kartları. Arka tarafına geçtiğinde birden cüzdan büyüklüğünde bir fotoğrafa çarptı eli.

O fotoğraf. O kaybolduğu gece diğer kızlarla çektirdiği fotoğraf. Kathy'nin son fotoğrafı. Sanki eline diken batmış gibi, sanki canlı bir şeymiş gibi cüzdanı elinden bıraktı. Yeter dedi kendi kendine. Işığa doğru yürüdü. Mutfak kapısındaydı artık. Kapıyı açarken içerideki ışık yavaşça mutfağın içine girmeye başlamıştı. Neyle karşılaşacağını bilmediğinden, en kötü şeye hazırlıklı olduğundan bir polis gibi temkinli hareket ediyordu.

Ve de en kötü şey oldu zaten.

Birden arkaya doğu tökezledi. "Aman Tanrım..."

Nancy kolları kenarda sırtüstü yatırılmıştı. İki golf topu gibi dışarı fırlamış gözleri Jessica'ya bakıyordu. Yüzü koyu mavi ve mor arası bir renk almıştı. Kocaman mor bir çürük. Kocaman açılmış ağzı ızdırapla kıvrılmıştı. Dili ölü bir balık gibi ağzından dışarı fırlamıştı. Nancy Serat'nın donup kalan yüz ifadesi her bir hücresine oksijen zerk edilmesi için yalvarıyordu sanki. Hâlâ ıslaklığını koruyan salyası ince bir çizgi halinde çenesinden süzülüyordu.

Zorlukla seçilebilen boynuna ipe benzeyen bir şey, yok hayır teller sarılmıştı. Kablo tenini kesmiş hatta bazı yerlerinden etinin içine girmişti. Telin girdiği yerde bir damla kan vardı.

Jessica öylece kalakalmıştı. Kendinde değildi sanki. Hiçbir şey düşünemiyordu. Dünya arkasında sadece korku bıra-

karak birden yokolmuştu sanki. Birden unuttu zili ilk çaldığındaki koşuşturmaları. Birden unuttu ışık huzmesini kesen gölgeyi.

Sadece ve sadece Nancy'nin yüzüne kilitlendği için yaklaşan ayak seslerini duyamadı. Birden başında keskin bir acı hissetti. Şimşekler çaktı beyninde. Vücudu kıvrıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. Arkasından hafif bir uyuşukluk.

Ve sonra boşluk.

BÖLÜM 25

Fötr şapkalı işini biliyordu.

Yeni ortağına "Birkaç adım arkamda kal," diye havladı.

Fötr şapkalı ve Myron'ın demek sakata çıktı diye sevindiği eski ortağı kas yığını o gün garajda biraz gafil avlanmışlardı. Fötr şapkalı yine aynı hataya düşmeyecekti.

Hem gözlerini ve tabancasını Myron'dan ayırmıyor, hem de yeni ortağı Bay Bıyık'ın hem kendisinden hem de Esperanza'dan belirli bir uzaklıkta olmasını garanti altına almak için elinden geleni yapıyordu.

Çok akıllıca.

Myron bir hamle yapsam mı diye düşündü ama bu şartlarda en iyi hamle dahi sonuçsuz kalırdı.

Tabancayı Fötr şapkalı'nın elinden almayı becerse dahi kendisine ya da Esperanza'ya ateş açılmasına engel olabilecek zamanı bulması imkânsızdı.

Bekleyip seyredecekti. Fötr şapkalıyla, Bay Bıyık'ın neden kiralandıklarını, ne yapmak istediklerini gayet iyi biliyordu.

"Bırak gitsin," dedi Myron. "Onun bu olaylarla hiçbir il-

gisi yok."

"Sen yürümeye devam et," diye kaşılık verdi. Fötr şapkalı.

"Ona ihtiyacın yok."

"Yürü."

Bay Bıyık ilk kez ağzını açtı. "Daha sonra yanımda birisi olsun isterim," dedi alay edermişcesine sırıtarak. Sonra durdu ve silahı Esperanza'nın sağ şakağına iyice bastırarak bir yandan da koca ıslak diliyle Esperanza'nın yanağını yalamaya başladı. Esperanza yüzünü ekşiterek kendini geri çekti. Bay Bıyık, Myron'a baktı. "İtirazın var mı ahbap?" diye bağırdı.

Myron ağzına geleni söyleyecekti ama hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Bu yüzden ağzını kapalı tutmayı tercih etti.

Sokağın köşesinden döndüler. Etrafa dar sokağın iki yanına yığılmış iğrenç bir çöp kokusu hakimdi. Fötr şapkalı etrafa hızla göz attı. Kimsecikler yokmuş gibiydi.

"Yürü," dedi Myron'ı tabancasıyla dürterek. "Sokağın sonuna kadar gideceğiz."

Myron adamın bir tahta parçasında yürür gibi yavaş ve temkinli olduğunu hissetti.

"Peki bunu ne yapacağız?" diye sordu Bay Bıyık.

Fedora gözlerini Myron'dan ayırmıyordu. "Bizi gördü," dedi "O bir şahit artık."

"Ama planlarda bu yoktu." diye mızmızlandı Bay Bıyık.

"Eee? Ne olmuş?"

"Yani diyorum ki o zaman böyle bir parçayı kaçırmayalım bence," dedi ve gülümsedi Bay Bıyık. "Onu önce bir becersek diyordum."

Bay Bıyık kendi teklifine kahkahalarla güldü. Ama Fötr şapkalı sessiz kalmayı tercih etmişti. Geri adım attı ve silahı Myron'ın sırtına dayadı. Myron yüzünü görebilmek için arka-

sına döndü. Aralarında yaklaşık iki metre kadar vardı. Myron arka duvara karşı duruyordu. Kaçabileceği yer yoktu. Kımıldayamıyordu. En yakın pencere yerden en az dört metre yükseklikteydi. Fötr şapka, tabancasını Myron'ın tam yüzünü isabet alacak şekilde kaldırdı. Myron gözünü kırpmamıştı bile. Fötr şapkanın tam gözlerinin içine bakıyordu. Sonra birden o gözler ortadan yok oluverdi. Tam ortadan yarılıveren başıyla birlikte. Kurşun kafatasının tam ortasına isabet etmiş ve kafasını bir hindistan cevizi gibi tam ortadan ikiye bölmüştü.

Dom dom kurşunuydu bu.

Bay Bıyık avazı çıktığı kadar bağırmaya başlayıp elindeki silahı yere attı ve ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum!"

Myron ileri atıldı. "Yapma. Teslim olu..."

Ama silah yeniden ateş aldı. Bay Bıyık'ın yüzü kırmızı bir sis içinde yok olup gitmişti. Myron durup gözlerini yumdu. Bay Bıyık da tam Fötr şapkalının yanına yığılıverdi. Esperanza koşup kollarını Myron'ın boynuna doladı. İkisi birden sokağın başına baktılar. Win elindeki silahı pek beğenmediği bir heykelmiş gibi inceliyordu. Üzerinde gri bir takım elbise vardı. Çok şık bir kırmızı kravat takmıştı. Sarı saçları her zamanki gibi sola doğru ayrılmış, gayet düzgün taranmıştı. Sağ elinde bir 44' lük tutuyordu. Yanakları pembe pembeydi. Hafifçe gülümsüyordu.

"İyi akşamlar," dedi.

"Ne zamandır buralardasın?" diye sordu Myron. Fotoğraf stüdyosundan çıktıklarında Win'i görmemişlerdi. Ama Myron orada olduğunu adı gibi biliyordu. Win gibi bir arkadaşınız olduğunda her zaman bilirdiniz.

"Siz şu kerhane bozuntusu yere girerken geldim," diye cevap verdi Win. Gülümsedi. "Ama dramatik bir giriş yapmak

istemiştim."

Myron, Esperanza'dan uzaklaştı.

"Biraz kımıldasak iyi olur," dedi Win. "Biraz sonra polisler damlar."

Sessizce cesetlerden uzaklaştılar. Esperanza tir tir titriyordu. Myron'ın da çok iyi olduğu söylenemezdi. Yaptıklarından zerre kadar etkilenmeyen tek kişi Win'di. Bu apaçık görülüyordu. Arabaya yaklaşırlarken aynı şişko fahişe Win'e yaklaştı.

"Ağzıma almamı ister misin? Elli papel."

Win kadına baktı. "Spermlerimin kateterle çekilmesini tercih ederim."

"Tamam," dedi kadın. "Kırk papel."

Win bir kahkaha atıp kadının yanından geçip gitti.

BÖLÜM 26

"Tüm birimlerin dikkatine. Bir-on sekiz Acre Sokağı, Bütün birimler. Bir-on sekiz Acre Sokağı.

Paul Duncan anonsu duymuştu. Olay yerinden birkaç bina uzakta olmasına rağmen o sokak onun bölgesine dahil değildi. Büyük ihtimalle çağrıya cevap vermeyecekti. Bu sadece dikkatlerin üzerine çekilmesine ve bir sürü soruya neden olurdu. Mesela orada ne işi olduğu gibi.

Parçalar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Fred Nickler, şu ahlaksız dergilerin yayımcısı sabah onu aramıştı. Artık Jessica'nın geçen akşamki davranışlarından bir şeyler çıkartmaya başlıyordu. Kathy'nin fotoğrafından haberdardı Jessica. Myron Bolitar'dan öğrenmiş olmalıydı.

Peki Myron nereden bulmuştu ki o fotoğrafın kopyasını?

Önemli değildi. Gerçekten de hiç önemli değildi. Önemli olan olaya Myron Bolitar'ın karışmış olmasıydı. Azımsanamayacak kadar önemli biriydi Myron Bolitar. Zaten Jessica çok inatçı bir kadındı. Şimdi bir de Myron ve o psikopat kankası Win Lockwood çıkmıştı sahneye. Paul onların geçmişte federaller için çalıştıklarını biliyordu. Bildiği kadarıyla çok gizli

görevlerde, sadece ve sadece hükümetin en üst düzeydeki kişileri için çalışmışlardı. Paul çok başarılı bir geçmişleri olduğunu biliyordu. Bu kadarı da kafiydi zaten.

Sirenleri sonuna kadar açık bir polis arabası hızla yanından geçti. Büyük ihtimalle 118. Acre Sokağı'na gidiyorlardı. Paul telsizin sesini açtı. Söylenenlerin hepsini kelimesi kelimesine duymak istiyordu.

Carol'ı aramayı düşündü ama ona ne söyleyecekti ki? Carol kendisine sadece Nancy'nin, Jessica'yı aradığını söylemişti o kadar. Jessica ne biliyordu ki? Nancy'yle nasıl irtibat kurmuştu?

Peki Carol neden kendisini arama gereği duymuştu?

Yanından hızla iki ambulans geçti. Onların da sirenleri sonuna kadar açıktı. Paul yutkundu. Önce arabayı kenara çekmeyi düşündü, sonra biraz daha sürmeye karar verdi.

Bir kez daha arkadaşı Adam Culver aklına geldi Paul'ün. Öldürülmüştü. Bütün bunlardan sonra Paul'ün yas tutacak zamanı bile olmamıştı.

Tabii ya, yas tutmak.

Garipti aslında. Paul Duncan, Adam Culver gibi birinin yasını tutacaktı ha? Hele hele millet hayatının en değerli son saatlerini nasıl geçirdiğini bir bilse ne düşünürdü acaba?

Win'le Myron, Esperanza'yı Greenwich Village'ın doğusundaki kız kardeşi ve kuzeniyle paylaştığı dairesine bıraktılar. Myron, Esperanza'ya kapıya kadar eşlik etti.

"İyi misin?"

Evet anlamında başını salladı Esperanza. Yüzü bütün kanı çekilmiş gibi bembeyazdı. Win adama ateş ettiğinden beri tek kelime çıkmamıştı ağzından. "Win–" diye başladı söze. Durdu, başını salladı. Cümlesini bitirmek için tam bir dakika bo-

yunca ancak toparlandı. "Bizi kurtardı. Sanırım önemli olan da bu."

"Evet."

"Sabah görüşürüz."

Myron arabaya geri döndü. Jessica'yı aradı. Henüz eve gelmemişti. Altıncı caddedeki yirmi dört saat açık lokantalardan birine, Tolstoy'un hikâyeleri gibi oku oku bitmeyen bir menüsü olan bir Yunan lokantasına girdiler. Win vejetaryendi. Bir salata ve patates kızartması ısmarladı. Myron sadece bir diet kola içmeye karar verdi. Hiç iştahı yoktu.

İyice yerleştikten sonra Myron sordu, "Chaz'la neler oldu?"

Win ekmek sepetinin içindeki bayat ekmeklerden tırtıklamaya başladı. Yüzünden ekmekleri sevmediği anlaşılıyordu. Masadaki küçük bir paket krakerle devam etmeye karar verdi. "Bay Landreaux bizden çıkar çıkmaz 466. caddedeki bir binaya gitti." diye başladı. "Asansörle Roy O'connor ve TruPro Şirketinin bulunduğu sekizinci kata çıktı. Asansöre girdiğinde senden aldığı kontratı sıkı sıkı tutarken binadan çıktığında elinde artık kontrat filan yoktu. Saklayabileceği öyle büyük cebi de olmadığından bundan Bay Landreaux'nun onu TruPro Şirketi'nden birine verdiği sonucunu çıkartabiliriz."

"Şu sonuç çıkartmadaki kabiliyetine bayılıyorum," dedi Myron. "Tek kelimeyle mükemmel."

Win gülümsedi. "Daha iyisin değil mi?"

Myron omuzunu silkti.

"Seninle ben aynı değiliz," diye ekledi Win. "Sence o herife yaptığım cinayet olabilir, ama ben buna bir pisliğin daha yeryüzünden kaldırılması demeyi tercih ederim."

"Onu öldürmek zorunda değildin ama."

"Onu öldürmeyi kendim *istedim*." dedi Win ses tonunda

en ufak bir değişiklik olmadan. "Ve de içimizden hiç kimsenin ölümü için yas tutmayacağından da eminim."

Bu her ne kadar doğru olsa da Myron yine de adamın öldürülmesinin doğru olmadığını düşünüyordu. Konuyu kapatmayı tercih etti. "Chaz TruPro'dan çıktıktan sonra nereye gitti?"

Win, Saltine'nin köşesinden bir ısırık aldı. "Orasını sana anlatmadan önce Bay Landreaux'nun binadan tıpkı senin Aaron gibi oldukça iri yarı bir herifle çıktığını söylemem gerekiyor. İri yarı ve kendinden gayet emin. Atletik. Takım elbisesinin içine gömlek giymemişti. Güneş batmış olmasına rağmen gözünde güneş gözlükleri vardı.

"Adam bana Aaronmış gibi geldi."

"Caddede birbirlerinden ayrıldılar. Aaron bir limuzine bindi. Chaz Landreaux da Omni hotel'e doğru yürümeye başladı."

"Hangi Omni?" diye sordu Myron. "Manhattan'da bir sürü Omni var."

"Carnegie Hall'un yanındaki. Lobide annesiyle buluştu. Ne buluşmaydı ama. Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar. İkisi de ağlıyordu."

"Hımmm," dedi Myron.

Garson kız elinde yiyecek ve içeceklerle geldi. Masaya koyup mutfağa geri döndü.

"Peki sonra ne yaptılar?"

"Yukarı çıktılar. Oda servisinden bir şeyler ısmarladılar."

Myron bir an düşündü. "Chaz'ın annesi ta Philadelphia'dan buralara neden gelmiş olabilir ki?"

"Dur bir tahmin edeyim," dedi Win peçetelikten bir peçete çekip dizlerinin üzerine yayarak. "Frank Ache, Chaz Landreaux'yu aileden biriyle tehdit etmiş olabilir."

"Birini kaçırmış olabilirler mi?"

Win omuzunu silkti. "Olabilir. Frank seni öldürmesi için iki adamını yollayacak kadar cesursa gettodan adam kaldırmaktan çekineceğini hiç sanmam. "

Sessizlik.

"Battıkça batıyoruz," dedi Myron.

"Evet. Hem de nasıl."

Chaz'ın ailesi kalabalık. Eğer Frank onu kendi evinde öldürmek istemiş olsaydı yanına kardeşlerinden birini alırdı. "Neyse bununla yarın ilgileniriz," dedi Myron. "Herman Ache'le bir toplantı ayarladım. Saat ikide. Her zamanki yerde."

"Benim de gelmem şart mı?"

"Kesinlikle şart."

Win salatasını yemeye başladı. "Hiç de kolay olmayacak biliyorsun."

Myron evet anlamında başını salladı.

"Herman Ache abisinin işlerine karışmaktan hoşlanmaz."

"Biliyorum."

Win çatalını masaya koydu. "Bir teklifim olacak."

"Dinliyorum."

"Frank Ache arkandan iki profesyonel gönderdi. Zamansız ölümleri bir daha denemesi için cesaretini kırmayacaktır."

"Ha ha. Peki teklifin nedir?"

"Bırak Landreaux onlarda kalsın."

"Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Yapmamayı seçiyorsun."

"Yine bir şeylerden anlam çıkarmaya çalışıyorsun."

"Ona yardım etmek zorunda değilsin."

"Ona yardım etmek *istiyorum."* diye cevap verdi Myron.

Win içini çekti. "Bir insan karanlıkta durmayı tercih edenleri bile aydınlatmaya çalışmalıdır. Bir plan yaptın mı bari?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Çok mu? Az mı?"

"Çok"

Myron başını salladı.

"Bu arada," dedi Win. "Fotoğrafçıdan ne öğrendin?"

Lucy'yle olanların hepsini en ince detaylarına kadar anlattı Myron.

"Peki çıplak resimleri kim getirmiş ona?" diye sordu Myron.

"Aklıma bir isim geliyor ama," dedi Myron.

"Kim?"

"Adam Culver."

"Kathy'nin babası mı?"

Myron başını salladı. "Düşün bir. Alıcı ellili yaşlarda. Fotoğraflarla ilgili ne var ne yoksa, negatifleri filan hepsini istiyor. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyor."

"Kızını korumaya çalışan baba yani."

"Bence öyle." dedi Myron.

"Ama Kathy yaklaşık bir seneden fazla kayıp. Babası fotoğrafları nereden öğrenmiş olabilir?"

"Belki ta başından beri haberi vardı."

"Peki neden onları almak için bu kadar beklesin ki?"

Myron omuzunu silkti. "Yarın bu konuda daha fazla şey öğreniriz. Esperanza'yı fotoğraf stüdyosuna göndereceğim. Adam'ın resmini Lucy'ye bir göstersin bakalım tanıyabilecek mi?"

Win bir parça daha salata aldı. "Çok garip bir gelişme."

"Evet."

"Ama... Göz önünde bulundurmadığın bir şey var: Eğer Adam Culver kızını korumak niyetiyle bütün fotoğrafları ve negatiflerini aldı diyelim. O zaman dergide yayınlanan fotoğ-

raflar nereden geldi?"

Myron bunu da düşünmüş ama bir cevap bulamamıştı.

Garson kız hesabı getirdi. Myron hesabı ödedi. Toplam 8.50 dolar. Bay Cömert. Şehir merkezinin dışına doğru yola çıktılar. Win, Batı Central Park'a bakan San Remo binasında yaşıyordu. Araba telefonu çaldığında yetmiş ikinci caddedeydiler.

Vakit geceyarısını geçmişti.

"Seni bu saatte aramazlar, hayret," dedi Win.

Myron telefonu açtı.

"Alo?"

Karşıdaki aceleci bir şekilde "Bolitar, ben Jake Courter," diye başladı söze. "Derhâl Linvingston'daki St.Barnabas Hastanesi'ne gel."

"Ne oldu?"

"Gel diyorum. Hemen şimdi."

BÖLÜM 27

"Saat on bir buçukta biri aradı," dedi Jake. Myron'la hızlı hızlı hastaneye girerlerken. Jake'in yüz ifadesi donuk, gözleri kırmızı ve şişti. Ziyaretçiler için ayrılan bölümden geçtikten sonra asansörü beklemeye başladılar.

"Jessica iyi mi?" diye sordu Myron.

"İyi olacak," dedi Jake ve ekledi, "Keşke Nancy Serat için de aynı şeyi söyleyebilseydim."

"Ne olmuş."

"Kabloyla boğulmuş." Asansör gelmişti. Jake beşinci katın düğmesine bastı. "Kapıya kimse bakmayınca Jessica evin arkasından girmiş. Herhâlde katil hâlâ oradaydı ki başına vurup kaçmış. Daha sonra bizi aradı. Katil onu da öldürmediği için bence çok şanslı. "

Asansör kapısı açıldı. "Hangi odada?" diye sordu Myron.

"515 numara."

Myron koridorda koşmaya başladı. Köşeyi döndü. Jessica yatakta yatmıştı. Yüzü sapsarıydı. Yanında bir doktor yapacağı iğneyi hazırlıyordu. Jake, Myron'ın arkasına geçti ama kapı ağzında durmayı tercih etti.

Jessica'nın sesi titriyordu. "Myron?"

"Buradayım," dedi Myron elinden tutarak. Jessica o kadar kırılgan görünüyordu ki. "Bir yere gitmiyorum."

Doktor iğneyi yaptı. "Dinlenmeniz gerekiyor," dedi.

"Ben çok iyiyim," diye ısrar etti Jessica. "Gitmek istiyorum."

"Bu akşam burada kalmanız sizin için iyi olur."

"Ama..."

"Doktoru dinle Jess," diye sözünü kesti Myron. "Bu akşam yapabileceğimiz bir şey yok."

İlaç etkisini göstermeye başlamıştı. Gözleri yavaş yavaş kapanmaya başladı. "Nancy..."

"Tamam dinlen artık," dedi Myron yavaşça.

"Yüzü mosmordu..."

"Şşşt... konuşma."

Jessica'nın başı yana düştü. Myron dönüp doktora baktı. "İyileşecek mi?"

"Evet. Sanırım başına aldığı darbeden çok gördükleri karşısında şok geçirmiş."

Jake elini Myron'ın omuzuna koydu. "Haydi gel sana bir kahve ısmarlayayım."

"Burada kalacağım."

"Sonra gelirsin yine. Şimdi konuşmamız lazım."

Myron, Jessica'ya baktı. Derin bir uykuya dalmıştı.

"Daha uzun süre böyle uyuyacak," diye temin etti doktor.

Koridorda yavaşça yürüyüp asansörle hastane girişine indiler. Her tarafta ilaç ve yemek kokusu karışımı tipik bir hastane kokusu vardı. Win arabayı parketmiş girişteki bekleme koltuklarında oturuyordu. Onları görünce ayağa kalktı.

"Bu senin arkadaşın Win mi?" diye sordu Jake eliyle işaret ederek. "P.T. bahsetmişti."

"Evet."

"Burada beklemesini söyle. Seninle yalnız konuşmak istiyorum."

Myron, Win'e işaret etti. Win başını sallayıp yeniden yerine oturdu, eline bir gazete alıp bacak bacak üstüne attı. Jake, Win'i süzdü. "P.T. nin söylediği kadar deli mi bu?"

"Aşağı yukarı öyle."

"Hadi ya?"

Birer kahve kapıp köşede bir masaya oturdular.

"Olay Yeri İnceleme ekipleri şu anda Nancy'nin evinde. Eğer bir şey bulurlarsa derhâl haber verecekler."

"Peki şimdiye kadar neler öğrenebildiniz?" diye sordu Myron.

"Fazla bir şey değil. Nancy, Cancun'dan yeni dönmüş. Annesiyle babası mezuniyet hediyesi olarak vermiş ona bu tatili."

"Onlara haber verildi mi?"

Başını salladı Jake. "Seninle konuşmamız bittikten sonra doğru onlara gideceğim."

Sessizliği ilk bozan yine Jake olmuştu. "Peki Jessica'nın orada ne işi varmış?"

"Benden babasının ölümünü araştırmamı istedi. Soygun sırasında öldürüldüğüne inanmıyor."

Jake başını salladı. "Evet. Yaşlı babasının ölümünün kızkardeşinin kayboluşuyla bir ilgisi olduğunu düşünüyor."

"Aynen öyle."

"Tahminim doğruymuş demek. Dosya arabada."

"Adam Culver'ın cinayet dosyası mı?"

"Hey! Ben aptal değilim Bolitar. Bu işlerle uğraşmayı kestikten bir buçuk sene sonra yeniden dedektiflik işlerine el attın. Neden? Babanın ölümü nedeniyle. Bir bağlantı gördün. Ama sana açık olacağım. Bence öyle değil. Dosyada da hiçbir

bağlantı görülmüyor. Belki birkaç tutarsızlık hepsi bu. Ama bağlantı yok."

"Ne tür tutarsızlıklar?"

"Adam Culver'ın öldürüldüğü gün Denver'da olması gerekiyordu. Hyatt Regency otelindeki bir konferansta. Ama oraya hiç gitmedi. Sabah uçağına hiç binmedi."

"Dosyada nedeni yazıyor mu?"

"Adam kendini iyi hissetmiyordu. Sanırım mantıklı bir açıklama."

"Bunu kim söylemiş?"

"Karısı."

İkisi de beş on saniye konuşmadı. "Başka?"

"Başka bir şey yok. "Cinayet mahali sıradan ıssız bir sokaktı. Tam kalbinden bıçaklanmış."

"Orada ne işi varmış?"

"Karısı marketten bir şeyler almak için çıktığını söyledi."

Myron bunun üzerine biraz düşündükten sonra: "Çok normal. İnsanlar genelde kendilerini iyi hissetmediklerinde markete alışverişe giderler."

"A tabii oturduğun yerden ahkâm kesmek kolay. Polislerin hiçbiri neden o uçağa binmedi, bu ne anlama geliyor? Araştırmadı. Hepsi soyguncuyu bulma derdine düşmüştü."

"Cinayet tanığı var mı?"

"Hayır yok. Aslında dosya da fazla kabarık değil." Jake öne eğilip Myron'ın gözlerinin içine baktı. Myron gözlerini kaçırmamıştı. "Şimdi," dedi Jake yavaşça. "Artık bana olan biteni anlatma zamanı geldi. Ve lütfen bana "Hayır, çünkü kimsenin kırılmasını istemiyorum" gibi zırvalıklardan bahsetme. Neden bu işlere karıştın?"

"Sana söyledim. Nedeni Jessica."

Jake aralarında birkaç santim kalacak şekilde yüzünü

Myron'a daha da yaklaştırdı. "Beni aptal yerine koymayı bırak Myron." diye haykırdı. "Kör de değilim. Jessica Culver çok güzel bir kadın. Ama sırf merak ediyorsun diye bütün işini gücünü bırakıp bu cinayetin nedenini araştırmaya başlaman saçmalığın daniskası. Sen bu kadar zayıf biri değilsin."

"Bir de Christian var tabii." dedi Myron.

"Ne olmuş ona?"

"En iyi müşterim. Kız arkadaşının kayboluşuna hâlâ çok üzülüyor."

Jake burnunu çekti. "Tabii canım. Kesin öyledir."

"Ne ima etmeye çalışıyorsun?"

"Demek istediğim," dedi Jake. "Christian'ın bütün bu olanlarda masum olduğunu düşünmüyorum."

"Ama demiştin ki meniden alınan DNA ..."

"Ona tecavüz etmiş demiyorum."

"Peki ne diyorsun o zaman?"

"Olayda parmağı olabileceğini söylüyorum." diye cevap verdi Jake. "Müşterinin kızın kaybolduğu saatlerde nerede olduğuna dair sağlam kanıtları yok. Saat on birde yatakta olduğunu söylüyor ama bunu kanıtlayamıyor."

"Tek kişilik odada kalıyor." dedi Myron. "Kim yatakta olduğunu kanıtlayabilir ki?"

"Ben şüpheliyim ama," diye cevap verdi Jake.

"Nasıl şüpheli oluyorsun ki? Kathy Culver saat ondan sonra spor salonuna girmiş değil mi?"

Jake evet anlamında başını salladı.

"Ve Christian'ın saat on buçuğa kadar antrenörle toplantısı olduğunu da biliyorsun," diye devam etti Myron. "Buda teyit edildi."

"Ama işte buraya kadar, ondan sonra ne yaptığı belli değil."

"Ondan sonra da odasına uyumaya gitti. Saat on bir sıralarında Kathy kampüsün diğer yanında yürürken görülmüş. Ben aradaki bağlantıyı pek anlayamadım."

"Belki hiç bağlantı olmayabilir de." dedi Jake sadece. "Ama o Kathy'nin erkek arkadaşıydı. Erkek arkadaş her zaman için baş şüphelidir. Ve bir şey daha var aslında."

"Nedir?"

"Takımdaki arkadaşları."

"Ne olmuş onlara?"

Jake kahvesini bitirdi. Son damlaları da yutmak için fincanı kafasına dikti. "Bizimle işbirliği yaptılar evet ama bazıları acayip derecede kaçamak cevaplar verdi. Bazıları biraz tedirgindi. Neden olduğunu bilmiyorum ama sanki bir şey saklıyor gibiydiler. Sanki büyük maç öncesi takımın starına bir şey olmasın istiyorlardı."

Ama takımdaki hiç kimsenin Christian'dan hoşlanmadığını Jake'e söylemedi Myron. Aksine, onu mahvetmek için ellerinden ne geliyorlarsa yaparlardı. Peki o zaman tedirginliklerinin gerçek nedeni ne olabilirdi?

Jake arkasına yaslanıp gülümsedi. Taktik değiştirmeye karar vermiş gibiydi. "Evet Myron, şimdiye kadar benimle hiçbir problemin olmadı değil mi? Sana bütün bildiklerimi anlattım ama sen hâlâ kendini geri çekiyorsun. Bu hiç hoş değil. Henüz benimle paylaşmadığın bir sürü şey var. Bunu biliyorum. Bana tavsiye ettiğin gibi birkaç saat önce Başkan Gordon'la görüştüm. Adam çok samimi ve arkadaşça davrandı. Hiç de öyle kendini beğenmiş bir hali yoktu. Ama aslında bir şeylerden korktuğunu hissettim. Peki neden acaba?"

"Sana kayda değer bir şey söyledi mi?"

"Çok yardımcı oldu bana. Kathy harika bir kızmış, çok iyi bir öğrenciymiş, çalışkanmış vesaire vesaire. Ha evet bir de

senin eski kız arkadaşının da ona gittiğini söyledi. Anlaşılan Jessica ondan kızkardeşinin dosyasını istemiş."

"Mümkün olduğu kadar fazla bilgi toplamaya çalışıyoruz."

"Hangi konuda?"

Myron kahvesini incelemeye başladı. Lağım suyuna benzediğini düşündü. "Adam Culver öldürüldüğü günün sabahı Nancy Serat'yı ziyaret etmiş."

Jake'in gözleri hafifçe açılmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Nancy bu akşam saat onda buluşmaları için Jessica'nın telefonuna bir not bırakmış. Notta aynı zamanda öldürüldüğü günün sabahı babasıyla görüştüğünü de söylemiş."

"Hayret bir şey!" Jake kollarını göbeğinde kavuşturdu. "Demek Adam Culver sabah Nancy Serat'ya gitmiş. Demek bir şey bulmuş. Önemli bir şey. Seyahatini bile iptal ettirecek kadar önemli bir şey."

"O kadar önemli ki, öldürülmesine neden olmuş," diye ekledi Myron.

Jake evet anlamında başını salladı. Düşünüyordu. "Sonra da aynı katil bilginin kaynağını tamamen ortadan kaldırdı."

"Yani Nancy Serat'yı."

"Aynen öyle," dedi ve durdu Jake. "Ama saatlerce kızı sorguya çekmiştim. Ona sormadığım soru kalmadı..." sesi birden cılızlaştı. Myron, Jake'in kafasından geçenleri tahmin edebiliyordu. Bütün polisler böyle bir durumda kendilerine hep aynı soruyu sorarlardı. Her şeyi berbat mı ettim? Atladığım bir şey mi var? Genç bir kız benim yüzümden mi öldü?

"Eğer Nancy gerçekten bu kadar önemli bir şeyi biliyor olsaydı," dedi Myron "katil onu susturmak için bir buçuk sene beklemezdi herhâlde. Sanırım bizim senaryomuzdan çok daha

karmaşık şeyler dönüyor ortada. Sanırım Adam Culver bu puzzle'ı bir araya getirmeyi başarabilmişti. Son parça da Nancy'deydi. Tek başına kimsenin işine yaramayacak bir parça. Adam Culver dışında."

"Beni rahatlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Ben olayları bu şekilde görüyorum. Eğer her şeyi berbat ettiğini düşünseydim inan açıkça söylerdim."

"Kızın cesedini görmeliydin," dedi Jake sessizce. Allahın cezası kabloyu kızın boynuna öyle bir sarmış ki. Çok kötüydü Myron çok kötü." Durdu ve kafasını salladı. "Onu gördükten sonra Jessica'nın da kafasında benimle aynı soruyu sorduğuna eminim."

"Nedir o?"

"Kathy de Nancy'yle aynı kaderi mi paylaştı acaba?"

Sessizlik. Kahvelerinden bir yudum aldılar. Myron'ın ki buz gibi olmuştu ama bundan şikâyet etmedi. Soğuk, bulaşık suyu gibi bir kahve. İçlerinde bulundukları duruma oldukça uygun.

"P.T. bana senden bahsetti," dedi Jake kahvesini höpürdettirdikten sonra. "Bana zeki olduğunu, sana güvenebileceğimi söyledi. Aslında o kolay kolay kimseye güvenmez. Senin ve şu arkadaşın Win'in tanıdığı en sağlam adamlar olduğunuzu söyledi. Biraz fazla başına buyruksunuz ama ben bunu lehime kullanabilirim. Ben bir polisim. Kanunlara riayet etmem lazım. Sizin böyle bir derdiniz yok. Dolayısıyla benden daha güçlüsünüz. Ama burası benim bölgem ve öylece durup yaptıklarınızı izleyemeyeceğim." Nasırlı, yüzüksüz kocaman ellerini masaya koydu. "Şimdi bana bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum Myron. Hemen şimdi. Sadece seninle benim aramda kalacak. Sana söz veriyorum başka hiç kimse bilmeyecek. Bana söylemediğin hiçbir şey kalmasın. Beni anlıyor musun?"

Myron başını salladı.

"O zaman ötmeye başla bakalım. Tüm dikkatimle seni dinliyorum."

Myron dergiyi çıkarttı ve Jake'e uzattı. "Her şey bununla başladı."

BÖLÜM 28

Sabah gazetelerinde Nancy Serat cinayetiyle ilgili tek kelime yoktu ama radyolar genç bir kadının öldürüldüğünü bildirmeye başlamışlardı bile. Myron 280 nolu yoldan New Jersey Turnpike'ın kuzeyine doğru sürüyordu. Güzel manzaralı bir yoldu burası. Güneşli bir günde Batı Beyrut'a gider gibi. Bu yoldan gidenler New Jersey'nin nasıl bir yer olduğu konusunda çoğunlukla yanılırdı. Bir kadının ayak numarasından güzelliği hakkında hüküm yürütmek gibi bir şeydi bu.

Billy Joel radyoda "Seni olduğun gibi seviyorum," şarkısını söylüyordu. E Christie Brinkley gibi birisiyle evliyseniz böyle bir şarkı yazmanız gayet doğaldı.

16W'den saptığı yol onu doğrudan Meadowslands park alanına götürdü. Tamam, cinayet, entrika... Bunlarla uğraşmak çok zevkliydi ama sonuçta spor menajerliğinden para kazanıyordu Myron. Otto Burke'le buluşacaktı. Christian'ın kontrat işini yüz yüze halletmek istiyordu. Myron onun için bir şeyler hazırlamıştı.

Bütün gece hastanede Jessica'nın yanında kalmış, ortaçağdan kalma işkence aletlerine benzer bir sandalyede rahat-

sız bir şekilde bir o yana bir bu yana dönüp durmuştu. Ama umurunda değildi. Jessica'yı uyurken seyretmek hoşuna gitmişti. Eski günler gelmişti aklına. Bir gün yeniden birlikte uyuyacakları günlerin geleceğini ummuştu.

Jess iki saat kadar önce uyanmıştı. Kızgındı, aksi davranıyordu. Erkek kardeşi Edward eve götürmeden önce ona bildiği her şeyi anlattı. Özellikle de Lucy'nin fotoğraf stüdyosuna olan ziyaretini. Jessica ona Lucy'ye göstermesi için babasının bir fotoğrafını verdi. Myron, Jessica'nın babasının fotoğrafını cüzdanında taşımasına şaşırmıştı. Ama cüzdandaki fotoğraflar arasında bir an için gözüne ilişen bir fotoğraf daha vardı ki o Myron'ın daha da fazla şaşırmasına neden olmuştu. Dört sene önce yazın çekilmiş bir fotoğraf. Myron'a çaktırmadan çekmek istediği ama Myron'ın gözünden kaçmayan bir fotoğraf. Martha'nın bağ evinde geçirdikleri son hafta sonu. Sadece ikisi. Bronzlaşmış, mutlu ve dinlenmiş iki yüz. Win'in yazlık evinde mangal yaparlarken. Kaçınılmaz ani düşüş öncesi ikisi de mutluluklarının zirvesindeyken.

Myron üstündekileri değiştirmeye zaman bulamamıştı. Geceyi koca bir çamaşır sepetinin dibinde geçirmiş gibi hissediyordu kendini.

Otto onu Titan stadyumunun ara katlarından birindeki odasında bekliyordu. Larry Hanson da onunla birlikteydi. Otto kocaman gülümseyerek ve elini neredeyse kemiklerini kıracak kadar sıkarak karşıladı onu. Bay Günışığı. Larry sadece eliyle uzaktan selamlamakla yetindi. Gözlerini Myron'dan kaçırıyordu.

Larry Hanson saldırgan, oldukça kaba ama sözünü sakınmayan, içi dışı bir biriydi. Kimseye asla oyun oynamaz, Otto gibi yalakalardan hoşlanmazdı.

"Lütfen Myron," dedi Otto kollarını *"Let's Make a Deal"*

programındaki Carol Merrill gibi açarak, "Lütfen nereye istersen oraya otur."

"Her zaman mükemmel bir ev sahibisindir Otto."

"Sadece öyle olmaya gayret ediyorum Myron. Ama yine de sağol."

"Bu bir iğnelemeydi Otto. Biz buna iğneleme diyoruz."

Otto o ateşli gülümsemesini sürdürdü. Top sakalının uzunluğunda en ufak bir değişiklik yoktu. Ne biraz kısa, ne de biraz uzun. Herhâlde her gün aksatmadan düzeltiyor diye düşündü Myron kendi kendine. Boydan boya kırk beş metrelik sahayı gören koltuklara oturdular. Futbol fanatikleri böyle bir yerde maç seyretmek için varlarını yoklarını feda ederlerdi herhâlde. Aşağıda oyuncular antrenman yapıyorlardı. Kenarda yürüyen Christian'ı gördü Myron. Kaskı takılı değildi. Başını dik tutuyordu. Nancy Serat'nın ölümünden haberi yoktu büyük ihtimalle, zira Nancy'nin adı henüz hiçbir yerde yayınlanmamıştı. Ama çok yakında basın bombayı patlatır, olay üzerine kimbilir ne spekülasyonlar yaratırlardı. Dikkatlerin cinayetten çok Christian'ın kontrat imzalamasına yöneleceğini umuyordu ve aslında ne kadar istese de Myron'ın onu daha fazla koruması artık imkânsız gibiydi.

"Evveeet," dedi Otto ellerini çırparak, "imza için hazır mısın?"

Aşağıda Christian uzun gür saçlı bir adamla tanıştırılıyordu. Myron adamı MTV de yayınlanan bir videodan tanıyordu. Otto Record's' un son keşiflerinden biriydi. *StillLife* diye bir grup. Evet sesleri iyiydi ama Smer Testi grubu kadar kabiliyetli miydiler acaba?

"Elbette," dedi Myron. "Daha ne isteyebiliriz ki?"

"Tamam, harika o zaman. Bende kalem var."

"Bak ne güzel. Bende de kontrat var." Myron kontratı Ot-

to'ya uzattı. Otto hızlı hızlı kontratı okudu. Yüzündeki gülümsemeye rağmen gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kontratı Larry Hanson'a uzattı.

"Kafam karıştı Myron. Bir önceki teklifinine benziyor bu."

"Bir şeyi hemen algılamana bayılıyorum Otto."

"Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum ama."

"Evet vardık. O anlaşma da bu işte."

"Sanıyorum unuttuğun bazı şeyler var..." biraz durdu Otto sanki doğru kelimeleri düşünürmüş gibi. "Christian birden gözden düştü. Artık eskisi kadar değerli değil."

"Yabancı bir para biriminden söz eder gibisin."

Otto gülmeye başladı. Hadi sen de benim gibi gül demek ister gibi Larry'ye baktı. Larry sadece hafif bir gülümsemeyle yetindi. "Evet Myron, aynen söylediğin gibi düşünüyorum. Sonuçta hepimiz bir şekilde alınıp satılabilen varlıklarız. Ve senin müşterinin de Amerikan Doları karşısındaki değeri düşmüş durumda."

"Alaycılığının doruğundasın Otto ama ben senin gibi düşünmüyorum." Myron, Larry Hanson'a baktı. "Oyunu nasıldı Larry?"

"Aslında bir şey söylemek için çok erken," dedi Larry hafifçe öksürerek. "Bu kadar kısa bir zamanda bu soruya cevap vermem doğru olmaz."

"Ama yine de bir yorum yapabilirsin öyle değil mi?"

Bir kez daha hafifçe öksürdü Larry. "Sadece şunu söyleyebilirim," diye yanıtladı. "Christian'ın oyunu bizi hayal kırıklığına uğratmadı."

"İşte budur," dedi Myron, Otto'nun gülüşünü taklit ederek. "Onun değerini ancak sahada anlayabilirdiniz. İşte şimdi sizin için lezzetli bir lokma haline geldiğini görüyorum. Bu

yüzden de teklif ettiğimiz fiyatı neden aşağı indirmek istediğinizi anlayabilmiş değilim."

Otto başını sallayarak ayağa kalktı. Ellerini arkasında kavuşturarak bara doğru yürümeye başladı.

"Bir içki alır mısın Myron?"

"Hayır almam."

Otto kendine bir 7-Up doldurdu. Larry Hanson'a bir şey içer mi diye sormamıştı. "Evet," dedi Otto, "Christian'ın oyununun etkileyici olduğunu itiraf etmem lazım ama Myron, seni hatta Larry seni de bir konuda uyarmam lazım. Antrenmanlar ve maçlar arasında büyük farklar vardır. Göğüs göğüse kavga başka, üzerinde baskı hissederek maç yapmak başkadır."

Myron ve Larry birbirlerine baktılar. Bu, "Bu kibirli geri zekâlı kendini ne sanıyor?" bakışıydı.

"Ama şunu da eklemem lazım," diye devam etti Otto, "Sadece performansa değil, çok daha fazla faktörlere dayalı bir ürün bu. Mesela her zamanki gibi Super Bowl turnuvasında başarılı olmak istiyoruz diyelim. Ama diğer yandan adımız bir uyuşturucu ya da seks skandalına karışmış. Bu durumda ürünümüzün değeri birden düşüvermez mi?"

"Demek Christian bir ürün. Bu anlattıklarını bir grafik üzerinde de gösterebilir misin?" diye sordu Myron. "Sanırım ben pek anlamadım."

"Yani," diye devam etti Otto istifini bozmadan, "Şu açık saçık dergideki fotoğraf Christian'ın değerini düşürdüğü için sana daha az para ödememiz gerekiyor."

"Ama fotoğraf Christian'a ait değil."

"Ama sevgilisinin fotoğrafı."

"Eski sevgilisinin."

"Garip bir biçimde ortadan kaybolan bir sevgili."

"Christian ve ben bütün riskleri göze almak istiyoruz,"

dedi Myron. "Kimsenin fazla bilmediği bir dergide yayınlandı fotoğraf. Yayınlandığıyla da kaldı. Daha fazla yayılacağını sanmam."

Otto 7-Up'ından bir yudum aldı. "Ama basın çok geç kalmaz dergideki fotoğrafı keşfedecektir."

"Sanmam," dedi Myron. "Bu konuyu Christian'la konuştuk. İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz."

"O zaman ikiniz de kaçıksınız."

Yüzü bir anda düşmüştü.

"Otto, bu hiç de kibar bir davranış olmadı şimdi." Tıpkı bir arabanın camlarını kapatır gibi yüzündeki ifadeyi de bir anda silip eski tavrını takınmıştı şimdi.

"Bu konuda önceden seninle neler konuştuğumuzu hatırlatmak istiyorum Myron. Beni iyi takip et. Anlaşmamızdaki fiyatı üçte bir oranında indirecektin. Eğer bunu yapmazsan Bayan Culver'ın anadan doğma fotoğrafı her yere dağıtılacaktı. Ve bu şekilde de senin oyuncunun kariyerinin ne hale geleceği malum."

"Ama o bir şey yapmadı ki Otto. Kathy Culver'a ait bir fotoğraftan bahsediyoruz."

"Farketmez. Herkes en ufak bir yanlışı, dolaylı da olsa fırsat bilir. Şunu unutma Myron: İş hayatında dış görünüş gerçeklerden çok daha fazla önemlidir."

"Dış gürünüşe karşı gerçekler," dedi Myron. "Bunu bir kenara not etmeliyim."

Otto kendisinin hazırlamış olduğu kontratı çıkarttı. "İmzala şunu," dedi. "Hemen şimdi."

Myron gülümsemekle yetindi sadece.

"İmzala Myron. Yoksa seni mahvederim."

"Bence bunu yapamazsın Otto."

Myron gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Heyecanlanma Otto. Üçüncü düğmeden sonra duracağım. Sana bunu göstermek istiyordum sadece."

Göğsündeki küçük ses alıcısını gösterdi.

"Allahın cezası, sen..."

"Bu bir kablo Otto. Doğrudan kemerime sıkıştırdığım ses kayıt aletine bağlı. Fotoğrafları istediğin kadar millete dağıt. Umurumda değil. Christian'a zarar verebilirsin de vermeyebilirsin de. Sonuç ne olursa olsun ben de bu kayıdı dağıtırım. Hareketlerinle Christian'a verdiğin zarardan dolayı sana dava açarım.

Zorba ve şantajcının tekisin. Her zaman bir plak şirketim olsun istemişimdir. Amigo kızlar buna bayılır değil mi Otto?"

Otto hiç istifini bozmadan ona baktı. "Larry?"

"Evet Bay Burke?"

"Cihazı üzerinden çıkart. Gerekirse zor kullanarak."

Myron, Hanson'a baktı. "İri yarı bir herifsin Larry," dedi Myron. "Ve biliyorum, bu oyunun en zorlu solbeklerinden birisin. Ama eğer o koltuktan kalkacak olursan seni duvara çivilerim."

Larry Hanson yalnızca başını sallamakla yetindi. Korkmamış ama yerinden de kımıldamamıştı.

"Burada sadece ikimiz varız," dedi Otto aceleyle. "Yardım etmeleri için güvenliği çağırabilirim."

"Bunun yararı olmaz Bay Burke," Larry hafifçe gülümsüyordu. "Ayrıca birkaç güvenlik görevlisinin onu korkutmayacağından da eminim. Değil mi Myron?"

"Doğrudur Larry."

"O zaman sanırım bu kontratı imzalasak iyi olur Bay Burke. Herkes için en iyisi bu."

"Şimdiden basına bildirdim bile aslında" dedi Myron.

"Christian'ın Titanlar gibi sağlam ve güvenilir bir kulüpte oynayacağı için ne kadar mutlu olduğunu da belirttim."

Otto bir an düşündü. "Eğer kontratını imzalarsam," dedi. "Kayıt cihazını bana verecek misin?"

"Belki,"

"Neden belki?"

"Sende dergi, bende kayıt var. Bence elimizdeki silahlar yeterince adil dağıtılmış durumda."

"Peki sana söz versem..."

"Ya lütfen Otto. Bak çok gülünce karın kaslarım ağrıyor."

Otto bir an düşündü. Aslında üç buçuk atmasına rağmen belli etmemeye çalışıyordu. Onun yaşında hiç kimse zarar görmeden belli bir yere gelememiştir.

"Myron?"

"Evet?"

"Titanlar olarak Christian Steele gibi bir oyuncuyla çalışmaktan çok büyük mutluluk duyacağız."

"Tam burayı imzalayacaksın Otto."

"Memnuniyetle Myron."

"Aman efendim, esas ben çok memnun oldum."

Otto kontratı imzaladı. El sıkıştılar. Anlaşma yapılmıştı.

"Birlikte bir basın toplantısı yapacak mıyız Myron?"

"Bence harika olur."

"Aşağıda bir banyo var. İstersen orada tıraş olabilirsin de."

"Sağol, çok düşüncelisin."

Otto yeniden gülümsemeye başlamıştı. Zaten üzüntüsü asla uzun sürmezdi. Telefonu eline aldı. "Christian Steele'le anlaşmayı yaptık," dedi. Sonra Myron'a bakarak göz kırptı ve ekledi, "Bir çaylağa şimdiye kadar verilen en yüksek rakama."

Myron da ona göz kırptı ve baş parmaklarını yukarı kaldırdı. Çifte kumrular gibiyiz diye düşünüp kendi kendine gül-

dü. Saatine baktı. Şehre dönüp Herman Ache'le görüşmeye gitmeden önce bir duş ve basın toplantısı için yeteri kadar zamanı vardı.

Şu Allah'ın belası Ache kardeşlerle nasıl başa çıkacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu ama hâlâ üzerinde çalışıyordu. Hem de hararetle.

BÖLÜM 29

Jessica Ridgewood'daki evlerine saat sabah onda geldi. Doktor sabah birkaç test daha yapmak istemiş ama Jessica reddetmişti. Sonunda testlerin hafta arasında yapılması için anlaştılar. Edward'la arabada giderlerken hiç konuşmamışlardı.

Eve geldiklerinde Jessica annesinin arabasının park yerinde olmadığını gördü. Bu ona iyi gelmişti zira

Bütün bu sıkıntılar içinde bir de sürekli ağlayıp duran bir anneyi çekecek hali yoktu hiç. Jessica herkese dün geceki olaydan annesine bahsetmemelerini özellikle tembih etmişti. Yeteri kadar derdi vardı zaten kadının. Ayrıca onu böyle gereksiz yere üzmenin bir anlamı yoktu.

Jessica eve girer girmez doğruca çalışma odasına gitti. Babası bir iş üzerindeydi. Bu artık gayet açıktı. Öldüğü sabah Nancy Serat'yı ziyarete gitmişti. Kendisini iyi hissetmediğini öne sürerek Denver'daki tıp konferansına gitmemişti ki bu asla yapmayacağı bir şeydi. Hatta büyük ihtimalle Kathy'nin çıplak fotoğraflarını para karşılığında satın bile almıştı.

Ters giden bir şeyler olduğunu anlamak için Sherlock Holmes olmak gerekmiyordu. Odayı hafifçe ışıklandırdı. Edward

aşağıda mutfakta buzdolabını açmıştı.

Babasının çekmecelerini karıştırmaya başladı. Aslında ne aradığını kendisi de bilmiyordu. Bu, üzerinde BÜYÜK İPUCU BURADA yazan küçük bir kutu olsaydı ne kadar güzel olurdu aslında.

Nancy Serat'yı, mosmor olmuş, korkudan donup kalmış yüzünü düşünmek istemese de görüntü beynine kazınmıştı adeta. Daha güzel şeyler düşünmeye çalıştı. Uyandığında Myron'ı sandalyenin üzerinde Güneş Sirki'ndeki akrobatlar gibi iki büklüm şekilde bulmuştu. Bu görüntü komiğine gitmişti. Gülümsedi. Dosya çekmecesinde üzerinde NYH yazılı bir klasör buldu. Babasının Merrill Lynch'teki Nakit Yönetim Hesabı. Klasörü dışarı çıkarttı. NYH gelir gider özeti büyük kolaylıktı. Bunun içinde her şeyi bulabilirdiniz. Hisse senetleri, tahviller, diğer tüm hisseler, alınıp verilen çekler, kredi kartı dökümleri, alım satım işlemleri hepsi ama hepsi tek bir klasörde toplanmıştı. Jessica'nın da bir Nakit Yönetim Hesabı vardı. Son zamanlarda tahsil edilen masrafları çekleri kontrol etti. Anormal bir şey bulamadı. Tek problem hesap dökümünün üç hafta önce bitmiş olmasıydı. Daha sonrakilere ihtiyacı vardı Jessica'nın.

Son sayfaya baktı. Sayfanın en altına kırmızı küçük bir kaşe basılmıştı: "Merrill Lynch hesap numaranız dokuz-sekiz-iki-üç-üç-dörttür."

Özel 800' lü hat. Saha önceden hesaplarda bir tutarsızlık olduğunda kendi hesabına ulaşmak için de bu hattı kullanmıştı Jessica.

Jessica numarayı çevirdi.

"Lütfen tercihinizi giriniz. İstediğiniz zaman konuşmayı durdurabilirsiniz. Güncel bakiyeniz için biri tuşlayınız. Çek tahsilatı bilgileri için ikiyi tuşlayınız. Gelen son ödemeler için

üçü tuşlayınız. Kartınızdaki hareketleri öğrenmek için altıyı tuşlayınız."

Jessica önce ödemelerden başlayıp daha sonra çekleri kontrol etmeye karar verdi. Altıyı tuşladı.

Yirmi Sekiz Mayıs'tan 28.50 dolarlık ödenmemiş Visa kart borcu. Yirmi Sekiz Mayıs'tan 14.75 dolarlık ödenmemiş Visa kart borcu.

Bu harcamaların kaynağını telefondan öğrenemiyordu. Aynısı çekler için de geçerliydi.

"Yirmi Yedi Mayıs'tan 3,478.44 dolarlık ödenmemiş Visa kart borcu."

Donup kaldı Jessica. Üç bin dolar mı? Ama nasıl olurdu bu? Telefonu kapattı, yeniden arama tuşuna bastı ve hesaba giriş kodunu tuşladı.

"Seçiminizi giriniz."

Bu sefer bir müşteri temsilcisiyle görüşmek için sıfıra bastı.

"Merhaba," dedi ahenkli bir kadın sesi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kartımda üç bin küsur dolarlık bir masraf. Lütfen bana bu harcamanın neden kaynaklandığını söyleyebilir misiniz?"

"Hesap numaranızı verir misiniz?"

"Dokuz-sekiz-iki-üç-üç-dört"

Fonda klavyenin tuşlandığını duydu Jessica. "Adınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu müşteri temsilcisi.

Jessica klasöre göz attı. Neyseki bu ortak bir hesaptı. "Carol Culver," dedi.

"Bir saniye bekleyin lütfen Bayan Culver."

Yeniden klavye sesleri duyulmaya başlandı. "Evet, buldum. 3,478.44 dolar. Manhattan'daki bir Kontrol ve Güvenlik Sistemleri mağazasından alışveriş yapılmış."

Kontrol ve Güvenlik Sistemleri mi? Bu da ne demek oluyor diye düşündü Jessica.

"Tamam, hatırladım. Eşimle ben tüm kişisel kayıtlarımızı bilgisayara yazarız ama maalesef bilgisayarda bir problem çıktı o yüzden göremiyorum. Bana son yazdığım çeklerin dökümünü de vermeniz mümkün mü acaba?"

"Elbette."

Bir kez daha klavye sesi duyuldu. "295 dolarlık bir çek. Volvo Finans'a. Mayıs'ın yirmi beşinde yazılmış."

Otomobilin kredisi diye düşündü Jessica.

"649 dolarlık bir çek daha var. Bu da Getaway Emlak'a yine Mayıs'ın yirmi beşinde yazılmış."

"Bir saniye kapatmayın lütfen. Getaway Emlak mı dediniz?"

"Evet. Doğru."

"Nerede olduğunu söyleyebilir misiniz acaba?"

"Üzgünüm bunun bilgisi verilmemiş."

Müşteri temsilcisiyle birlikte ayın geri kalanında yazılmış çeklerin üzerinden geçtiler. Harcamalarda bir anormallik yoktu. Jessica kadına teşekkür edip telefonu kapattı.

Getaway Emlağa 649, Kontrol ve Güvenlik Sistemleri mağazasına 3,478.44 dolar. Ters giden bir şeyler vardı, ama ne?

Edward kapıyı tıklattı. "Selam," dedi.

"Selam"

Başı öne eğik odaya girdi.

"Geçen gün için özür dilerim," dedi Edward. O upuzun güzel kirpiklerini kırpıştırdı. "O şekilde çekip gitmem yanlıştı."

"Önemli değil."

"O kadar çok soru sordun ki bir an çok fena bunaldığımı hissettim."

"Sorulması gereken sorulardı ama," dedi Jessica. "Sanırım her şey birbiriyle bağlantılı. Kathy'ye olanlar, babama olanlar, Kathy'nin değişmesine neden olan şeyler."

Bu *değişim* kelimesi Edward'ı rahatsız etmişti. Üzerinde Beavis ve Butthead baskılı bir tişört vardı. "Yanılıyorsun," dedi. "Ona olanlarla bu olayların hiçbir ilgisi yok."

"Belki," dedi Jessica. "Belki bana bildiklerini anlatırsan ikna olabilirim."

"Çok rahatsızım. Bana acı veriyor."

"Ben senin ablanım. Bana güvenmen gerek."

"Ama biz seninle asla yakın olmadık. Yani Kathy'yle sen gibi değildik biz."

"Ya da seninle Kathy gibi," dedi Jessica. "Ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor."

Biraz bekledi.

"Aslında tam olarak nereden başlayacağımı kestiremiyorum," dedi Edward. "Lise son sınıftayken başladı her şey. Sen daha yeni taşınmıştın Washington'a. Ben de Columbia'daydım. Arkadaşım Matt'la birlikte kampüs dışında oturuyordum. Onu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki. Kathy iki sene onunla flört etmişti."

"Neredeyse üç," diye düzeltti Edward. "Matt ve Kathy sanki bu yüzyıla ait değilmiş gibiydiler. Üç sene beraber olmalarına rağmen öpüşmenin ötesine geçmemişlerdi. Yani bir kere bile. Denemişler ama Kathy her seferinde onu itmiş.

Jessica başını salladı. Hatırlıyordu. Kathy o zamanlar ona Matt'dan bahsederdi.

"Annem, Matt'ı severdi," diye devam etti Edward. "Onun Kathy'nin çıktığı çocuklar içinde en iyisi olduğunu düşünüyordu." Kathy Matt'ı sık sık eve çaya davet eder, "Sırça Kümes" oyunundaki gibi evin en küçük kızı ve centilmen Matt veran-

dada yanyana uslu uslu otururlardı. Babam da sevmişti onu. Her şey yolunda gibiydi. Bir sonraki yıl nişanlanıp Kathy'nin okulu bitince evlenmeyi planlıyorlardı. Tam bir pembe panjurlu ev hikayesi. Sonra bir gün Kathy onu telefonla arayıp hiçbir neden yokken ayrılmak istediğini söyledi. Ortada hiçbir neden yokken. Matt tam anlamıyla afallamıştı. Onunla konuşmaya çalıştı ama Kathy onu görmeyi reddetti. Ben de Kathy'yle konuşmaya çalıştım ama beni de kovdu. Sonra bazı dedikodular duymaya başladım. "

Jessica oturduğu sandalyede kımıldandı. "Ne gibi dedikodular?" diye sordu.

"Şey," dedi Edward yavaşça, "bir erkek kardeşin kız kardeşi hakkında duymak istemeyeceği türden."

"Ne diyorsun sen? Hadi ya?"

"Hem de nasıl. Erkekler sürekli hakkında abuk subuk şeyler söylüyorlardı. Yok aşırı namuslu geçinirken bekaret kemerini bir açmış tam açmış, yok yatmadığı erkek kalmamış. Bir keresinde Kathy için kavga bile etmiştim. Evdeyken de acayip davranıyordu. Artık kilise ayinlerine de gitmez olmuştu. Anneme nasıl oldu da inme gelmediğine şaşırıyordum. Böyle şeyler onun için ne kadar önemlidir bilirsin."

Jessica başını salladı. Bilmez olur muyum diye geçirdi içinden.

"Ama annem tek kelime bile etmiyordu. Kathy artık eve çok geç saatlerde gelmeye başlamıştı. Kolej partilerinin müdavimi olmuştu. Bazen eve hiç gelmediği bile oluyordu."

"Annem bir şey yapmadı mı?" diye sordu Jessica.

"Yapmadı, yapamadı Jess. Buna inanamıyordum. Kathy bütün hayatını bir kadından korkarak geçirmişti ve sanki en sonunda annemin kendisine dokunmaması için sihirli bir değnek bulmuş gibiydi."

"Ya babam?"

"Bilirsin. O hiçbir zaman annem kadar disiplinli ve katı olmadı. Herkesle iyi geçinir, kimseyi kırmamaya özen gösterirdi. Ama garip bir şekilde bütün bunlar esnasında Kathy babamla yakınlaştı. Bu ani ilgi babamı heyecanlandırmıştı. Sanırım eğer ters bir şey söylerse bu yakınlaşmanın sona ereceğini düşünüyordu babam."

Babası böyle bir adamdı işte. "Peki sen ne yaptın?" diye sordu Jessica.

"Onunla konuştum."

"Ne dedi sana?"

"Kayda değer bir şey söylemedi. Ne inkâr ne de kabul etti. Orada durmuş garip bir şekilde gülümsüyordu. Bana safın teki olduğumu söyledi. Safmışım. Kathy gibi saf birinin başka biri hakkında saf demesine inanabiliyor musun?"

Jessica bir an düşündü. "Ama bunların hiçbiri neden böyle yapmaya başladığını açıklamıyor."

Edward tam ağzını açacakken durdu. Ellerini açtı ve sonra sanki kendisine çok ağır gelmiş gibi iki yanına düşürdü. Sesi çok kısık çıkıyordu. "Annem..." dedi.

"Annem ne?"

"Bilmiyorum. Belki annem nedenini biliyordur. Kathy senden de benden de uzaklaştı. Ama bizi hâlâ çok seviyordu. Bence bütün bunların ceremesini annem çekti."

Jessica babasının sandalyesine dayanıp Edward'ın son söylediklerini düşünmeye başladı. "Evet Kathy son yıllarda çok değişmişti ama nedenini bilemiyorum..." Jessica'nın sesi iyice cılız çıkmaya başlamıştı.

"Ama sonra bitti Jess. Bunu hatırlaman lazım."

"Nedir biten?"

"Kathy o dönemi atlattı. İşte bu yüzden kayboluşunu bu-

na bağlamıyorum. Kaybolduğunda her şey geride kalmıştı zaten."

"Geçmişte kalmıştı derken ne demek istedin?"

"Yine eski Kathy olmuştu. Yani pazar'la ayine gidiyordu ya da annemle yine sıkı fıkı olmuşlardı demiyorum ama onu ne değiştirdiyse tamamen yok olmuştu. Sanırım bunda Christian'ın oldukça katkısı oldu. Sanırım Christian onun iyice batağa saplanmasını önledi. Artık öyle basit davranmıyordu. Uyuşturucuyu, içkiyi, çılgın partileri tamamen bırakmıştı. Başka şeyler de vardı. Artık eski Kathy gibi gülümsemeye başlamıştı."

Jessica, Kathy'nin okul karnesini hatırladı. Lisenin son senesinde aldığı kırık notları. Sonra birden kolejin birinci sınıfında ikinci sömestrde yükselen notlarını. Christian'la tanıştığı zamanlara denk geliyordu. Edward'ın söyledikleriyle birebir uyuyordu hepsi.

Hakikaten kayboluşunun geçmişle ilgisi yok muydu acaba? Gerçekten de Edward'ın dediği gibi o kötü dönemi tamamen atlatmış mıydı? Belki. Ama Jessica onun kadar emin olamıyordu. O dönem tamamen silindiyse, o zaman neden çıplak resmi bir porno dergisinde yayınlanmıştı ki? Ve bütün bunlardan sonra cevaplanması gereken en önemli soru:

Ne olmuştu da Kathy bu kadar değişmişti?

Bunu hâlâ öğrenememişti Jessica. Ama bu konuda artık biraz fikir sahibi olmuştu.

BÖLÜM 30

Herman Ache'i ziyaret etmekten çok daha zevkli bir sürü aktivite vardı Myron için. Onu ziyaret edeceğine direk gözlerini oyabilirdi aslında.

"Radyodaki basın toplantınızı dinledim," dedi Win. Win'in yeşil renkli Jaguar XJR'ında hız ibresi sonuna kadar dayanmıştı. Myron hız ibresini sonuna kadar dayandırmakta pek iyi sayılmazdı. Az sonra bir böcek gelip dişine yapışırsa hiç şaşırmayacaktı Myron. "Christian'ın anlaşmadan memnun kaldığını umuyorum."

"Hem de çok memnun kaldı."

"Basın hâlâ Nancy Serat'nın ölümüyle ilgili bir şey açıklamadı."

"Jake henüz ismini vermedi de ondan. Verdiği anda..."

"Kıyamet kopacak."

"Aynen öyle."

"Christian biliyor mu?"

"Henüz değil. Mutluluğunu bozmak istemedim."

"Ama onu uyarman lazım."

"Uyaracağım. Jake, haber ortalığa sızar sızmaz bana ha-

ber vereceğine söz verdi.

"Bu Jake'i sevmeye başladın galiba," dedi Win.

"İyi bir adam. Ona güvenebiliriz."

Win parmaklarını oynattı, direksiyonu yeniden kavradı ve süratlendi. "Kanun adamlarına güvenmem." dedi Win.

Çok hızlı gidiyorlardı. Neredeyse her yüz metreye bir konmuş trafik ışıkları ve uzun zamandır devam eden yol çalışmaları yüzünden Batı Yakası otoyolu böyle bir hıza uygun değildi. Hakikaten de buradaki yol çalışması Myron kendini bildiğinden beri vardı neredeyse. Hatta tarih kitapları der ki, Manhattan'ı Kızılderililerden alan Peter Minuit denen Hollandalı sık sık elli yedinci cadde etrafındaki yollardan şikayetçiymiş.

Ama ne trafik ışıkları, ne de yol çalışmaları Win'in gaz pedalına sonuna kadar basmasına engel olamıyordu. Hızla yanından geçtikleri Javits Merkezi'ni seçememişti bile Myron. Hudson River'ı da aynı şekilde.

"Biraz yavaşlar mısın lütfen?" dedi Myron.

"Korkma. Bir şey olmaz. Senin önünde de bir air-bag var."

"Bu harika işte."

Ache'in ofisine varmak üzereydiler. Myron kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Öte yandan Win ise gayet sakin ve rahattı. Frank Ache'le bir kontrat meselesi yoktu başında ne de olsa.

Win'in telefonu çaldı. "Alo?" Telefonu Myron'a uzattı. "P.T. telefonda."

Myron telefonu aldı. "Ne var ne yok?"

"Selam Myron. Nasılsın?"

"Fena değil."

"İyi bari. Bunu duyduğuma sevindim. Dün gece ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Ne oldu?"

"New York'un en elit adamlarından iki tanesinin cesedini buldular bir sokakta. Çok üzücü değil mi?"

"Trajik bir son," dedi Myron.

"Frank Ache için çalışıyorlarmış."

"Ciddi misin?"

"Domdom kurşunuyla vurulmuşlar. 44'lük Magnum'la."

"Ne büyük bir kayıp."

"Evet. Benim de uykularım kaçtı. Ama cesetler Frank Ache gibi adamı durdurmaz. Frank Ache'in kafasını bozan o sersem herifler kimse bunu gayet iyi bilsinler."

"Sersem mi dedin?"

"Neyse, sesini duyduğuma memnun oldum Myron. Kendine dikkat et."

"Sen de P.T."

Myron telefonu kapattı.

"Kontratla ilgili bir problem yoktur umarım." dedi Win.

"Hayır yok."

"Sana Herman'ın ofisinde bir şey yapamazlar," dedi Win. "Buna asla izin vermez."

Myron bunun doğru olduğunu biliyordu. Muhtemelen yüzlerce kişinin ölüm emrini veren kişilerin dahi belli kuralları vardır.

Bazı aptallar bu kuralların belli bir ahlak sistemine dayandığına inanır. Oysa ahlak sistemiyle filan alakası yoktur bunun. Haydutların için bu kurallar 1. kendilerini insancıl göstermek için, 2. kendilerini ve pozisyonlarını korumak için vardır. Bir politikacı için dürüstlük neyse, bir haydut için de ahlak odur.

On ikinci caddenin yakınındaki bir şantiye alanına gelince yavaşladılar. Tabelasında "New York'un İlk Orijinal Pizzacısı. Ray'in Pizzaları. Dalga Geçmiyoruz. Gerçekten. İşte O

Pizzacı Biziz." yazan bir pizzacının önünde durdular. Her yer mis gibi pizza kokuyordu.

Lacivert bir takım giymiş, şık güneş gözlükleri takmış uzun boylu bir kadın kaldırımdan yürüyordu. Myron ona gülümsedi. Kadın da karşılık verdi. Karşılık vermeyen tek kadına rastlamadım diye düşünüp gururlandı Myron.

Saat iki olmuştu ve Clancy'nin restoranı tıklım tıklım doluydu. Myron giriş kapısında durdu, saçlarını düzeltti, sola döndü, gülümsedi, sağa döndü, gülümsedi, kafasını kaldırdı ve yine gülümsedi.

Win garip garip ona bakıyordu.

"Federaller buraya giren herkesin gizlice fotoğrafını çekiyor," dedi Myron. "Yakışıklı çıkayım bari."

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Şu halime bak." İçerideki müşterilerin hepsi erkekti. Yani kız araklanacak bir mekân değildi burası. Müzik kutusu Bob Seger çalıyordu. Burası tipik bir Amerikan barı havasında dekore edilmişti. Neon ışıklı bir sürü logo. Budweiser, Bud, Light, Miller, Miller Lite, Schlitz, Michelob'un promosyonu bir duvar saati, Coors'un promosyonu bir ayna, Pabst'ın bardak altlıkları, Rolling Rock logolu bardaklar.

Myron burada FBI'ya ait belki binlerce alıcının olduğunu biliyordu. Ama bu Ache'in umurunda bile değildi. Bu restoranda yanlış bir şey söyleyen, yanlış bir hareket yapan aptallar mıhlanmayı hakederlerdi. Önemli görüşmeler rastoranın arkasındaki özel odalarda yapılır, Ache her gün odalarda dinleme cihazı olup olmadığını kontrol ettirirdi.

Win mekâna girdiklerinde şaşırmıştı. Müşteriler Clancy'nin her zamanki müşterilerine pek benzemiyordu. Kimse uzun uzun incelemedi Win'le Myron'ı. Zaten işin raconu da buydu. Burası kimsenin kimseyi fazla süzemeyeceği bir me-

kândı.

"Şu senin arkadaşın Aaron mı?" diye sordu Win.

Aaron her zamanki gibi beyaz takım elbise giymiş barın arkasında dikiliyordu. Gömleği, bütün kasları ortaya çıkartan kolsuz tişörtler gibi dapdaracıktı. Aaron'ın gardrobu kadın dergilerindeki kaslı adamlarınkiyle tam bir uyum içindeydi. Myron'la Win'i kütük gibi kalın kolunu kaldırarak selamladı.

"Selam Myron, seni yeniden görmek benim için büyük şeref."

Myron Bolitar, Bay Popüler. "Aaron, seni Win Lockwood'la tanıştırayım."

Aaron gülümsemesini Win'e çevirdi. "Memnun oldum Win."

Birbirlerinin gözünün içine dik dik bakarak el sıkıştılar. Sanki birbirlerini tartmaya çalışıyorlardı. İkisi de birbirinden çekinmiyordu.

"Arka tarafta bekliyorlar," dedi Aaron. "Haydi gelin."

Onları tek taraflı aynası olan bir kapıya yönlendirdi. Kapı derhâl açıldı. Girdiler. Taş kafalı iki yakın koruma ayakta bekliyordu. Önlerinde uzun bir koridor, koridorun başında havalimanlarındaki metal detektörlerden vardı.

Aaron "Silahlarınızı teslim etmenizi rica ediyorum," anlamında başını salladı.

Myron otuz sekizliğini, Win ise yepyeni bir kırk dörtlük çıkarttı. Geçen gece kullandığı kırk dörtlüğü elbette yok etmişti. Metal detektörden geçtiler. Detektör biplemedi ama yakın korumalardan bir tanesini vibratöre benzeyen bir aletle ikisini de baştan aşağı taradı.

"Temiz iş doğrusu," dedi Win.

"Ben çok eğleniyorum," diye ekledi Myron. "Umarım kusun diye tutturmaz."

"Hey komik şeyler," diye homurdandı yakın koruma "Bu taraftan."

İki yakın koruma eşliğinde koridorda ilerlemeye başladılar. Aaron geride kalmış onları seyrediyordu. Bu Myron'ın hoşuna gitmemişti. Duvarlar beyaz, halı oranj renkteydi. Fransız Riviyerasına ait resimler duvarları süslüyordu. Clancy'nin restoranın ön tarafı bir bataklığa, arka tarafı ise bir diş doktorunun muayenehanesine benziyordu.

Koridorun diğer ucunda iki adam daha belirdi. İkisinin de elinde silahlar vardı.

Myron, Win'e eğilerek, "Bak sen şu işe," dedi.

Win başını salladı.

İki adam silahlarını Win'le Myron'a doğrulttular.

Köpeklerden bir tanesi "Hey kızlar, buradan," diye havladı.

Win, Myron'a baktı. "Kızlar mı?"

"Sanırım sana söyledi."

"Ahaa, sarışınım ya, erkeğe pek benzetemedi herhâlde."

"Evet küçük kız, buradan lütfen."

Win başını sallayıp koridorda ilerlemeye devam etti. Metal detektörün orada kendilerini karşılayan iki koruma da silahlarını çıkarttı. Dört adam dört silah. Yüksek ateş hattındaydılar artık. Geçen geceden sonra işi şansa bırakmıyorlardı anlaşılan.

"Ellerinizi başınızın üzerine koyun. Gidiyoruz."

Win ve Myron talimatlara uyarak birbirlerinden üç metre kadar ayrı yürümeye başladılar. Metal detektördeki korumalardan bir tanesi Myron'a yaklaşıp aniden silahıyla böbreğine şiddetli bir darbe indirdi.

Myron dizlerinin üzerine düştü. Birden korkunç bir mide bulantısı hissetmişti. Yine aynı adam bu sefer kaburgalarına

şiddetli bir tekme attı. Sonra bir tekme daha. Myron boylu boyunca yere kapaklandı. Diğer adam da gelmişti yanlarına. O da ayağıyla Myron'ın bacağının üst kısmına aralıksız vurmaya başladı. Zaten feci şekilde acıyan böbreğine bir yumruk daha geldi. Myron bir an kusacağını hissetti. Win'i zar zor seçebiliyordu. Arkadaşı kılını kımıldatmamıştı. Myron'la en ufak bir şekilde bile ilgilenmiyordu. Win hızla durumu gözden geçirip hemen bir tespitte bulunmuştu. Myron'a hiçbir şekilde yardım edemezdi. Endişe etmenin ya da öfkelenmenin bir faydası olmazdı bu durumda. Win bu arada iyice adamları inceliyor, yüzlerini hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Tekmeler ardı ardına gelmeye devam etti. Myron yerde büzülüp kalmıştı. Korkunç sancısı vardı. tekmelerden biri tam gözünü teyet geçmişti. Kesin çürüyecek diye düşündü Myron.

Sonra biri bağarmaya başladı.

"Ondan uzak durun!"

Adamlar geri çekildiler. "Özür dileriz Bay Ache."

Myron yuvarlanıp yere sırtüstü uzandı. Gücünü toplayıp oturmayı başarabildi. Herman Ache açık bir kapının başında ayakta duruyordu.

"İyi misin Myron?"

"Hiç daha iyi olmamıştım Herman."

"Sana üzgünüm diyemeyeceğim maalesef." dedi Herman Ache. Sonra da adamlarına kötü kötü baktı. "Ama anlaşılan bazıları benim gibi değil."

Adamlar sus pus olup kenara çekildiler. Myron gözlerini yavaş yavaş açmaya başladı. Hepsi kurguydu bu yaşananların. Herman Ache'in adamlarının Herman Ache'e ait bir yerde ondan izinsiz birini dövmeleri imkânsızdı çünkü. Her şeyi önceden tasarlamışlardı tabii. Şimdi sözüm ona daha anlaşma bile yapılmadan Myron Herman'a borçlu olacaktı. Acının ne

denli bir korku unsuru oluşturduğunu ve anlaşma öncesi şahane bir kokteyl olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Aaron koridora çıktı. Myron'a kalkması için yardım etti ve ne yapabilirim ki? Bu insanlar böyle der gibi omuzunu silkti.

"Haydi gel," dedi Herman başıyla işaret ederek. "Odamda konuşalım seninle."

Myron sendeleye sendeleye yürümeye başladı. Uzun zamandır gelmemişti buraya ama odanın pek değişmediğini gördü. Hâlâ golfle ilgili objeler vardı etrafta. Büyük duvarda LeRoy Neiman'ın golf sahası tabloları asılmıştı. Her taraf artık popülaritesi kalmamış bazı eski golf oyuncularının karikatürleri ve golf sahalarının havadan çckilmiş fotoğraflarıyla doluydu. Odanın bir köşesinde vuruş noktasını gösteren bir beyazperde ve bunun önünde bir golf sopası vardı. Oyuncu golf topunu perdeye doğru vuruyordu. Daha sonra bilgisayar topun düşeceği yeri hesaplıyor ve perdedeki görüntüyü buna uygun şekilde değiştiriyordu. Daha sonra oyuncu ikinci hamlesini yapıyordu. Atari salonu gibi bir yerdi burası.

"Hoş bir oda," dedi Win.

"Teşekkürler evlat," deyip gülümsedi Herman Ache. Bütün dişleri kaplamaydı. Atmışlı yaşların başındaydı. Teni yanık, vücudu gayet formdaydı. Üzerinde beyaz pantolon, Altın Ayı nakışlı sarı bir golf tişörtü vardı. Gören buradan çıkıp doğru Miami Beach'deki turnuvaya katılacak sanırdı. Çok başarılı yapılmış, çoğunlukla kimsenin farkedemeyeceği gri bir peruğu vardı. Ellerinin üzerinde yaşlılık lekeleri vardı. Yüzündeki kırışıklıklar kolajen takviyesi sayesinde azaltılmış, ya da yüzünü gerdirmişti, ama tabii boynu yaşını ele veriyordu. Boyun etleri aynı Reagan'inki gibi sarkık sarkık duran koca bir testis torbasına benziyordu.

"Lütfen baylar, oturun."

Win'le Myron, Herman'ın gösterdiği koltuklara oturdu. Kapı arkalarından kapanmıştı. İçeride Herman Ache, Win, Myron ve yeni iki yakın koruma vardı artık. Myron'ın midesindeki bulantı gittikçe hafifliyordu.

Herman eline bir golf sopası alıp çalışma masasının kenarına oturdu. "Bence sen ve Frank birbirinizi tamamen yanlış anladınız Myron."

"Ben de seninle bunu konuşmak için buradayım."

Herman başını salladı. "Frank?"

Kapı açıldı. Frank içeri girdi. Yüz hatlarından kardeş oldukları anında anlaşılıyordu ama başka hiçbir tarafları bibirlerinc benzemiyordu. Frank, Herman'dan en az on kilo daha fazlaydı. Bu armut vücutlu adamın aynı Paul Schaefer'inkiler gibi daracık omuzları, genişçe bir kalçası ve Michelin adamını kıskandıracak kadar kocaman bir göbeği vardı. Kafası dımdızlaktı Aralıklı dişleri neredeyse kapkaraydı. Sürekli öfkeyle somurtmaya programlamıştı kendini sanki.

İki kardeş de sokaklarda büyümüşlerdi. İkisi de ufak tefek haydutluk işleriyle bu yola girmiş ve zaman içinde "işlerini!" geliştirmişlerdi. İkisi de kendi öz çocuklarının vurulduklarını görmüş, ikisi de bir sürü çocuğu vurmuştu. Herman kendine yontulmamış kardeşinden daha yüksek bir mevkideymiş süsü vermekten hoşlanırdı. Kaliteli kitaplar, sanat eserleri, golf. Ama kendinden kaçmak o kadar kolay bir şey değildi. İkisi bir bozuk paranın iki ayrı tarafıydı. Biri yazı, biri turaydı. Herman, Frank'i gördükçe aslını ve de belki de gerçek kimliğini hatırlıyordu. Ama diğer yandan Frank gayet rahat ve kendisiyle barışıktı. Herman kendisinden utanıyordu.

Frank'in üzerinde kenarlarında parlak sarı biyeleri olan uçuk mavi bir eşofman takım vardı. Yves St. Aaron stilinden

esinlenerek üst kısmının fermuarını kapatmamıştı. İçinde de herhangi bir tişört ya da gömlek yoktu. Göğüs kılları sanki yağlanmış ya da terlemiş gibi pırıl pırıldı. Ya da belki her ikisi de. Çok tahrik ediciydi doğrusu. Eşofmanın altı birkaç beden küçük olduğu için hafifçe bacaklarına yapışmış ve kasıklarını belirginleştirmişti. Myron'ın midesi yine bulanmaya başlamıştı.

Frank konuşmuyordu. Abisinin çalışma masasına oturmuş öylece bekliyordu.

"Evet Myron," diye devam etti Herman. "Sanırım konumuz şu basketbol oynayan siyahi oğlan."

"Chaz Landreaux," dedi Myron. "Ve sanırım ona oğlan dediğini duysa bu pek hoşuna gitmezdi."

"Uygun kelimeleri kullanmayı pek beceremeyen bu yaşlı adamın kusuruna bakma sen. Saygısızlık etmek istememiştim."

Win sessizce oturup etrafı inceliyordu.

"Ben sana neler olduğunu anlatacağım," diye devam etti Herman. "Ve de yeterince objektif olmaya çalışacağım. Senin Bay Landreaux bir anlaşma yapıp parasını aldı. Dört yıl boyunca bu parayla ailesini geçindirdi. Sonra, iş parayı geri vermeye gelince sözünden dönüverdi."

"Bu mu objektif bakış açın? Chaz Landreaux daha bir çocuk..."

"Bırak söyleyeceklerimi bitireyim," diye Myron'ın sözünü kibarca kesti Herman "Biz burada halk yararına çalışan gönüllüler değiliz. Bunu biliyorsun. Bizler işadamıyız. Bu çocuğa yatırım yaptık. Sırf onun için binlerce doları riske attık. Sen araya girdiğinde bu yatırımın karını almak üzereydik biz."

"Ben araya girmedim. O bana geldi. Ürkek bir çocuk o. O'connor çocuk daha on sekizindeyken kancayı ona taktı. Bu kadar genç çocuklara yanaşmanın da bazı kuralları vardır.

Şimdi çocuk daha fazla batağa saplanmadan bütün bunlardan bir an önce kurtulmak istiyor."

Herman pek emin değildi. "Haydi Myron yapma ama. Çocuklar çok çabuk büyüyor. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Kurallara aykırı olsa bile... Ne farkeder ki! Çocuklar bütün kuralların farkındalar. Ne şekilde olursa olsun parayı istemişti."

"Geri ödeyecektir."

İlk kez Frank Ache'in sesi çıktı. "Bekle ödeyecek."

Myron eliyle ona doğru işaret etti. "Hey Frank! Sen orada mıydın yahu?"

"Siktir git. Anlaşma anlaşmadır."

Myron, Win'e döndü "Bana siktir git mi dedi?"

Win omuzunu silkti sadece.

"Anlaşmaymış," diye devam etti Myron. "Anlaşmaya göre Chaz uygun olduğu bir zamanda parayı geri ödeyecekti. Ray O'Connor ona bu şekilde söylemişti."

"O'Connor'ın ne söylediği umurumda değil."

"Lütfen Frank. Biz evsahibiyiz," dedi Herman.

"Bırak Herman ya. Bu pislik beni baştan aşağı becermek istiyor. Payımda gözü var. Olay şu pis zenci değil sadece. Daha başlangıç bu. Bu şekilde imzalanmış bir sürü anlaşmamız var. Eğer birini kaybedersek hepsini kaybederiz. Diğer menajerlerin kulağına gittiği anda bokun içinde buluruz kendimizi. O yüzden Bolitar'ın işini hemen bitirmemiz lazım."

"Bu fikrin pek hoşuma gitmedi," dedi Myron.

"Sana soran oldu mu?"

"Lütfen Frank. Böyle konuşmakla bir şey halledemezsin. Meseleyi benim çözmeme izin verecektin. Seninle böyle konuşmuştuk."

"Neyi halledeceğiz? Bu herif orospu çocuğunun teki. Hepsi bu işte."

"Sen diğer odada bekle. Ben halledeceğim. Söz veriyorum."

Frank, Myron'a ters ters baktı. Myron karşılık verme zahmetine girmedi. Bu da oyunun bir parçasıydı. Farkındaydı. Aynı Otto Burke'le Larry Hanson'ın yaptığı gibi ikisi birlik olmuş Myron'ı sindirmeye çalışıyorlardı. Ve tuhaftır ama etraftaki ölüm havası onu daha da şevklendiriyordu.

Öte yandan Win düşünceli görünüyordu.

"Haydi Aaron," diye homurdandı Frank. "Siktirip gidelim buradan." Ayağa kalktı. "Ama kontrat hâlâ geçerli."

"Tamam," dedi Herman, "Eğer onu öldürmek istiyorsan senin yanında olmayacağım."

"Benim için şimdiden ölü birisin Myron." dedi Frank.

Frank ve Aaron odadan çıktılar. Frank kapıyı çarparak kapattı.

Herman yer değiştirip odanın köşesine gitti. Aynı zamanda elindeki golf sopasını atış yapacakmış gibi sallıyordu. "Onunla başedemiyorum Myron. O kadar sinirli ki. Ben seni hep sevmişimdir. Ta başından beri. Ama sana bu konuda yardımcı olamayacağım."

Herman'ın "ta başı" dediği Myron'ın Duke'ta ikinci sınıfta okuduğu zamanlara denk geliyordu. O yılları pek anmamaya çalışırdı Myron. Babası kumar oynuyor ve her seferinde de kaybediyordu. Georgia State'le oynayacakları bir maç öncesinde yurttaki odasına dönen Myron karşısında babasıyla Herman Ache'in iki korumasını bulmuştu birden. İki koruma Myron'a eğer Duke takımı on sayı farkla maçı almazsa babasının bir parmağını keseceklerini söylediler. Babası ağlıyordu. Myron ilk kez babasını ağlarken görüyordu. Myron o gün Duke takımı on sayı fark atsın diye son kırk saniyede üç atışı bile bile ıskalamıştı.

Babasıyla o konuda bir daha hiç konuşmadılar.

"Neden şu çocuk senin için bu kadar önemli Myron? Yani Chaz Landreaux diyorum."

"Kurtarılmaya değer diye düşünüyorum."

"Kimden ya da neden kurtarılmaya?"

"O daha bir çocuk Herman. Frank pençelerini ona geçirmiş durumda. Bunun artık bitmesini istiyorum."

Herman gülümsedi, eline başka bir golf sopası aldı ve atış hareketlerine devam etti. "Hâlâ birilerini kurtarma peşindesin değil mi Myron?"

"Pek sayılmaz. Sadece o çocuğa yardım etmek istiyorum o kadar."

"Ve de kendine."

"Aynen öyle. Ve de kendime."

Myron, Herman'ın golf ayakkabıları giymiş olduğunu farketti. Aman Tanrım, diye düşündü. Çoğu insan golf yaparak spor yaptığını zannederdi. Bazıları için ise golf insanın hayatını tüketen bir saplantıydı. İkisinin arası yoktu.

"Frank'i durdurabileceğimi sanmıyorum. O kadar kararlı ki."

"Ama işleri yürüten sensin," dedi Myron. "Bunu bilmeyen yok."

"Ama Frank benim kardeşim. Çok mecbur kalmadıkça ona yüz çeviremem. Ve şu anda da bir şeylere çok mecbur olduğumu düşünmüyorum."

"Frank ona ne yaptı?"

"Anlamadım."

"Çocuğu nasıl korkuttu?"

"Oh," dedi Herman elindeki golf sopasını yenisi ve tahta olanıyla değiştirerek. "Kızkardeşini kaçırdı. İkiziymiş sanıyorum."

Myron'ın midesi bulanmaya başlamıştı yine. "Chaz iyi mi peki şimdi?"

"Gayet iyi, endişelenecek bir şey yok." diye cevap verdi Herman sanki oldukça saçma sapan bir soruymuş gibi. "Kıza zarar vermeyecekler. Tabii Landreaux işbirliği yapmaya devam ettiği sürece."

"Peki kızı ne zaman bırakacaklar?"

"İki gün daha tutacaklar. Kontratın resmi olduğundan emin olana kadar ve Chaz'ın aklına sonradan başka bir şeyler gelmezse tabii."

"Ne kadar istiyorsun Herman? Frank'in yolumuza çıkmaması için sana ne kadar ödemem lazım?"

Herman ellerine golf eldivenlerini taktı ve abartılı bir şekilde yerinde sallandı. Bir yandan da ellerinin pozisyonunu seyrediyordu. Resmen şov yapıyordu. "Ben yaşını başını almış bir adamım Myron. Çok zengin ve yaşlı bir adam. Sen bana ne verebilirsin ki?"

Win ilk kez yerinden kımıldayarak oturduğu koltuğun önüne doğru kaydı. "Güzel bir vuruş yapmanız için sopayı bu kadar uzakta tutmamalısınız Bay Ache. Bileklerinizi biraz daha döndürün. Sonra tutuşunuzu biraz sağa kaydırın."

Konudaki bu çok ani değişiklik odadaki herkesi şaşırtmıştı. Herman, Win'e baktı. "Pardon. Adınızı sormayı unutmuşum."

"Windsor Horne Lockwood III."

"Anladım. Sen şu ölümsüz Win'sin. Çok tuhaf, seni hiç böyle tahmin etmiyordum," dedi Herman ve yeni tutuş şekline bakarak.

"Birkaç hafta bu şekilde vuruş yapmayı deneyin," dedi Win. "Sık oynar mısınız?"

"Mümkün olduğu kadar sık. Golf benim için bir spordan

çok daha fazlası. Golf benim için..."

"Kutsal bir şey," diye bitirdi cümlesini Win onun yerine.

Herman'ın birden gözleri parıldamaya başladı. "Aynen öyle. Siz de oynar mısınız Bay Lockwood?"

"Evet."

"Golf gibisi yok ama değil mi?"

"Haklısınız yok," dedi Win. "Nerede oynuyorsunuz?"

"Kendime göre bir golf sahası bulmak benim için çok zor oldu. Westchester'de bir kulübe üye oldum. St.Anthony's. Biliyor musunuz orayı?"

"Hayır."

"On sekiz delikli bir golf sahası. Oldukça tepeli. Sürekli keçi gibi tırmanıyorsunuz."

Golf geyikleri. Myron bunları dinlemeye bayılırdı.

"Benim anlamadığım bir şey var," dedi Myron oyuna katılmak için. "Yani senin her yerde sözün geçer. Neden istediğin kulüpte oynayamadığını merak ettim."

Herman ve Win sanki Myron Vatikan'da oturmuş dua eden çıplak bir kâfirmiş gibi ona baktılar. "Onun kusuruna bakmayın," dedi Win. "Myron golften anlamaz.

Herman gülmeye başladı. Win'le Herman iyi anlaşmaya başlamışlardı anlaşılan. Myron onları duymamazlığa geldi.

"Hiç de değil. Golften gayet iyi anlarım. Golf, alabildiğine geniş arazilerde ellerindeki sopaları bir topa vuran komik giyinmiş bir sürü adam demektir benim için."

Buna tek gülen Myron oldu. Golfçülerin espri anlayışı pek olmazdı zaten.

Herman sopasını çantaya geri koydu. "Bir adam söz konusu golfse istediğini zorla alamaz, zorbalık yapamaz, kötü davranamaz," dedi. "Bu oyuna olan saygım o kadar büyük ki, istediğim kulüpte oynayabilmem için asla zorbalık yapamam.

Golf geleneklerine uyarak elimden geldiğince incelikli davranmaya çalışıyorum. Eğer öyle davranmazsam bu kilisede en ön sıraya oturmak için bir rahibin kafasına tabanca dayamak gibi bir şey olur."

"Kutsal bir şeye saygısızlık olmaz," dedi Win.

"Aynen öyle. Gerçek bir golfçü bu saygısızlığı yapmaz."

"Ve işte o gerçek golfçüler istedikleri kulübe ancak davet edilirlerse üye olabilirler," diye ekledi Win.

"Doğru. Ve iyi oynamanız da tek başına bir şey ifade etmez. Saygın biri de olmanız lazım. Şu büyük kulüplerin bir tanesinden davet almayı o kadar çok isterdim ki. Ama kısmet değilmiş işte."

"Belki bir değil, iki kulüpten davet alırsınız kimbilir," dedi Win.

"İki..." dedi Herman. Saniyenin binde biri kadar bir süre gözlerini fal taşı gibi açtıktan sonra birden Win'in kendisiyle dalga geçtiğini düşünerek durdu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Win sol duvardaki bir fotoğrafı işaret etti. "Merion Golf Kulübü," dedi. Sonra da odanın ucundaki duvardaki fotoğrafı işaret etti. "Ve de Pine Valley."

"Ne olmuş onlara?"

"Bu kulüpler hakkında fikriniz var mı?"

"Fikrim var mı?," diye tekrarladı Herman. "Dalga mı geçiyorsunuz? Oraları Doğu Sahili'nin en iyileridir. Hatta dünyanın en iyi iki golf sahası."

Herman, Noel'de hediyeler alan çocuklar gibi gülümsüyordu. "Dünyada hak ettiği değeri bir türlü göremeyen sahalardır bunlar. Vuruşa bayrağı yarı yarıya gören bir ayaktan başlarsın ve buradan yumuşak bir vuruşla bir adacığa ulaşırsın. Ortadaki engel çukurundan başlayacaksın. Sonra merkezi kesip sağ tarafta kalan sınırdan olabildiğince uzaklaşacaksın.

Sonra sağda ve soldaki engel çukurlarına dikkat ederek sahanın üzerindeki hafif yükseltiye doğru orta ya da uzun sopayla atışını yapacaksın."

Win gülümsedi. "Çok etkileyiciydi."

İçini çekti Herman.

"Bay Lockwood, bana Merion ve Pine Valley'de oynadığınızı söylemeyin sakın." Adeta sesi titriyordu Herman'ın.

"İki kulübe de üyeyim."

Herman çok derin bir iç çekti. Myron bir an Herman'ın istavroz çıkartacağını sanmıştı. İnanamamış gözlerle bakıyordu. "Siz. İki kulübe de üyesiniz yani. Öyle mi?"

"Evet. Ve aynı zamanda hafta sonu konuğum olmanızı isterim. Sabah saat beşte oynamaya başlayalım mı? Tabii sizin için çok erken değilse."

Herman başını salladı. Myron'a sanki gözleri dolu dolu olmuş gibi gelmişti. "Asla erken değil," dedi. Heyecandan sesi kısılmıştı.

"Önümüzdeki hafta sonu uygun mudur sizin için?" diye sordu Win.

Herman telefonu aldı. "Kızı bırakın," dedi. "Kontratı da iptal edin. Kim Myron Bolitar'a dokunacak olursa kendisini ölmüş bilsin."

BÖLÜM 31

Win ve Myron ofise geri dönmüşlerdi. Yediği dayak yüzünden Myron'ın her tarafı ağrıyordu ama kırık çıkık yoktu neyse ki. Acıya katlanırdı. Müthiş cesur biriydi o.

"Berbat görünüyorsun," dedi Esperanza.

"Dış görünüşe çok fazla önem veriyorsun."

Myron, Esperanza'ya Adam Culver'ın fotoğrafını uzattı. "Git bak bakalım arkadaşın Lucy Culver'a giden bu adam mıymış."

Esperanza selam duruşuna geçti. *"Jawohl, Kommandant!"* Esperanza'nın en sevdiği show programı *"Hogan'ın Kahramanları"* ydı. Myron bu diziye o kadar hayran olmasa da dizi fikri genç yetenekli bir TV yapımcısı tarafından ilk ortaya atıldığında orada olmayı o kadar isterdi ki. "Hey bir fikrim var. Nazi Kampında geçen bir komedi dizisi yapalım mı? Milletin gülmekten yerlere yatacağı bir dizi."

"Çok arayan oldu mu?" diye sordu Myron.

"Birkaç milyon kadar. Özellikle de seninle Christian'ın anlaşmasıyla ilgili görüşmek isteyen bir sürü gazeteci aradı." Gülümsedi Esperanza. "Çok iyi iş çıkarttın."

"Teşekkürler."

"Şu Otto Burke," dedi Esperanza kalemini ağzının kenarına götürüp. "Bekar mı?"

Myron tuhaf tuhaf yüzüne baktı Esperanza'nın

"Neden soruyorsun?"

"Çok tatlı bir adam da ondan."

Yeniden midesi bulanmaya başladı Myron'ın. "Beni kızdırmak için böyle söylüyorsun değil mi? Lütfen bana dalga geçtiğini söyle."

Esperanza cilveli cilveli güldü. Myron odasına gitmek için arkasına döndü.

"Dur bir saniye," dedi Esperanza. "Birkaç dakika önce sana garip bir tlefon geldi."

"Kimden?"

"Madelaine diye bir kadından. Soyadını vermek istemedi. Şehvetli bir ses tonu vardı."

Şu Başkan'ın karısı. Hım.

"Numaraya bıraktı mı?"

Esperanza evet anlamında başını salladı ve numarayı Myron'a uzattı. "Unutma: Prezervatif dostunuzdur."

"Uyardığın için teşekkür ederim anneciğim."

"Anne dedin de, iki kere de annen aradı. Bir kez de baban. Sanırım seni merak etmişler."

Myron odasına girdi. Özel küçük mabedi demek daha doğru olurdu. Odasını severdi Myron.

Odasının bu dingin halini bozmamak için görüşmelerinin çoğunu ve önemli toplantıları geleneksel şekilde döşenmiş toplantı odasında yapardı. Aynı zamanda odasının sol camından muhteşem bir Manhattan manzarası vardı. Masasının arkasındaki duvar Broadway müzikallerinin afişleriyle doluydu: *Damdaki Kemancı, Pijamalı Güzeller, Bir İşte Hiç Çalışma-*

dan Nasıl Başarılı Olunur, Mança'lı Adam, Sefiller, Çılgınlar Klü-bü, Dans Aşkı, Batı Yakası'nın Hikayesi, Fantom.

Diğer duvarda ise film yıldızlarının posterleri vardı. *Casablanca'*dan Humphrey Bogart ve Ingrid Bergman, *Annie Hall'*den Woody Allen ve Diane Keaton, *Adem'*in *Kemiği*'nden Katharine Hepburn ve Spencer Tracy, *Operada Bir Gece'*den Groucho, Chico ve Harpo, *Batman*'den Adam West ve Burt Ward. TV şovu, Burgess Meredith'in Penguen'i, Cesar Romero'nun Joker'i oynadığı gerçek Batman'ler. Televizyonun altın yılları.

Kalan duvara ise müşterilerinin fotoğraflarını asmıştı. Bir iki gün sonra Titan'larla anlaşan Christian Steele'inki de onlara katılacaktı.

Madelaine Gordon'ın numarasını tuşladı. Telesekreter çıktı karşısına. Yine kadının o iç gıcıklayıcı sesi. Boğazı kurumuştu Myron'ın. Hiç mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Uzaktaki duvar saatine baktı. Boston Celtics'in stadyumundaki dev saat gibiydi şekli.

Saat üç buçuk olmuştu. Hâlâ kampüse gidecek vakti vardı. Madelaine o kadar önemli değildi ama özellikle Başkan'ı görmeyi çok istiyordu. Ve de önceden haber vermeden gitmeyi.

"Ben biraz dışarı çıkıyorum. Arabadan arayabilirsin." diye bağırdı Esperanza'nın masasına doğru.

"Sen topallıyor musun?" diye sordu Esperanza.

"Biraz. Ache'in adamları biraz hoyrat davrandılar da."

"Ya öyle mi? Neyse, sonra görüşürüz."

"Korkunç sancım var, ama dayanabilirim."

"Yapma ya."

"Numara yapma."

"Ne numarası! Kahroldum üzüntüden."

"Chaz Landreaux'ya ulaşmaya çalış. Ona konuşmamız gerektiğini söyle."

"Tamamdır."

Sonra ofisten çıktı Myron. Garajdaki arabasını aldı. Win arabalara çok meraklıydı ve yeşil spor Jaguar'ına aşıktı. Myron mavi bir Ford Taurus kullanıyordu. Arabalara fazla önem vermezdi. Hani başkaları gibi araba onun için bir statü sembolü, ikinci ev ya da bebeği gibi baktığı değerli bir şey değildi.

Yol fazla zamanını almadı. Lincoln Tüneli'ni kullandı. Meşhur York Motel'inin önünden geçti.

Uzunca bir tabela vardı önünde.

ÜCRET TARİFESİ:
11.99 DOLAR/SAAT
95 DOLAR/HAFTA
ODALARDA AYNA VARDIR
BİRBİRLERİYLE UYUMLU NEVRESİM TAKIMLARI!

Otoban gişelerine ücretini ödedi. Gişedeki kadın müthiş sempatikti. Paranın üstünü verirken yüzüne bile bakmadı Myron'ın.

Her şeyin yolunda gittiğini söylemek için araba telefonundan annesini aradı. Annesi, babasını aramasını söyledi. Esas babası daha çok merak etmişti Myron'ı. Myron babasını da arayıp iyi olduğunu söyledi. Babası da annesini aramasını, zira esas endişelenenin annesi olduğunu söylemişti. Aralarındaki iletişim mükemmeldi doğrusu. İşte mutlu bir evliliğin sırrı buydu.

Kathy Culver geldi aklına. Adam Culver'ı düşündü. Nancy Serat'yı düşündü. Küçük ipuçları bulup birleştirmeye çalış-

tı. Belli belirsiz ipuçlarıydı bunlar. İpuçlarından biri şu beş para etmez Fred Nickler'di. Resim herhâlde kendiliğinden gitmemişti *Nips* dergisine. Fred güya sıkı bir operasyon yürütüyormuş gibi numara yapıyordu. Söylediklerinden çok daha fazlasını biliyor olmalıydı. Win bakalım neler bulabilirim diye adamın etrafındakileri araştırıyordu.

Yarım saat sonra kampüse gelmişti Myron. Kimsecikler yoktu. Özellikle bugün anormal bir şekilde sakindi etraf. Araba sayısı da çok azdı. Başkan'ın evinin yanına parkedip evin kapısını çaldı. Madelaine açtı kapıyı. Myron'ı yeniden gördüğü için çok memnun olduğu her halinden belli oluyordu. Gülümsedi ve başını hafifçe arkaya doğru attı. "Merhaba, Myron."

"Merhaba," Efendi Çocuğun Geri Dönüşü.

Madelaine Gordon'un üzerinde tenis giyisileri vardı. Kısa beyaz bir etek, müthiş düzgün bacaklar, beyaz tişört. Myron tişörtün içine sütyen giymediğini farketti. Keskin gözler. Usta bir dedektifte olması gereken gibi. Madelaine, Myron'ın bunu farkettiğini anlamış ama kesinlikle istifini bozmamıştı.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Myron.

"Rahatsızlık yok. Tenisten geldim, duşa girecektim."

Hım. "Kocanız yine mi yok yoksa?"

Madelaine kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Yine birkaç saat sonra gelecek," dedi. "Mesajımı aldınız mı?"

Myron evet anlamında başını salladı.

"İçeri girmek ister miydiniz?"

"Bayan Robinson, beni baştan çıkartmak istiyorsunuz öyle değil mi?"

"Pardon? Anlamadım."

"Mezun adlı filmden."

"Oh anladım." Madelaine dudaklarını ıslattı. Çok seksi bir ağzı vardı. Erkekler genelde kadının yüzünde ağıza pek dik-

kat etmezlerdi. Genelde bir kadında buruna, çeneye, gözlere, elmacık kemiklerine bakarlardı. Myron'ın ise ilk dikkatini çeken organ ise ağızdı. "Bu lafınız karşısında kırılmam lazım ama..." dedi Madelaine. "Yani aslında ben senden çok yaşlı değilim Myron."

"Peki peki sözümü geri aldım o zaman."

"O zaman, içeri girecek misin şimdi?"

"Tabii ki," dedi Myron kadını başıyla kısaca selamlayarak. Böyle nazik bir teklifi kim reddedebilirdi ki?

Myron kadının arkasından sürüklendiğini hissetti adeta ve tabii ki iradesini kaybetmiş olarak. Kim bilir kaç misafir kabul etmiş güzel döşenmiş bir evdi burası. Solda büyük, camları bahçeye açılan bir oda vardı. Renkli camdan masa lambaları, İran halıları, uzun kıvırcık saçlı erkek çocuk büstleri. Büyükbabadan kalma bir duvar saati. Korkunç suratlı adamların renkli portreleri.

"Otursana" dedi Madelaine.

"Teşekkür ederim."

Şehvetli. Esperanza aynen böyle demişti. Hakikaten de bu kadına tıpatıp uyuyordu bu sıfat. Sadece sesine değil, hareketlerine, yürüyüşüne, gözlerine, havasına.

"Bir içki alır mısın?"

Myron kendisi için çoktan bir bardak doldurduğunu farketti. "Tabii. Sen ne içiyorsan ondan."

"Vodka tonik."

"Gayet iyi." Myron vodkadan nefret ederdi.

İçkiyi hazırladı kadın. Myron yüzünü buruşturmamaya gayret ederek içkiden bir yudum aldı. Ama bunu becerebildiğinden pek emin değildi doğrusu. Kadın, Myron'ın yanına oturdu. "Önceden hiç bu kadar ileri gitmemiştim," dedi.

"Yani ne gibi?"

"Seni çok çekici buluyorum. Maçlarını izlememin bir nedeni de bu. Gerçekten çok yakışıklısın. Ama sanırım hep aynı şeyi duymaktan sıkılmışsındır."

"Yani bilemiyorum. Sıkıldım desem pek doğru olmaz sanırım."

Madelaine bacak bacak üstüne attı. Jessica'nın bacak bacak üstüne atma şekli çok daha güzel olmasına rağmen bu da fena sayılmazdı. "Geçen gün seni kapımda görünce bu fırsatı kaçırmak istemedim ve böyle kendimi rüzgâra bıraktım gitti işte."

Myron sırıtmasını engelleyemiyordu. "Anlıyorum."

Madelaine ayağa kalktı ve elini Myron'a uzattı. "Duşa birlikte girelim mi?"

"Yok, önce konuşabilir miyiz?"

Kadın bir an afallamış gibi oldu. "Bir şey mi oldu?"

Myron mahçup olmuş numarası yaptı. "Evli değil misin?"

"Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Aslında hiç de rahatsız etmemesine rağmen "Evet, sanırım rahatsız ediyor," dedi Myron.

"Hayranlık duydum sana."

"Teşekkürler."

"Ama aynı zamanda aptal olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkürler."

Kadın gülmeye başladı. "Aslında çok düşünceli ve çok tatlısın. Ama Başkan Gordon ve benim evliliğimiz yarı özgür bir evlilik sayılır."

Hım. "Biraz detaya iner misin?"

"Detaya mı ineyim?"

"Yani eğer bana biraz daha açık olursan belki kendimi daha rahat hissedebilirim."

Kadın yerine oturup arkasına dayandı. Beyaz eteğini giy-

miş giymemiş bir şey farketmiyordu. Bacakları tek kelimeyle harikuladeydi. "Şimdiye kadar kimse benden detay istememişti." dedi.

"Anlıyorum, ama ben merak ediyorum işte."

Bir kaşını kaldırdı Madelaine. "Neyi?"

"Şu yarı özgür evlilik ne demek mesela."

Kadın içini çekti. "Kocamla ben çocukluk arkadaşıydık. Ailelerimizin Hyannis Port'da yazlık evleri vardı. İkimiz de "doğru düzgün" ailelerden geliyorduk. "Doğru düzgün" derken havaya bir soru işareti yapmıştı. Bunun yeterli olabileceğini düşündük ama yanılmıştık."

"Peki o zaman neden boşanmıyorsunuz?"

Soru sorar gibi yüzüne baktı Myron'ın. "Bunu neden size söyleyeyim ki?"

"Gözlerime bak. Benden sana zarar gelmeyeceğini anlarsın."

"Belki öylesindir."

Myron alçak gönüllüymüş numarası yapmaya başladı. Bay Uyumlu.

"Kocamın politik bağlantıları var. Bir zamanlar büyükelçiydi. Rektör olmasına az kaldı. Eğer biz boşanırsak..."

"Rektör olamaz," diye tamamladı Myron.

"Evet. En ufak bir dedikodu dahi kariyerine ve bütün özel hayatımıza zarar verebilir. Ama bundan daha önemli bir şey daha var. Harrison ve ben hâlâ çok iyi iki arkadaşız. İki gerçek dost. Çok sınırlı bir cinsel hayatımız var."

"Sınırlı derken?"

"İki ayda bir."

Demek öyle. "Niye özellikle iki ayda bir? Nasıl bu kadar kesin bir sayı veriyorsunuz?" diye sordu Myron. "Yeni bir hesaplama sistemi mi bu?"

Kadın gülümsedi. "Bu konuda çok konuştuk, tartıştık. Ayda bir fazla geldi. Altı ayda bir de çok az."

Myron anlıyorum anlamında başını salladı.

"Ve her zaman prezervatif kullanırız," diye ekledi kadın. "Anlaşmamızın şartlarından biri."

"Anlıyorum."

"Yanında var mı?," dedi kadın. "Yani prezervatif taşıyor musun?"

"Sürekli mi yani?"

Kadın gülümsedi. "Bende yukarıda var."

"Sana bir şey daha sorabilir miyim?"

"Eğer sormak zorundaysan sor."

"Birbirinizden haberdar oluyor musunuz peki?"

"Birbirimize her şeyi söyleriz. Her şeyi. Hem bu evliliğimize az biraz çeşni katıyor."

Madelaine çok garip bir kadındı ama bu onu Myron'ın gözünde daha da çekici kılmıştı.

"Kocan etrafındaki öğrencilerle çıkar mı?"

Kadın öne eğilip ellerini Myron'ın bacaklarının üstüne koydu. Sonra yukarılara çıkmaya başladı. Daha yukarılara. "Bu seni heyecanlandırıyor mu?"

"Evvet." Tahrik olmuş gibi yaptı Myron. Gülümsüyordu. Ama Myron öyle kolay ayartılabilecek adamlardan değildi. Kadının gözlerinden rol yaptığını anladığını okumuştu.

Madelaine ellerini Myron'ın bacaklarından çekti. "Sen neyin peşindesin Myron?"

"Neyin peşinde miyim?"

"Kendimi kullanılmış gibi hissediyorum."

"Yanlış anladın. Sadece havaya girmeye çalışıyordum."

"Sanmıyorum Myron." Bir an dikkatle inceledi Myron'ın yüzünü. "Bana önce bir konuda açık ol. Yatağa gidiyor muyuz

gitmiyor muyuz?"

"Hayır gitmiyoruz."

"Hiç reddedildiğimi hatırlamıyorum."

"Ve ben de böyle bir teklifi reddettiğimi hatırlamıyorum," dedi Myron. "Bana inan. Hiç böyle güzel bir teklif almamıştım şimdiye kadar."

"Evli olduğum için mi reddediyorsun beni?"

"Hayır."

"Biriyle mi çıkıyorsun?"

"Daha da kötüsü. Benim için çok şey ifade eden biriyle bir dönüm noktasındayız. Ne tarafa gideceğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık."

"Çok şekersin."

Yine mütevazi bir şekilde gülümsedi Myron.

"Peki ya devam etmezse..."

"Geri geleceğim."

Kadın Myron'ı dudaklarından öpmeye başladı. Müthiş bir öpücüktü bu. Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

"Bu sadece açılıştı," dedi kadın.

Herhâlde biraz daha ileri gitse son nefesini verecekti Myron. "Gerçekten kocanla görüşmem lazım. Eve ne zaman gelecek biliyor musun?"

"Daha uzun bir süre gelmez. Ama şu anda ana binadaki odasındadır. Tek başına. Seni duyması için kapıyı çokça tıklatman lazım."

Myron ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

"Myron?"

"Evet?"

"Birbirimize ilişkilerimizden bahsederken asla isim vermeyiz. Harrison'ın öğrencilerle birlikte olup olmadığını bilmiyorum. Ama sanmam."

"Peki ya Kathy Culver?"

Kadın gözle görülür bir şekilde yerinden sıçradı. Kaskatı kesilmişti bir anda. "Gitsen iyi olur."

"Ne demiştim sana? Gözlerime bak. Benden sana zarar gelmeyeceğini anlarsın."

"Olmaz. Şimdi bakmak istemiyorum. Hem sana baktığımda emin ol baktığım son yer gözlerindi."

"Ya!"

"Popon. O kısacık şortlarla muhteşem gözüküyordu."

Myron kendini bir an ucuz hissetti, ama bir yandan da mest olmuştu adeta. "Aralarında bir ilişki mi vardı?" diye sordu.

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Bana cevap vermen için gerekirse popomu sallarım."

"Aralarında ilişki yoktu. Tüm bildiğim bu kadar," dedi kadın sertçe. "Bildiğim bu kadar."

"Peki o zaman neden demin rahatsız oldun?"

"Bana büyük ihtimalle öldürülmüş bir öğrenciyle ilişkisi olup olmadığını sordun da ondan. Ben de bir an afalladım tabii."

"Kathy Culver'ı tanır mıydın?"

"Hayır."

"Kocan hiç onunla ilgili konuşur muydu?"

"Pek konuştuğu söylenemezdi. Sadece onunla birlikte çalıştığını biliyorum."

Büyükbabadan kalma saate baktı, ayağa kalktı ve Myron'ı kapıya kadar geçirdi. "Kocamla konuş Myron. O iyi biridir. Sana bilmen gereken her şeyi anlatacaktır."

"Mesela?"

Madelaine başını salladı. "Geldiğin için sağol".

Madelaine birden kapalı bir kutu oluvermişti. Büyük ihtimalle Myron'ın soruşturma şekline kırılmıştı. Amacına ulaş-

mak için kaslı vücudunu kullanmıştı Myron. Böyle bir şey ilk kez başına gelmişti. Ama hoşuna gitmişti. En azından birinin başına silah dayamaktan iyidir diye düşündü.

Dönüp yürümeye başladı. Madelaine büyük ihtimalle poposunu seyrediyor olmalıydı. Adımlarını sıklaştırdı ve aceleyle ana binaya yöneldi.

BÖLÜM 32

Jessica Getaway emlak bürosunun telefonunu Bergen Eyaleti Sarı Sayfalarında buldu. İşyerleri 17 nolu yolun kenarında, New York-New Jersey sınırının New Jersey'e ait olan kısmında restore edilmiş eski bir kır eviydi. Şehir merkezinden sadece yirmi dakika uzaklıkta olmasına rağmen kendinizi bir an eski kır yaşantısının içinde hissedivoriyordunuz. Hatta evin yakınlarında bir tohum dükkânı bile görmüştü Jessica.

Ofiste sadece bir kişi vardı.

"Selam," dedi elli yaşlarında, kel, bir kolej hocası gibi uzun karışık gri sakalları olan, yayvan gülüşlü adam. Üzerinde flanel bir ceket, siyah kravat, Levi's marka blucin, kırmızı Chuck Taylor Converse spor ayakkabısı vardı.

"Ben Tom Corbett. Getaway Realty'nin Başkanıyım." Jessica'ya kartını uzattı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Dr. Adam Culver'ın kızıyım. Kendisi yirmi beş Mayıs'ta işyerinize 649 dolarlık bir çek yazmış."

"Öyle mi? Peki ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Yakın bir zaman önce babamı kaybettik. Bu çeki neden yazdığını merak ediyorum."

Corbett gerisin geri bir adım attı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi. "Babanız iyi bir adamdı."

"Teşekkürler. Bana neden size geldiğini söyleyebilir misiniz?"

Biraz düşünüp omuzunu silkti. "Bir kulübe kiralamıştı. Nedenini anlayamadım."

"Buralara yakın bir yerde mi?"

"Sekiz dokuz kilometre ötede. Ormanın içinde."

"Ne kadar zaman için kiraladı kulübeyi?"

"Bir aylığına. Yirmi beş Mayıs'tan başlayarak. Hâlâ bir iki hafta hakkı var. İsterseniz kullanabilirsiniz."

"Nasıl bir kulübe burası?"

"Nasıl mı? Nasıl desem... Şirin. Bir yatak odası, küçük bir banyosu, oturma odası ve minik bir mutfağı var."

Jessica'ya çok saçma gelmişti bu. "Bana tarif edebilir misiniz yerini? Bir de anahtarlarını verir misiniz?"

Adam biraz düşündü ve sonunda lafı ağzında gevelemeye başladı: "Yeri çok sapa. Bulman çok zor olur hayatım."

Bebeğim, Tatlım, Hayatım. Jessica kendisine bu şekilde hitap edilmesinden asla hoşlanmazdı. Ama şimdi ne düşündüğünü söylemenin sırası değildi. Dudağını ısırıp yanlış bir şey söylememek için kendini tuttu.

"Bilirsiniz böyle yerlere insanlar kafa dinlemek, balık tutmak, biraz avlanmak filan için gittiğinden uzak ve sapadır. "Eline oldukça ağır bir tomar anahtar aldı. "Ben sizi götürürüm."

"Teşekkürler."

Adamın bir Toyota LandCruiser'ı vardı. Sanki Jessica'ya ev beğendirmek istiyormuş gibi yol boyunca hiç susmadan konuştu. "Burası bizim yörenin tek büyük bakkalıdır."

Bakkal dediği yer A&P hipermarket zincirinin bir şube-

siydi.

Toprak yola girdiklerinde çok şaşırdı Jessica. Yol dosdoğru ormana gidiyordu.

"Güzel değil mi?" diye sordu emlakçı.

"Hı hı."

Etrafları birden yeşilliklerle dolmuştu. Jessica doğada yaşamaktan fazla hazeden biri değildi. Onun için doğada yaşamak böcekler, rutubet, duşsuz, sabunsuz pislik içinde bir hayat demekti. Milyonlarca yıldır ormanlardan kaçmaya çalışan insanlar neden oraya geri dönmek istiyorlardı ki şimdi? Babası da Jessica gibiydi aslında. O da ormana gitmekten hoşlanmazdı.

Peki neden orada bir kulübe kiralama gereği duymuştu acaba?

Tom ileride bir akarsu yatağını göstererek "İki yıl önce orada bir kaza oldu. Bir avcı genç bir çocuğu öldürdü yanlışlıkla. Adam çocuğu geyik sanıp başından vurmuş."

"Hı hı."

"Bu ormanda şimdiye kadar çok ceset bulunmuştur. Son iki sene içinde üç tane. Birkaç ay önce genç bir kız buldular. Evinden kaçtığı sanılıyormuş. Kimliği belirlenemedi zira ceset tamamen çürümüştü."

"Senin gibi satıcıya da ilk defa rastlıyorum Tom. Deminden beri bölgede ne cinayet, ne kaza varsa hepsini sıraladın." dedi Jessica.

Adam kahkahalarla güldü bu lafa. "Ya tabii. Eğer yanında bir alıcı yoksa satıcı da böyle oluyor işte."

Jessica'nın elbette ki bütün bu cesetlerden daha önceden haberi olmuştu. Polis katili henüz yakalayamamıştı ama üzerine birleştikleri ortak fikir bu psikopatın henüz cesedin izine rastlanmasa da bir kızı daha öldürdüğüydü.

Kathy Culver.

Kathy'nin sonu da bu kadar basit ama bu kadar korkunç olabilir miydi acaba? Herkesin sandığı gibi o da önceden tanımadığı, herhangi bir psikopatın kurbanı olabilir miydi?

Hayır diye düşündü Jessica. Bu kadar basit olamaz. Çok fazla boşluk var.

"Çocukluğum buralarda geçti sayılır," dedi Tom. "Bu orman hakkında o kadar çok hikâye anlatılırdı ki. Güya burada kancalı bir adam yaşarmış. Eskiler kötü çocukları kaçırıp kancasıyla öldürdüğünü söylerlerdi."

"Çok etkileyici."

"Bazen acaba zaman geçtikçe artık genç kadınlara mı musallat olduğunu merak ederim."

Jessica tek kelime etmedi.

"Ona o zamanlar Doktor Kanca derlerdi."

"Ne?"

"Doktor Kanca. Ona Doktor Kanca adını takmıştık."

"Bu bir şarkıcının ismi değil miydi?" diye sordu Jessica.

"Neyse, önemli bir şey değil."

Medeniyetten biraz daha uzaklaştıktan sonra, "İşte ev orada," dedi Tom. "Bakın orada ağaçların arkasındaki."

Burası önünde geniş bir verandası olan küçük tahta bir klübeydi.

"Çok basit ve gösterişsiz değil mi?"

Aslında külüstür demek daha doğru olurdu. Jessica verandaya baktı ama karşılıklı banjo tıngırdatan, dişleri dökülmüş dağ adamlarından filan göremedi.

"Babam neden bu kulübeyi tutmak istediğini söylemiş miydi size?"

"Sadece biraz her şeyden uzaklaşmak istediğini söylemişti o kadar."

Bu çok anlamsızdı. Bir kere babası o aralar uzun sürecek bir konferansa katılacaktı. Ama daha da önemlisi öyle doğaya kaçmaya meraklı tiplerden değildi. Zaten ölülerle uğraştığı bir işi olduğu için tatillerde Vegas'ta, Atlantic City'de, ya da kalabalık ve hareketli herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi hep. Ama şimdi kalkmış bu ıssız ormanda bir kulübe tutmuştu.

Tom anahtarıyla kapıyı açtı. "Siz önden buyrun."

Jessica oturma odasına girdiği anda durdu.

Tom arkasından geliyordu.

"Bu da nedir böyle?" diye fısıldadı.

BÖLÜM 33

Başkan Gordon'ın odası Compton Binası'nda bulunuyordu. Tuğla ile örülmüş bina üç katlı olmasına rağmen oldukça genişti. Dış cephede bulunan Grek sütunları "Burası bir Eğitim Evi'dir" diye bağırıyordu adeta. İki yöne de açılan beyaz kapıları vardı. İçeri girer girmez gördüğünüz ilk şey üzerinde bir sürü eski not bulunan bir duyuru panosuydu. Afrika kökenli Amerikalılar, gay-lezbiyen birlikleri, Filistin için özgürlük isteyenler, kadınların sömürülmesine karşı çıkanlar, Güney Afrika özgürlük savaşçıları gibi kampüs gruplarının alışılagelmiş toplantıları. Hepsi tatilde yan gelip yatıyorlardı şimdi. Şamatayla geçen güzel öğrencilik günleri...

Koca lobide tek bir kişi bile yoktu. Her taraf mermerdi. Yerler, korkuluklar, kolonlar. Duvarlar duyuru panosunda yazanları okusalar kafayı yiyecek mezuniyet cüppesi giymiş adamların koca koca portreleriyle kaplıydı. Lambaların hepsini yakmışlardı. Myron'ın ayak sesleri lobide yankılanıyordu. "Yankı" diye bağırmak istedi bir an. Ama sonra bunun koskocaman adama hiç yakışmayacağını düşündü.

Öğrenci İşleri Başkanı'nın odası sol koridorun sonun-

daydı. Kapı kilitliydi. Myron hızla kapıya vurdu. "Başkan Gordon?"

Koyu ahşap kapının ardında bir hareketlenme olmuştu. Beş on saniye sonra kapı açıldı. Başkan Gordon kemik çerçeveli gözlükler takıyordu. Parlak kahverengi gözler, yakışıklı bir yüz ve kısacık kesilmiş saçlar. Yüz hatları kibardı. Sanki yüz kemikleri görüntüsüne yumuşaklık katmak için törpüyle yuvarlaklaştırılmıştı. Kibar, güven veren bir görünümü vardı. Nedense böyle tipler Myron'ı hep huylandırırdı.

"Üzgünüm," dedi Başkan. "Yarın sabaha kadar beklemeniz lazım. Ofisler kapandı."

"Konuşmamız lazım."

Adamın birden afalladığı yüzünden belli oluyordu. "Tanışıyor muyuz?"

"Sanmam."

"Öğrenci değilsiniz herhalde."

"Kesinlikle değilim."

"O zaman size kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

Myron gözlerini kırpmadan adama baktı. "Benim kim olduğumu biliyorsunuz. Ve de hangi konuda konuşmak istediğimi de biliyorsunuz."

"Söylediklerinizin tek kelimesini bile anlamadım ve inanın çok meşgulüm şu anda."

"Bugünlerde okuduğunuz ve tavsiye edebileceğiniz güzel dergiler var mı?"

Başkan Gordon'ın tüm vücudu birden kıpırdanmaya başladı. "Ne dediniz?"

"Sanırım burası biraz kalabalıklaştığında gelsem daha iyi olacak. Hem belki yanımda okulun mütevelli heyeti için her ne kadar akademik makaleler dışındaki yayınlarla pek ilgilenmeseler de okunacak bir şeyler de getirebilirim."

Karşıdan hiçbir tepki gelmedi.

Myron ukala ukala güldü. Ya da en azından ukala bir görüntü vermek için.

Öğrenci İşleri Başkanı'nın bu sırlarla dolu oyunda hangi rolü oynadığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu noktada adımlarını çok dikkatli atmak zorundaydı.

Başkan elini yumruk yapıp öksürdü. Tam öksürme değil de hafifçe boğazını temizledi. Biraz ara verip ne diyeceğini düşünmek için numara yapıyordu. Sonunda "Lütfen içeri girin," dedi.

Karısı kadar çekici olmasa da Myron yine de kendisini takip etti. Birkaç iskemlenin bulunduğu bekleme odasından ve sekreterin masasının önünden geçtiler. Daktilonun üzerine haki rengi bir kılıf örtülmüştü.

Başkan Gordon'ın odasının diğer üniversite öğretim görevlilerininkinden hiçbir farkı yoktu. Ahşap mobilyalar, diplomalar, Reston Üniversitesi Şapelinin eski kara kalem çizimleri, not kağıtlarıyla dolu kutular, hıncahınç dolu bir kitaplık. Kitaplar hiç dokunulmamış gibi gözüküyordu. Geleneğin, profesyonelliğin, yetkinliğin simgesi birer sahne dekoruydular. Çalışma odalarının olmazsa olmazı bir aile fotoğrafı. Objektife gülümseyen bir kadın ve yanında on iki on üç yaşlarında bir genç bir kız. Myron fotoğrafı eline aldı.

"Hoş bir fotoğraf," dedi. Hoş bir hatun diye geçirdi içinden.

"Teşekkürler. Lütfen oturun."

Myron oturdu. "Söyler misiniz Kathy nerede çalışıyordu?"

Başkan tam yerine oturacakken birden durdu "Pardon anlamadım."

"Masası hangisiydi?"

"Kimin?"

"Kathy Culver'ın."

Başkan Gordon sanki sıcak bir suyun üzerine oturuyormuş gibi yavaş yavaş, temkinli temkinli yerine yerleşti.

"Yandaki odada. Başka bir öğrenciyle paylaşıyorlardı."

"Bence gayet uygun," dedi Myron.

Başkan Gordon kaşlarını çattı. "Pardon. Adınız neydi?"

"Deluise. Dom Deluise."

Hafifçe gülümsedi Başkan. Kıçıyla bir şarap mantarını kolaylıkla çıkartabilecek kadar gerilmişti. Jake'in bir önceki günkü ziyaretinin de bunda etkisi olmuştu şüphesiz.

"Bay Deluise, sizin için ne yapabilirim?"

"Cevabı bildiğinizi düşünüyorum." dedi Myron yine aynı ukala gülümsemeyle. İçtenlikle bakan mavi gözler eşliğinde. Başkan Gordon kadın olsaydı, kesin karşısında soyunmaya başlamıştı bile.

"Üzgünüm, gerçekten hiçbir fikrim yok." dedi başkan.

Myron ukala ukala gülmeye devam etti.

Kendini salak gibi hissediyordu. Ya da sabah hava durumunu sunarken yapmacık yapmacık gülümseyen televizyon spikerleri gibi. Eğer tabii ikisinin arasında fark varsa. Eski bir numaraydı bu. Aslında çok az şey bildiğin halde çok şey biliyormuş gibi yapmak. Karşındakinin konuşmasını sağlamak, onu hazırlıksız yakalamak, olayların seyrine göre hareket etmek.

Başkan ellerini birleştirip sanki her şey kontrolündeymiş havalarında masasının üzerine koydu.

"Bütün bu söylediklerinizin gerçekten çok tuhaf. Belki neden buraya geldiğinizi açıklamak istersiniz."

"Biraz sohbet etmemizin iyi olabileceğini düşündüm."

"Ne hakkında?"

"İngilizce hazırlık sınıflarınız hakkında. Beowulf:Ölümsüz Savaşçı'yı okutuyor musunuz hâlâ?"

"Bakın, her kimseniz sizinle oyun oynayacak hiç vaktim yok."

"Benim de öyle." Myron Nips dergisini çıkartıp masaya attı. Dergi elden ele geze geze, hormonları en üst seviyede dolaşan bir gence aitmiş gibi eskimiş, kenarlarından yırtılmıştı.

Başkan ucundan göz attı dergiye. "Bu nedir?"

"Acaba aslında kim oyun oynuyor merak etmeye başladım."

Başkan Gordon arkasına yaslanıp parmaklarını çenesine götürdü. "Siz kimsiniz?" diye sordu. "Bana doğruyu söyleyin ama."

"Benim kim olduğum önemli değil. Yalnızca bir elçi diyelim."

"Kimin elçisi?"

"Kimin elçisi olacaktı Bay Gordon. Bir de Öğrenci İşleri Başkanı olacaksınız. "

"Ukalalığı sevmem genç adam."

Myron adamın yüzüne baktı. "Ben de sevmem."

Başkan sanki az sonra suya dalacakmış gibi havaya derin bir nefes üfledi. "Ne istiyorsunuz?"

"Sizin arkadaşlığınız kendisine yetmemiş anlaşılan."

"Bu dalga geçilecek bir şey değil."

"Evet değil."

"O zaman lütfen oyun oynamayı kesin. Benden ne istiyorsunuz?"

Myron yeniden ukala ukala gülümsemeyi denedi. Bay Gordon bir an öylece durduktan sonra o da aynı şekilde gülerek karşılık verdi Myron'a.

"Ya da size ne kadar istiyorsun diye mi sormalıyım?"

Şimdi iyice kontrolü ele almış görünüyordu. Bir işe bulaşmıştı ve bunun ceremesini çekiyordu. Bir problem baş göstermişti ama her şeyin bir çözümü vardı ona göre. Kendi dünyasında hakim olan tek şey: Para.

Üst çekmeceden çek defterini çıkarttı.

"Evet, ne kadar?"

"O kadar kolay kurtulamazsınız," dedi Myron.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bence bir şeylerin bedelini başka bir şekilde ödeyecekmişsiniz gibi geliyor bana."

Omuzunu silkti. "Biz rakamlardan bahsedelim."

"Parayla ödenemeyecek kadar değerli bir şey olabileceği hiç aklınıza gelmiyor mu?"

Başkanın, sanki Myron az önce yerçekimi kuvveti diye bir şey olmadığını ispatlamış gibi afallamış bir havası vardı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Adalete ne oldu?" diye sordu Myron. "Kathy borçlu çıktı. Ne büyük başarı ama."

"Sizinle aynı fikirdeyim. Ve karşılığını ödemek istiyorum. Onun intikam peşinde olmasının ne yararı var ki şimdi? Siz bana az önce elçilik yaptığınızı söylemediniz mi?"

"Aynen öyle."

"O zaman gidip Kathy'ye parayı aldığınızı söyleyin."

Myron göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu adam, o gece olanların sorumlusu olduğunu açıkça itiraf eden bu adam Myron'ın Kathy Culver tarafından gönderildiğini sanıyordu.

Bu oyunu hiç falso vermeden sürdürmesi ve adamın ağzından daha çok laf alması gerekiyordu.

"Kathy sizden şikayetçi," dedi.

"Ona zarar vermedim."

Myron elini kalbinin üzerine koyup dramatik bir biçimde

kafasını yukarı kaldırdı.

"Siz ki kötücül ya da müşfik meramları olanlar, tuhaf biçimlere bürünür, türlü türlü görünürsünüz."

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

Myron omuzunu silkti.

"Sohbetlerin arasına böyle Shakespeare'den alıntılar sıkıştırmayı severim. Beni kafası çalışan biriymişim gibi göstermiyor mu sizce?"

Başkan suratını astı. "Konumuza geri dönebilir miyiz acaba?"

"Tabii ki."

"Kathy'nin paranın peşinde olmadığını ima ettiniz."

"Aynen öyle."

"O zaman ne istiyor söyler misiniz?"

Güzel soru. "Gerçeğin ortaya çıkmasını."

Belirsiz, üstü kapalı, nereye çekersen çek türünden bir cevap.

"Hangi gerçek?"

"Lütfen bana aptalı oynamayın," diye parladı Myron birden güya çok rahatsız olmuş gibi yaparak. "Herhalde babanızın hayrına vermeyecektiniz o parayı değil mi? Mutlaka bir sebebi vardı."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım," dedi hafif mızırdanarak. "Kathy o gece aceleyle çıkıp gitti. O zamandan beri de görmedim onu. Neden bir şey bilmek zorundayım ki?"

Myron şüpheliymiş gibi baktı ona. Başka ne yapacağını bilemiyordu. Sessiz kal ki kendi kendini ele versin oyunu oynuyordu. Politikacı tiplerde bu numara çok işe yarardı. Zira, karşısındakilerin daha fazla sessiz kalmalarına müsaade etmeyen kusurlu kromozomlarla doğmuşlardı.

"Anlaması lazım," diye devam etti Başkan. "Elimden ge-

leni yaptım. Ortadan kayboldu. Ne yapmalıydım ki başka? Polise mi gidecektim? Bunu mu istiyordu yani? Onu artık tanıyamıyordum. Onu düşündüğüm için yaptım. Belki fikrini değiştirmiş olabilirdi. Bilemezdim. Onun çıkarlarını ön planda tutmaya uğraşıyordum."

Bu son cümleden sonra bu sefer numaradan değil gerçekten de şüpheyle bakmaya devam etti Myron adamın yüzüne. Başkan'ın neden bahsettiğini bilmeyi o kadar çok isterdi ki. Orada oturmuş birbirlerini seyrediyorlardı ki birden Başkan Gordon'ın yüz ifadesi tuhaf bir hal aldı. Myron ne olduğunu anlayamamıştı ama bütün hal ve davranışları birden değişivermiş, birden müthiş bir hüzünle dolmuştu sanki. Başını salladı.

"Yeter," dedi Başkan sakin bir tonda.

"Yeter ne?"

Çek defterini kapattı. "Ödeme filan yapmayacağım. Kathy'ye ne istiyorsa yapabileceğini söyleyin. Bedeli ne olursa olsun onun yanında duracağım. Artık bu mesele çok uzadı. Bu şekilde yaşayamam. Ben şeytan değilim. O hasta ruhlu bir kız. Yardıma ihtiyacı var. Ona yardım etmek istiyorum."

Myron'ın hiç beklemediği sözlerdi bunlar. "Ciddi misiniz?"

"Evet. Hem de çok ciddiyim."

"Eski sevgilinize yardım mı etmek istiyorsunuz yani?"

Başkan başını öne doğru uzattı. "Ne dediniz siz?"

Myron ince bir buzun üzerinde gözleri kapalı kayıyormuş gibi hissediyordu kendini. Son cümlesiyle adamın beyninden aşağı kaynar sular inmişti adeta.

"Siz 'sevgili' mi dediniz?"

Kahretsin!

"Sizi Kathy göndermedi değil mi? Sizinle hiç alakası yok öyle değil mi?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Siz kimsiniz? Gerçek adınız ne?"

"Myron Bolitar."

"Kim?"

"Myron Bolitar."

"Polis misiniz?"

"Hayır."

"Peki kimsiniz o zaman?"

"Spor menajeriyim."

"Ne?"

"Sporcuları temsil ediyorum."

"Peki o zaman bu olayla ilginiz nedir?"

"Ben bir aile dostlarıyım," dedi Myron. "Kathy'yi bulmaya çalışıyorum."

"Hayatta mı peki?"

"Bilmiyorum. Ama siz hayatta olduğunu düşünüyorsunuz sanki."

Başkan Gordon alt çekmecesini açıp bir sigara aldı.

"Sağlığınız için iyi değil," dedi Myron.

"Beş yıl önce bırakmıştım. Daha doğrusu insanlar öyle sanıyor."

"Bir sırrınız daha varmış demek."

Acı acı güldü. "Demek bana dergiyi gönderen sizdiniz."

Myron başını salladı. "Kesinlikle hayır."

"Peki kim göndermiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Ben de bunu bulmaya çalışıyorum. Ama bazı şeyler biliyordum ve şimdi de Kathy'nin kayboluşuyla ilgili sizin bir şeyler bildiğinizi düşünüyorum."

Sigarasından derin bir nefes çekti. "İnkar edebilirim. Bugün söylediğim her şeyi inkar edebilirim."

"Evet edebilirsiniz tabii," diyerek karşı atakta bulundu

Myron. "Ama elimde dergi var ve yalan söylemek için bir sebebim yok. Bir de şerif Jake Courter. Kendisi arkadaşım olur. Ama haklısınız. Siz ne deseniz size inanırlar."

Başkan Gordon gözlüklerini çıkartıp gözlerini ovuşturdu. "Hayır," dedi yavaşça. "Bu şekilde sonuçlanmayacak. Önceden söylediğimde gayet ciddiydim. Ona yardım etmek istiyorum. Ona yardım etmeye mecburum."

Myron ne düşüneceğini bilemiyordu. Adam üzüntüsünde samimi görünüyordu ama o ne artistler görmüştü şimdiye kadar. Suçluluk duygusu gerçek miydi acaba? Bu ani duygusallık vicdanını rahatlatmak istediği için mi yoksa kendini korumak için miydi? Myron emin olamıyordu. Ama gerçeği öğrendiği sürece emin olup olamamasının pek de önemi yoktu aslında.

"Kathy'yi en son ne zaman gördünüz?"

"Ortadan kaybolduğu gece."

"Evinize mi gelmişti?"

Evet anlamında başını salladı. "Geç olmuştu. Sanırım saat on bir ya da on bir buçuk filandı. Çalışma odamdaydım. Karım yukarıda yatak odasındaydı. Zil çaldı. Bir kez değil. Sürekli, hiç susmadan. Gelen Kathy'ydi."

Başkan otomatiğe bağlanmış gibi konuşuyordu. Sanki bir çocuğa masal okuyormuş gibi. "Ağlıyordu. Ya da hıçkırıyordu demek daha doğru olur. Kendini kontrol edemiyordu. O kadar ki, konuşamıyordu bile. Onu çalışma odama götürdüm. Biraz brandy verip sırtına bir battaniye attım. O kadar..." durdu. "O kadar minyon, zavallı ve yardıma muhtaç görünüyordu ki. Yanına oturup ellerini tuttuğumda birden bir şey oldu. Ellerini benden elektrik çarpmış gibi çekti. Ağlaması bir anda kesildi. Birden sakinleşti. Yüzünde tek bir duygu ifadesi yoktu. Sonra konuşmaya başladı."

Başkan çekmeceden bir sigara daha aldı. Ağzına koydu. Kibriti dördüncü sürtüşte alev almıştı.

"En başından anlatmaya başladı her şeyi," diye devam etti. "Ses tonu kesinlikle titremiyordu. Hele hele az önceki histerik haliyle karşılaştırıldığında. Söylediği şeyler o uysal haliyle tam bir çelişki halindeydi. Bana bir sürü şey anlattı..." yine durup başını salladı. "Doğrusu anlattıklarına çok ama çok şaşırmıştım. Kathy'yi yaklaşık bir yıldır tanıyordum. Onun düşünceli, tatlı ve terbiyeli bir kız olduğunu düşünüyordum. Burada onu ahlaken yargılamak istemiyorum. Ama dediğim gibi onu artık nesli tükenmiş bir kız olarak görüyordum, ve şimdi karşımda oturmuş bana en ahlaksız adamların bile yüzünü kızartacak şeyler anlatıyordu.

"Önce bana eskiden düşündüğüm tipte biri olduğunu anlattı. Herkesin favorisi komşu kızı. Ama sonra değiştiğini, ve artık tam tamına kendi kelimeleriyle "ipin ucunu kaçırmış bir orospu" olduğunu söyledi. Önce lisede aynı sınıftaki birkaç çocukla yatmaya başlamış ve sonra çok kısa bir zamanda kendisinden daha büyüklerle, öğretmenleriyle, anne babasının arkadaşlarıyla, homoseksüellerle, biseksüellerle devam etmiş. Hatta grup seks partilerine bile katılmış. Herkesin fotoğraflarını çekmiş. Torunlarıma göstermek için demişti dalga geçer bir ifadeyle."

"Hiç isim verdi mi?" diye sordu Myron. "Yani herhangi bir öğretmenin ya da başka birinin ismini?"

"Yo hayır. Hiç isim filan vermedi."

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Başkan Gordon bitkin gözüküyordu.

"Sonra?" diye sordu Myron.

Sanki tonlarca yük taşıyormuş gibi başını ağır ağır yukarı kaldırdı Başkan. "Sonra hikayesi yön değiştirmeye başladı,"

dedi. "İyi yönde ama. Yaptıklarının çok yanlış ve çok aptalca olduğunu fark etmiş. Sorunları üzerinde derin derin düşünmeye başlamış ve işte tam o aralarda Christian'la tanışıp ona aşık olmuş. Her şeyi geride bırakmak istiyormuş ama çok da kolay olmadığını görmüş. Geçmiş peşini bırakmamış. Bu konuda çok uğraşmış ve sonra..." Başkan'ın sesi kısılmaya başlamıştı.

"Evet sonra?" diye sordu Myron sabırsızlıkla.

"Sonra Kathy gözlerini dikip bana baktı. O bakışı hiç unutamayacağım. Ve şöyle dedi: "Bugün tacavüze uğradım..." bu kadar. Tek bir cümle. Afallamıştım elbette. Altı kişiydiler dedi. Ya da yedi. Emin değilmiş. Soyunma odasında hücum etmişler. Ne zaman diye sorduğumda bir saat kadar önce dedi. Biriyle buluşmaya gitmiş. Kendisine geçmişiyle ilgili sürekli şantaj yapan biriyle. Susması için para verecekmiş ona."

Şu güvenceli hesaptan çekilen yüksek miktarda para diye düşündü Myron.

"Ama soyunma odalarına gittiğinde şantajcının yalnız olmadığını anlamış. Yine daha önceden yattığı başka biri dahil yanında bir sürü arkadaşını da getirmiş. Adamlar zor kullanmamış. O kadar kalabalık ve güçlülermiş ki..." Başkan gözlerini kapattı. Sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Hepsi sırayla tecavüz etmiş."

Sessizlik.

"Daha önce de dedim ya, Kathy bunları söylerken ses tonunda duygudan eser yoktu. Onu hiç böyle görmemiştim. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Oldukça kararlı görünüyordu. Bana geçmişini kesin olarak kesip atmanın tek bir yolu olduğunu, yoksa ölene kadar işkence çekeceğini söyledi. Bir vampir gibi karanlıkta yatan geçmişini günışığına çıkarttığında her şeyin daha güzel olacağını, ne yapmasını gerektiğini gayet iyi bildiğini söyledi."

Sessizlik.

"Ne yapacakmış peki?"

"Ona tecavüz edenlere dava açacakmış. Geçmişiyle yüzleşip daha sonra onu geride bırakacakmış."

"Peki siz ne dediniz?"

"Hâlâ şokta olduğunu düşündüğümü söyledim. Gerçekten de böyle düşünüyordum. Sağlıklı düşünmesini, her şeyi biçip tartmasını, bütün seçenekleri gözden geçirmesini, hayatının geri kalanında ona zarar verecek bir şey yapmaktan sakınmasını söyledim. Geçmişinin üzerine gereksiz yere bu kadar düşmesinin ailesine, arkadaşlarına, sevgilisine ve en başta da kendisine ne kadar zarar verebileceğini düşünmesini salık verdim.

"Yani başka bir deyişle," dedi Myron. "Onu şikayetçi olmaktan vazgeçirmeye çalıştınız."

"Belki. Ama gerçek düşüncelerimi ona asla söylemedim. Kendisini pornografiye bulaşmış, ipin ucunu kaçırmış bir orospu olarak tarif eden bir kız içlerinden ikisi eski yattıkları olmak üzere bir grup kolej öğrencisi tarafından tecavüze uğradığını öne sürüp şikayette bulunuyor. Ani bir karar vermektense önce oturup bütün bunları enine boyuna düşünmesini istedim. "

"Ne kadar yüzeyselsiniz," dedi Myron. "Kathy umurunuzda bile değil. Size gelip yardım istemiş ama onun dışında her şeyi düşünmüşsünüz. Bu çok değerli mevkinizi, çıkabilecek rezaletleri, okulun şampiyon olmasına çok az kalmış futbol takımını, kendi kariyerinizi düşündünüz. O sizin yardımcınızdı, gece geç saatte evinize kabul etmiştiniz. Belli ki sizi sıkıştıracaklardı. İnsanlar ağzınızdan daha fazla laf almaya bakacaklardı, sizi ve özel hayatınızı daha yakından inceleyeceklerdi. Belki pek de normal sayılmayan evlilik sözleşmenizi öğreneceklerdi."

Başkan bunu duyunca yerinde dikleşti birden. "Ne olmuş evlilik sözleşmeme?"

"Ayda iki kere sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Ağzı açık kalmıştı. "Siz? Nasıl?..." Durdu ve hafifçe gülümsedi. "İstihbaratınız mükemmelmiş doğrusu."

"Benim her şeyden haberim vardır," dedi Myron.

"Evliliğim hakkında bir yorum yapamam ama, bütün bu bencilce düşüncelerin kafamdan geçmediğini de söylersem yalan söylemiş olurum. Ama Kathy için de endişeleniyordum elbette. Böyle bir hata yapması..."

"Bir tecavüzden bahsediyoruz Bay Gordon. Bir hatadan değil. Kathy tecavüze uğramış. Bu bir "yanlış" değildir. Düşüncesizliğinin kurbanı olarak göremezsiniz onu. Bir sürü çocuk soyunma odasına gelip kızı yatırıyor ve tecavüz ediyorlar. Onun isteği dışında."

"Siz durumu basitleştiriyorsunuz ama."

"Durumu basitleştiren asıl sizsiniz. Kısacası Kathy'yi en son plana itmişsiniz."

"Bu doğru değil."

Myron başını salladı. Şimdi bunu tartışmanın sırası değildi. "Peki siz ona pek değerli fikirlerinizi bahşettikten sonra sonra ne oldu?"

"Aslında bütün istediğim ona yardım etmek olmasına rağmen sanki ona ihanet etmişim gibi bana alaylı bir gülümsemeyle baktı. Ya da belki de söylediklerimden sonra beni aynı sizin gibi yorumladı. Bilemiyorum. Sonra kalktı ve ertesi gün şikayet dilekçesini vermek üzere geri döneceğini söyledi. Sonra da çıktı gitti. Bu dergi posta kutuma konana kadar ondan haber almadım. Sonra geçen gün bir telefon geldi."

"Kim aradı?"

"Birkaç gece önce çok geç bir saatte bir telefon aldım.

Bir kadın sesi. Belki Kathy'ydi belki de değil, bilemiyorum. Bana şöyle dedi: "Derginin tadını çıkart, gel ve beni bul. Ben kurtuldum."

"Gel ve beni bul, ben kurtuldum mu?"

"Evet. Böyle bir şey."

"Ne demek istiyordu sizce?"

"En ufak bir fikrim yok."

"Peki Kathy'nin kaybolduğunu ilk duyduğunuzda ne düşündünüz?"

"Kaçtığını. Bütün bunları kaldıramadığını. Hazır olduğunda geri döneceğini düşündüm. Külotunu bulana kadar polis de benim gibi düşünüyordu. Sonra saldırıdan şüphelenmeye başladılar. Ama ben külotun büyük ihtimalle tacavüzden kaldığını ve kayboluşuyla ilgili olmadığını biliyordum."

"Tecavüzcülerin onu susturmak isteyebileceği hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Evet, geldi tabii. Ama bu o çocukların yapabileceği..."

"Tecavüzcülerin," diye düzeltti Myron. "Çocukların değil. Onlara hiçbir kötülük yapmamış genç bir kıza toplu halde tecavüz edenlerin onu öldürebileceği ihtimalini nasıl düşünemezsiniz?"

"Eğer Kathy'yi öldürmek isteselerdi, onun gitmesine asla izin vermezlerdi," diye karşı çıktı Başkan kararlı bir şekilde. "Ben böyle düşünüyorum."

"O yüzden de kimseye bir şey söylemediniz."

Evet anlamında başını salladı. "Yanlış yaptığımı anladım artık. Birkaç günlüğüne kafasını toparlamak için gittiğini düşünmüştüm. Aradan bir hafta geçtikten sonra konuşmak için çok geç olduğuna karar verdim."

"Ve yalanlarla yaşamaya karar verdiniz."

"Evet."

"O her şeyden önce bir öğrencinizdi. En zor zamanında yardım etmeniz için yanınıza geldi ve siz onu geri çevirdiniz."

"Beni taş mı sanıyorsunuz siz?." diye bağırdı Başkan. "Son bir buçuk senedir hayatım cehenneme döndü."

"Tabii canım. Çok iyiliksever biri olduğunuzdan hiç şüphem yok."

"Benden ne istiyorsunuz Bay Bolitar?"

Myron ayağa kalktı. "İstifa etmenizi. Hem de en kısa zamanda."

"Peki ya kabul etmezsem?"

"O zaman sizi mahvederim. Tahmin edemeyeceğiniz kadar çirkefleşebilirim inanın. İlk işiniz en yakın zamanda istifa mektubunuzu yazmak olsun."

Başını kaldırdı. Parmaklarıyla titreyen çenesine hakim olmak istiyordu. Biraz bekledi Myron. Masaj sonrası gibi yumuşayıverdi yüzü Başkan'ın. Gözlerini yumdu. Omuzlarını saldı ve sonra kısık bir sesle "Tamam," dedi. "Teşekkür ederim."

"Ama bu suçunuzu azaltmıyor. Bu kadar kolay kurtulamayacaksınız."

"Anlıyorum."

"Son bir şey daha. Kathy size hiç isim verdi mi?"

"İsim mi?"

"Tecavüzcülerin isimlerini."

Bir an tereddüt ettikten sonra "Hayır," dedi Başkan.

"Peki tahminde bulunabilir misiniz?"

"Evet ama kesin kanıtım yok."

"Olsun. Siz devam edin."

"Kayboluşundan bir iki gün sonra bir çocuğun biriyle yüksek miktarlarda parayla ilgili konuştuğunu duydum. Çocuk tam bir baş belasıdır. Yeni spor bir BMW almıştı. Dikkatimi çekmişti, zira etrafta dolanırken çimenleri ezmişti."

"Kim bu çocuk?"

"Eski bir futbolcu. Uyuşturucu sattığı için takımdan kovulmuştu. Adı Junior Horton. Hatta ona..."

"Horty diyorlar değil mi?"

Myron başka tek kelime etmeden hızla binadan dışarı çıktı. Hava çok güzeldi. Sıcak ama kuruydu.

Güneş, ışınları zayıflamış ama henüz batmaya isteksiz bir halde tepede duruyordu. Havada yeni kesilmiş çimenlerin ve kiraz ağaçlarının çiçeklerinin kokusu vardı. Myron çimenlerin üzerine bir örtü serip uzanmak ve Kathy Culver'ı düşünmek istedi bir an.

Ama buna zaman yoktu.

Ford Taurus'unun kapısını kapattığı anda telefon çalmaya başladı. Arayan Esperanza'ydı.

"Lucy'den bir şey çıkmadı," dedi. "Fotoğrafları alan Adam Culver değilmiş."

Bir teori daha çöpe gitmişti. Jake Courter'ın sesini duyduğunda arabayı çalıştırmak üzereydi.

"Seni burada bulabileceğimi düşünmüştüm."

Myron açık pencereden kafasını uzattı. "Ne vardı Jake?"

"Az önce Nancy Serat'nın ismini basına verdik."

Myron başını salladı. "Beni haberdar ettiğin için teşekkür ederim."

"Ama bunun için gelmedim buraya."

Myron ses tonundan hoşlanmamıştı.

"Bir de şüphelimiz var," diye devam etti Jake. "Sorgulama için içeri aldık."

"Kim?"

"Senin müşteri," dedi Jake. "Christian Steele."

BÖLÜM 34

"Nasıl yani?" diye sordu Myron.

"Nancy Serat evi bir hafta kadar önce kiralamış," diye cevap verdi Jake. "Cancun'a gitmeden birkaç gün önce. Hatta henüz tam kolileri açmamış bile."

"Yani?"

"Yani o zaman nasıl oluyor da Christian Steele'in parmak izleri bulunuyor her tarafta? Hem de taptaze. Her yerde. Ön kapının tokmağında, bir bardakta, şöminenin rafında."

Myron hiç istifini bozmamaya çalıştı. "Hadi Jake, yapma. Bu yüzden onu tutuklamayacaksın herhalde. Basın onu çiğ çiğ yer biliyorsun."

"Sanki benim de çok umurumdaydı."

"Elinde hiçbir delil yok."

"Orada olması en büyük delil değil mi?"

"Ne? O zaman Jessica'yı da tutuklayın. O da orada değil miydi?"

Jake ceketinin düğmelerini açıp göbeğini dışarı saldı. Circa 1972'den satın alınmış nuh nebiden kalma kahverengi bir takım elbise vardı üstünde. Şu Jake asla modaya esir olamazdı.

"Tamam zeki çocuk seni," dedi Myron'a. "Şu senin müşterinin Nancy Serat'nın evinde ne işi olduğunu biliyorsundur belki."

"Sorarız bakalım. Sana her şeyi anlatacaktır. Christian iyi çocuktur Jake. Spekülasyon yapıp onu harcama."

"Tabii ya merak etme. Sen aslında aldığın komisyonları kaybetmekten korkuyorsun."

"Ben bunu hakaret sayarım Jake."

"Biraz objektif ol Bolitar. Çocuk senin en değerli müşterin. Yükselmen için bir fırsat. Tabii ki suçlu olmasını istemezsin."

Myron ona bakıp bir şey söylemedi.

"Arabanı burada bırak," dedi Jake. "Ben götürürüm merkeze seni."

Merkezle kampüs arası sadece bir buçuk kilometreydi. İçeri girdiler. "Yeni bölge savcısı burada," dedi Jake. "Adı Roland. Genç ama oldukça becerikli."

"Cary Roland mı?" diye sordu Myron "Şu kıvırcık saçlı."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet."

"Tam bir reklam kurdu," dedi Jake. "Kendini televizyonda gördüğünde zevkten şeyi kalkıyor. Hele Christian'ın adını duyduğunda herhalde götü tavana vurmuştur."

Myron çok iyi tahmin edebiliyordu. O ve Cary Roland eski arkadaş sayılırlardı. Bu iyi bir gelişme değildi. "Christian'ın adını verdi mi basına peki?"

"Henüz değil," dedi Jake. "Saat on bire kadar erteledi. Bu şekilde tüm kanallardan canlı yayınlanacak."

"Hem bu arada daha fazla malzeme toplayabilmek için bir sürü zaman kazanıyor tabii."

"E tabii o da var."

Christian'ı minicik bir odaya koymuşlardı. Bir masanın

arkasındaki bir sandalyede oturuyordu. Oda çok loştu ve yanında başka kimse yoktu.

"Roland nerede?" diye sordu Myron.

"Aynanın arka tarafında."

Böyle uyduruk kaydırık bir polis merkezinde bile tek taraflı ayna vardı. Myron odaya girdi, aynaya baktı, kravatını düzeltip düğümünü sıkıştırdı. Roland'a el işareti yapmamak için kendini zor tutmuştu. Döndü ve Christian'a ailesinden birine rastlamış gibi samimi bir şekilde elini salladı.

"Sen iyi misin?"

"Gayet iyiyim," dedi Christian. "Sadece burada ne işim var merak ediyorum."

Üniformalı polislerden biri girip ses kayıt cihazını getirdi. Myron Jake'e döndü: "Christian'ı tutukladınız mı?"

Jake pis pis sırıttı. "Tabii ya Bolitar. Neredeyse unutuyordum. Sen aynı zamanda avukatsın da. Bir profesyonelle çalışmak harika bir şey."

"Christian'ı tutukladınız mı?" diye tekrarladı Myron.

"Henüz değil. Ona birkaç soru sormak istiyoruz önce."

Üniformalı polis başlangıç olarak birkaç uyarıda bulunduktan sonra Jake sorularına başladı.

"Ben şerif Jake Courter. Bay Steele, beni hatırlıyor musunuz?"

"Evet efendim. Kız arkadaşımın kaybolmasını soruşturuyorsunuz."

"Doğru. Peki Bay Steele. Nancy Serat adında birini tanıyor musunuz?"

"Evet. Reston'da Kathy'nin oda arkadaşıydı."

"Nancy Serat'nın geçen gece öldürüldüğünden haberiniz var mı?"

Christian'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Myron'a döndü.

Myron başıyla onayladı. "Aman Tanrım, hayır..."

"Nancy Serat arkadaşınız mıydı?"

"Evet efendim." Christian'ın sesi derinden geliyordu.

"Bay Steele, lütfen bize geçen gece nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Myron araya girdi. "Dün gece saat kaçta?"

"Antrenmanın bitmesinden uyumaya gidene kadar geçen sürede."

Myron tereddüt etti. Tuzak bir soruydu bu. Ya soruya engel olacak ya da Christian'ın cevap vermesine izin verecekti. Araya girip ikaz etme hakkı vardı ama o anda arkasına dayanıp olan biteni seyretmeyi tercih etti.

"Eğer geçen akşam Nancy Serat'yla birlikte olup olmadığımızı merak ediyorsanız cevabım evet."

Myron derin bir nefes aldı. Arkasını dönüp tek taraflı aynaya bakarak dilini çıkarttı. Bay Reklam manyağının ölümü.

"Saat kaçtı siz beraberken?" diye sordu Jake.

"Dokuz gibiydi."

"Nerede buluştunuz?"

"Evinde."

"118 Acre sokağındaki evinde yani."

"Evet efendim."

"Neden ziyaret ettiniz onu?"

"Nancy o sabah seyahatten dönmüştü. Beni arayıp konuşmak istediğini söyledi."

"Nedenini söyledi mi peki?"

"Kathy'yle alakası olmadığını, telefonda açıklayamayacağını söyledi sadece."

"118 Acre Sokağındaki eve geldiğinizde ne oldu?"

"Neredeyse kapıdan kovdu diyebilirim. Hemen gitmen lazım dedi bana."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır efendim. Ona neler olduğunu sordum ama çok ısrarcıydı. Beni bir iki gün sonra arayıp anlatacağını ve hemen gitmemi söyledi."

"Siz ne yaptınız peki?"

"Bir iki dakika tartıştık. Morali bozuktu ve saçma sapan şeyler söylüyordu. Ben de vazgeçip geri döndüm."

"Saçma sapan derken, neler söylüyordu mesela?"

"Kızkardeşlerin yeniden bir araya geleceğini filan söyledi."

Myron yerinde dikleşti.

"Ne kastetti acaba kızkardeşlerin yeniden bir araya gelmesiyle?"

"Aslında tam olarak ne dediğini hatırlayamıyorum. Meselâ şey dedi galiba. 'Kızkardeşlerin yeniden bir araya gelme zamanı geldi' çok anlamsızdı efendim."

Jake Myron'a baktı. Myron'da bakışına karşılık verdi.

"Başka ne dedi? Hatırlıyor musunuz?"

"Hayır efendim."

"Sonra doğru eve mi gittiniz?"

"Evet, saat onu çeyrek gibi. Belki biraz daha geçti."

"Saatin kaç olduğunu teyit edebilecek biri var mı?"

"Sanmam. Englewood'daki kat malikleri kurulu toplantısına baktım şöyle bir. Belki bir komşu filan görmüş olabilir."

"Biraz bekleyebilir misiniz burada?"

Jake Myron'a işaret ederek kendisini takip etmesini söyledi. Myron Christian'a eğildi. "Ben gelene kadar tek kelime etme."

Christian başıyla onayladı.

Jake ve Myron tek taraflı aynanın diğer tarafındaki odaya yöneldiler. Bölge Savcısı Cary Roland, Myron'la birlikte Har-

ward Hukuk Okulunda okumuştu. Çok parlak bir öğrenciydi. Anasının karnından politik hırslarla doğmuştu.

Görüntüsü pek değişmemişti. Üzerinde yine aynı tip yelekli gri takım vardı. –Evvet! Okulda da derslere takım elbiseyle girerdi– kanca burun, küçük koyu renk gözler. 70'lerin Peter Frampton'ınınki gibi yumuşak kıvırcık saçlar. Tek bir farkla. Daha kısaydı onunkiler.

Roland başını salladı. "Yaratıcı Bay Bolitar."

"Yoo, hayır," dedi Myron. "Senin berberin kadar değil."

Jake gülmemek için kendini zor tutmuştu.

"Onu burada tutmaya karar verdim," diye devam etti Roland. "Basın toplantısında ilan ederiz."

"Şimdi anlıyorum," dedi Myron.

"Neyi?"

"Basın derken şeyin kalktı değil mi?"

Kıs kıs gülüyordu bir yandan da.

Roland öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Hâlâ boş zamanlarında komedyenlik yapıyorsun ha Bolitar? Ama üzgünüm işte müşterin dibe vurmak üzere."

"Sanmam Cary. Hiç sanmam."

"Senin ne sanıp sanmadığın umurumda değil."

Myron içini çekti. "Christian neden Nancy Serat'nın evine gittiğini mantıklı bir şekilde açıkladı. Elinizde hiçbir delil yok. Hem Christian'ın masumiyeti ispatlandığında gazeteleri gözünün önüne getirsene bir. Genç Savcının Büyük Hatası. Kendi Çıkarları İçin Yerel Kahramanın Adına Leke sürdü. Titan'ların Finale Gitmesini Tehlikeye Sokan Savcı. Eyaletin En Nefret Edilen Adamı."

Roland yutkundu. Tv spotları gözünü kamaştırmış, başarısızlığın getireceği sonuçları hiç hesaba katmamıştı. "Şerif Courter, siz ne düşünüyorsunuz?"

Tükürdüğünü yalama zamanı.

"Hiç seçeneğimiz yok," dedi Jake. "Onu bırakmamız lazım."

"Hikâyesine inanıyor musunuz?"

Jake omuzunu silkti. "Kimse kesin bilemez. Ama onu burada tutmak için yeterli delilimiz yok."

"Tamam," dedi Roland ağır ağır başını sallayarak. Kendine çok önemli adam havaları veriyordu. "Gitmekte serbest ama şehirden dışarı çıkmasa iyi olur."

Myron Jake'e baktı. "Şehirden dışarı çıkmasa iyi mi olur? Şehirden çıkmayacak mı dedi bu az önce?"

Jake gülmemek için kendini çok zor tutuyordu ama buna rağmen yine de ağzının kıvrılmasına engel olamamıştı.

Rolan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Çocuksun sen," dedi Myron'a. "Şerif, bu konuda her gün düzenli rapor istiyorum sizden."

"Peki efendim."

Roland ikisine de kötü kötü baktı. Kimse dizlerine kapanmadığı için arkasını dönüp hızla ayrıldı odadan.

"Herhalde onunla çalışsaydım bütün gün gülmekten çenem ağrırdı," dedi Myron.

"Eğlenceli biri olduğu kesin."

"Şimdi Christian'ı alıp gidebilir miyim acaba?"

Jake hayır anlamında başını salladı. "Başkan Gordon'la neler konuştuğunuzu anlatmadan bir yere gidemezsin."

BÖLÜM 35

Myron bütün konuşulanları Jake'e aktardıktan sonra Christian'ı evine bıraktı. Yolda giderlerken Christian'a da tüm bildiklerini anlattı. Hem de hepsini. Christian bilmek istemişti. Myron onu bütün bu olanların dışında tutmaya çalıştıysa da sonra bazı şeyleri ondan gizlemeye hakkı olmadığını düşündü.

Christian hiç soru sormadan dinledi. Tek kelime etmedi. Zaten sahada da ne olursa olsun baskı altındayken soğukkanlılığını daima muhafaza eden bir tipti.

Myron'ın söyledikleri bittiğinde ikisi de birkaç dakika hiç konuşmadılar. Sessizliği ilk bozan Myron oldu. "İyi misin?"

Christian evet anlamında başını salladı. Yüzü solgundu. "Yanımda olduğun için teşekkürler," diyebildi.

"Kathy sana aşıkmış. Hem de çok. Bunu sakın unutma."

Yeniden başını salladı Christian. "Onu bulmamız lazım."

"Ben de bunun için uğraşıyorum zaten."

Christian, Myron'ın yüzünü görebilmek için oturduğu yerde sola doğru kaykıldı. "Bana başta bir sürü menajer gelip yağcılık yapıyordu. Hepsi o kadar samimiyetsiz ki. Hep para hep para. Tek düşündükleri buydu. Tabii hâlâ da öyle. Ama sen on-

lardan değilsin. Ben bunu seni ilk gördüğümde anlamıştım ama. Öylesine bir his. Sen benim için sadece bir menajer değil aynı zamanda bir dostsun da. Seni seçtiğim için çok mutluyum."

"Ben de öyle," dedi Myron. "Belki yeri ve zamanı değil ama beni nereden duydun ilk?"

"Biri seni o kadar methetti ki anlatamam."

"Kim?"

Christian gülümsedi. "Bilmiyor musun yani?"

"Eski bir müşterim mi?"

"Hayır."

Myron başını salladı. "İnan bir fikrim yok."

Christian eski pozisyonuna geri döndü. "Jessica," dedi. "Bana hayat hikayeni anlattı. Oyunculuk günlerini, sakatlanmanı, iyileşme safhalarını, FBI için çalıştığını vesaire vesaire. Bana senin tanıdığı en iyi insan olduğunu söyledi."

"Jessica benim hakkımda fazla konuşmaz ama..."

Hiç konuşmadan yola devam ettiler. New Jersey otoban gişelerindeki yoğunluk trafiği yavaşlatıyordu. Daha açık bir yola girmek için direksiyonu kırarken Christian öyle bir şey söyledi ki Myron neredeyse rampaya bindiriyordu.

"Bir zamanlar annem çıplak poz vermiş."

Myron yanlış duyduğunu sandı bir an. "Ne?"

"Ben küçükken. Bir dergide filan basıldı mı bilemiyorum. Çok çekici bir kadın sayılmazdı. Yirmi beş yaşındaydı ama atmış yaşında gösteriyordu. New York sokaklarında fahişelik yapıyordu. Ben babamın kim olduğunu bilmem. Mezuniyet partisindeki çocuklardan biriymiş ama hangisi olduğunu bilmiyor.

Myron gözucuyla Christian'a baktı. Christian tam karşıya bakıyordu. Sanki maçtaymış gibi tamamen konsantre olmuştu.

"Kansas'ta anne babanla büyüdüğünü sanıyordum," dedi

Myron kullandığı sözcüklere özen göstererek.

"Onlar anneannemle büyükbabamdı. Annem ben yedi yaşımdayken öldü. Beni kanunen onlar evlat edindiler. Onları gerçek annem babam gibi gördüm hep."

"Bilmiyordum. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Onlar harikadır. Sanırım annemi yetiştirirken o kadar çok hata yaptılar ki aynı hataları bende tekrarlamaktan kaçındılar. Bana hep çok iyi davrandılar. Onları çok özlüyorum."

Şimdi daha ağır bir sessizlik çökmüştü. Meadowlands'i geçmişlerdi. Myron gişelerde parayı ödedikten sonra George Washington köprüsünü geçti. Christian köprüye üç, Titanların stadyumuna altı kilometre mesafede, New Jersey'de birkaç yıl önce başlayan toplu konut furyasının meyvelerinden biri olan ve üç yüz kadar prefabrik evden oluşan Cross Creek Pointe'den bir ev satın almıştı.

Park yeri bulmaya çalışırlarken araba telefonu çaldı.

"Alo?"

"Neredesin?"

Arayan Jessica'ydı.

"Englewood'dayım."

"Dört numaralı batı yolundan on yedi numaralı kuzey yoluna gir," dedi Jessica aceleyle. "Ramsey'deki Pathmark'ın otoparkında buluşalım."

"Neler oluyor?"

"Hemen buraya gel."

BÖLÜM 36

Myron Pathmark'ın cılız otopark florasanlarının birinin altında Jessica'yı üzerinde kalçalarını sıkı sıkı saran bir blucin ve önü açık kırmızı bir bluzla gördüğü anda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı.

"Çok mu kötü söyle." diye sordu Jessica'ya.

Kapıyı açıp Myron'ın yanına oturdu Jessica.

"Tahmin ettiğinden çok daha fazla hem de."

Kendine hakim olamıyordu Myron. Onun güzelliğini düşünmeden edemiyordu. Biraz solgun görünüyordu Jessica. Gözleri içeri çökmüştü hafiften. Henüz kaz ayakları derinleşmese de yüzündeki hafif kırışıklıkları fark etti Myron. Acaba dün de bu kırışıklıklar var mıydı yoksa yeni mi oluştu diye düşündü Myron. Ama hiç bu kadar çekici görünmemişti daha önce gözüne. Bazı kusurlar onu daha doğal ve daha arzulanır kılmıştı. Evet. Başkan'ın karısı da çok çekici bir kadındı ama Jessica'nın pırıltısının yanında sönük bir ışık olarak kaldığı kesindi.

"Bana anlatmak ister misin?"

Başını salladı Jessica. "Göstersem daha iyi olacak." Yola

koyuldular. Myron'a sürekli bir yerlere sapması için talimatlar veriyordu. Red Dirt Path tabelasını gördüklerinde Jessica "Babam burada bir kulübe kiralamış," dedi.

"Bu ormanda mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"İki hafta önce bir aylığına kiralamış. Komisyoncuya biraz dinlenmeye ve sessizliğe ihtiyacı olduğunu söylemiş."

"Hiç babana uymuyor bu."

"Hem de hiç."

Birkaç dakika sonra kulübeye geldiler. Myron, Jessica'yla çıktığı zamanlarda yakından tanıma fırsatı bulduğu için Adam Culver gibi bir adamın böyle bir yerde tatil yapacağını aklının ucundan bile geçiremezdi. Kumar oynamaya, at yarışlarına, rulete, blackjack masasının başına oturmaya bayılırdı. Onun böyle bir yerde kafasını dinlemek istemesi Tony Bennett'in Sands'de konser vermesi gibi bir şeydi.

Jessica arabadan dışarı çıktı. Myron da onu takip etti. Dimdik yürüyordu Jessica. Myron eskiden olduğu gibi yürüyüşünü büyülenerek seyretti. Yalnız artık adım atarken sanki bacakları güzel bedenini taşıyabileceğinden emin olamıyormuş gibi belirgin bir şekilde sendeliyor, tahta zeminli verandanın basamaklarını çıkarken gıcırtı sesleri geliyordu. Jessica kulübenin kapısını açıp itti.

"Şuraya bir baksana," dedi Myron'a.

Myron içeri baktı ve bir şey söylemedi. Jessica'nın onun bakışlarını izlediğini hissedebiliyordu.

"Kredi kartını kontrol ettim. Şehirdeki Eye-Spy'dan üç bin dolarlık alışveriş yapmış. "

Myron o güvenlik sistemleri mağazasındakileri biliyordu. İyi bir iş çıkartmışlardı. Kenardaki sedirlere Panasonic mar-

ka üç video kamera konulmuştu. Üzerlerinde herhangi bir yere konulabilmelerine müsaade eden montaj tertibatı vardı. Bütün aletler ancak tam donanımlı bir güvenlik merkezinde görülebilecek teknolojideydi. Her taraf kablolarla doluydu.

Ama bütün bu cihazlar değildi Myron'ı tedirgin eden. Aslında tek başlarına bu elektronik aletler çok şey ifade edebilecekken Myron'ın dikkatini esas başka şeyler çekmişti. Parlak kolyeye büyülenmiş gibi bakan bir bebek gibiydi.

Duvara yaslanmış bir tüfek vardı ve onun yanında yerde birkaç adet kelepçe.

"Allahaşkına ne yapıyordu ki bunlarla?" diye sordu Jessica.

Myron Jessica'nın aklına buralara yakın bir yerlerde bulunan kızların cesetlerinin geldiğini biliyordu.

Televizyonda gösterilen kızların parçalanmış cesetlerinin akıllardan çıkmayan görüntüleri odanın içinde havada uçuşuyordu sanki.

"Bunları ne zaman satın almış?" diye sordu Myron.

"İki hafta önce." Jessica'nın gözleri parıldıyordu. Tümüyle odaya konsantre olmuştu.

"Dinle beni. Eğer korktuğumuz şey doğru olsa dahi bu her şeyi açıklamıyor. Dergideki resim, zarfın üzerindeki Kathy'nin el yazısı, telefonlar, yoksa bu yüzden mi öldürülmüş?

Myron Jessica'ya baktı. Onun bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Herhangi bir açıklama, ama özellikle de şu anda karşılarında gördüklerinin bir açıklaması. "İyi misin?" diye sordu.

Jessica kollarını göğsünün altında kavuşturup kendi kendini kucaklıyormuş gibi elleriyle dirseklerini tuttu. "Kendimi boşlukta hissediyorum."

"Daha fazlasını kaldırabilir misin peki?"

Kollarını bedeninin yanına düşürdü Jessica. "Ne demek istiyorsun? Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Myron ne diyeceğini şaşırdı bir an.

Birden parladı Jessica. "Allah kahretsin! Bana çocuk gibi davranma!"

"Jess..."

"Senin bu "kadınlar korunmak ister" fikrinden nefret ediyorum. Bana ne olduğunu açıkça anlat!"

"Kathy kaybolduğu gece Christian'ın takım arkadaşları tarafından tecavüze uğramış."

Jessica bir anda okkalı bir tokat yemiş gibi baktı Myron'a. Myron ona elini uzatıp "Üzgünüm," diyebildi sadece.

"Bana ne olduğunu anlatacaksın. Her şeyi!"

Myron bildiği her şeyi Jessica'ya anlattı. Az önceki ışıldayan gözleri artık boş boş bakmaya başlamıştı. Sessizleşti. Onu hiç böyle görmemişti Myron.

"Piç kuruları," diyebildi sonunda "Allahın cezası piç kuruları."

Myron haklısın anlamında başını salladı.

"İçlerinden biri onu öldürdü." dedi Jessica. "Ya da hepsi birden. Onu susturmak için."

"Olabilir."

Jessica durup düşünmeye başladı. Sonra gözleri yeniden parıldamaya başladı. "Diyelim ki babam tecavüz olayını öğrendi."

Myron başıyla onayladı.

"Sence ne yapardı bu durumda?" diye devam etti. "Kızın olsaydı ve tacavüze uğrasaydı sen ne yapardın?"

"İntikam alırdım," diye cevap verdi Myron.

"Kendini kontrol edebilir miydin?"

"Kathy benim kızım değil. Ama buna rağmen kendimi

tutabileceğimi sanmıyorum."

Jessica başını salladı. "Belki de bütün bunları açıklıyordur senin bu cevabın. Bu elektronik aletler, kelepçeler, silah. Belki de tecavüzcüleri yakalayıp ormanın derinliklerindeki bu kulübeye getirip burada kendi çapında adaleti yerine getirmek istiyordu."

"Kathy tecavüze uğramıştı. Altı kişilerdi. Ama burası sanki tek bir kişi için tasarlanmış gibi geldi bana."

"Ama," diye devam etti Jessica kurnazca bir gülümseme eşliğinde. "Babamın bizimle aynı konumda olduğunu düşünsene."

"Anlayamadım."

"Diyelim ki sadece bir tecavüzcünün adını biliyordu o da bizim gibi. Hani şu Horton denen çocuğu. Ne yapacaktı sence? Ya da sen ne yapardın diye sorayım."

"Onu kaçırıp buraya getirir konuştururdum."

"Kesinlikle."

"Peki ama anlamıyorum. Bu video kameralar ne için o zaman?"

"İtirafı kameraya çekmek için olabilir. Bilemiyorum. Senin bir fikrin var mı?"

Myron'ın bu konuda bir fikri yoktu. "Başka taraflarına da baktın mı kulübenin?"

"Zamanım olmadı. Eve emlakçıyla birlikte girdik ve manzarayı gördüğünde sinirden küplere bindi."

"Ona ne dedin?"

"Bütün buradakilerden haberim olduğunu söyledim. Babamın gizli çalışan bir dedektif olduğunu söyledim. "

Myron suratını astı.

"Hey, o anda başka bir şey bulamadım söyleyecek."

"Peki buna inandı mı sence?"

"Sanırım inandı."

Myron başını salladı. "İyi bir yazar olduğunu sanıyordum."

"Tamam da, pek hazırcevap sayılmam. Sözlü ifade şeklim yazılı ifade şeklimden kötüdür."

"Geçmişteki tecrübelerimden yola çıkarak," dedi Myron "Seninle aynı fikirde değilim."

"İnatlaşmak için ne kadar da uygun bir zaman. "

Myron omuzunu silkti. "Biraz gevşemek için söylemiştim."

Hafifçe gülümsedi Jessica.

"Gel bir etrafa bakalım," dedi Myron.

Aslında oturma odasında dolap filan olmadığından bakılacak fazla bir yer de yoktu. Sadece elektronik cihazlar, kelepçeler ve tüfek. Küçük mutfakta ya da banyoda kayda değer bir şey bulamamışlardı. Geriye bir tek yatak odası kalmıştı.

Küçücük bir yatak odasıydı burası. Yazlık evlerdeki misafir odası büyüklüğündeydi. Çift kişilik yatak, odanın hemen hemen tümünü kaplamıştı zaten. Komodin için yer olmadığından her iki taraftaki gece lambaları duvara monte edilmişti. Şifonyer de yoktu odada. Yatağın üzerinde bir battaniye vardı. Gardroba baktılar.

Bingo.

Siyah pantolon, siyah tişört, siyah uzun kollu bir kazak, ve siyah bir kayak maskesi.

"Haziran ayında bir kayak maskesiyle ne yapılır ki?" dedi Myron.

"Belki Horton'ı kaçırmak için kullanmış olabilir." Ama ses tonundan kendisinin de bu söylediğine pek inanmadığı anlaşılıyordu.

Myron yere çömelip yatağın altına baktı. Naylon bir poşet buldu. Elini uzatıp yerin tozuyla birlikte poşeti aldı. Kırmızıydı poşet. Üzerinde "BETT" yazılıydı.

"Yani Bergen Eyaleti Tıbbi Tetkikçisi," diye açıkladı Jessica.

Lord and Taylor'ın alışveriş poşetleri gibi ağzından büzgülüydü. Myron büzgüyü çözdü ve poşeti açtı. İçinden beli ipli gri bir eşofman altıyla, üzerinde kırmızı bir T harfi basılı sarı bir kazak çıkarttı. İkisinin de üzeri kirliydi.

"Bunları tanıyor musun?" diye sordu Myron.

"Sadece sarı olanı. Tarlow Lisesi'ne gittiği zamanlardan kalma takım kazağı."

"Bu yatağın altında saklaması garip değil mi?"

Jessica'nın gözleri parıldadı birden. "Nancy'nin mesajı! Aman Tanrım! Babam ona Kathy'nin sarı kazağından bahsetmiş."

"Dur bir dakika dur. Biraz yavaşla. Nancy tam olarak ne dedi sana?"

"Kelimesi kelimesine söylüyorum, aynen şöyle dedi: Baban bana Kathy'ye hediye ettiği sarı kazaktan sözetti. Ne şeker değil mi? Babam kazağını Kathy'ye vermişti. Yani akşamları evde giymek için mesela rahat rahat."

"Peki sonra nasıl geri almış?"

"Bilmiyorum. Kathy sanırım o kazağı okuldaki diğer eşyalarının yanında tutuyordu."

"Peki o zaman neden Nancy Serat'ya o kazaktan bahsetmiş olabilir? Ya da bu kazağın burada işi ne?"

Hiç konuşmadan bir süre ayakta durdular.

"Bana bir şeyleri atlıyoruz gibi geliyor," dedi Jessica.

"Belki baban bu giyisilerde bizim göremediğimiz bir şeyler gördü."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Myron. "Ama şu giysilerin onun için büyük önem taşıdığı aşikâr. Belki baban onları hiç olmadık bir

yerde bulmuştur. Ya da belki polis bulmuştur onları."

"Ama kabolduğı gece Kathy'nin üzerinde mavi bir kazak varmış. Bu kanıtlandı."

Myron, Kathy'nin yurt arkadaşlarının verdikleri ifadeleri ve birlikte çektirdikleri fotoğrafı hatırladı. Ama yine de...

"Bunu kontrol etmenin bir yolu var."

"Nedir?"

Myron dışarı çıkıp arabasına koştu. Karanlık en sonunda uzun yaz günü üzerinde hak iddia edip davayı kazanmıştı. Merkezden uzak oldukları için çekmemesinden endişelenerek telefonu aldı. Hat durumunu gösteren kısa çizgilerin üçü yanıyordu. Çektiğine sevindi Myron. Başkan Gordon'ın ofisini aradı. Tam yirmi kere çaldı telefon. Cevap vermedi. Sonra evini denemeye karar verdi. Üçüncü çalışta açıldı telefon.

"Alo?" dedi Başkan Gordon karşı taraftan.

"Kathy sizin eve geldiğinde ne giymişti?" diye sordu Myron doğrudan, kendini tanıtmaya ya da hal hatır sormaya gerek duymaksızın.

"Ne mi giymişti? Aynı renkte bir bluz ve bir etek."

"Hangi renk?"

"Mavi. Sanırım bluz biraz liğme..."

Myron telefonu kapattı.

"Yine aynı noktaya geri döndük değil mi?"

Belki, diye düşündü Myron. Ama birden, bir şimşek hızıyla bir görüntü belirti kafasında. Görüntüyü tutmayı başaramasa da, hatta tam olarak ne olduğunu anlayamasa da, geri döneceğini biliyordu.

"Haydi gidelim," dedi Jessica yavaşça Myron'ın elini tutup. Araba farları onun o muhteşem ela gözlerini görmesi için yeterli olmuştu. "Buradan bir an önce gitmek istiyorum."

Myron'ın birden nefesi kesilmişti. Jessica'nın yüzünü se-

çemiyordu artık. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Jessica'nın sesini duydu karanlığın içinden. "Bir yerlere işte. Yalnız kalacağımız herhangi bir yere."

BÖLÜM 37

Mahwah'ta yüksek katlı Hilton'lardan birine gittiler.

Myron en uygun suit odalardan birini ayırttı. Jessica onun yanında ayakta duruyordu. Otel görevlisi Myron'a baktıktan sonra kıskançlıkla Jessica'yı inceledi. Lobide resmi bir davet vardı. Smokinli erkekler, uzun eldivenli kadınlar. Neredeyse erkeklerin tümü gözlerini üzerine blucin ve ön birkaç düğmesi açık kırmızı bir bluz giymiş Jessica'ya dikmiş arzuyla inceliyorlardı.

Myron buna alışıktı. Beraber oldukları ilk zamanlarda erkeklerin o alışıldık bakışları karşısında sen-sadece-bakıyorsun-ama-ben-elliyorum da diye düşünmekten neredeyse büyük bir zevk alıyordu.

Ama daha sonra, ilişkileri geliştikçe bu bakışları daha değişik yorumlamaya, ve kendine güveni olmayan erkekler gibi akılcılığı bir kenara bırakarak kıskançlık krizlerine girmeye başladı.

Jessica ise bu bakışlara alışıktı. Soğuk bir hava vermeden, kendini rahatsız ya da alakadar olmuş göstermeden bu bakışları görmezden gelmeyi çok iyi öğrenmişti.

Kalacakları oda altıncı kattaydı. Kapıyı kapatır kapatmaz öpüşmeye başladılar. Jessica'nın ağzının içine yavaşça giren ve içinde dönen dili Myron'ın baştan aşağı kasılmasına neden olmuştu. Jessica'nın bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Ağzı kupkuru olmuştu. Yine soluğu kesilmişti işte. Soluksuz kalışı onu sertleştirmişti. Jessica'nın göğsünü ağzına götürdüğü anda Jessica kulağına doğru inlemeye başladı.

Birlikte yatağa gittiler.

Şimdiye kadar sevişmeleri hep şiddetli ve son derece ateşliydi. Ama bu seferki daha hayvansı ve bir yandan da daha şefkatli olmuştu.

Bir süre sonra, uzun bir süre sonra Jessica yatağa oturup yavaşça yanağından öptü Myron'ın. "Bu gerçekten müthişti."

Myron omuzunu silkti. "Fena sayılmazdı."

"Fena sayılmaz mıydı?"

"Benim için fena sayılmazdı. Senin için müthiş olabilir."

Jessica yataktan kalkıp otelin bornozuna sarındı. "Ben şahsen çok zevk aldım," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Biraz gürültü yaptım galiba."

"The Who'nun konseri için biraz gürültülü denebilir. Senin çığlıkların biraz ayyuka çıktı."

Jessica yatağın kenarında ayakta durup gülümsedi. Bornozu gevşek bağladığından bütün göğüs dekoltesi ve muhteşem bacakları açıkta kalmıştı. "Şikayet etmedin ama."

"Nasıl edebilirdim ki?" dedi Myron. "Beni duyar mıydın sanıyorsun?"

"Saat kaç?"

"Geceyarısı olmuş." Myron telefona uzandı. "Aç mısın?"

"Hem de nasıl! Açlıktan ölüyorum" diye cevap verdi Jessica davetkar bakışlarla.

"Yemekten bahsediyorum Jess."

"Ah öyle mi?"

"Allahaşkına okulda size erkeklerin "kendilerini toplamak" için zamana ihtiyaçları olduğunu öğretmediler mi?"

"O gün hastaydım, okula gidemedim herhalde."

"Unutma...Üç "İ" . İkmal, iyileştirme, iyileşme." Myron menüye baktı. "Kahretsin."

"Ne oldu?"

"İstiridye yok."

"Myron?"

"Ne var?"

"Banyoda bir jakuzi var."

"Jess..."

Jessica "benim ne kabahatim var?" bakışı fırlattı Myron'a masum masum. "Yemek gelene kadar içine girip otursak. Hani iyileştirme kısmı yani. İ'lerden biri."

"Sadece içine girip oturacağız yani."

"Evet. Sadece içine girip oturacağız."

Oturacağız demişti Jessica. Myron öyle söylediğinden gayet emindi ama öyle olmamıştı işte. Jessica, Myron'ı sabunlarken karşı koymaya çalışsa da başaramadı. Jessica, Myron'ın en hassas yerlerini kurcalayıp onu savunmasız bıraktı. Myron zevkten kendini cennette hissetmeye başlamıştı.

Tamamiyle esir almıştı Jessica onu.

"Harika," diyebildi sonunda.

Jessica arkasına dayanıp "Fena değildi," diye karşılık verdi.

Kapı çalındı. Büyük ihtimalle oda servisiydi gelen. İkisi de kımıldamadı.

"Neden gidip yemeğimizi almıyorsun?" dedi Jessica.

"Bacaklarım," dedi Myron. "Kımıldatamıyorum. Belki

de artık hiç yürüyemeyeceğim."

Bir kez daha çalındı kapı.

"Ama üzerimde bir şey yok," dedi Jessica.

"Ne yani, benim konferanstaymış gibi bir halim mi var peki?"

"Eminim sen benden daha çabuk giyinirsin."

Kapıdaki ısrar ediyordu.

"Haydi ama Myron o güzel popona bir havlu geçireceksin alt tarafı."

Bir günde poposunun güzelliğini vurgulayan ikinci kadın. Vay canına. Myron bir havlu kapıp kapıya koştu.

"Bir saniye açıyorum."

Myron kapıyı açtı. Yemekleri değildi gelen.

"Oda hizmetçiniz," dedi Win. "Çarşafları değiştirmeye geldim."

"Kapıda asılı 'Rahatsız etmeyiniz' yazısını görmediniz mi?"

Win kapı tokmağına bir bakış attı. "E ben İngilizce konuşmuyor. Pardon."

"Bizi nasıl buldun Allah'ın cezası?"

"Kredi kartını takip ettim," dedi Win sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi. "Buraya akşam saat sekizi yirmi geçe giriş yapmışsın." Win eşikten kafasını içeri uzattı. "Merhaba Jessica."

"Merhaba Win," diye karşılık verdi Jessica banyodan.

"İçeri gir," diye homurdandı Win'e.

"Teşekkürler." Win ona sarı büyük bir zarf uzattı. "Buna bir göz atmak isteyebileceğini düşündüm."

Jessica banyodan çıkıp odaya girdi. Bornozunun önünü sıkı sıkı kapatmıştı. Bir havluyla saçını kuruluyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Şu bizim Fred Nickler'in yani namı diğer Nick Fredericks'in polisteki kaydı," dedi Win.

"Asıl adına çok yakın bir takma ad bulmuş. Oldukça yaratıcı."

Jessica yatağa oturdu. "Bu porno dergi çıkaran adam değil mi?"

Myron başını salladı. Polis kaydı uzun değildi. En yakın tarihlerden başladı. Trafik ihlalleri, iki kez alkollü araç kullanma, posta idaresine karşı işlenen bir suç yüzünden tutuklanma.

"1978 senesine bak," dedi Win.

Myron diğer kayıtları atlayıp listenin aşağısına indi. 30 Haziran 1978. Fred Nickler çocuk koruma yasasını çiğnemekten tutuklanmış. Sonra şikayet geri alınmış.

"Yani?"

"Yani Bay Nickler'imiz çocuk pornosuna da bulaşmış," diye açıkladı Win. "O zamanlar sadece niteliksiz bir fotoğrafçıymış ve tam da kurabiye kavanozunun içindeyken yakayı ele vermiş. Yani açıkçası sekiz yaşındaki bir erkek çocuğun çıplak fotoğraflarını çekerken. "

"Tanrım!" dedi Jessica.

Myron onunla konuştukları günü hatırladı. "Namusuyla para kazanan namuslu bir adam."

"Tabii ya ne demezsin."

"Neden şikayet geri alınmış?" diye sordu Jessica.

"Ah," dedi Win parmağını havaya kaldırarak. "İşte esas ilginç olanı da bu. Aslında birçok yönden hiç de olağanüstü bir hikaye değil. Fred Nickler sadece basit bir fotoğrafçıydı. Ağa gelen ufak balıklardan biri yani. Otoritelerin esas istediği büyük balığı yakalamaktı. Küçük balık, salıverilme karşılığında büyük balığı ele verdi. "

"Ve polis de tüm şikayetleri geri aldı yani ha?" dedi Myron. "En ufak bir ceza vermeden."

"Aynen öyle. Sanırım Bay Nickler polise arada bir muhbirlik yapmak için de teminat vermiş."

"Bu ne anlama geliyor peki?"

"Bütün bu anlaşma Nickler ve soruşturmadan sorumlu polis memuru arasında olmuş." dedi Win. Sonra Jessica'ya kısa bir bakış attı.

"Soruşturmayı yapan polis şu sizin dostunuz Paul Duncan'mış."

BÖLÜM 38

"İşte adamımız," dedi Win. "Bay Junior Horton."

Horty'nin fiziği eski futbolculara benziyordu. İri ve geniş gövdeliydi. Damarları belirgindi. Kolları iri odun kütükleri gibiydi. Rap şarkıcıları gibi giyinmişti. Düğmeleri aşağıda olan St. Louis Cardinals futbol gömleğini dışarı çıkartmıştı. Aşırı bol şortu dizlerinin çok altında bitiyordu. Çorap giymemişti. Reebok marka siyah bileği yüksek ayakkabılar, Chicago White Sox futbol kasketi, koyu camlı gözlükler ve bir sürü takı.

Saat sabahın dokuzuydu. Manhattan'da 132. caddedeydiler. Sokak ıssızdı. Horty uyuşturucu pazarlığı yapıyordu. Bir silahlı soygun, iki ırza tecavüz vakası yüzünden pek çok kez hapishaneye girip çıkmıştı ve özgür olduğu zamanları da Reston Üniversitesi'nde uyuşturucu satarak geçiriyordu. Yirmi dört yaşında katıksız bir serseri. Mahkumların çoğu gibi hapisteki günlerinde vücut çalışıp her tarafını şişirmişti.

Cezaevlerimiz şiddete eğilimli adamların fiziksel güçlerini artırmalarına imkân vererek onların daha da güçlenmiş olarak çıkmalarını ve insanlara daha çok zarar vermelerini sağlar.

Güzel bir sistem doğrusu. Jessica onlarla birlikte değildi. Babasının odasını toparlıyor, aynı zamanda da daha başka ne gibi sürprizlerle karşılaşacağına bakıyordu. Myron onu biraz daha bir şeyler öğrenmeden Paul Duncan'la yüzleşmeme konusunda zar zor ikna edebilmişti. Jessica her zamanki gibi onu isteksizce dinlemiş, ve yine isteksizce söylediklerini yapacağını söylemişti.

Horty on iki yaşından fazla göstermeyen çocukla olan pazarlığını bitirdikten sonra el sıkıştı ve yürümeye başladı. Kulağında walkman olmamasına rağmen sanki varmış gibi ritim tutarak yürüyordu. Gözleri kızarmıştı. Hemen her adımında burnundan kuvvetle hava çıkartıp elinin tersiyle siliyordu.

"Tam bir kokainman diyebilir miyiz?"

"Büyük ihtimal üşütmüştür," dedi Win.

"Kolombiya gribi."

Çocuk kendilerine yaklaşırken onları görmemesi için bir yere saklandılar. Ara sokaktan çıkarken Myron birden önüne doğru adım attı çocuğun.

"Junior Horton musun sen?"

Horty, Myron'a alaycı alaycı baktı. "Hangi salak bilmek istiyor?"

"Jet gibi cevap verdin bravo," dedi Myron.

"Seni tepelemeden yolumdan çekil." Win'i gösterdi. "Ona da söylüyorum."

"Seninle konuşmak istiyoruz," dedi Myron.

"Siktirin gidin buradan."

Myron, Win'e döndü. "Çattık belaya."

Horty, Win'e doğru bir adım attı. Win'den yaklaşık yirmi santim kadar uzundu. Horty ufaklığın gözünü korkuttuğunu sanıyordu. Horty, Win'e "Senin ağzına sıçarım," dediğinde gülümsememek için kendini zor tuttu Myron.

"Eğer bir daha küfür edersen," dedi Win bir ilkokul öğretmeni edasıyla, "Seni susturmak için güç kullanacağım."

"Sen mi?" diyerek kahkahalar atmaya başladı Horty. Bir an gerilip burnunu neredeyse değecek kadar Win'in burnuna yaklaştırdı. Win hiç kıpırdamadı. "Sen küçük beyaz züppe, gel de sıç bakalım ağzıma görelim."

Win hafifçe kıpırdandı. Kolunu kaldırdı ve diyafram kasının bulunduğu bölgeye şiddetli bir darbe indirdi. Horty tökezledi ve ciğerlerine yeteri kadar oksijen gitmediğinden güçlükle solumaya başladı.

"Sana küfretme demiştim," dedi Win.

Horty'nin toparlanması yaklaşık otuz saniyeyi buldu. Toparlanır toparlanmaz yine küfretmeye başladı. "Ağzına sıçtığımının orospu çocuğu."

Bir bek oyuncusunu yakalayacakmış gibi kollarını uzatıp Win'e doğru bir hamle yaptı. Win yana kaçıp bir yumrukla yeniden diyaframına sert bir şekilde vurdu. Horty kıvrılıp yere düştü. Yüzünden korku, acı ve elbetteki şaşkınlık okunuyordu. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak için etrafa baktı. Sonuçta karizması küçük bir beyaz züppe tarafından fena halde çizilmişti tabii.

"Vücutta tam iki yüz altı kemik vardır," dedi Win. "Bir dahaki sefere seninkinde iki yüz beş olacak."

Ama Horty onu dinlemiyordu. Gözleri şişmişti. Sinirden ve intikam hırsıyla kuduruyordu. Tabii onun gibi birinden mantıklı davranış beklenemezdi. Ayağa kalktı, fena halde hırpalanmış numarası yaparak sendeledi. Win'e yeteri kadar yaklaştığında üzerine atıldı.

Bu çocuğun kafası iyi galiba diye düşündü Myron. Ya da gerçekten çok salak. Ya da ikisi birden.

Win yana yatıp Horty'nin bacağının alt kısmına sert bir

tekme attı. İnce kuru dalların üzerinde yürüyomuş gibi bir ses çıktı kırılan kemikten. Horty çığlık atıp arkasına döndü. Win bir tekme daha atmak için bacağını kaldırdı ama Myron başıyla işaret ederek onu durdurdu.

"İki yüz beş," dedi Win ayağını yavaşça yere indirirken.

"Ayağı..." bacağını tutarken durdu ve devam etti. "Bacağımı kırdın!"

"Yanlış! Sağ kaval kemiği." diye düzeltti Win.

"Allahın cezaları siz de kimsiniz?"

"Sana birkaç soru soracağız," dedi Myron. "Sen de sorularımıza cevap vereceksin."

"Bacağım! Doktor istiyorum."

"Konuşmamız bittiğinde gidersin."

"Bakın. Ben Terrell için çalışıyorum. Bu bölgeyi bana verdi. Eğer bir probleminiz varsa onunla halledin tamam mı?"

"Seninle konuşmak istediğimiz konu bu değil."

"Lütfen, lütfen size yalvarıyorum. Bacağım..."

"Reston Üniversitesi'ne gidiyordun değil mi?"

Acıyla büzülmüş yüz ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Evet, ne olmuş? Özgeçmişimi mi istiyorsunuz?"

"Kathy Culver'ı tanıyorsun değil mi?"

Birden panik olmuştu Horty. "Siz polis misiniz yoksa?"

"Hayır."

Sessizlik.

"Kathy Culver'ı tanıyor musun?"

"Kathy ne dediniz?"

"İki sıfır beş. Sol kalça kemiği. Kalça kemiği vücudun en geniş kemiğidir."

"Tamam tamam. Tanıyordum onu. Ne olmuş?"

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Myron.

"Bir partide. Okulun ilk haftası."

"Çıktınız mı hiç?"

"Çıkmak mı?" Horty buna kahkahalarla gülmüştü. "Hayır. Çıkılacak bir tip değildi o kız."

"Ne tip bir kızdı peki?"

"Bizim Johnson'ın daha ilk geceden yatağa götürdüğü kızlardandı. Aynı şekilde Willie'nin de."

"Willie kim?"

"Oda arkadaşım."

"Futbol oynuyor mu?"

"Evvet. Ama sadece çok özel takımlarda"

"Devam et."

"Peki siz neden bunları bu kadar merak ediyorsunuz?"

"Devam et."

Horty omuzunu silkti. Bacağı korkunç derecede şişmeye başlamıştı ama kokainin etkisi altında acısını fazla hissetmiyordu. "Moore House'da bir parti vermiştik. Bütün arkdaşlar oradaydı bilirsin. Bir de Kathy vardı. Partideki tek beyaz piliç. Acayip şık giyinmişti. Yani anlarsınız ya böyle biraz seksi bir şeyler. Ortaya beyaz geldi ve o Hoover elektrik süpürgesi gibi burnuna çekti beyazı. Mal hoşuna gitmişti. Sonra ağır ağır dans etmeye başladık. Anlarsın ya biraz birbirimize sürtündük. Dans pistinin ortasında elini aletimin üzerine koydu ve kahretsin okşamaya başladı. Sonra onu yukarı çıkartıp ağzına verdim. Ama bununla bitmedi. Bir fotoğraf makinası vardı orospunun. Çantasından çıkartıp benden fotoğraf çekmemi istedi. Açıkçası onunkini ve benimkini yakından çekmek istiyordu."

Myron'ın midesi yine bulanmaya başlamıştı. Win yine her zamanki gibi kayıtsız bir ifadeyle dinliyordu.

Horty devam etti.

"Bir sonraki gece geri geldi." Hem benimkini hem de

Willie'ninkini aynı anda ağzına aldı. Resim çekip eğlendik. Ama o sırada ben de yanımda fotoğraf makinası getirmiştim."

"Yani kendi fotoğraflarını çektiniz."

"Açıkçası evet."

"Peki sonra sen ve Kathy bir daha bir araya geldiniz mi?"

"Yok ya. Sonra diğerlerini de sıradan geçirdi. Fıstık gibi bir kızdı. Sarışın, güzel vücutlu..."

"Peki sonraları hiç konuştunuz mu?"

Omuzunu silkti Horty. "Çok az. Pek fazla değil. Ama Christian'la çıkmaya başladıktan sonrası ayrı hikaye."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir havalara girdi, bir havalara girdi ki sormayın. O ikisi çifte kumrular gibi ortalıkta dolanıyorlardı. Gören de romantik bir film çekiyorlar sanırdı. Sanki o orospu gitmiş yerine bir prenses gelmişti. Selam vermez oldu bize. Yamuk yaptı. Yanlış yaptı."

Kendisi çok ahlaklı ve düzgün bir şahsiyetmiş gibi konuşuyordu.

"Bu yüzden siz de ona şantaj yapmaya karar verdiniz," dedi Myron.

"Yoooo, aslaaa."

"Biz her şeyi biliyoruz Horty. Resimler için sana para verdiğini biliyoruz."

Horty yine burnundan hava çıkarttı. "Yok ya. Bu şantaj değildi ki. Bir iş anlaşmasıydı sadece. Bir gün onu arayıp bir resmin bin kelimeye bedel olduğunu söyledim. Kabul etti ve o güzel resimler için para ödeyebileceğini söyledi. Ona resimlerin benim için çok değerli olduğunu, manen çok şey ifade ettiğini söyledim. Sonunda anlaştık. Karşılıklı iki tarafın da işine yarayacak bir anlaşma yaptık," dedikten sonra üstüne basa basa buna şantaj denmeyeceğini söyledi. Bacağını tutup yüzü-

nü buruşturdu. "Hikaye burada sona ermiştir beyler."

"Bir şey unutmadın mı?"

"Ne?"

"Soyunma odasındaki toplu tecavüzü."

Şaşırmamıştı. Zoraki gülümseyip "Tecavüz mü? Siz beni hiç dinlemediniz galiba. Bu kadın hep ateşli, ve hep çok azgındı. Ya anlasanıza, içinde yılan olduğunu bilse dikenli çalılıkların üzerine çırılçıplak atlayacak cinstendi. Seks yapmaya bayılıyordu. Hepimiz çok eğlendik."

Win, Myron'a baktı. Bakışlarıyla sakin ol mesajı vermek istiyordu.

"Kaç kişiydiniz?" diye sordu Myron.

"Altı."

"Neden," dedi Myron sesini alçaltarak. "Parayı almadın mı Horty? Neden bir de ona tecavüz etme gereği duydun?"

"Size söyledim..."

"Kathy o soyunma odasına altı kişiyle kendi rızasıyla seks yapmak için gitmedi. Ona siz tecavüz ettiniz."

"Hayır adamım, hayır," diye başladı Horty kafasını titreterek. "Kesinlikle ve kesinlikle isteyerek yaptı. Bir kere azdınsa sonradan durulamazsın. Hep azgın kalırsın. Olay budur. O orospu pek namuslu geçiniyordu. Oyunu yöneten oydu. Siz onu ne sanıyordunuz ki? Ama ben aslını gösterdim ona. Nereden geldiğini ve asıl kim olduğunu gösterdim. Kraliçe filan değildi. Orospunun tekiydi. Alet delisi bir orospu."

Win, Myron'ın önüne doğru bir adım attı. Her ihtimale karşı.

"Ayrıca erkek arkadaşına da minnettarım," diye devam etti Horty. "Çok eğlendik çok."

"Christian Steele'den mi bahsediyorsun?"

"Evet. Bana bir yanlışı olmuştu. Ben de ona yanlış yap-

tım. Küçük orospusunu elden ele geçirdik. Bir tür geri ödeme diyelim. Takımdan atılmamı sağladığı için borçluydu bana."

"Hayır," dedi Myron. Seni takımdan attıran Christian değildi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Koç Clarke'la konuştum. İki oyuncu senin sattığın haplarla kafayı bulduğu için o kendisi atmış seni takımdan. Christian'ın bununla hiçbir ilgisi yok."

"Oh," dedi Horty omuzunu silkerek, "O kadar da önemli değil zaten."

"İnsan nasıl bu kadar acımsız olabilir?" dedi Myron.

"Doktora gitmem lazım millet. Acıdan ölüyorum."

"Yakalanmaktan korkmadın mı?"

"Ne?"

"Kathy'nin sizi tecavüzle suçlamasından korkmadın mı?"

Myron sanki birden Japonca konuşmaya başlamış gibi suratını ekşitti Horty. "Delirdiniz galiba. Ne söylecekti ki? Bütün bu kepazeliği herkes öğrenmesin diye bize bu olanları kimseye söylemememiz için sıkı sıkı tembih etti. Christian'ın, annesinin babasının, öğretmenlerinin bunu öğrendiğini bir düşünsene. Sonra olanları saklamak için para verdiğini de öğrenecekti herkes. O kadar aptal mı bu kız? Hem partide çekilmiş fotoğraflar ve hem Willie hem de benimle yattığını gören tanıklar da vardı. Bütün bunları gördükten sonra kim onun tecavüz palavrasına inanırdı ki?"

Başkan Gordon da hemen hemen aynı şeyleri söylemişti. Demek büyük beyinler aynı doğrultuda düşünüyordu hep.

"Ya baksanıza, bacağım müthiş acıyor."

"Kathy'yi bir daha gördün mü?" diye sordu Myron.

"Yok, hayır."

"Külotunu çıkartan sen miydin?"

"Yok hayır. Galiba çocuklardan biri hatıra diye aldı. Kaybolduğunu duyduktan sonra korkup bir yerlere atmış."

"Kimdi o çocuklar?"

"Ben isim vermem."

"Bal gibi de verirsin," dedi Win. Ayağını kırık kaval kemiğinin üzerine koydu ve anında etkisini gördü.

"Tamam tamam. Dedim ya altı kişiydik. Bizimkilerden üç, iki tane beyaz dostumuz bir de çinli. "

Fırsat eşitliğinden yararlanan altı tecavüzcü.

"Biri takımın vurucusu Tommy Wu diye bir çocuk. Diğerleri Ed Woods, Bobby Taylor, Willie ve ben."

"Beş etti."

Horty bir an terddüt etti. "Bana biraz nefes aldırın ya. Diğer çocuk işte külotunu alan çocuktu. Ama o benim dostum millet. Parasız kaldığımda para verir. Bilirsiniz. Onun adını vermem. Büyük adamdır."

"Ne demek büyük adam?"

"Profesyonel ligde oynuyor. Adını veremem."

Win hafifçe vurdu kırık bacağına. Horty birden sıçradı.

"Ricky Lane."

Myron donup kalmıştı. "Jet'lerin beki mi?" Ne salakça bir soru. Reston Üniversite'sinde profesyonel ligde oynayan kaç tane Ricky Lane vardı ki?

"Bakın millet, başka hiçbir şey bilmiyorum."

Win "Başka sorun var mı?" dedi Myron'a.

Myron hayır anlamında başını salladı.

"O zaman gidebilirsin," dedi Win.

Myron hiç kımıldamadı.

"Sana gidebilirsin dedim,"diye tekrar etti Win.

"Hayır,"

"Çocuklara uyuşturucu satıyor, masum kadınlara tecavüz

ediyor, şantaj yapıyor, çalıyor ve neyse işte, her türlü pisliği yaptıktan sonra bir de yaptıklarına gülüp geçiyor."

Horty yerinde doğruldu. "Ne diyor bu ya?"

"Git buradan," diye tekrar etti Win.

Myron ne yapacağını bilemiyordu.

"Size bildiğim her şeyi söyledim." Sesi titriyordu Horty'nin.

Myron kımıldamıyordu.

Horty bağırmaya başladı. "Bu ağzına şıçtığımının adamıyla yalnız bırakma beni."

"Git diyorum," dedi Win.

Myron başını salladı. "Hayır, kalacağım."

Win, Myron'a baktı. Sonra başını sallayarak oradan tüymek için çabalayan ama bacağından dolayı fazla uzağa gitmesi imkansız Horty'ye yaklaştı.

"Onu öldürme," dedi Myron.

Win tamam anlamında başını salladı. Bir cerrah dikkatiyle işine koyuldu. Yüzünün ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. Horty'nin çığlıklarından asla etkilenmiyordu.

Kısa bir süre sonra Myron, Win'e durmasını söyledi. Win istemeye istemeye geri çekildi.

Daha sonra ikisi birlikte oradan ayrıldılar.

BÖLÜM 39

Ricky Lane de Christian gibi New Jersey'deki toplu konutlardan birinde oturuyordu. Win arabada beklemeyi tercih etti. İçerideki müzik sonuna kadar açılmıştı. Ancak üç zilden ve Myron pek çok kez kapıya vurduktan sonra açtı Ricky.

"Selam Myron."

Daha çok bir pijama üstüne benzeyen ipek gömlek vardı üzerinde. Hangisi olduğunu anlayamadı Myron. Önünü iliklemediği için müthiş fiziği gözler önüne serilmişti. Pantalonu bağcıklıydı. Ayağında ev terlikleri vardı.

"Konuşmamız lazım." dedi Myron.

"Gir içeri."

Kulakları sağır edecek şiddette korkunç derecede açılmıştı müzik. Pop Smear'in Brahms versiyonu diye düşündü Myron. Ev modern ama gösterişli tarzda döşenmişti. Fiberglas eşyalar doldurmuştu evi. Siyah beyaz hakimdi her yere. Yuvarlak hatlıydı her şey. Müzik sistemi bütün bir duvarı kaplamıştı. Ekolayzırın ışıkları Star Trek filmini hatırlatıyordu.

Ricky müzik setini kapattı. Birden bir sessizlik oldu.

"Anlat bakalım, ne oldu?" diye sordu Ricky.

Myron cam bir kavanoz uzattı Ricky'ye. Ricky soran gözlerle kavanozu aldı.

"İşe içine," dedi Myron.

"Ne?"

"Senden bu kavanozun içine işemeni istiyırum."

Ricky önce kavanoza sonra da Myron'ın suratına baktı. "Anlayamadım."

"Biraz irileştin. Steroid aldığını düşünüyorum."

"Yo yo hayır. Asla öyle bir şey yapmam ben."

"O zaman bana idrarını vereceksin. Hemen şimdi."

Ricky gözlerini kavanoza dikti. Hiçbir şey söylemedi.

"Haydi Ricky. Bütün gün seni bekleyemem."

"Sen benim menajerimsin Myron, annem değil."

"Doğrudur. Steroid alıyor musun?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Ne istersen öyle kabul et."

"Sana Horty mi sattı yoksa kolejden sonra yeni bir satıcı mı buldun?"

Sessizlik.

"Kovuldun Myron."

"Çok üzüldüm vah vah. Şimdi bana Kathy Culver'a nasıl tecavüz ettiğinizi anlatacaksın."

Sessizlik bu sefer daha uzun sürdü. Ricky çok rahat gözükmeye çalışmasına rağmen beden dili onu ele veriyordu.

"Her şeyi biliyorum," diye devam etti Myron. "Senin şu arkadaşın Horty bize her şeyi anlattı. Bu arada çok hoş çocuk. Bayıldık."

Ricky sendeleye sendeleye gidip kavanozu Myron'ın bir masa olduğunu tahmin ettiği parlak küp şeklindeki bir nesnenin üzerine koyduktan sonra geri döndü. "Ona hiç dokunma-

dım," dedi kısık sesle.

"Yapma! Sen ve kahrolası beş arkadaşın soyunma odasında üzerine saldırdınız. Kıza sırayla tecavüz ettiniz."

"Hayır, öyle olmadı."

Myron bekledi. Ricky gömleğinin önünü ilikledi. Arkası hâlâ Myron'a dönüktü. Müzik setindeki CD' yi çıkartıp kabına yerleştirdi.

"Evet, ben oradaydım," diye başladı yine kısık sesle. "Soyunma odasında. Sarhoştum. Hepimiz sarhoştuk. Ne yaptığımızı bilmiyorduk. Horty yeni mal getirmişti ve biz..." cümlesini tamamlamak yerine omuzunu silkti.

"Önce bir cesaret geldi bize. Bilirsin. Yani hiç düşünmeden hareket ettik anlıyor musun? Uçurumun kenarına kadar yürüyüp atlamamak gibi bir şey. Herkes içimizden birinin eninde sonunda bizi durduracağını düşünüyordu..."

Yavaşça başını salladı. "Sonunda durduk, ama çok geçti. Sıra bana gelmişti ve hayır dedim."

"Herkes işini bitirdikten sonra mı?"

"Evet, orada durup onları seyretmiştim. Hatta bu hoşuma bile gitmişti."

Sessizlik.

"Kızın külotunu mu aldın?"

"Evet."

"Polisin olayı soruşturduğunu duyduğunda da gidip o çöpe attın."

Ricky, Myron'ın yüzüne baktı. "Hayır," dedi hafifçe gülümseyerek. "O külotu koca bir çöp bidonunun üzerine koyacak kadar aptal değilim herhalde. Yakmayı düşünmüştüm."

Myron bir an söyledikleri üzerine düşündü. Çok iyi bir noktaya temas etmişti Ricky. "Peki o zaman kim attı onu oraya?"

Ricky omuzunu silkti. "Kathy herhalde. Külotu ona ver-

miştim."

"Ne zaman?"

"Daha sonra."

"Yani?"

"Geceyarısına doğru sanıyorum. Şeyden sonra...soyunma odasından çıktıktan sonra sanki biri bizi bir kabustan uyandırmış gibiydi. Ya da sanki biri ışıkları açmıştı da biz de ne yaptığımızın farkına varmıştık birden. Ağzımızı bıçak açmıyordu. Ne yaptık biz diye düşünüyorduk. Horty dışında. Sanki bizden çok daha fazla uyuşturucu almış gibi hiç durmadan histerik kahkahalar atıyordu. Geri kalanımız odalarına döndü. Kimse bir şey söylememişti. Yatakta çok kısa bir süre kaldıktan sonra kalkıp giyindim ve dışarı çıktım. Kafamda belli bir plan yoktu. Tek istediğim Kathy'yi bulmaktı. Ona bir şeyler söylemek istiyordum... kahretsin. Bilemiyorum."

Ricky küçük bir çocuk gibi parmaklarıyla saçını kıvırıyordu. O anda yaşı daha küçük gösteriyordu sanki. "Ve sonunda onu buldum."

"Nerede?"

"Kampüsün oralardaydı."

"Tam olarak neredeydi?"

"Ortasında bir yerlerde. "

"Nereye doğru gidiyordu?"

Bir an düşündü Ricky. "Güneye."

"Sanki lojmanların oradan çıkmış gibi."

"Evet."

Herhalde Başkan Gordon'ın evinden çıktıktan sonra diye düşündü Myron.

"Devam et."

"Ona yaklaşıp seslendim. Her taraf kapkaranlıktı. Anlarsın ya, korkup kaçacağını düşünmüştüm. Ama kaçmadı. Dö-

nüp dikkatle bana baktı. Korkmamıştı, titremiyordu. Sadece orada durup beni inceledi. Ona üzgün olduğumu söyledim. Hiçbir şey söylemedi. Ona külotunu verip kanıt olarak kullanabileceğini söyledim. Ona şahitlik yapabileceğimi bile söyledim. Aslında böyle bir şey söylemeye niyetim yoktu. Öylece o an ne diyeceğimi bilemedim sadece. Kathy külotunu alıp yürümeye başladı. Hiçbir şey söylemedi."

"Onu en son o zaman mı gördün?"

"Evet."

"Üzerinde ne vardı?"

"Ne mi vardı?"

"Yani onu en son gördüğünde diyorum, üzerinde ne vardı?"

Ricky başını kaldırdı ve hatırlamaya çalışır gibi tavana baktı. "Mavi bir şeyler ama... "

"Sarı değil mi?"

"Yok hayır, kesinlikle sarı değil."

"Tecavüzden sonra üstünü değiştirmiş olabilir mi?"

"Sanmam. Yok hayır, aynı kıyafetler vardı üzerinde."

Myron kapıya yöneldi. "Sadece yeni bir menajere değil, aynı zamanda iyi bir avukata da ihtiyacın var Ricky."

BÖLÜM 40

Jake bekleme odasında Esperanza'nın yanında oturuyordu. Win ve Myron içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Bir dakikan var mı?"

"Odama gel."

"Yalnız konuşmalıyız," dedi Jake.

Win tek bir kelime etmeden dönüp oradan uzaklaştı.

"Sakın sen alınma ama bu herife biraz gıcığım da."

"Konuya gel."

"Chaz'a ulaştın mı?"

"Henüz ulaşamadım."

Myron, Esperanza'ya bir zarf uzattı. "İçinde bir fotoğraf var. Git onu Lucy'ye göster bakalım tanıyacak mı?"

Esperanza başıyla onayladı.

Myron, Jake'i odasına götürdü. Klima sonuna kadar çalışıyordu. Bu harikaydı işte.

"Söyle bakalım bizim Büyük Elma'da ne işin var Jake."

"John Jay'le ilgili bir iş," dedi Jake. "Bir şey araştırıyorum da."

"Suç laboratuarı?"

"Evvet."

"Bir şey buldun mu peki?"

Jake cevap vermedi. Öne doğru eğilmiş gözlerini kısarak müşterilerin fotoğraflarının bulunduğu duvarı inceliyordu. "Bu çocukların bazılarını tanıyorum ama içlerinde pek süper yıldızlar yok galiba."

"Yok hayır orada süper yıldız bulamazsın."

"Christian Steele gibisi yok yani."

Myron koltuğuna oturdu. Bacaklarını kaldırıp masasının üstüne dayadı. "Hâlâ Nancy Serat'yı öldürdüğünü düşünüyor musun?"

Jake omuzunu kımıldattı. Bu aldırış etmediğini göstermek içindi herhalde. "Christian'ın asıl şüpheli olmadığını söylemek daha doğru olur."

"Peki kim asıl şüpheli?"

Jake duvardan uzaklaştı. Oturup bacak bacak üstüne attı. "Adam Culver'ın öldürülmesini kurcalayayım dedim ve ilginç bir şeyle karşılaştım. Görünüşe bakılırsa polisler sadece olay mahalline ve etraftaki yerlerle konsantre olmuşlar ve başka bir şeyi incelemeye gerek duymamışlar, zira alelade bir hırsızlık olayının kurbanı olduğunu düşünmüşler. Ben başka yerlere de baktım. Culver'ın Ridgewood'daki evinin etrafını şöyle bir inceledim. Güzel kasaba. Herkes beyaz. Bir tane zenci yok. Sen de gittin oralara sanırım."

Myron evet anlamında başını salladı.

"Neyse. Culver'ların evinin iki bina aşağısında oturan bir adamla konuştum. Bana o gece köpeğini dolaştırmaya çıkarttığını söyledi. Pek emin olamadı ama saat sekiz civarıydı diyor. Culver'ların evinin önünden geçerken içeriden gelen sesleri duymuş. Birileri kavga ediyormuş. Hem de çok şiddetli. Daha önce bu kadar şiddetli bir kavga duymadığını söyledi.

O kadarmış ki, bir ara polis çağırmayı düşünmüş ama yirmi senedir komşu oldukları ve başkasının özel hayatına burnunu sokmak istemediğinden bundan vazgeçmiş.

"Kavganın neyle ilgili olduğunu anlayabilmiş mi?"

Jake başını salladı. "Yok hayır. Sadece canhıraş çığlıkları duymuş. Adam ve Carol'ın çığlıklarını."

Myron arkasına yaslanmış, hiç sesini çıkartmadan oturmaya devam etti. Adam ve Carol Adam'ın öldürülmesinden birkaç saat önce kavga etmişlerdi demek. Myron şimdiye kadar öğrendikleriyle arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. İlk kez bazı şeyler birbirleriyle bağdaşmaya başlamıştı.

"Başka ne öğrendin?" diye sordu Myron.

"Adam Culver cinayetiylc ilgili mi? Hiçbir şey."

Sessizlik.

"Bir de..." diye devam etti Jake. "Nancy Serat'nın öldürüldüğü yerde birkaç saç teli bulundu. Hem de cesedin üzerinde. Daha açık söylemek gerekirse Nancy'nin eline yapışmış olarak."

Myron yerinde doğruldu. "Yani belki de kendisini öldüren kişiyle mücadele ederken saçını çekmiştir."

"Belki," dedi Jake. "Kendi imkanlarımızla saçı tahlile gönderdik ve bu sabah öğrendik ki saç Kathy Culver'ın saçıymış."

Myron donakalmıştı. Bir şeyler söylemek istiyor ama ağzını açamıyordu.

"Kayıtlarımızda saç örnekleri vardı," diye devam etti Jake. "Hani cesedini filan bulursak kolay teşhis edebilelim diye odasındaki fırçadan almıştık. Her iki laboratuar da saçların Kathy'ye ait olduğunu doğruladı. Bu konuda herhangi bir şüphemiz yok. Saçlar Kathy'nin saçları."

Myron başını salladı. Sersemlemişti. İçinde bir robot "Bu hesapta yoktu, bu hesapta yoktu..." diye tekrar ediyordu sü-

rekli.

"Bu konuda bir fikrin var mı Myron?"

"Sen ne düşünüyorsan ben de aynısını düşünüyorum."

Jake başını salladı. "Christian'ın dediği."

"Kızların yeniden bir araya gelme zamanı." dedi Myron.

"Aynen öyle. Şimdi bu söylediğine bir anlam yüklenmiş oldu."

"Ama yine de anlamsız olan bir çok şey var." dedi Myron. "Diyelim ki Kathy hâlâ hayatta. Diyelim ki Nancy Serat bunu biliyordu. Neden Kathy onu öldürmüş olsun ki?"

Jake omuzunu silkti. "Bence Kathy iyice kafayı yedi herhalde. Bir kere geçmişte saçma sapan hatta berbat denebilecek hareketler yapmış. Sonra bir çocuğa aşık olmuş. Sonra insanlar ona şantaj yapmışlar. Sonra öğrenci işleri başkanı ona arkasını dönmüş, ve bunların sonucunda iyice tırlatıp kaçmış. Tam bir düşüşe geçmiş. Bütün bu olanları belki Nancy'ye anlatmış olabilir. Belki de anlatmamıştır. Ama Nancy bir şey bulmuş ve bir parti ayarlamış. Büyük ihtimalle de sürpriz bir parti. Kathy oraya herkesten önce gitmiş. Nancy'nin sürprizinden memnun olmamış."

"Ve bunun üzerine onu öldürmüş yani."

"Olabilir," dedi Jake. "Kathy'nin delirdiğini düşünürsek elbette ki birinin onu bulması hoşuna gitmemiştir. Kahretsin, belki babasını da bu yüzden öldürmüştür. Belki bir sebepten intikam almak istiyordu. Babasından, arkadaşından ve hatta Christian'dan, Başkan Gordon'dan ve şu dergiyi gönderdiği başka kim varsa."

Bu Myron'a pek mantıklı gelmemişti. "Peki o zaman Adam Culver'la Carol Culver'ın kavgalarına ne diyeceksin?"

"Ah! Keşke bilseydim," dedi Jake. "Daha yeni yeni bir şeyler çıkartıyorum zaten. Belki kavga sadece bir tesadüftü. Belki

de Adam Culver kayıp kızıyla buluşacağı için çok sinirliydi. Belki de anne söyledikleri dışında çok daha fazla şey biliyor."

Myron, Jake'in söyledikleri üzerine düşündü biraz. Kafası karışmıştı ama bu son lafının üzerinde durmaya değerdi. Belki Carol Culver çok daha fazla bilgiye sahipti. Hatta ve hatta Myron'ın Carol Culver'ın saklamak istediği şey hakkında ufak bir fikri bile vardı artık.

Carol Culver'ı ziyaret etmenin tam zamanıydı.

BÖLÜM 41

Myron daha önceden birkaç kez geldiği Ridgewood'daki Victoria tarzı evin önüne çekti arabasını. Tereddütte kalmıştı. Bir araya Jessica'ya konuyu anlatmak istediyse de bir kadının bazı şeyleri kızından çok, pek samimi olmadığı tanıdık birine daha rahat anlatabileceğini düşünerek bundan vazgeçti. Bu da o şeylerden biriydi.

Kapıyı Carol Culver açtı. Önünde bir önlük ve ellerinde lastik eldiven vardı. Myron'ı gördüğünde gülümsedi.

"Selam Myron."

"Selam Bayan Culver."

"Jessica evde değil."

"Biliyorum. Ben sizinle konuşmak için geldim. Eğer birkaç dakikanızı bana ayırabilirseniz sevinirim."

Carol Culver'ın gülümsemeye devam etti.

"İçeri gir," dedi Myron'a. "İçecek bir şey ister misin? Meselâ çay?"

"Evet lütfen."

Myron içeri girdi. O ve Jessica birlikte oldukları süre içinde fazla gelmemişlerdi bu eve. Sadece özel günlerde birkaç

kez. Myron hiç sevememişti bu evi. Tuhaf bir şeyler vardı havasında. Sıkıcı boğucu bir şeyler. Parktaki tahta banklar kadar sert bir sandalyeye oturdu. Dekorasyona dinsel öğeler hakimdi. Bir sürü dinsel yazılar. Bir sürü Meryem Ana heykelciği, haçlar ve altın varaklı resimler. Bir sürü kutsal kişinin ışık çemberli ve gökyüzüne doğru bakan resimleri.

Birkaç dakika sonra önlüğünü ve eldivenleri çıkartmış olarak ve elinde içinde çay ve kurabiye bulunan bir tepsiyle geri döndü Carol. Çekici bir kadındı. Kızlarının ona benzediği pek söylenemezdi ama Jessica ondan dik duruşunu, Kathy ise utangaç gülüşünü almıştı.

"Anlat bakalım, nasılsın?" diye sordu Myron'a.

"Teşekkürler, gayet iyiyim."

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu Myron."

"Evet."

"Sen ve Jessica...?" Her zamanki gibi mahçup bir tavrı vardı. "Üzgünüm, beni ilgilendirmez tabii."

Çayları doldurdu. Myron çaydan bir yudum alıp kurabiyeden küçük bir parça ısırdı. Aynı Carol Culver'ın yaptığı gibi.

"Yarın Adam'ın anma töreni var," dedi. "Kadavrasını bir tıp fakültesine bağışladı. Anlarsın ya. Ruh onun için çok şey ifade ediyordu. Beden ise değersiz bir dokudan ibaretti. Herhalde patolojistler böyle düşünüyor."

Myron başını salladı ve çayından bir yudum daha aldı.

"Şu havaları da anlayamıyorum," diye konuyu değiştiriverdi Carol. Yüzünde rahatsız bir gülümseme vardı. "Çok fazla sıcak. Eğer yakın bir zamanda yağmur yağmazsa evin önündeki çimler tamamen sararacak. Daha geçen sene o kadar para verip yeni tohumlar ek..."

"Polis yakında buraya gelir," diye sözünü kesti Myron.

"Ama önce ikimizin başbaşa konuşması lazım."

Carol bir elini göğsüne götürdü. "Polis mi?"

"Sizinle konuşmak istiyorlar."

"Benimle mi? Neden ki?"

"Kavgadan haberleri var. Komşulardan biri köpeğini gezdiriyormuş. Sizin ve Bay Culver'ın kavga ettiğinizi duymuş."

Carol Culver kaskatı kesildi. Myron bekledi ama kadın hiçbir şey söylemedi.

"Dr. Culver o gece hasta filan değildi değil mi?"

Sanki kanı çekilmişti Carol Culver'ın. Yüzü bembeyaz oldu bir anda. Fincanını tepsiye koydu ve ağzının kenarını bir peçeteyle sildi.

"Denver'daki tıp konferansına katılmaya filan niyeti yoktu değil mi Bayan Culver?"

Carol Culver başını önüne eğdi.

"Bayan Culver?"

Kadın kımıldamadı.

"Hiç kolay olmadığını biliyorum," dedi Myron yavaşça. "Ama Kathy'yi bulmaya uğraşıyorum."

Carol Culver gözlerini yerden ayırmamıştı. "Gerçekten bulabileceğini düşünüyor musun Myron?"

"Evet. Bulabilirim. Sizi boş yere ümitlendirmek istemem ama bu ihtimal dahilinde."

"O zaman hayatta olduğunu düşünüyorsun."

"Evet. Bir ihtimal öyle."

Carol en sonunda kafasını kaldırdı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu bulmak için elinden geleni yap Myron." Garipti ama sesi birden güçlenmiş ve kararlı çıkıyordu. "O benim kızım. Bebeğim. Ne olursa olsun onun önceliği var."

Myron, Carol Culver'ın devam etmesini bekledi ama o yeniden sessizliğe gömüldü. Tam bir dakika sonra "Dr. Culver

o konferansa gidiyormuş gibi yaptı." dedi Myron.

Kadın derin bir nefes alıp evet anlamında başını salladı.

"O sabah güya konferansa gidiyormuş gibi evden çıktı."

Yine bir android gibi başını salladı Carol Culver.

"Sonra geri dönüp size sürpriz yaptı."

"Evet."

Myron kısık sesle konuşmasına rağmen sesi odada çınlıyordu sanki. Antika bir saatin tik-takları yankılanıyordu odada. "Bayan Culver, eve geldiğinde Bay Culver ne gördü?"

Gözyaşları akmaya başladı yanaklarına. Yeniden başını önüne eğdi.

"Sizi gördü değil mi?" diyerek devam etti Myron. "Sizi başka bir adamla gördü değil mi?"

Hiçbir şey söylemedi Carol Culver.

"O adam Paul Duncan mıydı?"

Kadın başını kaldırdı. Gözleri Myron'ın gözlerini buldu. "Evet," dedi "Paul'le birlikteydik."

Myron yeniden bekledi.

"Adam bize tuzak kurdu," diye devam etti. "Biz de tuzağına düştük." Sesi yine gayet kararlı ve yüksek tonda çıkıyordu. "Şüphelenmiş. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bunun üzerine dediğiniz gibi Denver'a konferansa gidiyormuş gibi yaptı. Hatta gittiğinden emin olmam için biletini bana aldırdı."

"Kocanız sizi görünce ne yaptı?"

Tir tir titreyen elleriyle yanağındaki yaşları sildi. Kalkıp sırtını Myron'a döndü. "Bir erkek karısını ve en iyi arkadaşını yatakta birlikte gördüğünde ne yaparsa onu. Çıldırdı. Ona yardımcı olmasa bile eve gelmeden önce çok içmişti. Bana bağırdı, akla gelmeyecek hakaretler etti. Bunu hak etmiştim. Hatta bundan çok daha fazlasını hak ettim. Paul'e tehditler yağdırdı. Onu sakinleştirmeye çalıştık ama tabii faydası olmadı."

Yeniden fincanını aldı eline. Ağzından dökülen her kelime onu daha da güçlendiriyor, daha kolay nefes almasını sağlıyordu sanki.

"Adam hiddetle ayrıldı evden. Çok korkmuştum. Paul arkasından gitti ama ona yetişemedi. Sonra Paul de çıkıp gitti."

"Siz ne zamandır...?"

"Altı yıldır birlikteydik."

"Başka kimse biliyor muydu?"

Kendine hakim olmaya çalıştığı gün gibi belliydi ama başaramadı. Bir bomba patlamıştı sanki yüzünde. Birden ağlama krizine girdi. İşte tam o anda anladı Myron. Kanının donduğunu hissetti.

"Kathy," diye fısıldadı Carol Culver. "Kathy biliyordu."

Ağlama krizi daha da şiddetlenmişti. "Son sınıfta okurken öğrendi."

Carol'ın gözyaşlarına hakim olamıyordu. Myron, Kathy'nin annesini gözünde nasıl ilahlaştırdığını, onu eski tarz değerlerle modernliği mükemmel bir şekilde dengeleyen kusursuz bir anne olarak gördüğünü hatırladı. Carol Culver her zaman mükemmel bir ev kadını olmuş, aynı zamanda da kendisine ait bir dükkanda çalışmıştı. Üç güzel çocuk yetiştirmiş, onlara "aile değerleri"nin ne olduğunu en güzel şekilde öğretmişti. Ama buna rağmen çocuklar, sıkı sıkı takip etmelerini istediği bu katı doktrinlerin çerçevesinden dışarı çıkmışlardı. Jessica isyan bayrağını açmıştı. Edward da öyle. Sadece Kathy küçücük bir kafeste kilitli kocaman bir aslan gibi içeride hapis kalmıştı.

Ve sonunda o da özgürlüğünü ilan etmişti işte.

"Kathy..." Carol Culver durdu ve sıkı sıkı yumdu gözlerini. "Kathy bizi gördü."

"Ve işte o andan sonra tamamen değişti," diye tamamladı Myron.

Carol Culver evet anlamında başını salladı. Gözleri hâlâ sımsıkı yumuluydu. "Ben yaptım bunu ona. Bütün olanlar benim suçum. Tanrı beni affetsin." Sonra başını salladı. "Yok hayır, ben bağışlanmayı hak etmiyorum ve istemiyorum da. Tek istediğim bebeğimin geri dönmesi."

"Kathy ikinizi birlikte gördüğünde ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Başlangıçta hiçbir şey. Arkasına dönüp gitti. Ama ertesi gün erkek arkadaşı Matt'ten ayrıldı. Ve daha sonraları... yaptığımı bana ödetmek için elinden ne geliyorsa yaptı. Bütün bu seneler boyunca iki yüzlü davranmıştım. Bütün bu seneler boyunca ona yalan söylemiştim. Beni olabilecek en kötü şekilde cezalandırmak, incitmek istedi."

"Orada burada birileriyle beraber olmaya başladı." dedi Myron.

"Evet. Ve bana duyurmak için elinden geleni yaptı."

"Size anlatarak mı?"

Carol Culver başını salladı. "Kathy artık benimle konuşmuyordu."

"Peki nasıl öğrendiniz neler yaptığını?"

Bir an tereddüt etti Carol Culver. Yüzü gerilmişti. "Fotoğraflar," dedi sadece.

Bir parça daha eklenmişti bu yapboz oyununa. Horty ve fotoğraf makinası. "Erkeklerle çekilmiş fotoğrafarını gösterdi size."

"Evet."

"Beyazlar, zenciler...bazen birden fazla erkek."

Gözlerini yeniden yumdu ve zar zor konuşabildi. "Sadece erkeklerle çekilmiş fotoğraflar da değil. Birkaç tane de kendi çıplak fotoğrafı. O dergideki gibi."

"O fotoğrafı görmüş müydünüz önceden?"

"Evet. Hatta arkasında çekilen stüdyonun adı da vardı."

"*Global Globes Photos* olabilir mi?"

"Hayır. *Forbidden Fruit* gibi bir şeydi."

"Resim hâlâ sizde mi?"

Başını salladı.

"Attınız mı?"

Yine başını salladı. "Onları yok etmek, yakıp yok etmek istedim, ama yapamadım. Kathy beni cezalandırıyordu. Onları tutmakla, onlara bakmakla tövbekar olacağımı düşünüyordum. Onlardan kimseye bahsetmedim ama atamadım da. Beni anlayabiliyor musun Myron?"

Myron evet anlamında başını salladı.

"Ben de onları tavan arasında bir kutuda saklamaya başladım. Orada kimsenin bulamayacağını düşündüm."

Myron olayların nereye varacağını anlamaya başlamıştı. "Ve kocanız onları buldu."

"Evet."

"Ne zaman?"

"Birkaç ay önce. Bana bununla ilgili tek kelime etmedi ama ben rol yaptığını adım gibi biliyordum. Kutuya baktığımda resimlerin orada olmadığını gördüm. Adam resimleri oraya Kathy'nin sakladığını sanıyordu. Kathy'nin resimleri bana gönderdiği aklının ucundan bile geçmemişti. Belki de geçmişti kimbilir. Belki de bu yüzden onu aldattığımı düşündü. Bilemiyorum."

"Bayan Culver, o resimlerle ne yaptı kocanız? Biliyor musunuz?"

"Hayır bilmiyorum. O kadar berbattılar ki. Bakarken içim fena halde acıyordu. Sanırım Adam resimleri yok etmiştir."

Myron bundan şüpheliydi. Birkaç dakika hiç konuşmadan oturdular. Sonunda ilk konuşan Myron oldu. "Jessica bilmek isteyecektir."

Carol Culver başını salladı. "Ona sen söyle Myron."

Carol Culver Myron'a kapıya kadar eşlik etti. Myron arabasının yanına geldiğinde durdu ve dönüp Viktorya tarzında yapılmış gri boyalı eve baktı. Yirmi altı yıl önce genç bir aile taşınmıştı bu eve. Arka bahçeye bir salıncak, ön bahçeye bir basketbol potası koymuşlardı. Yeni aldıkları steyşın vagon arabanın içine doluşup hep birlikte kasabalarına destek vermek için mahalle maçlarına ve kilise ayinlerine gitmişlerdi. Okul aile birliği toplantılarına, yaşgünü ve barbekü partilerine katılmışlardı. Hepsini gözünün önüne getirdi Myron. Bir hayat sigortası reklamı seyrediyormuş gibiydi. Arabaya atlayıp oradan uzaklaştı.

BÖLÜM 42

Myron herkesi gözünün önüne getirdi.

Gary Grady, Dean Gordon, Nancy Serat, Carol Culver, Christian Steele, Fred Nickler, Paul Duncan, Ricky Lane, Horty ve diğer serseriler. Ama tek bir kişiyi unutmuştu nedense.

Otto Burke.

Ya Jake haklıysa? Ya dergiler intikam almak için ya da belki de anlamsız bir öfke sonrasında gönderildiyse? Ne şekilde olursa olsun, Nips dergisinin gönderildiği herkes bir şekilde Kathy Culver'ı tanıyordu.

Otto Burke dışında.

O nasıl bu işin içine girmişti peki? Otto, Kathy Culver'ı tanımıyordu bile. Yoksa tanıyor olabilir miydi?

Myron, Garden State Plaza Alışveriş Merkezi'nin yanındaki 4 no'lu yola çıkıp 17 no'lu yola saptı. Meadowlands'e gidip Titanlar'ın ofis binalarının önüne park etti. Genel müdürü bulup Larry Hanson'ı sordu.

Hiç beklemeden içeri kabul edildi. Orada oluş nedenini hızlı bir şekilde açıkladı.

Larry Hanson ifadesiz bir suratla dinledi onu. Kocaman

ellerini masasının üzerinde kavuşturmuştu. Gömleğinin en üst düğmesi boğazını fena halde sıkıyordu. Yaklaşık elli yaşlarında olmasına rağmen vücudu hiç yağ bağlamamıştı. Myron bir kez daha Larry'nin eski çizgi roman kahramanlarından Sergeant Rock'a benzediğini düşündü. Ağzında bir tek purosu eksikti sadece.

Odanın her yeri kupalarla doluydu. Larry iki kez MVP ligine, on iki kez All-Pro'ya katılmıştı. Futbolun En İyileri yarışmasında ilk gizli oylamada birinci olmuştu. Her tarafta liseden koleje kadar eski futbol günlerine ait siyah beyaz, renkli bir sürü fotoğraf. Herkes asker tıraşlı. Herkesin yüzünde hemen hemen aynı gülümseme.

Myron bitirdiğinde Larry bir dakika kadar sanki daha önceden fark edemediği bir şey görmüş gibi o kocaman ellerini inceledi.

"Neden bana geldin?" diye sordu daha sonra. "Neden dergiyi Otto Burke'e sormuyorsun?"

"Çünkü bana hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum."

"Peki neden benim söyleyebileceğimi düşündün ki?"

"Çünkü sen onun kadar şerefsiz değilsin."

Larry'nin ağzı gülümseyecekmiş gibi kıvrıldı ama kendini tutmayı başardı. "Sen öyle diyorsan, doğrudur."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Önemli bir mesele galiba ha?"

Myron evet anlamında başını salladı.

Larry oturduğu koltuğun arkasına dayandı. "Dergi Burke'e postayla gelmedi. Özel bir dedektif bahsetti ona dergiden."

Myron sandalyesinde kıpırdandı. "Otto Christian'ı mı soruşturuyordu?"

"Otto Burke'ün tartışma götürmez saygınlığı hiç bu kadar

ayaklar altına alınmamıştı," dedi Larry monoton bir ses tonuyla.

"Masanın altında gizlice tahtaya vuruyorsun değil mi?"

Yine belli belirsiz gülümsedi Larry. "Söyleyeceklerim bu odanın dışına çıkmayacak tamam mı Myron?"

"Buna yemin ediyorum."

"Burke'ün geniş bir emniyet ağı var," diye açıklamaya başladı Larry. "Ücret ödediği herkesi araştırır. Senin müşterilerin de dahil olmak üzere. Aynı zamanda her tarafta istihbarat elemanları var. Gayet açık. Eğer Titan'larla ilgili önemli bir bilgiye erişir ve Otto'ya bildirirsen çok yüksek miktarda para öder sana. İşte böyle olmuş. İstihbaratçılardan biri dergiyi Otto'ya getirmiş."

"Peki nasıl?"

"Bilmiyorum. Belki dergiyi sürekli takip eden biriydi."

"Adamın adını biliyor musun?"

"Brian Sanford. Ahlaksız herifin teki. Atlantic City bölgesinde çalışır. Kumarhaneleri dolaşıp oyuncuları gizlice gözetler. Bunun gibi işler. Bir Titan kumar makinasına bir dolarlık fiş atsa hemen gelip Otto'ya yetiştirir. Özellikle de şu Michael Jordan olayından sonra fazla pimpiriklenir oldu. Burke kendisine sürekli bilgi aktarılmasına bayılır. Özellikle de pazarlık sırasında işine yarayacaksa."

Myron ayağa kalktı. "Verdiğin bilgiler için teşekkür ederim Larry."

"Hey Bolitar. Sana bunları söyledim diye dost filan olduğumuzu sanma sakın. Hâlâ senden nefret ediyorum. Anladın mı beni?"

"Ama birazcık yakınlaştık kabul et Larry."

Hanson dirseklerini masasına koyup Myron'a el işareti yaptı. "Hâlâ senin küçük bir pislik olduğunu düşünüyorum.

Ve bir dahaki görüşmemizde bunu sana ispat edeceğim."

Myron kollarını açtı. "Yapma Larry. Haydi gel şöyle bir kucaklaşalım."

"Sen moronun tekisin."

"Bu hayır anlamına mı geliyor?"

"Bana bir iyilik yap Bolitar."

"Söyle canım arkadaşım."

"Odamdan defol. Hemen şimdi."

BÖLÜM 43

Myron Brian Sanford'u aradı. Telesekreter çıktı karşısına. Elinde on bin dolarlık büyük bir iş olduğunu, ve saat yedide adamın ofisinde olacağını söyledi. Brian Sanford saat yedide kesin orada olacaktı. Onun gibi bir adam on bin dolar için anasını bile satardı.

Myron ofisi aradı.

"MB Spor Acentesi," diye cevap verdi telefona Esperanza.

"Lucy'ye fotoğrafı gösterdin mi?"

"Evet."

"Sonuç?"

"Alıcıyı bulduk."

"Lucy emin mi peki?"

"Kesinlikle."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattı Myron. Bir saat kadar boş zamanı vardı. İlçe Tıbbi Tetkikçisi Dr. Adam Culver'ın eski ofisine doğru yola çıktı. İçinde bir şeyler bulabileceğine dair bir his vardı.

Küçük bir ilkokula benzeyen, tek katlı, tuğladan inşa edil-

miş, tipik bir devlet binasıydı burası. İçerideki koridorlarda yine aynı şekilde metal, ince süngerli öğretmen sandalyeleri vardı. Bekleme odasındaki dergilerin tarihi neredeyse Watergate skandalı öncesine aitti. Çiniyle döşeli yerler "Mr. Clean" reklamındaki "önce" sahnesindeki gibi eskimiş ve zamanla sararmıştı. Mekânı süsleyen tek bir eşya dahi yoktu etrafta.

"Dr. Li burada mı?" diye sordu Myron danışmadaki kıza.

"Arıyorum."

Sally Li üzerinde kan lekesi ya da başka herhangi bir leke olmayan tertemiz bir hastane önlüğü giymişti. Kırklı yaşlarında bir Çinliydi ama daha genç gösteriyordu. Çift odaklı gözlük takmıştı. Ön cebinde bir paket sigara vardı. Smokinin altına bowling ayakkabıları giymek gibi bir şeydi bu aslında.

Geçmişte, Culver'ların aile toplantılarında birkaç kez bir araya gelmişlerdi. Son on yıldır Adam'ın sağ kolu sayılabilirdi Sally. Myron kadının yanağına bir öpücük kondurdu.

"Jessica bana Adam'ın ölümünü araştırdığını söyledi," dedi Sally hiç hal hatır sorma gereği duymadan.

Evet anlamında başını salladı Myron. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette."

Sally, Myron'ı yine tipik devlet dairesinin izlerini taşıyan odasına davet etti. Odada şahsi tek bir eşya bile yoktu. Bir sürü patoloji kitabı, metal bir masa, metal bir sandalye. Otopsi sırasında kullandığı küçük bir ses kaydedici. Duvarlarda diplomalar, sertifikalar. Hiç evlenmediği ve çoluğu çocuğu olmadığı için fotoğrafsız ama içi izmarit dolu kocaman bir kül tablalı çalışma masası.

Bir kibrit çıkartıp sigarasını yaktı. "Anlat bakalım ne dümenler çeviriyorsun."

"Fosur fosur sigara içen bir Tıp görevlisi," dedi Myron.

"Hiç yakışıyor mu?"

"Hastalarımın hiçbiri şikayetçi olmadı şimdiye kadar."

"Olabilir."

Derin bir nefes çekti Sally. "Söyle bakalım ne bilmek istiyorsun."

"Adam'la senin aranda bir ilişki var mıydı?"

"Vardı," dedi Sally hiç tereddüt etmeden. Myron'ın tam gözünün içine bakıyordu. "Dört sene önce. Bir hafta kadar sürdü."

"Adam'ın başka kadınlarla ilişkisi olur muydu sık sık?"

"Sanırım birkaç tane olmuştur. Neden sordun?"

"Açıkta kalan bazı taşları yerlerine oturtmak istiyorum."

"Ölümüyle ilgili mi?"

"Evet."

Sally gözlüklerini çıkarttı. "Peki Adam'ın aşk hayatının ölümüyle ne ilgisi var sorabilir miyim?"

"Büyük ihtimalle hiçbir ilgisi yok. Son aylarda neler yapıyordu? Davranışları nasıldı?"

"Biraz kafayı sıyırmış gibiydi," diye cevap verdi Sally yine hiç tereddüt etmeden.

"Ne gibi meselâ?"

Bunun üzerine biraz düşündü Sally. "Meselâ bir sürü zahmetli işte kendisine yardım etmemi istemiyordu. Hepsini kendisi halletmek istiyordu."

"Peki bu anormal bir şey miydi sence?"

"Hatta çok anormal. Önemli işlerin hepsini birlikte hallederdik biz."

"Meselâ bu önemli iş dediğin şehir dışında ormanda bulunan kızların cesetlerinin araştırılması olabilir mi?"

Sally Myron'a baktı. "Bana bunu nasıl öğrendiğini söyler misin?"

"Sadece bir tahmindi."

"Tahminini yiyeyim Myron."

"Önemli işler dedin Sally. Herkes gibi ben de gazete okuyorum ve o önemli işlerden ve olaylardan haberdar oluyorum."

Sally Myron'a inanmasa da fazla üzerinde durmadı.

"Peki başka?" diye sordu Myron.

Sally yine derin bir nefes çekti sigarasından. "Dikkati çok dağınıktı. Meselâ bir şey söylediğimde kafasını sallıyordu sadece. Yani insanı doğru dürüst dinlemiyordu bile."

"Başka?"

Sally sigarasını söndürüp bir yenisini yaktı. "Sigarayı bırakmanın yeni bir yolu. Her zamanki adette içiyorum ama çok daha az nefes çekiyorum. Tamamen bırakana kadar bu şekilde devam edersem herhalde on iki sene sonra bırakmış olurum."

"Sana iyi şanslar."

"Teşekkürler."

"Daha başka bir şey var mı bana anlatacağın?"

Sigarasından bir nefes daha çekti. "Ormanda en son bulunan kızla ilgili bir sürü tuhaf test istedi."

"Tuhaf derken ne demek istedin?"

"Bir sürü lüzumsuz test. Yani bana göre lüzumsuz tabii."

"Kızın gerçek kimliğini öğrenemediniz değil mi?"

"Doğru."

"Belki kızın nereden geldiğini anlamak için istiyordu bu testleri."

"Belki. Ama testleri teker teker gönderiyordu. Yani yeni birini göndermek için bir öncekinin sonucunu bekliyordu. Antropolojik ölçümler, kafatasının, leğen kemiğinin şekli ve ölçüleri, kemik dokusunun oluşumu, kafatasının dikişe benzeyen ek yerlerindeki erimeler. Tüm bu testler birer birer yapıldı."

"Peki sence bu ne anlama geliyor olabilir?"

Omuzunu silkti Sally. "Ben bundan özel bir şey çıkartmıyorum. Sadece garip davranışlarına örnek verdim o kadar. Kafası karışıktı. Dikkati dağınıktı. Evet, kızın kafatası katil tarafından parçalanmıştı ama onu öldüren bu değildi. Yani şöyle söyleyeyim, ormana canlı canlı gömülmüş, dışarı çıkmaya çabalarken ölmüştü."

Sessizlik.

"Bu kızın," dedi Myron, "Ne vardı üstünde?"

Sally biraz gerilmişti. Öne eğildi.

"Tamam yeter artık Myron. Anlat bakalım neler oluyor."

"Hiçbir şey. Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Myron durdu. "Kızın kıyafetleri kayıp değil mi?"

"Evet."

Myron parçalanmış paraşütlü bir hava dalışçısı gibi kalbinin mide çukuruna çarptığını hissetti birden.

"Kahretsin!"

"Ne oldu?"

"Sally, senden benim için bir test yapmanı rica edeceğim."

BÖLÜM 44

Atlantic City.

Özel dedektif Brian Sanford'ın ofisi Merv Griffin tatil köyünün yanındaki bir striptiz klübünün içindeydi. Büyük oteller, etraflarındaki fakirliğin ve pespayeliğin çirkin yabani otları tarafından rahatsız edilmeyen el değmemiş muhteşem güzellikteki çiçekler gibiydiler.

Bu büyük çiçekler kumarhane sahiplerinin daha önceden vaat ettiklerinin aksine etrafındaki mahalleleri hiç de güzelleştirmemiş, aksine çirkinliklerine çirkinlik katmışlardı. Striptiz kulübünün adı Eager Beaver'dı ve tam da insanların bahsi geçtiğinde gözünün önünde canlandırdığı gibi bir yerdi. Dışında yanıp sönen tabelanın bazı harfleri eksikti. Barın etrafında sönük, sahnede aksine çok fazla parlak bir sürü spot ışığı. Çoğu çirkin, hayatından bezmiş vardiyalı çalışan dansçı kadınlar. Bir sürü yağ fazlası, bir sürü yapay organ, bir sürü jenital iltihap.

Myron en büyük hatayı adına tuvalet denen o küçük odaya girerek yapmıştı. Pisuarların içine buz parçaları doldurulmuştu. Myron bunun sifon denen aletten haberi olmayanlar tarafından alternatif bir temizleme yolu olarak icat edildiğini dü-

şündü. Kabinlerde kapı filan olmadığı için bütün koku dışarı yayılmıştı.

Myron barmeni çağırdı. "Brian Sanford'ı nerede bulabilirim?"

"Michelob, Bud, Bud Light, Coors."

"Yanlış anladınız galiba, ben..."

"Michelob, Bud, Bud Light, Coors."

Myron cebinden beş dolar çıkarttı. Barmen parayı derhâl cebine attı.

"Arka kapı. Bir kat yukarı çıkın."

Myron'ın teşekkür etmesine bile izin vermeden işine devam etti. Kapitalizm işte!

Mola vermiş bir dansçı kız Myron'a yaklaşıp gülümsedi. Ağzındaki dişlerin her biri, kaçık bir diş doktorunun elinden çıkmış gibi değişik yönlere bakıyordu.

"Selam."

"Selam."

"Çok tatlısın."

"Hiç param yok."

Kadın gerisin geri dönüp uzaklaştı. Ne romantik bir ortam!

Merdivenler gıcırdama safhasını geçmiş, artık resmen orasından burasından kırılmaya başlamışlardı. Myron buradayken çökmelerine tanık olabileceğini düşündü. Sahanlıkta tek bir kapı vardı, o da sonuna kadar açıktı. Myron duvara vurduktan sonra içeri süzüldü.

"Kimse yok mu?"

Brian Sanford olabileceğini tahmin ettiği bir adam kapıya geldi. Gayet mutlu görünüyordu. Üzerinde en son Domuzlar Körfezi Çıkartması'nda ütülenmiş bej bir takım elbise vardı. "Mesajı bırakan adam siz misiniz?"

"Evet."

Odasını minik bir kumarhaneye dönüştürmüştü. Çalışma masasının yerinde bir rulet masası, köşede tek kollu bir kumar makinesi ve her tarafta iskambil kağıtları vardı. Yere ortası delikli bir sürü zar atılmıştı. Aynı şekilde yine her tarafa at yarışları bülteni, bahis kuponları atılımıştı.

Adam elini uzattı. "Ben Brian Sanford, ama herkes bana Blackjack der. Bu adı bana kim taktı biliyor musun?"

Myron hayır anlamında başını salladı.

"Frankie. Frank Sinatra'ya Frankie derim ben. Frank de değil, Frankie." Durdu ve bekledi.

"Güzel bir lakap," dedi Myron.

"Bir gün ben ve Frankie Sands'de oynuyorduk tamam mı, yine arka arkaya kazanıyordum anlarsın ya. Frankie bana dönüp "Vay be şu Blackjack'e bakın. Kaybetmek nedir bilmiyor," dedi. İşte böyle. Frankie'nin bana "Hey blackjack!" diye seslendiği günden beri herkes bana blackjack der. "

"Ne hikaye ama," dedi Myron.

"Ya işte böyle... Sizin için ne yapabilirim Bay...?"

"Olson, Merlin Olson."

Blackjack bilmiş bilmiş gülümsedi. "Tamam. Lütfen şöyle otur Bay Olson."

Myron oturdu.

"Ama başlamadan önce Bay Olson, sana bir şey söylemek istiyorum."

Bir yandan da elinde tuttuğu zarları Çin topları gibi parmaklarının üzerinden geçiriyordu. Güya kan dolaşımına yardımcı olduğunu söylerlerdi bu hareketin.

"Nedir?"

"Ben çok meşgul bir adamım. Hele bu aralar sürüyle işim var. Ben bu işe nasıl başladım biliyor musun?"

Myron hayır anlamında başını salladı.

"Vegas'taki Caesars Palace'ın güvenlik müdürüydüm tamam mı? Yani Vegas'ta yaşıyordum. Ama Donny, bu arada Donald Trump'a Donny derim ben, neyse işte Donny, Vegas'ta bir otel almıştı ve benden orada çalışmamı istedi. Daha sonraları Taj Mahal'in güvenlik sorumlusu olmam için resmen başımın etini yedi. Kaç kere söyledim ona dedim Donny, bak benim işlerim başımdan aşkın..."

Myron başını kaldırıp adama baktı. Bir an acaba rüya mı görüyorum diye geçirdi aklından.

"Yani diyeceğim o ki, yarın Stevie'yle bir randevum var. Steve Wynn'den bahsediyorum. Sabahın tam yedisinde. Şu Stevie büyük adam. Geceleri yaşar. Çok az görür. Katarağı var. Ama çok yakın dostları dışında kimseye söylemez. Ya neyse işte, Stevie benden bir iyilik istedi. Aslında normalde onu geri çevirmem lazımdı ama iyi arkadaşım. Donny öyle değil mesela. O kadar bayılmam ona. Bu aralar Marla'yla beraber ya kendini bir şey sanıyor."

"Bay Blackjack..."

"Lütfen," dedi Brian Sanford ellerini yukarı kaldırarak, "bana sadece Blackjack de."

"Size birkaç soru sormak istiyorum Blackjack. Çok önemli bir meselede fikrinizi almak istiyorum."

Blackjack başını salladı. Pek kıçını toplamayı becerememese de önemli adamdı şu Blackjack.

"Mesele nedir?"

"Bir ara bir arkadaşım için çalışmışsınız," dedi Myron. "Bay Otto Burke için."

Kocaman bir gülüş yayıldı yüzüne. "Evet ya, tabii. Otto. Şu havalı çocuk. Bir av köpeği kadar akıllı. Ne zaman sıkışsa beni arar."

Kesin Otto'ya Ottie diyordur diye düşündü Myron.

"Birkaç gün önce ona bir dergi vermişsiniz. Nips'in bir sayısını."

Blackjack artık daha ihtiyatlı davranmaya başlamış gibiydi. Elindeki zarı masaya attı. Üçlü. "Ne olmuş ona?"

"Dergiyi nereden bulduğunuzu bilmek istiyoruz."

"İstiyoruz mu? Başka kim bilmek istiyor?"

"Ben Bay Burke'le çalışıyorum da." Otto'nun adını telaffuz etmek bile Myron'ın midesini bulandırdığından sadece Bay Burke demekle yetindi.

"Neden Ken aramadı beni? Aracının o olduğunu sanıyordum."

Myron, Blackjack'e doğru eğildi. Gösteri başlıyordu. "Bu Ken'i aşan bir konu Blackjack. Sizden başka kimseye güvenemeyiz."

Anlıyorum anlamında başını salladı Blackjack. Ne kadar anlayışlı olduğunu bir kez daha göstermişti işte.

"Ve Blackjack, bir şey daha söyleyeyim. Bu tamamen aramızda kalması gereken bir mesele."

"Evet, tabii."

"Ken'in yerine alacak tek kişisiniz bize göre ama maalesef gördüğüm kadarıyla çok meşgul bir adamsınız."

Gözleri parlamaya başlamıştı Blackjack'in. "Beni bu göreve layık gördüğünüz için teşekkür ederim Bay Olson, tamam meşgulüm ama Otto Burke gibi biri için biraz zaman..."

"Önce şu dergi işini konuşalım tamam mı? O dergiyi nereden buldunuz?"

Yine aynı temkinli bakışlar. "Beni yanlış anlama ama," dedi Blackjack, "Otto'yla çalıştığından nasıl emin olabilirim? Ya palavra atan serserinin tekiysen?"

Myron gülümsedi. "Biliyordum."

"Neyi?"

"Otto'ya senin doğru adam olduğunu söylemiştim. Öyle hemen yavşayan tiplerden değilsin. Tedbirlisin. Dikkatlisin. Bu hoşumuza giden bir özellik. Bizim tam da senin gibi bir adama ihtiyacımız var."

Blackjack omuzunu silkti. Zarları eline alıp bir kez daha masanın üzerine attı. Gözlerini kıstı. "Ben bir profesyonelim," dedi.

"Peki o zaman şöyle yapalım," dedi Myron. "Neden özel telefonundan Otto'yu aramıyorsun? Sana bütün söylediklerimi teyit edecektir. Eminim numarası sende vardır değil mi?"

Myron'ın bu sözleri üzerine duraksadı Blackjack. Rahatsızlığını göstermemek için yutkundu, köşeye sıkışmış bir tavşan gibi etrafına baktı. Yavaş yavaş kıvama gelmeye başladığını anladı Myron. "Yo yo, Otto'yu rahatsız etmeyelim şimdi," dedi Blackjack. "Bilirsin zırt pırt rahatsız edilmekten hoşlanmaz. Tamam. Senin dürüstlüğüne inanıyorum. Hem zaten Otto söylememiş olsaydı dergiden nasıl haberin olacaktı ki değil mi?"

Myron kafasını salladı. "Müthiş bir adamsın Blackjack."

Blackjack tezahürata gerek yok der gibi elini salladı.

"Dergiyi nereden buldun?" diye sordu Myron bir daha.

"Önce ödemeden konuşsak. Sanırım telefonda on bin dolar gibi bir rakamdan söz ediyordun."

"Otto senin çok sağlam biri olduğunu söylemişti. Çeki Ken'le gönderecek. Makul bir ücret belirle. Hakkın neyse veririz."

Başını salladı Blackjack ve yine zarları alıp masaya attı. Bir üçlü daha. Sürekli antrenman yapıyordu. "Dergiyi ben bulmadım," dedi en sonunda. "O beni buldu."

"Ne demek istedin?"

"Bir iş için tutulmuştum. İşimin bir parçası da bu derginin bazı kopyalarını bazı kişilere yollamaktı."

"Christian Steele onlardan biri miydi?"

"Evvet. İşte o zaman şüpheye düştüm. Yani demek istediğim zarflar bana önceden üzerlerinde adres ve posta puluyla hazır olarak verilmişti. Christian dışında başka kimsenin adını hatırlamıyorum. Otto daha öncesinden bana Christian'la ilgili ne öğrenirsem gidip ona söylememi istediği için zarfı açıp içinde ne varmış baktım. İşte o zaman o kızın resmini gördüm."

"Sana dergileri yollamanı kim söyledi?"

Blackjack bir fişi kırmızıya, birini de tek sayıya koydu. Ruleti çevirdi. "Birkaç fiş koymak ister misin?"

"Hayır. Kim tuttu seni?"

"Orası biraz karışık. Bilmiyorum. Adıma bir zarf geldi postayla. İçinde birkaç talimat ve nakit para vardı. Ama kimin gönderdiğine dair hiçbir şey yoktu."

"Peki herhangi bir adres?"

"Yok hayır. Sadece postanenin damgası."

"Hangi postaneden gönderilmiş?"

"Buradan, Atlantic City'den. Yaklaşık on on beş gün önce elime geçti."

Rulet tekerleği durdu. Yirmi iki. Siyah.

"Kahretsin," dedi Blackjack.

"O talimatları atmadınız umarım."

"Yo hayır, tabii ki atmadım." Çekmeceyi açtı ve Myron'a bir kağıt parçası uzattı. "İşte burada."

Mektup daktiloyla yazılmıştı.

Sayın Bay Sanford,

Masraflar çıkartıldığında toplam 5000 dolarlık net–karşılığında sizden aşağıdakileri yapmanızı istiyorum:

1.İlişikte size yedi adet zarf gönderiyorum. Bunlardan ikisi cuma günü Reston Üniversitesi'nin postanesine bırakılmalıdır. Diğer üçüyse üzerlerinde yazan adreslere en yakın postanelerden gönderilecektir.

2.Yine göndermiş olduğum New Jersey Telefon İdaresi Bilgileri aşağıdaki listedeki kişilere aynı zamanlarda gönderilecektir.

3.201 alan kodlu bir telefon numarası alın. Bu numara herhangi bir şekilde geri arandığında ya da cevaplandığında otomatik olarak devre dışı kalacaktır. Bu telefona içine ilişikteli kaseti koyarak bir telesekreter bağlamanızı istiyorum. Sonra aşağıdaki listedeki tüm numaraları bu telefondan teker teker arayacaksınız. İlk iki gece, yani cumartesi ve pazar geceleri, numaraları sürekli, hiç durmaksızın arayacaksınız. Cevap verdiklerinde hatta bekleteceksiniz ve karşı taraf telefonu kapatana kadar hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Pazartesi günü numaraları arayıp şunu söyleyeceksiniz: "Derginin tadını çıkart, gel ve beni bul. Ben kurtuldum." Sesiniz kadınsı ve biraz boğuk çıksın. (Bildiğiniz gibi gerçek sesleri saklayıp kadın ya da erkek sesi yapan özel telefonlar var.)

4.Size zarfın içinde 3000 dolar gönderiyorum. İş bittiğinde sizinle şahsen temasa geçeceğim ve ayın dokuzu gibi masraflarla birlikte geri kalan 2000 doları da ödeyeceğim.

Şimdilik kim olduğumu gizli tutmak istiyorum. Anlayışınız için teşekkür ederim.

Myron kafasını kaldırıp Blackjack'e baktı. "Sanırım New Jersey Telefon İdaresi rehberi geri arama olayını açıklıyor."

Başıyla tasdik etti Blackjack.

"O yedi kişi kimdi?"

Blackjack omuzunu silkti. Yine zarları yuvarladı gözle-

rini kısarak. "Hatırlamıyorum. Bir tanesi Christian'dı. Diğeri Başkan bilmem ne ama ne... Bir tanesini de Glen Rock diye bir kasabadan postaladım."

"Gary Grady diye birine de göndermiş olabilir misin?"

"Evvet. İsim aynen buydu. Üç tane de New York'tan yolladım."

"Bunlardan bir tanesi de Junior Horton mu?"

"Ah, evet. Olabilir. Junior. Evet hatırladım. Junior."

"Peki sonuncusu?"

"New Jersey'de başka bir adrese. Glen Rock yakınlarında."

"Ridgewood mu?"

"Evvet. Ridge mi bilemem ama wood'lu bir yer. Bir kadının adı vardı zarfın üzerinde. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü diğerlerinin hepsi erkek adıydı."

"Carol Culver olabilir mi?"

Bir an düşündü "Evvet. Aynen! İki C' li bir isim."

Myron omuzlarının düştüğünü hissetti.

"Hey ahbap, iyi misin sen?"

"Çok iyiyim," dedi Myron yavaşça. "Peki şu telefon numaraları? Onlar nerede?"

"Telefon numaraları ayrı bir sayfadaydı. İş bittiğinde attım onları. Birkaç kez Steele'i arayıp kapattım. Sonra yine aradığımda cevap vermedi. Sanırım yerinde yoktu."

Myron başını salladı. Bu, Christian'ın kampüsten çıkıp kiraladığı eve taşındığı günlere denk gelmişti herhalde.

"Şu New York'taki adam–Junior–olan. Hiç evde olmadığı için ona ulaşamadım. Diğerlerinin hepsini arayıp telefonda beklettim."

"Hangileri geri arama özelliğini kullandı?"

"Sadece ikisi. Christian ve Glen Rock'taki adam. Zaten

New York'takiler o özelliği kullanamazdı. Geri arama özelliği sadece 201 kodlu alan için."

"Daha sonra müşterinden haber aldın mı peki?"

"Hayır. Dün de ayın dokuzuydu. Sana da söyleyeyim kimse Blackjack Sanford'ı kazıklamaya kalkmasın." Düşen pantalonunu yukarı doğru çekiştirdi. "Yoksa anasından doğduğuna pişman ederim."

"Hı hı. Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

"Bununla mı ilgili? Yok. Hey baksana, Merv's'e gidelim mi seninle? Beni orada çok iyi tanırlar. İyi bir masa ayarlarım. Biraz blackjack oynarız belki. Efsaneyi iş üstünde gör bir de."

Çok cazip bir teklif olduğunu düşündü Myron. Bir anda testislerine elektrik akımı vermişlerdi sanki. "Belki başka bir zaman."

"Tamamdır. Söylesene, Otto'dan ne kadar istemeliyim? Dediğin gibi makul bir rakam vermem lazım."

"Ah ücret...sana hepsini vermesini söyleyeceğim."

"Yani tam on adet yeşil ha?"

"Evet. Bana çok yardımcı oldun Blackjack. Teşekkür ederim."

"Tamam. Kendine dikkat et. Ne zaman istersen gel."

"Ah! Bir şey daha."

"Nedir?"

"Tuvaletini kullanabilir miyim?"

BÖLÜM 45

Myron Paul Duncan'ın evine geldiğinde saat akşamın on buçuğuydu. Işıklar hâlâ yanıyordu. Myron geleceğini önceden bildirmemişti. Sürpriz yapmak istiyordu Paul'e.

Basit, şirin prefabrik evlerden birinde oturuyordu. Sadece dış cephesi biraz boya istiyordu o kadar. Ön bahçe çiçeklerle doluydu.

Myron çoğu polis gibi Paul'ün de boş zamanlarında bahçeyle uğraşmayı sevdiğini hatırladı.

Paul Duncan elinde gazetesi kapıyı açtı. Okuma gözlüklerini burnunun önüne düşürmüştü. Gri saçları özenle taranmıştı. Lacivert Hagar marka kumaş bir pantolon giymiş, metal kayışlı bir Speidel saat takmıştı. Sears'tan giyinen ve giyimde rahatlığa öncelik veren bir adam. İçeride televizyon açıktı. Programdaki seyircilerden bir alkış sesi yükseldi. Karlı bir gecede şöminenin yanına uzanmış gibi televizyonun yanına kıvrılmış bir Golden Retriever dışında içeride başka bir canlı yoktu.

"Konuşmamız lazım Paul."

"Sabaha kadar bekleyemez mi?" Gergin olduğu sesinden belli oluyordu. "Adam'ın anma töreninden sonra konuşsak?"

Myron olmaz anlamında başını salladı ve içeri daldı. Televizyondaki seyircilerden yine bir alkış sesi yükseldi. Myron ekrana bir göz attı. Ed McMahon'nın Bir Yıldız Arıyoruz yarışması. Ekranda o sırada yarışmacı mankenler olmadığı için pek ilgilenmeyip kafasını çevirdi Myron.

Sehpanın üzerinde bir National Geographic dergisiyle TV Rehberi duruyordu. İki de kitap. Robert Ludlum'un en son romanıyla King James İncil'i. Her taraf oldukça düzenliydi. Golden Retriever'ın küçüklük fotoğrafı vardı duvarda. Odanın her köşesine porselen biblolar serpiştirilmişti. Ve birkaç Rockwell tabağı. Hiç de bir bekar evine ya da bir günah yuvasına benzediği söylenemezdi buranın.

"Carol Culver'la olan ilişkinden haberim var," dedi Myron.

Paul Duncan soğukkanlı davranmaya çalışıyordu. "Neden bahsettiğini anlamadım."

"O zaman biraz açayım. Aranızdaki ilişki altı senedir devam ediyor. Kathy annesiyle seni birkaç yıl önce birlikteyken yakalamış. Adam da öldürüldüğü gece. Bunlar sana bir şey hatırlatıyor mu?"

Yüzü sapsarı kesiliverdi Paul'ün. "Sen bunları nereden...?"

"Carol söyledi." Myron bir koltuğa oturdu. İncil'i alıp karıştırmaya başladı. "Komşunun karısını baştan çıkartmak günahtır kısmını atladın herhalde, değil mi Paul?"

"Düşündüğün gibi değil."

"Düşündüğüm gibi olmayan nedir?"

"Ben Carol'ı seviyorum. O da beni seviyor."

"Buna sevindim Paul."

"Adam ona çok kötü davranıyordu. Kumar oynuyordu. Başka kadınlarla aldatıyordu. Ailesine karşı çok soğuktu."

"Peki o zaman neden boşanmadı Carol ondan?"

"Boşanamazdı. İkimiz de katoliğiz. Kilise buna asla izin vermez."

"Peki kilise aldatmaya izin veriyor mu?"

"Hiç komik değil."

"Yo hayır, değil. Haklısın."

"Sen ne hakla bizi yargılayabiliyorsun ki? Ne zorluklar yaşadık, en ufak bir fikrin var mı bu konuda?"

Myron omuzunu silkti. "İlişkinizi bitirmediniz. Kathy sizi birlikte gördükten sonra bile."

"Carol'ı seviyorum."

"Doğrudur."

"Adam Culver benim en yakın arkadaşımdı. Benim için çok şey ifade ediyordu. Ama ailesine gelince orospu çocuğunun tekiydi. Sadece maddi olarak onlara destek olması dışında başka hiç ama hiçbir şey yapmıyordu. Jessica'ya sor Myron. Sana her şeyi anlatacaktır. Hep onların yanında oldum. Ta Jessica'nın çocukluğundan beri. Bisikletten düştüğünde onu hastaneye kim götürdü sanıyorsun? Ben. Salıncağını kim kurdu dersin? Ben. Birinci sınıftayken onu ta Duke'e kadar her gün kim getirip götürdü? Yine ben."

"Paskalya Tavşanı kılığına da girdin mi?" diye sordu Myron.

Başını salladı. "Hiç anlamıyorsun."

"Umurumda değil desem?... Neyse biz Kathy'nin ikinizi yakaladığı güne dönelim. Bana neler olduğunu anlat."

Yüzünü buruşturdu Paul. "Ne olduğunu biliyorsun. İçeriye girip bizi gördü işte."

"Çıplak mıydınız?"

"Ne?"

"Sen ve Bayan Culver hazzın doruklarında mıydınız yani o sırada."

"Böyle bir soruya cevap verip gururumu ayaklar altına aldırmam ben."

Paul'ü delirtmenin tam zamanıydı şimdi. "Hangi pozisyondaydınız? Sen mi üstteydin o mu? İkinizden birinde kelepçe ya da domuz maskesi filan var mıydı?"

Tam Myron'ın önünde ayakta duracak şekilde ilerledi Paul.

Herkes birinin gelip koltukta oturan diğerinin önüne dikilmesinin göz korkutma amacıyla yapılmış bir hareket olduğunu düşünebilirdi. Ama bu Myron için geçerli olmayıp, böyle bir harekette daha karşısındaki yumruğunu sıkmaya vakit bulamadan kasıklarına şiddetli bir darbe indiriverirdi.

"Söylediklerine dikkat et evlat," dedi Paul.

"Kathy çifte kumruları görünce ne yaptı?"

"Hiçbir şey yapmadı. Koşup dışarı çıktı."

"İkinizden biri arkasından gitmediniz mi?"

"Açıkçası hayır. İkimiz de şok olmuştuk."

"Bundan eminim. Bu konuda hiç Kathy'yle konuştunuz mu?"

Paul geri dönüp Myron'ın yanındaki sandalyeye oturdu. "Sadece bir kere."

"Ne zaman?"

"Bizi gördüğü günden iki ay kadar sonra."

"Anlatsana."

Paul kafasını kaldırıp karşı duvara baktı. "Anlatması kolay değil."

Myron anlayışlı bir tavır takınarak kafasını salladı. "Sen yine de bir dene bakalım."

"Kathy bana kur yapmaya başladı."

"Karşılık verdin mi?"

"Ne?"

"Yani onunla yatmayı kabul ettin mi?"

Yine yüzünü buruşturdu Paul. "Elbette ki hayır."

"Onu geri mi çevirdin yani?"

"Anlamamazlığa verdim."

"Üsteledi mi?"

"Evet ama ben aptalı oynamaya devam ettim."

"Ama kesin tahrik olmuşsundur. Anne ve kızı. İkisi de fıstık gibi. Fantezilerin beşinci vitese takmıştır herhalde."

Rahatsızlığı birden öfkeye dönüşmüştü Paul'ün. Sonunda okuma gözlüklerini çıkarttı. Yavaş yavaş. Ve teatral bir şekilde. "Seni son kez ikaz ediyorum arkadaşım."

"Çok korktum. Şimdi de Fred Nickler'den bahset biraz."

Myron'ın maksadı onu gıcık edip edip hemen konuyu değiştirerek Paul'ü dengede tutmaktı.

"Kimden?"

"Berbat bir yalancısın Paul," dedi Myron. "Sene bin dokuz yüz yetmiş sekiz. Çocuk pornosuna bulaşan bir çocuğu serbest bırakıyorsun. Onunla olan bütün bağlantılarından haberim var Paul. Bilmediğim şey onun bütün bu olanlarla ne ilgisi olduğu."

"Bana zaman zaman bazı olaylarda yardımcı olmuştu."

"Kathy Culver'ın kayboluşu da buna dahil değil mi?"

"Öyle sayılır."

"Nasıl peki?"

"Sanırım bunu senden gizli tutmanın bir sakıncası yok." Titreyen ellerini ağzına götürüp öksürdü. Golden Retriever bir gözünü açtı ama yerinden kımıldamadı. "Adam Kathy'nin tavanarasındaki fotoğraflarını bulmuş. İkimizin arasında kalma koşuluyla onları bana getirdi. Bir tanesinin arkasında Forbidden Fruit diye bir fotoğraf stüdyosunun ismi yazıyordu. Aradık taradık ama stüdyoyu bulamadık.

Bunun üzerine biz de Fred Nickler'e gitmeye karar verdik. Nickler bize oranın adının artık Global Globe olduğunu söyleyip adresini verdi."

"Oraya gidip fotoğrafları negatifleriyle birlikte satın alan sen miydin?" Laf olsun diye sorulmuş bir soru. Lucy Paul Duncan'ı fotoğrafından tanımıştı zaten.

"Evet. Kathy'yi korumak istedik. Ama aynı zamanda onu stüdyoya getiren hayvanın adını da öğrenmek istedik."

"Gary Grady."

"Biliyorsun demek."

"Daha neler neler öğrendim bir bilsen."

"Neyse. Bunun üzerine Grady'yle ilgili ne var ne yoksa öğrendim. Namussuzun teki. Seks hatları filan. Bir de öğretmen olacak. En az elli porno dergisine ilan vermiş. Onu birkaç hafta takip ettim. İş dışındaki tüm zamanımı buna harcadım. Hatta telefonlarını bile dinlettirdim. Ama sonunda hiçbir şey bulamadık."

"Peki bunun üzerine Adam ne yaptı?"

"Fazla bir şey yapamadı. Çıldırmış gibiydi. Ümitsizlik onu dengesiz yapmıştı. Onu suçlamıyorum. Kathy onun en küçük çocuğuydu. Aynı zamanda da en iyi anlaştığı çocuğu. Adam onu bulmak için her şeyi göze almıştı. Hatta Grady'yi kaçırıp konuşturana kadar işkence yapmayı bile düşünüyordu. Ona elimden gelen her şeyi yapacağımı, ama kanunları çiğnememesi gerektiğini söylemiştim. Bunu duymak hoşuna gitmemişti."

"Adam'ın öldüğü geceden bahset biraz."

Paul derin bir nefes aldı. "Bizi suçüstü yakalamak için mükemmel bir plan yapmış."

"Orasını biliyorum. Carol'la seni yatakta gördükten sonra ne yaptı?"

Paul Duncan avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu.

"Ne yapacak? Çılgına döndü. Kıyameti koparttı tabii. Carol'a hakaretler yağdırdı. Hem de ne hakaretler. Onunla konuşmaya çalıştık ama söyleyecek ne vardı ki aslında? Bir süre sonra Carol'a boşanmak istediğini söyledi."

"Sonra ne yaptınız?"

"Ben eve gittim."

"Yolda bir yerde durdun mu?"

"Hayır."

"Evde olduğunu teyit edebilecek biri var mı peki?"

"Yalnız yaşadığımı biliyorsun."

"Evde olduğunu teyit edebilecek biri var mı peki?" diye tekrarladı Myron.

"Lanet olsun! Yok! O yüzden bu olaydan hiç kimseye bahsetmemeye karar verdik Carol'la. İnsanların ne düşüneceğini biliyorduk çünkü."

"Haklılar ama," dedi Myron.

"Onu ben öldürmedim. Ona yanlış yaptım evet. Ona iyi bir dost olamadım. Ama onu ben öldürmedim."

Myron hafifçe omuzunu silkti. "Bu durumda Paul, bence sen iyi bir katil adayısın. Öldüğü geceyle ilgili yalan söyledin. Sadece ve sadece kocasının ölümü durumunda seninle evlenebilecek karısıyla uzun senelerdir süren bir ilişkin vardı. Öldüğü gece sizi yatakta yakaladı. Gizli ilişkinizi bilen tek bir kişi vardı. O da kayıp kızı. Kızın resmi muhbir olarak kullandığın adam tarafından verilmişti dergilere. Paul, gerçekten gırtlağına kadar boka batmış durumdasın."

"Bütün bu olanlarla uzaktan yakından alâkam yok."

"Kathy'nin fotoğraflarını ne yaptın?"

"Tabii ki Adam'a verdim."

"Bir tane bile tutmadın mı kendin için? Hani hatıra olarak filan?"

"Tabii ki hayır."

"Peki bir daha hiç bakmadın mı fotoğraflara?"

"Asla."

"Ama Kathy'nin resmi bir şekilde bir porno dergisinde çıktı değil mi?"

Paul hafifçe başını salladı.

"Senin Fred Nickler'in dergisinde hem de."

Yine başını salladı Paul.

"Şimdi soracağım soruya hazır ol Paul. Nasıl oldu da Kathy'nin fotoğrafı Fred Nickler'in dergisinde yayınlandı?"

Paul Duncan kollarından kuvvet alarak ayağa kalktı. Gidip televizyonu kapattı. Dansçı kızlar bir anda yok olmuştu. Köpek yerinden kımıldamadı. Paul bir süre boş ekrana baktıktan sonra "Sana çılgınca gelecek biliyorum. Belki de bana inanmayacaksın."

"Seni dinliyorum."

"Adam ayarlamış. Fotoğrafı dergiye veren oymuş."

Myron bir süre durup kafasını toparlamaya çalıştı.

"Ben de anlamamıştım nedenini," diye devam etti Paul. "Nickler dün beni aradı. Çok üzgündü. Senin etrafta soruşturma yaptığını ve bir şeylerden şüphelendiğini söyledi. Neden bahsettiğini anlamamıştım. Sonra her şeyi açıkladı bana. Adam Nickler'den fotoğrafı dergide yayınlamasını istemiş. Fotoğraf stüdyosunu bulmaya çalışırken Nickler'le tanışmışlardı biliyorsun. Sonra benden habersiz gidip Nickler'i bulmuş ve ona Kathy'nin fotoğrafını verip Gary Grady'nin ilanına koymasını söylemiş. Eğer biri gelip fotoğraf hakkında bir şey sorarsa hiçbir bilgi vermemesini istemiş. Gary'nin adı ve adresi dışında."

"Yeterince açık, " dedi Myron. "Yani Adam, Gary Grady'ye ulaşılmasını istemiş."

"Öyle görünüyor, evet."

"Nickler sana fotoğrafı neden sadece *Nips*'e koyduğunu söyledi mi?"

"Yo hayır, ama istersen sorarım."

Myron başını salladı. "Sormana gerek yok."

"Bütün bildiklerim bundan ibaret. Hayatım boyunca Adam'ın ne yapmak istediğini anlayamayacağım herhâlde. Belki Grady'ye tuzak kurmak istiyordu. Ya da belki de sadece gözdağı vermek istedi. Bilemiyorum. Neden kızının resmini bir porno dergisine koydurttuğunu anlayamıyorum."

Myron gitmek üzere ayağa kalktı. O nedenini biliyordu galiba.

BÖLÜM 46

Win aynaya baktı. Saat geceyarısına yakındı ama onun için akşam daha yeni başlıyordu. Saçlarını düzeltti, aynadaki aksine gülümsedi. "Amma yakışıklı adamım be."

Myron homurdanmaya başlamıştı.

"Jessica'yı da çağıracak mısın?" diye sordu Win.

"Her şeyin bir daha üzerinden geçmek istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet şimdi."

"Benim güzel gelinimi bekleteceksin yani."

"Merak etme sen, ona bir şey olmaz."

"Anlamıyorsun. Bu kız benim için çok özel."

"Soyadı ne?"

Win bir an düşündükten sonra omuzunu silkti. "Peki tamam. Neyin üzerinden geçmemizi istiyorsun?"

"Sana söylemediğim hiçbir şey kalmadı." dedi Myron. "Bir de senin toparlamanı istiyorum."

Win antika aynadan uzaklaştı. Central Park West'teki bu daireyi büyükbabası hediye etmişti. Çok geniş, Versailles sarayı gibi döşenmiş, milyonlarca dolarlık bir daireydi burası. My-

ron bir şeye ellemekten çok korkardı buraya geldiğinde. Kolları tahtadan,kaburgalarına batan antik bir sandalye de oturuyordu.

"Bütün bu olayları daha net görmemiz açısından üçe bölelim mi?" diye sordu Win.

"Ne istersen onu yap."

"Tamam. O zaman başlıyorum. Birinci bölüm: Kathy Culver'ın kaybolması. Lise sondayken annesinin sana anlattığı şey yüzünden Kathy'nin kişiliğinde bazı değişiklikler oldu. Bunun üzerine Kathy söz konusu anneden intikam almak için önüne gelenle yatmaya başladı. Aynı şekilde o esnada çekilen bazı fotoğrafları da yine annesinden intikam almak için ona gönderdi. Ama Kathy Culver bu yaptıklarının kendisine zarar vermeyeceğini düşünüp yanılmıştı. İstediği zaman bu davranışlarına son vereceğini ve hayatına kaldığı yerden devam edebileceğini sanıyordu. Ama öyle olmadı. Christian'la tanışıp eski Kathy olduğunda durum değişmedi.

Myron başını salladı.

"Burada devreye Bay Junior Horton giriyor. Yeni, tertemiz bir hayata başlamış Kathy Culver'a şantaj yaparak para kazanmayı düşündü. Kathy kimseye hiçbir şey söylememesi ve fotoğraflar karşılığında ona para vermeyi kabul etti. Söz konusu gece Bay Horton Kathy'yi yurttan aradı. Soyunma odasında buluşmak üzere anlaştılar. Kathy oraya gittiğinde Bay Horton'un ve bir grup çocuğun tecavüzüne uğradı.

Win durdu ve içki sürahisine yöneldi. "Biraz konyak ister misin?"

"Sağol, istemem."

Win kendisine biraz konyak doldurdu. "Bu tecavüz sonrasında Kathy kendini tamamen kaybetti," diye devam etti. "İntikam almak için yanıp tutuşmaya başladı ve derhâl Başkan

Gordon'a gidip ona tecavüz olayını anlattı. Başkan Gordon'ın yanında çalışmasına rağmen aynı zamanda onu bir arkadaş gibi görüyordu çünkü. Soyunma odasında olanları anlattı ona. Başkan Gordon'ın Kathy'nin intikam alma kararına karşı gösterdiği tepki sence Kathy'yi daha fazla çıldırtmış olabilir mi?"

"Evet, bence öyle olmuştur."

"Ne olursa olsun Kathy oradan cesareti kırılmış bir şekilde çıktı. Kathy sersemlemişti. Uyuşmuş gibiydi. Ne yaptığını bilemeyecek durumdaydı bence. Ricky Lane onu buldu. Özür dileyip aldığı külotu geri verdi. Ondan sonrasını ise kimse bilmiyor. Küt diye duvara vurduk. Bildiğimiz tek şey külotun günler sonra bir çöp bidonunun üzerinde bulunduğu. Buraya kadar tamam mı?"

Myron tamam anlamında başını salladı.

"O zaman ikinci bölüme geçelim: Adam Culver'ın devreye girmesine. Kathy'nin kayboluşundan bir süre sonra babası küçük prensesinin açık saçık fotoğraflarını buldu tavan arasında. Fotoğrafların oraya Carol Culver tarafından saklandığını biliyoruz. Ama eminim Adam bunu bilmediği için fotoğrafları oraya Kathy'nin sakladığını sanmıştı. Aynı zamanda bu fotoğrafların kızının kayboluşuyla ilgisi olabileceğini düşündü.

"Gayet mantıklı" dedi Myron.

"Evet." Win elindeki bardağı çevirip konyağın rengini inceledi. "Daha sonra Adam Culver yaptığı soruşturma için Paul Duncan'dan yardım talep etti. Fred Nickler'in de yardımıyla fotoğrafların çekildiği yeri buldular. Bu arada Gary Grady'yi de öğrenmişlerdi. Soruşturmaya devam ettiler ama yeni bir bilgiye ulaşamadılar. Paul artık çekilmek istiyordu. Adam ise çaresizdi. Hatta o kadar çaresizdi ki, mütecavizleri yasalara aykırı bir şekilde konuşturmayı planlıyordu."

Win biraz düşünmek için ara verdi. "İşte burada olaylar

oldukça ilginçleşmeye başlıyor. Adam Culver'ın elinde fotoğrafların olduğunu biliyoruz. Onları bir porno dergisine verdiğini de biliyoruz. Ama sadece *Nips* denen dergiye verilmesi bence oldukça manidar."

Myron öne doğru eğildi. Yüzleri aynı hizadaydı şimdi. "En düşük tirajlı ve neredeyse hiç satılmayan bir dergiye."

"Bu zaten başından beri kafanı kurcalamıştı Myron,"

Myron evet anlamında başını salladı. "Biri dergiyi mümkün olduğu kadar az insanın görmesini istedi."

"Babası gibi biri."

"Aynen öyle."

"Ve," diye devam etti Win. "Adam Culver'ın sık sık Atlantic City'deki kumarhanelere takıldığını biliyoruz. Orada senin şu Blackjack'le tanışmış olabilir. Ya da birilerinden adını duymuştur sadece. Kathy'nin el yazısını birine taklit ettirmiş, sesini eski bir telesekreter kaydından almıştır büyük ihtimalle. Bu şekilde her şeyi ayarladı Adam Culver. Kathy'nin kayboluşuyla ilgisi olabileceğini düşündüğü insanların hepsine yolladı dergiyi. Öncelikle sevgilisine, sonra resimdeki çocuklara." Meselâ Junior Horton'a.

"Peki neden bir tanesini de karısına göndersin ki?" diye sordu Myron.

"Bilmiyorum."

"Sonra Başkan Gordon'a da gitmiş dergi."

"Belki o tavan arasında bulduğu fotoğrafların birinde Başkan Gordon da vardı, ya da belki Kathy'nin o akşam Başkan'ın evine gittiğini öğrenmişti bir şekilde. Anlaşılan o ki, Adam hiçbir seçeneği göz ardı etmemişti. Ama bunların olayda fazla bir önemi yok. Bence esas üzerinde durulması gereken, Adam'ın Paul Duncan'dan yardım istemeyi kesmesi."

"Çünkü," dedi Myron. "Adam Paul'ün karısıyla yattığını

farketti."

Win evet anlamında başını salladı. "Paul artık güvenebileceği bir dost değildi. Adam artık yalnız kalmıştı. Her şeyi tek başına halletmeye çalışacaktı. Sör Blackjack'e isimsiz bir paket yolladı. Sonra sıra ikinci operasyona gelmişti. Karısını ve Paul'ü birlikte yatakta basmak. Onları bastıktan sonra evden çıktı ve aynı akşam da öldürüldü."

"Peki onu kim öldürdü acaba?" diye sordu Myron.

Win konyak bardağını on yedinci yüzyıldan kalma klavsenin üzerine koydu, gayet kibar bir biçimde parmak uçlarını birbirine birleştirdi. "Çok kuvvetli iki ihtimal var," dedi. "Birincisi Paul Duncan. Onu göz ardı edemeyiz. Hem bunun için bir sebebi vardı hem de fırsatı. İkincisi, Adam suçluyu yakalamayı kafasına koymuştu, bu kesin. Ama fotoğrafları dergiye vermesinin başını sandığından çok daha fazla belaya sokacağını hesaba katmamıştı. "

"Bir şey var ama," diyerek sözünü kesti Myron. "Henüz dergiler adreslere gönderilmemişti. Blackjack'in onları postalamasından iki gün önce öldürüldü Adam."

"O zaman bu durumda belki dergiler gönderilmeden önce biri Adam'ın ne yapmak istediğini öğrenmişti."

"Otto Burke olabilir mi?"

Win omuzunu silkti.

"Ama Otto'nun Kathy'yle hiçbir bağlantısı yoktu," dedi Myron.

"Bizim hiçbir şeyden haberimiz yok ki. Bu da bizi üçüncü bölüme sevkediyor tabii: Yani bilinmeyenler bölümüne. Ve de en büyük soru işareti bence Nancy Serat. Diyelim ki o Adam Culver'a çok önemli bir bilgi aktardı. Ama Nancy'yi kimin öldürdüğünü bilemiyoruz. Ya da Christian'a "kız kardeşlerin bir araya gelme zamanıdır" derken ne kasdettiğini. Ve

özellikle de Kathy Culver'ın saç telinin Nancy'nin cesedinin üzerinde ne aradığını. "

Win aynada bir kez daha saçlarının nasıl göründüğüne baktı. Mükemmeldi. Gülümsedi, kendine göz kırptı, bir tek aksini öpmediği kaldı. "Adam Culver'ın neden ormanda bir kulübe kiraladığı konusunda da hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de o kadar çaresizdi ki, suçluları avlayıp oraya götürmeyi ve işkenceyle sorgulamayı geçiriyordu kafasından. Ya da onları oracıkta öldürecekti. Mesela Gary Grady'yi, mesela Junior Horton'ı. Ama bir şekilde mantığımla ters düşen bir şeyler var."

Myron başını salladı. Ona da bu olanlar pek mantıklı gelmiyordu.

"Ve şimdi de bizim için en büyük soru işareti. En önemli bilinmez: Bayan Kathy Culver'ın bizzat kendisi. Yaşıyor mu? Bütün bunların arkasında o mu var?"

Win klavsenin üzerinde duran bardağını aldı. Ağzına bir yudum konyak alıp dilinin ucunda yuvarladı ve yuttu.

"Hepsi bu kadar."

İkisi de bir süre hiç konuşmadan oturdu. Myron her şeyi bir kez daha irdelemeye çalıştı. Tıkanıp kalmıştı. Yeni hiçbir şey bulamadı. Win, Myron'ı inceliyordu.

"Bir bakıma beyin jimnastiği yaptık işte," dedi Win. "Deneme sürüşü gibi bir şey."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Sen her şeyi biliyorsun. Sana tek bir kelime söylememe gerek yoktu."

Myron telefonu Win'e uzattı.

"Randevunu iptal et. Çok işimiz var."

BÖLÜM 47

Anma töreni.

Myron törene geç kalmış, koşa koşa içeri girip bir sütunun arkasına geçmişti.

Korkunç şekilde duş almaya, tıraş olmaya ve biraz kestirmeye ihtiyacı vardı.

Kilisenin en ön sırasında oturan Jessica'yı gördü. Edward'la ikisi annelerini ortaya almışlardı. Üçü de sürekli ağlıyordu. Rahip tıpkı metni mükemmel bir şekilde ezberlemiş bir aktör gibi standart cenaze konuşmasını yapıyordu. Söylediklerinde yeni ya da orijinal bir şey yoktu. Son sözlerini söyleyip ileri doğru adım attığında önünde bir şey olmadığını farketti. Ne bir tabut ne de içinde güzelce giydirilmiş bir ölü vardı musalla taşının üzerinde. Rahip alışılageldik sahne malzemesinin yokluğundan rahatsız olmuş gibiydi.

Myron geri planda kalmayı tercih etti. Kilise kalabalıktı. Paul Duncan tam Carol'ın arkasına, ikinci sıraya oturmuştu. Arada bir elini Carol'ın omuzuna götürüyor ama güya kimseye çaktırmamak için uzun süre tutmuyordu. Christian onun yanında başını öne eğmiş dua ediyordu. Otto Burke ve Larry

Hanson birkaç sıra arkalarındaydılar. Halkla İlişkiler konusunda atağa geçmişlerdi anlaşılan. Medya, ikisinin kulüp oyuncularının kişisel üzüntülerine ortak olduklarını yazacaktı kesin. Ne reklam ama.

Win en arka sıralardan birinde oturuyordu. Sağında da Sally Li oturmuştu. Keşke şimdi bir sigara olsaydı der gibi suratını asmıştı. Myron akşam onunla konuşmuştu. Sally'den istediği test sonuçları tam da Myron'ın tahmin ettiği gibi çıkmıştı.

Başkan Gordon ve karısı Madelaine sol taraftaydılar. Başkan Gordon öfkeli görünüyordu. Madelaine Gordon'a siyahlar çok yakışmıştı. Kilisedeki diğerlerinin bazılarını bir yerlerde görmüştü sanki ama bu önemli olmadığı için üzerinde fazla durmadı.

Rahip ahiretle, Tanrı'nın emirleriyle ve sevenlerin cennette bir araya gelecekleriyle ilgili son birkaç laf daha etti. Vücudunun titremesinden Jessica'nın hıçkıra hıçkıra ağladığı belli oluyordu. Ne omuzunda bir el, ne de onu teselli eden biri vardı. O kadar zavallı, o kadar kırılgan gözüküyordu ki. Myron boğazının düğümlendiğini hissetti.

Artık zamanı gelmişti.

Tören biter bitmez hiç tereddüt etmeden hızla öne doğru ilerledi. Jessica ona doğru koştu. İkisi de gözlerini kapatıp birbirlerine sarıldılar. Diğerleri yavaş yavaş kiliseyi terketmeye başlamıştı. Win, Otto Burke, Larry Hanson ve Başkan Gordon'a mümkün olduğu kadar yakın durmaya çalışıyor, konuşmalarına kulak kabartıyordu.

Jessica sonunda yumruğunu gevşetti. "Neredeydin sen?" diye sordu.

Myron yutkundu. Paul Duncan'a selam verdikten sonra Edward'ın ve Christian'ın elini sıkıp Carol'ın yanağına hafif-

çe bir öpücük kondurdu.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi Myron.

"Ne oldu?"

Myron doğruca gözlerinin içine baktı Jessica'nın. "Kathy'yi buldum. Yaşıyor."

Herkes bir anda susmuştu.

Jessica bir şey söylemek için ağzını açtı ama açmasıyla kapatması bir oldu.

"Onunla bu akşam buluşacağım."

Sonunda konuşmayı başarabildi Jessica. "Anlayamıyorum."

"Uzun hikâye. Ama hayatta, bunu bilin. Bu gece onu eve getireceğim."

Jessica Carol'a baktı. Carol'da ona. Herkes birbirine bakıyordu.

"Seninle geleceğim," dedi Jessica.

"Hayır gelemezsin."

"Ne demekmiş o? Bal gibi de geleceğim."

"Ona söz verdim," dedi Myron. "Sadece benimle görüşmek istedi. Sadece ikimiz. Çok korkuyor."

"Neden?"

"Onu öldürmeye çalışan kişiden."

"Kim o?"

Myron başını salladı. "Kim olduğunu söylemedi. Telefonda söylemek istemedi." Myron, Jessica'nın buz gibi ellerini tuttu. "Sana söz veriyorum, doğrudan eve getireceğim Kathy'yi sonra istediğin kadar konuşursunuz. Ama şimdi onu korkutmak istemiyorum."

Jessica anladığını belirtmek için başını salladı. Çok şaşkındı. "Nerede buluşacaksınız?"

"Ormanda."

"Hangi ormanda?" deyip azıcık geri çekildi Jessica. "Bilmece gibi konuşuyorsun."

"Sana söyleyemem Jess. Ona söz verdim. Kathy bana buluşacağımız yerde ölüme terkedildiğini söyledi. Bana orayı göstermek istiyormuş."

Hiç kimse konuşmuyordu ikisinden başka.

"Tanrım!" dedi Paul Duncan.

Carol oldukça bitkin gözüküyordu.

"Şimdiye kadar neredeymiş?" diye sordu Jessica.

"Soruşturma sonucunda çok az şey öğrenebildim. Uzun zaman yaralarını tedavi etmek için uğraşmış. Bir arada Karaipler'e gitmiş. Cyraçao adası'na. O gece St.Mary Hastanesi'ne gelen hasta kayıtlarından

izini sürmeye başladım. Kaybolduğu gece kendinden geçmiş bir halde yolun ortasında bulunmuş. Adının Katherine Pierce olduğunu söylemiş."

"Pierce mi? Benim kızlık soyadım," dedi Carol soluk soluğa.

Myron başını salladı. "Henüz tüm detayları bilmiyorum. Başına darbe almış. Darbe sonucu kafatası zarar görmüş. Katil onun öldüğünü düşünüp ormana gömmüş. Sonra Kathy gömüldüğü yerden kurtulmayı başarmış. Kurtulmuş olması tam bir mucize."

Jessica'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Yaşıyor ha?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

Jessica gidip annesine sarıldı. Edward'da onlara katıldı. Christian'la Paul şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. Myron kapıya yöneldi. Win ayakta durmuş onu bekliyordu. Belli belirsiz işaret etti Myron'a.

BÖLÜM 48

Myron arabasını çamurlu yola parketti. Yalnızdı. Arabanın saati 20:30'u gösteriyordu. Fenerini alıp buluşma yerine doğru yürümeye başladı. Çalılıklar sıktı. Sağından solundan firlayan dallar yüzünü çiziyordu. Diğer sesleri dinledi. Sadece uzaklardan cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu. Fenerin ışığı koyu karanlığı yarıp Myron'a yol açtı. Sararmış yapraklar ve kuru dallar ayaklarının altında hışırdıyordu. Ağzı kupkuru olmuştu. Buluşma yerine yaklaşık yirmi otuz metre kadar kalmıştı.

"Kathy?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

"Kathy, Myron'ın ben. Kimse yok yanımda."

Yine cevap gelmemişti ama Myron birden hafif bir hışırtı duydu. Birden bir şey girdi görüş alanına. Bir kafa. Uzun sarı saçlı bir kafa.

"Tamam," dedi Myron yavaşça. "Yalnızım merak etme."

Fenerin ışığından kamaşan gözlerine sağ elini siper ederek çekine çekine Myron'a yaklaştı. Myron ışığı biraz uzaklaştırdı. "Tamam tamam, bir şey yok."

Kathy ona doğru yürümeye başladı. Adımları yavaştı. İkinci sınıf korku filmlerindeki yaratıklar gibi yavaşça ve zorlukla yürüyordu.

"Tamam," dedi Myron yeniden. "Kimse sana zarar vermeyecek."

"Keşke bu doğru olsaydı."

Ses Kathy'den değil, Myron'ın arkasından gelmişti. Myron gözlerini yumdu. Omuzlarını düşürdü.

"Merhaba Christian."

"Kımıldama Bay Bolitar. Ellerini yukarı kaldır."

"Neden ki?"

"Nasıl neden?"

"Bizi öldüreceksin nasıl olsa. Kathy'yi öldürmeye çalıştığın gibi. Babasını ve Nancy'yi öldürdüğün gibi."

"Kimseye zarar vermek istememiştim."

"Ama verdin."

Christian silaha daha sıkı yapıştı. "Ellerini yukarı kaldır. Hemen şimdi."

Myron yavaşça ellerini kaldırdı. "Kathy o akşam sana açılmıştı. Sana her şeyi anlattı. Geçmişiyle ilgili en ufak detayları bile. Yepyeni, tertemiz bir başlangıç yapmak istiyordu."

"Bana yalan söyledi!" diye bağırdı Christian. "Onunla geçirdiğim her saniye birer yalandan ibaretti."

"Sen de onu öldürmeye çalıştın."

"Kathy onu yine eskisi gibi sevmemi istiyordu Bay Bolitar. Anlamıyor musun? Ben onu hiç sevmemişim. Ben bir yalanı sevmişim. Hikâyesini duyurmadığı kimse kalmamışken benden onun arkasında dimdik ayakta durmamı bekliyordu. Benden takım arkadaşlarımı satıp milli basketbol ligine, Heisman kupasına katılma şansını tepmemi istedi. Yalancı bir orospu için değmezdi."

"Yalancı bir orospu," dedi Myron, "annen gibi yani."

Başını salladı Christian. "Bay Bolitar. Söyleyin ona. Ona sporun ne kadar önemli olduğunu anlatın. Paradan, şöhretten bahsedin. Anlıyor musunuz Bay Bolitar? O kontarı imzalamak benim için çok önemliydi."

"Sen de bu yüzden onu öldürmek istedin."

"Kafasına bile bile vurmadım. Öylesine bir anda oldu. Öldüğünü düşündüm. Nabzı atmıyordu."

"Sen de onu buraya getirip gömdün. Hiç bulunmamasını arzu ediyordun ve bulunsa bile şu seri katilin yaptığını düşüneceklerini sandın."

Christian, Myron'a yaklaştı ve silahını kaldırdı. "Yeteri kadar çenc çaldık," dedi. "Biri yardıma gelene kadar beni lafa tutmana izin vermeyeceğim."

"O biri maalesef geldi bile."

Win bir ağacın arkasından beliriverdi. 44' lüğünü Christian'ın şakağına dayadı ve "Silahını at yoksa beynini dağıtırım," dedi.

Christian silahı yere attı.

"Her şey bitti," diye bağırdı Myron.

İki polis gelip kelepçeleri Christian'a taktılar.

Jake Courter çalı çırpının içinde tökezleye tökezleye yanlarına geldi. "Böyle boktan işler için artık çok yaşlandım," diye mırıldandı. "İyi iş becerdin Bolitar."

"Bu tuzağı kuracağım diye neredeyse kafayı yiyecektim."

"Burada neler olup bittiğini biri bana anlatacak herhâlde."

Jessica kafasındaki sarı peruğu çıkartıp öne doğru bir adım attı.

Christian'ın ağzı açık kalmıştı. "Nasıl yani...?"

"Kathy'yi öldürdün," dedi Myron. "Ama ölümü kafasına

aldığı darbeden olmadı. Gömdüğün çukurdan çıkmaya uğraşırken nefessiz kaldı."

Jake'in kafası karışmıştı. "Peki ceset nerede?"

"İki ay önce polisin bulup koyduğu yerde. Yani morgda. Sally Li dün cesedin ona ait olduğunu teyit etti."

"Peki neden daha önce teşhis edilememiş?"

"Çünkü onu teşhis edebilecek tek kişi Kathy'nin babasıydı. Cesedi gördüğü anda kim olduğunu anladı ama bunu herkesten sakladı."

"Neden?"

"Biraz kafayı çalıştır Jake. Adam Culver'ın yerine koy kendini. On sekiz ay boyunca bir gıdım ilerleme kaydedemediğinizi biliyordu. O da Kathy'nin katilini ortaya çıkartmanın bir yolunu buldu. Onu öldüren kişiye Kathy'nin hâlâ hayatta olduğunu düşündürecekti. Hem zaten katil onu ormana gömerken Kathy hâlâ hayattaydı. Bunun üzerine Adam cesedin kimliğini herkesten gizli tuttu. Polisten, arkadaşlarından ve hatta kendi ailesinden. Aynı zamanda çıplak fotoğraflar da bütün bunlarla bağlantılı olduğu için onları kullanmaya karar verdi."

"Yani fotoğrafları dergiye veren o muydu?"

Myron evet anlamında başını salladı. "Adam Culver herşeyi ayarladı. Hatta telefonda "Gel ve beni bul. Ben kurtuldum" diyen sesi bile. Kathy'nin hayatta olduğunu düşündürmek için elinden ne geliyorsa yaptı."

"Peki o zaman bu sizin yaptığınız..."

"Sadece Adam Culver'ın yaptığı planı tamamladık," diye kesti sözünü Myron, Jake'in. "Bu sabah kilisede yaptığımız numarayla son kuşku tohumlarını da ekmiş olduk katilin kafasına."

"Christian'ın burada size bir tuzak kurması için onu teşvik ettiniz yani."

"Aynen öyle."

"Size inanamıyorum. Peki oyununuzdan haberi olan başka biri var mıydı?"

"Jessica biliyordu," dedi Myron. "Annesiyle erkek kardeşi de. Onlara yalan söylemek doğru olmazdı. Ama Paul Duncan'a söylemedik. Şüpheli olabileceklere ve Kathy'nin "kurtulduğunu" sananlara söylemedik. Paul, Otto, Başkan ve hatta Gary Grady'ye de"

"O zaman Christian'dan da emin değildiniz öyle mi?"

"Yo hayır, emindim."

"Ama oyunu kurallarına uygun oynamak istediniz."

Myron evet anlamında başını salladı. "Bu yüzden sana bir şey söylemedim. Senin olanları peşin hüküm vermeden görmeni istedim."

"Yeterince açık. Devam et."

"Katilin, Kathy'nin hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek için onu gömdüğü yere geleceğini biliyordu Adam Culver. O yüzden de civarda bir kulübe kiraladı. Kulübenin içini bir sürü elektronik cihazla doldurdu. Onu kameraya çekmek için. Elinde kanıt olsun diye."

"Cinayet mahalline geri dönen katili yakalamak için," dedi Jake.

"Aynen öyle."

"Yalnız bir şeyi anlamadım ben. Adam dergiler gönderilmeden önce öldürülmüştü. Christian onun iz peşinde olduğunu nasıl anlamış olabilirdi ki?"

"Anlamadı ki zaten. Adam bir doktordu, dedektif değil. Çok önemli bir ipucunu gözden kaçırmıştı. Yani başlangıçta tabii."

"Hangi ipucu?"

"Kathy'nin giysileri."

"Ne olmuş onlara?"

"Kathy'nin cesedi bulunduğunda üzerinde sarı bir kazak ve gri eşofman altı vardı, ama yurttaki arkadaşları, kaybolduğu akşam yurttan çıkarken üzerinde maviler olduğunu söylemişlerdi. Tecavüzcüler, Başkan Gordon'la Ricky Lane de aynı şeyi söylediler. Yurttaki kızlar yurda bir daha hiç dönmediğini söylemişlerdi. Bu durumda cevaplanması gereken şöyle bir soru vardı: O sarı kazağı ve eşofman altını ne zaman giymişti Kathy?"

Jake omuzunu silkti.

"Adam'ın kıyafetlerin gizemini çözmesi epey bir zamanını aldı ve anladığı anda da en sağlam tanığa başvurdu. Kathy'nin oda arkadaşına."

"Yani, Nancy Serat'ya."

"Aynen öyle. Ama ona Kathy'nin cesedinin bulunduğunu söylemek istemiyordu tabii. Bu yüzden Nancy'ye Kathy'yi çok özleyen ve eşyalarına bakıp hasret gidermek isteyen baba rolü yaptı. Ona sarı kazağı ve kızının diğer eşyalarını nerede bulabileceğini sordu. Ama şunu da atlamayalım. Eğer Kathy yurda geri dönmediyse acaba giysilerini nerede değiştirmiş olabilirdi?"

Jake yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. "Christian'a gitti," dedi parmaklarını şıklatarak. "Kathy sık sık onunla kalıyordu. Dolayısıyla bazı kıyafetlerini Christian'ın odasında tutuyordu."

"Aynen öyle."

"Ve Nancy'yle Christian da yakın arkadaştılar," dedi Jake. "Bu yüzden de Nancy, Adam'ın kendisini ziyarete geldiğini Christian'a söylemekte hiçbir sakınca görmemişti Büyük ihtimalle Adam'a acımış ve duygularını Christian'la paylaşmak istemişti."

Myron, Christian'a döndü. "Adam'ın sarı kazağı sorduğunu duyunca korkuya kapıldın. Onun senin için tehlikeli olabileceğini anladın. O gece onu takip etmeye karar verdin ve karısıyla kavga ettiğini duydun. Delirmiş gibi evden çıktığında bunun onu öldürmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündün. Kurnazca hazırlanmış bir yanlış yönlendirme daha."

Christian hiçbir şey söylemedi.

"Yanlış yönlendirme derken ne kasdettin?" diye sordu Jake.

"Kathy'nin kaybolmasıyla ilgili soruşturmanız başladığında," dedi Myron. "Baş şüpheli olarak kimi görüyordunuz?"

"Christian'ı" diye cevap verdi Jake. "Demiştim ya, öncelikle hep erkek arkadaşı araştırırız."

"Peki Christian ne yaptı? Kampüsün her tarafının didik didik aranacağını düşünerek Kathy'nin külotunu çöp kutularından birinin üzerine bırakıverdi."

"Üzerinde başkalarının spermi olan külotu."

"Yani onun Kathy'nin kaybolmasıyla bir ilgisi olmadığını gösteren bir kanıt."

"Vay anasına be."

"Nancy Serat cinayetinde de yanlış yönlendirdi bizi. Nancy'yi o boğdu ve daha sonra Kathy'nin saçlarını cinayet mahalline attı."

"Peki saçları nereden buldu?"

"Kathy onun odasında kalmıyor muydu sık sık? Herhâlde fırçayla giyisilerinin üzerinden saç toplaması pek zor olmamıştır."

"Tam bir orospu çocuğu desene."

"Her şey mükemmelce planlanmıştı. Ölü birini suçlamak kimin aklına gelirdi ki? Eğer Kathy ölmeseydi, yani gerçekten yaşasaydı ve Christian'ın onu öldürmek istediğini söyleseydi

herkesi onun delirdiğine ikna edeceğini düşündü. Eski oda arkadaşını katleden kafayı yemiş bir kızın söylediklerine kim inanırdı ki? Ama Jessica'nın Nancy'yi ziyarete gideceğini hesaba katamadı Christian. Paniğe kapıldı. Başına bir şey indirip kaçtı. Ama arkasında bir sürü parmak izi bırakmıştı. Ama Christian o kadar hızlı düşünüyordu ki, bunu bile kendi lehine çevirmeyi çok iyi bildi. Ertesi gün onu içeri aldığınızda Nancy'nin evine gittiğini itiraf ediverdi. Sonra da şu kız kardeşlerin yeniden bir araya gelme hikâyesini uydurdu."

"Kurnazca hzırlanmış başka bir yanlış yönlendirme," dedi Jake.

"Ama bardağı unuttu."

"Ne bardağı?"

"Parmak izleri Nancy'nin evinin her tarafına yayılmıştı. Bir içki bardağı da dahil olmak üzere. Ama Christian Nancy'nin kapıda telaşla kendisine bir şeyler söyleyip içeri girmesini engellediğini, bu yüzden de gerisin geri döndüğünü söylemişti. Böyle bir durumda Nancy'nin ona içki ikram etmiş olması imkansızdı."

Myron, Christian'a baktı. Christian gözlerini yere indirdi.

"Ben... Ben kimseye zarar vermek istememiştim Bay Bolitar," diyebildi sadece.

"Sen insanları aldatan, numaracı, bencil herifin tekisin. Her şeyi düşünmüştün. Her şeyi ince ince planlamıştın. Beni menajerin olarak tutman bile planının bir parçasıydı. Önemli olan ben değildim. Beni kolayca kontrol edebilecektin. Geçmişimi biliyordun. Deneyimli bir araştırmacıydım. Herhangi bir sorun çıktığında sana zarar gelmesin diye elimden geleni yapacağımı ve seni haberdar edeceğimi biliyordun. Seni koruyacağımı biliyordun. Beni resmen enayi yerine koydun."

Jake "Tamam, götürün bunu buradan," diye bağırana ka-

dar hiç kimseden çıt çıkmadı.

Üniformalı polisler Christian'ı götürdüler.

Myron dönüp Jessica'ya baktı. Hâlâ tek bir kelime etmemişti. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bu sabahki gözyaşlarından çoğunu da Kathy için dökmüştü zaten.

Jessica ağlamayı kesti. Hatta hafifçe gülümsedi bile. Myron kollarını Jessica'nın omuzuna atıp onu kendine doğru çekti. Birlikte eve dönmek üzere arabaya bindiler.

BÖLÜM 49

Aradan üç gün geçmişti. Myron, Jessica'yı havalimanına götürüyordu.

"Beni terminalin önünde bırak yeter," dedi Jessica.

"Olmaz. İçeride seninle bekleyeceğim."

"Hayır, bir an önce geri dönmen lazım."

"Zamanım var merak etme."

"Ama sen dönerken trafik olur şimdi."

"Umurumda bile değil."

"Myron?"

"Efendim."

"Lütfen beni bırak ve git. Bilirsin duygusal sahnelerden nefret ederim."

"Duygusal sahne filan olmayacak."

"Hep duygusal bir ortam yaratırsın sen."

Sessizlik.

"Gary Grady'ye ne olacak?" diye sordu Jessica.

"Okul idaresine ve yerel gazetelere bütün bilgileri verdim. Hapise girer mi bilemeyeceğim ama artık öğretmenlik yapamayacağı kesin."

"Peki Başkan Gordon?"

"Bu sabah istifa etti. Özel sektörde devam eder herhâlde."

"Tecavüzcüler peki?"

"Davaya Cary Roland bakıyor. Ünlü olmak için elinden ne geliyorsa yapacaktır. Ricky Lane suç arkadaşları aleyhine tanıklık yapacak."

"Ricky'nin menajerliğini bıraktın mı?"

Myron evet anlamında başını salladı.

"Tabii Christian da yok artık."

Myron yine evet anlamında başını salladı.

"Bu olanlar seni ekonomik olarak etkiledi desene."

"Ben daha çok kişisel etkileriyle ilgileniyorum."

"Yani?"

"Yani hayatıma geri döndün."

"Bu iyi mi kötü mü peki?"

"Tabii ki iyi. Ama gidiyorsun."

"Belli bir süreliğine. Birkaç toplantı için gidiyorum."

Myron arabayı terminalin önünde durdurdu.

"Geri döneceğim," dedi Jessica.

Tamam der gibi başını salladı Myron.

Jessica, Myron'ı öptü. Myron da ona sıkı sıkı sarıldı. Sonunda Jessica söylene söylene Myron'ın kollarından kurtulmayı başarabildi.

"Seni seviyorum," dedi Myron.

"Ben de seni seviyorum," dedi Jessica arabadan inerken. "Ve de geri döneceğim, unutma."

Myron terminalden içeri giren Jessica'nın arkasından baktı. Cam kapılardan geçişini, kontuarlara doğru ilerleyişini, işlemlerini bitirdikten sonra yürüyen merdivenlere binişini seyretti. Jessica tamamen gözden kaybolana kadar ona bakmaya devam etti.

"Buraya park etmek yasak. Derhâl çıkın lütfen." Bir güvenlik görevlisi arabanın camına vuruyordu.

Myron son bir kez daha terminalin içine bakıp ofise dönmek üzere yola çıktı.

HARLAN COBEN

OYUNBOZAN

Spor menajeri Myron Bolitar kariyerinin zirvesindedir. Acemi oyun kurucu ve Myron'ın değerli müvekkili Christian Steele de başarıdan başarıya koşmaktadır. Ama Christian, polis de dahil olmak üzere herkesin öldüğünü sandığı eski kız arkadaşından bir telefon alınca işler çığırından çıkar. Bir ailenin dramını, bir kadının sırlarını ve bir adamın yalanlarını ortaya çıkarmak üzere kolları sıvayan Myron, imaj ve yeteneğin insanı zengin ettiği ama gerçeğin de insanları ölüme bile götürebildiği bu sektörün karanlık tarafında bulur kendini.

Zekâ ve gizemin kol kola girdiği bu romanlarıyla Edgar Ödülü'ne layık görülen Harlan Coben kalemiyle, gerilim romanlarının en şaşırtıcı ve en karmaşık karakterini, Myron Bolitar'ı yaratmıştır. Oyunbozan'ı okurken çabuk öfkelenen, ama özünde yufka yürekli bir spor menajerinin her sayfada sizi içine çeken ve ön görülmesi imkânsız hikâyesine tanık olacaksınız.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-605-587-237-3
9 786055 872373
internetten sipariş: kitapsepeti.com